

Птиците свиват гнезда

СЛЕД
"ПТИЦИТЕ
УМИРАТ
САМИ"
НАЙ-ДОБРАТА
СЕМЕЙНА
САГА
ЗА
АВСТРАЛИЯ

ААРОН ФЛЕТЧЪР

ААРОН ФЛЕТЧЪР
ПТИЦИТЕ СВИВАТ ГНЕЗДА

Превод: Величка Павлова

chitanka.info

Веднага след излизането си, австралийската сага „Птиците свиват гнезда“ на Аарон Флетчър се превръща в световен бестселър. Преведена е на много езици и нейната популярност продължава да нараства, защото тя е в традицията на шедеври като „Птиците умират сами“. Борбата за утвърждаване в живота, сурови изпитания и силни характери, романтика и всеотдайна любов, увлекателно повествование — всичко това превръща „Птиците свиват гнезда“ в една от най-търсените и четени книги днес.

Бившият затворник Дейвид Керък е човек, който няма вече какво да губи. Измамен от жената, която обожава, депортиран в Австралия заради убийството на нейния любовник, той е загубил вкус към живота, докато магията на австралийската Пустош не го привлича. Завладян от дивата красота на тази земя, от нейната свобода и тайнственост, той се хвърля да я овладее. Докато миналото отново се втурва към него...

Богата и красива, Александра Хамънд има всички причини да ненавижда бедния затворник, който е убил нейния братовчед. Но Александра е жена с чувство за справедливост и с воля да определи съдбините си. Двамата заедно ще заживеят в Пустошта като превъзмогнат бремето на горчивото минало и като посяват семената на щастливото бъдеще...

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Дейвид Керък реагира инстинктивно, когато чу първия силен шум от пропукване на дебела греда на тавана в галерията зад себе си. Изтърва тежкия чук, с който набиваше стоманения свредел във въглищния пласт, за да откъртва късове от него, и грабна фенера от пода.

— Последвайте ме — извика той на двамата затворници, които ринеха въглищата, и бързо тръгна към края на галерията.

От убийствената работа, двамата копачи съобразяваха бавно и реагираха вяло. Те не се помръднаха от мястото си и единият от тях извика учудено, щом всичко наоколо потъна в мрак:

— Какво по дяволите...

Думите му и звънките удари от кирките на останалите затворници, внезапно бяха заглушени от грохота от цепещи се подпорни греди и падащи огромни скални отломки. Срутването беше на около 40 фута^[1] от тях, на мястото, където главният тунел се пресичаше с галерията, в която работеха Дейвид и останалите затворници. Той бе застанал до скелета от подпорни греди, откъм едната страна на галерията, заслонил с тялото си кадиящия газен фенер.

Тъмната и ниска галерия се затресе цялата, таванът ѝ се сгромоляса над мястото, където тунелът се пресичаше с галерията на Дейвид. Разразилата се стихия от въздушни течения, образували се от огромната маса падащи отломки, угаси останалите фенери. В пълния и потискащ мрак въздухът бе наситен до краен предел със задушаващ въглищен прах. Подпорните греди до Дейвид се огъваха и скърцаха под огромната тежест, но издържаха на натиска. Върху него се изсипаха само дребни камъчета.

Едва когато тътенът от падащите скали заглъхна, се чуха писъците на двама от мъжете, които се оказаха заклещени под развалините. Уплашени до смърт, останалите каторжници се препъваха в тъмното и проклинаха съдбата си на обречени. За разлика от тях, Дейвид не бе обзет от общата паника и се държеше хладнокръвно и

спокойно. След като се бе разминал на косъм със смъртта, той видя, че животът му — такъв, какъвто беше — щеше да продължи.

Отдръпна се от мястото, където бе застанал, и вдигна високо фенера. През плътната завеса от прах светлината успяваше да проникне едва на няколко фута. Един от затворниците, който се щураше насам-натам в мрака, изведнъж се втурна към светлината и сграбчи като обезумял фенера.

— Я дай това тука! — изрева той. — Ще намеря как да се измъкнем от...

Дейвид го удари, забивайки силно юмрук в лицето му, и той млъкна, политна назад и се сгромоляса на пода. Керък се обърна към тъмните сенки на останалите затворници, които едва се забелязваха в мрака:

— Я се вземете в ръце! — извика той. — Никога няма да се измъкнем оттук, ако не си запазите разсъдъка.

— Никога няма да излезем — простена уплашено някой. — По дяволите, ние сме като плъхове в капан и ще дочакаме края на дните си в този проклет рудник.

Мъжът понечи да каже още нещо, но млъкна и се присви, щом видя Дейвид да тръгва към него с вдигнат юмрук. В това време друг от затворниците се шумгна покрай Дейвид, той го сграбчи и го запокити срещу останалите, които все още търчаха насам-натам! Мъжът се удари в неколцина от тях, които пък на свой ред блъснаха тези, които се намираха в съседство и всички се проснаха долу в невъобразимо меле от размахващи се крайници.

— А сега се успокойте — заповяда им Дейвид, докато те се мъчеха да се изправят. — Колкото повече се движите, толкова по-бързо ще свърши въздухът. — Той посочи един от мъжете: — Ей, ти, намери още един фенер и кирка. Останалите да седнат. Ще огледам наоколо, за да видя как може да се измъкнем и ще ви извикам, ако имам нужда от вас.

Посоченият от Дейвид мъж изчезна в мрака, а останалите тихо седнаха на земята. Висок над шест фута и тежащ двеста либри^[2], Дейвид се извисяваше над повечето от тях. Той притежаваше увереността на интелигентен и с добро образование мъж. От собствения си горчив опит, някои от затворниците знаеха, че е глупаво и безсмислено да му се противоречи, а и се пазеха от него поради една

друга причина. Докато те бяха изпратени в Австралия за по-древни престъпления, Дейвид Керък се намираше в каторжната колония за убийство.

Дейвид вдигна фенера по-високо и тръгна към мястото на срутването. Двамата мъже, които сега пъшкаха и виеха от болка, в момента на инцидента бяха изнасяли кофите с въглища. Бяха частично затрупани под камара от камъни и пръст, която бе запушила предната част на тунела. Недалеч от тях, трима затворници се опитваха да отместват скалните отломки.

— Оставете това — каза им Дейвид. — Разчистете камъните от тези двамата тук, след това издърпайте нещастниците при останалите.

— Ти си се грижи за тях — отговори единият от мъжете. — Аз на всяка цена ще си измъкна задника от тук, а всички останали да вървят на...

Изведнъж той заскимтя от изненада и болка, когато Дейвид го сграбчи за ризата и го отмести от купчината развалини.

— Разчистете камъните от тези двама нещастници — повтори тихо Дейвид — и ги примъкнете при останалите.

Докато се изправяше, мъжът си мърмореше сърдито, но се присъедини към другите двама, които вече разчистваха камъните от затрупаните мъже. Прахът започна да се уталожва, но на мъждукащата светлина на фенера Дейвид виждаше все така слабо. В този момент се върна каторжникът, който бе отишъл в другия край на тунела, и застана до него с кирка и още един фенер. Дейвид запали фитила на втория фенер и ги понесе и двата.

Сега вече на по-силната светлина, той видя, че положението е опасно. Напречните греди, които подкрепяха тавана, бяха пропукани и огънати, а и самият таван се беше издул. Скалните отломки, които препречваха тунела, бяха прекалено големи, за да бъдат отместени, а ако успеяха да го сторят, то останалата част от тавана щеше да рухне. Тогава той насочи погледа си нагоре, към по-малките камъни, които бяха близо до тавана, сетне угаси единия от фенерите. Покатери се върху купчината с кирката и започна внимателно да ги охлабва и отмества.

Другият затворник го последва. Той държеше фенера и избутваше надолу камъните, които Дейвид беше успял да охлаби и отмести с кирката.

— Чух те да казваш на Богс, че подпорите не били укрепени както трябва — измънка мъжът. — Ако трябваше той да си тътри задника тук, сигурно щеше да те послуша.

Дейвид отмести от купчината още един камък, без да отговори нищо на въпроса, в който се споменаваше името на Сайръс Богс, управителят на рудника.

Бивш затворник, вече излежал присъдата си, Богс бе грубиян и инат човек, мислеше бавно и трудно можеше да съобрази, че условията тук са различни от тези в мините, в които беше работил в Англия. Когато Богс подмина предупреждението му с повдигане на рамене и самият Дейвид изостави темата. Без никаква перспектива, освен за безконечно мизерно съществуване, той вършеше само необходимото, ден след ден, без изобщо да се интересува кога или как ще свърши всичко това.

Легнал по корем, Дейвид започна да копае тесен проход точно под тавана, като избутваше камъните и пръстта към затворника зад него. Въздухът ставаше все по-разреден, а прахът от работата в това ограничено пространство затрудняваше още повече дишането му. Мъжът зад него почна да се задъхва, дробовете му изнемогваха от недостиг на кислород.

Когато Дейвид стигна до два огромни камъка, вклучени в края на една от напречните греди, си помисли, че пътеката е блокирана. Захвана се да кърти единия от тях, повдигайки го с кирката ту от едната, ту от другата му страна. Най-накрая камъкът се разклати и излезе, а дебелият греда тутакси се намести с около един инч^[3]. Но усилието да го избута назад към другия затворник почти го изтощи.

Докато той се справяше с другия камък, светлината от фенера започна да мъждее и пламъкът му изтъня съвсем. В това време мъжът зад него най-сетне успя да избута първия камък и рухна на земята с отворена уста, като хриптеше и се задъхваше. Останалите затворници се заоплакваха с тревога, че започват да се задушават. Някои станаха и понечиха да тръгнат, но трябваше да седнат отново, тъй като това бе пряко силите им.

Усилията да размърда и отдели втория камък напълно изтощиха Дейвид и при всяко задъхано вдишване, дробовете му изгаряха от болка. Нямаше нищо против да приеме съдбата такава, каквато бе, тъй като животът му беше напълно безсмислен, ала той притежаваше

вродено чувство за отговорност към другите. Независимо от ниското му мнение за по-голяма част от затворниците, бе длъжен да стори всичко, което бе по силите му, за да ги спаси.

Камъкът се отмести, а тежката напречна греда изскърца и се огъна с още един инч, но и този път издържа. Като събра последни сили, Дейвид издърпа камъка и го избута назад. Затворникът едва-едва успя да го изтегли, а Дейвид се промуши под напречната греда и разчисти пътеката пред себе си от парчета. Сетне спря и напрегнато наостри уши.

Въпреки бученето в ушите и задъханото си дишане, той чу дрънчене от метални инструменти, които се удряха в камъните, от другата страна на купчината. Очевидно затворници от другите галерии на рудника работеха усилено, за да прокарат път през скалните отломки и пръстта, но те бяха някъде в центъра на срутването.

Дейвид заудря с върха на кирката по камъка пред себе си, спря и се послуша, после повтори. Когато спря отново, другата страна остана безмълвна. Заудря камъка по-силно и миг по-късно точно пред себе си долови шум от ровене. Остави кирката и зачака, като постепенно започна да губи всякаква чувствителност.

С приближаването на тракането на инструментите и шума от отместените камъни, Дейвид като че ли долови някакви гласове, които сякаш идваха от много далеч. Най-накрая скалата пред него се отмести и от двете ѝ страни нахлу свеж въздух. Той задиша дълбоко, а пламъкът на фенера стана по-ярък. Отместиха настрани камъка и през отвора заблестяха фенери.

Мъже с разрошени коси и бради, с широко отворени очи, които се блещеха от лицата им, изцапани с черен въглищен прах, втренчиха поглед в Дейвид. Един от затворниците се обърна и извика през рамо:

— Проправихме пътека до хората, мистър Богс. Ето тук един от тях.

— Махай се тогава и дай да говоря с него — отвърна грубо Богс.
— Хайде, направи ми място.

Затворникът се отдръпна и направи място на сприхавия Богс. Управителят беше някъде между 40 и 50-годишен мъж, с червен патладжанест нос над гъста брада и мустаци. Отговаряше за безопасността на рудника, както и за изпълнението на плана за добива на въглища и беше разтревожен.

— Има ли жертви? — попита той Дейвид.

— Не, но двама души са ранени. Те чакат първи.

— А, много добре — каза мрачно Богс, след което се обърна и заговори на останалите: — Ей, вие там, идете да доведете доктора. Четирима души да останат, за да помогнат да изкараме ранените навън, а останалите, марш на работа. Да не си мислите, че няма да работите и ще се шляете през останалата част на деня.

Докато Дейвид се промъкваше назад през тесния проход, надзирателят изкрещя още заповеди. Вътре затворниците се бяха скупчили, нетърпеливи да излязат навън.

— Донесете ранените тук — каза им Дейвид. — Първите от вас ще ги изтеглят със себе си.

— Да ги тегли, който ще — измърмори един от затворниците, докато минаваше покрай Дейвид. — Искам да изляза, преди да се е сгромолясало всичко останало.

Дейвид дръпна мъжа назад, запращайки го върху грамадата от камъни и пръст.

— Донесете ранените — повтори невъзмутимо той.

Като се свличаха заднешком на четири крака по купчината, мъжете сърдито мърмореха помежду си. Няколко минути по-късно се върнаха и започнаха да се изкачват обратно, като първите двама носеха безпомощните, стенещи от болка мъже. Дейвид вдигна високо фенера и двамата затворници се запромъкваха заднешком през прокарания проход, теглейки ранените. После един по един, след тях тръгнаха и останалите.

Когато не остана никой, Дейвид седна за малко сред настъпилата тишина. Имаше нужда да остане сам. Най-мъчителното време от живота му бяха месеците, прекарани в тясна близост със стотиците мъже сред мръсотията и болестите в затвореното пространство на кораба, който ги бе докарал в Австралия, и оттогава той използваше всяка възможност да остане сам. Най-накрая влезе в тесния проход и запълзя по него.

Пред входа на рудника, между разхвърляните навсякъде съдове за въглища, торби от юта и шейни, използвани за влачене на товара до пристана, лекарят се занимаваше с двамата ранени. На няколко крачки по-нататък, увесили носове седяха затворниците, а Дейвид разговаряше с коменданта, лейтенант Оливър Бетун. Трийсет и няколко

годишен, той бе спретнат до маниакална човек, среден на ръст, строг, но справедлив, професионален войник. Намръщен и раздразнен, той слушаше Богс, който притеснено се мъчеше да обясни как е станала злополуката.

Дейвид се отдалечи на известно разстояние от тях и застана от едната страна на рудника, който се намираше върху нисък хълм, недалеч от селцето Нюкасъл, отстоящо на около 80 мили южно от Сидней. Загледа се в улиците и пристаните му, разположени върху полуостров, който от едната страна опираше в река Хънтър, а от другата — в океана. Основан през 1804 година като изолирана база за непоправими престъпници, наричана тогава Коул Харбър, с течение на времето селцето се бе разраснало и променило.

Сега, юни 1820 година — късната есен постепенно преминаваше в зима, което се усещаше по хладната свежест на въздуха, казармите — кухнята и останалите затворнически сгради бяха само малка групичка от здания, разположени в единия край на оживеното и процъфтяващо селце. През изминалите години бивши затворници, излежали присъдата си, и свободни имигранти бяха прочистили плодородната речна долина от гъстите акациеве и евкалиптови дървета и тя се простираше навътре в сушата. Виждаха се спретнати каменни къщички, разпръснати сред пасища, осяени с добитък, и ниви, от които реколтата бе прибрана.

Освен въглища, Нюкасъл произвеждаше дървен материал за мебели и корнизи за правителствени сгради, тъй като кедровите дървета растяха нагъсто и бяха в изобилие далеч навътре по поречието на река Хънтър. През цялото време, докато Дейвид съзерцаваше селцето и фермите около него, надолу по реката в посока към Нюкасъл се движеше сал, направен от кедрови трупи дълги около 80 фута и широки някъде между 6 и 8 фута. Върху него имаше нещо като колиба, в която живееха работниците каторжници и охраната, по време на дългото им пътуване надолу по реката.

Следван от Богс, Бетун се упъти към Дейвид.

— Разбрах, че вие сте този, който е успял да измъкне благополучно хората — каза лейтенантът. — Отлично свършена работа.

— Не мога да кажа, че заслугата е само моя — отговори Дейвид. — Хората, които копаеха насреща, направиха също много, ако не и

повече.

— Дори и да е така — настояваше лейтенант Бетун, — вие успяхте да запазите самообладание и да предотвратите злополуката да се превърне в катастрофа. Това заслужава висока похвала. Имате ли някакви наблюдения какво може да е причинило срутването? Мистър Богс ми казва, че не е могъл да намери достатъчно количество подходящи греди за укрепване, така че предполагам, срутването е настъпило там, където то е било слабо.

Управителят погледна тревожно към Дейвид, опасявайки се, че той ще спомене за предупрежденията си, но щом чу отговора му се успокои.

— Греди имаше достатъчно, но прекалено много от тях бяха използвани за напречните подпори, а твърде малко за другото укрепване. Тази конструкция на подпорите е по-подходяща за мините в Англия, където въглищните пластове са по-малки, отколкото тук.

Лейтенант Бетун присви устни и се замисли, докато вадеше от джоба на жилетката си табакерата с емфие. Смръкна от праха и избърса носа си с кърпичка.

— Това е така. Сега се сецам от документите ви, че сте инженер — отбеляза той. — Отсега нататък ще сте старши надзирател. Първата ви задача ще бъде да разчистите тази част от рудника, в която стана срутването, и да я приведете отново в действие. След като свършите с това, ще инспектирате целия рудник. — Той се обърна към управителя: — Определете работна група и всичко, което е необходимо за целта, мистър Богс.

Богс кимна, като докосна леко с пръсти шапката си, и лейтенантът си тръгна. Когато офицерът бе достатъчно далече, за да не може да ги чуе, явно чувствайки се неудобно, Богс прочисти гърлото си.

— Благодарен съм ти, че не спомена пред коменданта какво ми беше казал преди няколко дни — измърмори неловко той.

— Това нямаше да промени случилото се — отвърна Дейвид, повдигайки рамене.

— Е, да, така е — съгласи се Богс оживено. — Всичко, което свършва добре, е добро, а ето сега ти вече си старши надзирател.

Лейтенантът и лекарят тръгнаха надолу по пътеката към селото, а затворниците ги последваха, носейки ранените на носилки. Дейвид

кимна с глава към тях:

— Какво каза лекарят за ранените?

— Ами смята, че трябва да се оправят скоро. Вероятно единият от тях занаят ще понакуцва, но можеше да бъде и много по-зле. Щом вече си старши надзирател, можеш да отидеш до склада и да си вземеш нови дрехи вместо тези дрипи. Освен това, няколко от колибите за надзирателите са свободни, така че можеш да преместиш парцалите си в някоя от тях. — Той отвърна поглед и добави: — Можеш да сториш това и сега, а утре сутринта първата ми работа ще е да ти определя работна група.

Управителят влезе в рудника и Дейвид тръгна към селото. Забеляза, че кедровият сал бе стигнал до дъскорезницата, която се намираше в горната част на селцето. Каторжниците завързаха сала на пристана пред дъскорезницата и се затътриха към лагера, а охраната влезе в кръчмата. При сегашния губернатор затворниците не бяха охранявани непрекъснато и когато не работеха, се радваха на известна свобода.

Дейвид обаче много добре знаеше, че тази свобода бе относителна, беше свобода, само в сравнение с по-строгите наредби на другите губернатори и отношението към затворниците зависеше повече от настроението и характера на техните надзиратели, отколкото от официалната политика. А за онези, които се опитваха да бягат или да се бунтуват по някакъв начин, съществуваше Норфолк — островът с убийствен труд и нечовешки условия на живот, притурени към жестоки побоища над затворниците — безмилостен и страшен живот и малцина оцеляваха.

Когато Дейвид мина покрай селската черква, от нея излезе Дейвид Лисът, дребен и с нездрав вид човек. Художник, осъден за фалшификации, той бе пример за криворазбрана губернаторска снизходителност. Като слаботелесен беше получил синекурната длъжност пощенски чиновник в Сидней. Имайки достъп до печатарска техника и без да губи време, той беше залял града с фалшиви петшиллингви банкноти. За наказание го бяха изпратили в изгнание в Нюкасъл, където рисувахе триптих за църковния олтар.

Служителят в склада — възрастен затворник, даде на Дейвид няколко комплекта кафяви вълнени панталони, сака и груби памучни ризи. Понесъл дрехите, Дейвид се отправи към казармите — ниски

дървени постройки, които побираха около триста затворници. Когато влезе вътре, в общата спалня се мотаеха няколко каторжници. Те го наблюдаваха мълчаливо, докато той си събираше багажа, и излязоха, знаейки от собствен опит, че най-мъдрото решение е да оставят високия мускулест мъж напълно сам.

Колибите за надзирателите се намираха близо до казармите и не бяха по-малко мрачни от главното здание, но Дейвид бе повече от доволен, когато влезе в една от тях и я огледа. Тя му предлагаше самота и бягство от мръсотията и вонята на казармите. Положи нещата си върху походното легло и отиде в сградата, където се намираше банята.

Той се изми от полепналия въглищен прах и мръсотия, насапуниса лицето си и се обръсна, както правеше всеки божи ден. Когато се върна в колибата, погледна доволен новите дрехи и се облече в тях. Никога не беше се притеснявал от това, че трябваше да носи светложълти панталони, с които затворниците лесно можеха да бъдат разпознавани отдалече, но неговите бяха съвсем одрипавели, а новият комплект имаше спретнат и здрав вид.

Дейвид се облече и се отправи към готварницата, към която се точеха и другите затворници от бараките. Седнала на пейка встрани от сградата, една от осъдените жени търкаше котлите. Млада и хубава, тя бе обект както на подсвирквания и смели подмятания, така и на вежливи поздрави отстрана на затворниците, но тя не им обръщаше никакво внимание. Ала щом зърна Дейвид, се усмихна мило:

— Така значи, вече носим кафяви панталони, а? — отбеляза весело жената. — Още когато те видях за първи път, разбрах, че няма дълго да носиш жълти панталони. — Гласът ѝ стана галещ, а усмивката ѝ подкупваща. — Ако ме помолиш, ще дойда с теб край реката.

Дейвид не отговори и игнорирайки я напълно, мина покрай нея. Тя се изчерви от смущение и гняв, сетне отметна назад глава и го отпрати, вдигайки рамене, и отново се наведе над котлите.

В шумната готварница, Дейвид се нареди на опашката за купичката хладка водниста рибена чорба и парче тричен хляб. Занесе храната в края на една от дългите маси, където нямаше никой, седна и започна да яде. Сред врявата от всякакви разговори, много от осъдените се оплакваха шумно от отвратителната манджа, но той

гълташе чорбата нито с отвращение, нито с удоволствие, просто задоволяваше нуждата си от храна.

Щом излезе, мина покрай селото и тръгна надолу по протежение на полуострова, образуван между реката и океана. Мястото, където Дейвид идваше често, бе изоставена и пуста земя. По билото на пясъчните дюни растяха прищип и туфи жилава трева, а гъсталаци от твърди и остри чемшири изпълваха кухините. Имаше и групи високи евкалиптови дървета, които дори в края на есента бяха изцяло покрити със зеленина, тъй като те сменят кората си, но не и листата.

Чайки и речни рибарки кръжаха над главата му в светлината на залеза и дърветата оживяваха от кресливи папагали, които си търсеха клон за нощуване. Ято какаду — дребни папагали със сиви гърбове и розови гърди, летяха срещу облак, обогрен в пурпура на залязващото слънце. Птиците сякаш сменяха цвета си, демонстрирайки ту сивото на гърба си, ту розовото на гърдите си.

Долу, в подножието на стръмните скали, опиращи в устието на реката, солената и сладката вода се смесваха във водовъртежи около корените на вкаменени дървета, останали отпреди хиляди години. Отвъд Хобис хед — южната точка на речното устие, полуостровът се издигаше в хълмче, което гледаше към брега. Върху хълма растеше самотно каучуково дърво, изкривено и загрубяло от океанските бури, ала все още крепко и здраво. Седнал под дървото сред отиващата си светлина, Дейвид извади часовника си.

По време на пътуването си на кораба, който ги бе докарал в Австралия, Дейвид на два пъти бе пребивал от бой мъжете, които се бяха опитали да му откраднат часовника. Въпреки че не бе особено скъпа марка, за него той бе безценен и струваше неимоверно повече от няколкото гвинеи, за колкото навярно вървеше по магазините. Ала часовникът бе едновременно и източник на постоянна агония, която го преследваше ден и нощ.

От вътрешната страна на капака му имаше миниатюрна снимка на млада и красива жена. Щом я погледнеше, душата му се изпълваше с мъчителна любов, отровена от горчилката на чувството да бъдеш предаден. Това бе изпепеляващо мъчение, което с течение на времето, вместо да заглъхва, ставаше все по-силно.

[1] Фут — английска мярка за дължина равна на 30,5 см. ↑

[2] Либра — англ. мярка за тегло равна на 500 гр. ↑

[3] Инч — англ. мярка за дължина равна на 2,54 см. ↑

ВТОРА ГЛАВА

От палубата на платнохода „Феба“, който изпълняваше рейсове между Сидней, Нюкасъл и пристанища в земите на Ван Дайъман^[1], лейтенант Оливър Бетун слезе на стълбата към кабината на екипажа и извади табакерата с емфието. Отвори капака и смръкна от праха, задържайки за известно време напирещата кихавица. Въздъхна доволно и се изсекна в носната си кърпичка, след което се върна на брулената от студения зимен вятър палуба.

Под тежестта на товара си, от възглица в трюма и купчините дебели кедрови дъски на палубата, „Феба“ газеше дълбоко във водите. Бетун вдигна яката си, за да се предпази от вятъра и седна върху една от купчините дъски, които ухаеха приятно. Загледа се в брега, който се виждаше на няколко мили вдясно от борда, и се замисли върху възможността да бъде прехвърлен в някой полк в Индия или Африка. Изгледите бяха благоприятни, тъй като той бе потърсил помощта на семейството си и на приятелите си в Лондон, които имаха влияние във военните среди при назначенията. В Индия или Африка шансовете му за повишение щяха да са по-добри, но за него далеч по-важно бе, че той отново щеше да бъде войник, а не някакъв си тъмничар. Лейтенантът се надяваше, че в Сидней го очакват писма с окуражителни новини по този въпрос.

Лейтенант Бетун погледна към хоризонта и видя, че пътуването му от Нюкасъл е към своя край. На юг, в далечината, в открито море се открояваха платната на плавателни съдове, идващи откъм Сидней. А минути по-късно над гребена на вълните се показа и Джаксън хедс — входа на пристанището.

Докато платноходът се движеше покрай брега, носен от попътния вятър, двама моряци си почиваха на носовата част на палубата. Единият от тях стана и се обърна към мъжа, който беше на щурвала:

— Джаксън хедс вдясно от борда, капитан Барнс! — извика той.
— Да се готвим ли за сваляне на платната?

— Я си налягай парцалите, глупак такъв! — отговори капитанът.
— Аз заповядвам тук, и аз ще ти кажа, кога трябва да си готов!

Господарят и собственикът на „Феба“, висок и добре сложен мъж на двайсет и няколко години, говореше с акцента на хората, родени в Австралия. Този изговор не приличаше на нищо, което лейтенантът бе чувал преди. Въпреки че в него се усещаха нюанси от „кокни“ и от ирландския диалект, не можеше да се каже, че е някой от тях, нито пък, че прилича, на който и да е от местните диалекти на Великобритания. Характеризираше се с остър и рязък изговор, с накъсване на някои думи, което пък обременяваше съседните думи. Австралийският диалект не приличаше на никой друг и в никакъв случай не можеше да бъде сбъркан, както и земята на неговите корени.

Желанието му да бъде прехвърлен, караше лейтенанта да заема безпристрастната позиция на временен пътник, което го превръщаше в наблюдател на австралийците и техните обичаи. Тук съществуваха социални бариери, най-вече между свободните имигранти и останалите в страната бивши каторжници. Но сред самите свободни имигранти имаше групичка от богати земевладелци, наричана „недостъпните“, които се държаха надменно и страняха от всички. Социалното разделение обаче се определяше от положението, а не от богатството, тъй като някои от бившите каторжници бяха толкова заможни, колкото и „недостъпните“.

Всяко действие на „недостъпните“ беше обект на много шеговити закачки сред останалите, които често ги наричаха „аристокрацията бунип“. Този израз неизменно предизвикваше силен смях, тъй като „бунип“ беше част от митологията на аборигените. Според нея бунип беше грозно и отвратително същество, което живее край езерата и ручейте и изскача навън, за да погълне всеки, който има неблагоприятното да утоли жаждата си в тях.

Социалните разслоения не са успели да спрат прогреса в колонията, помисли си Оливър, когато с приближаването на „Феба“ към пристанището забеляза многобройните кораби. Важна спирка за прехвърляне на товари от сандалово дърво, естествен седеф, греди за мачти от всички точки на южната част на Тихия океан, Сидней водеше оживена търговия с пристанища в Англия, Ирландия, Индия, Китай и Съединените щати. Освен това, десетки китоловни кораба от различни държави използваха пристанището като преработвателна база.

Когато пристанището се показа точно на югозапад от „Феба“, капитанът викна към екипажа:

— Хайде по-живо, размърдайте се! Проверете въжетата на товара върху палубата, гледайте да не се разместят дъските, че ще се движим с насрещен вятър.

— Не се тревожете за товара върху палубата, капитане — отговори един от моряците. — Вързали сме въжетата така здраво, че по-скоро ще отвориш краката на монахиня, отколкото те да се развържат.

— По-добре си затваряй мръсната уста и иди да видиш въжетата — отвърна му подигравателно капитанът. — Преди попътният вятър да заработи в наша полза, ще бъдем тласкани от вълните и тези дъски не трябва да мърдат насам-натам. Ако се разместят дори и на косъм, ще фиксирам с летви щурвала, ще взема този умник оттам, и ще го набутам между въжетата да ги затегна с него.

Моряците се разсмяха и тръгнаха към купчините от кедрови дъски. Започнаха да проверяват въжетата, с които те бяха прикрепени към палубата. Щом забележеха, че някои от тях са леко разхлабени, те вместо лост използваха куките от лодките, за да затегнат по-добре въжетата и да завържат още веднъж възлите.

— Бъдете готови да спуснете платното — заповяда капитан Барнс, когато мъжете свършиха. — Лейтенант Бетун, внимавайте утлегарът^[2] да не ви изхвърли зад борда.

Оливър се върна до стълбата, която водеше към кабината на екипажа и слизайки по нея, извади табакерата си с емфие. Щом рулът затрополи и „Феба“ започна да завива, капитанът изкрещя към моряците да отпуснат въжетата. Макарите тракаха, въжетата се намотаваха по тях и тежкия дървен материал се тресеше, докато платноходът завиваше към югозапад. Тъмната сянка от дебелия утлегар и от платното минаваше от люка на стълбата към онази страна от палубата, която беше обърната към пристанището.

Капитан Барнс даваше заповеди и моряците се разтичаха да закрепят утлегара и да оправят платното. Оливър се изсекна в носната си кърпа и отново излезе на палубата. Преди да се остави на попътния вятър, „Феба“ се наклони рязко към пристанището, като вълните се разплискаха върху палубата откъм тази му страна. Оливър пресече

внимателно наклонената палуба, отиде отново до купчината дъски и седна върху тях.

Докато плаваше към входа на пристанището, платноходът мина на около сто ярда от три канута, пълни с мъже, жени и деца аборигени. Ловяха риба и я изяждаха, след като я приготвяха върху глинени плочи на огън, запален в средата на канутата, чийто дим се виеше нагоре. Капитанът им извика нещо на техния език и те се засмяха щастливо. Отговориха му хорово и повдигнаха високо няколко риби, за да ги види.

Няколко минути по-късно, платноходът се оказа между песъчливите скали, извисяващи се, на двеста и петдесет фута от двете страни над входа на пристанището. На равнището на ватерлинията имаше разпръснати огромни камъни с размери на къща. Покрай брега морето беше по-развълнувано. Дългите вълни, които бяха преминали необезпокоявани седем хиляди мили от Южна Африка, се удряха в огромните обли камъни и се разбиваха във водовъртеж от кипяща пяна, като пръскаха блестящи капки на височина сто фута във въздуха.

Носени от вятъра, пръските падаха върху палубата на „Феба“, която плавно заобиколи Норт хед и навлезе в пристанището. Под заслона на скалите платноходът забави ход, порейки огромната водна шир. Капитан Барнс крещеше заповедите си, а моряците тичаха наоколо, нагаждайки платното към по-лекия вятър. „Феба“ се понесе по пристанището, мина покрай един голям риф, заобиколен от помалки скали, които носеха името Свинята и прасетата. Пясъчните скали вече ставаха по-ниски и отново се почувства свежестта на бриза.

Пред „Феба“ се движеше бавно товарен кораб, чиито кърпени платна бяха прокъсани от дълго и бурно пътуване. Вглеждайки се внимателно, Оливър успя да разчете името му — „Хармъни“ от Бристъл. Платноходът вече се изравняваше с кораба и един от моряците посочи към него и извика:

— Бива си ни, как само го настигахме, а, капитане!

— Проста работа — отговори нетърпеливо младият капитан. — Дъното на този дърт шлеп е скапан като задника ти, а за платна е вдигнал парцали, докато нашата „Феба“ може да напредва бързо дори при вятър, слаб като агнешка пръдня. Ние вече ще разтоварваме, когато той едва ще е намокрил котвата.

Разстоянието между двата плавателни съда продължаваше да се скъсява. Само на двеста ярда от кораба платноходът вече започна да го изпреварва. По фалшборда на кораба бяха застанали петнайсетина мъже и жени с няколко деца. По всичко личеше, че са свободни имигранти от Англия, и прекараните дълги месеци по море вече се забелязваха. Явно изпитваха неимоверно облекчение, че пътуването им свършва. Махаха щастливо и поздравяваха с викове платнохода. Над врявата се извиси мъжки глас, който питаше колко още им остава до Сидней.

— Сидней ли, казахте? — попита капитан Барнс с престолено учудване. — Дяволски далече сте от него... Сидней се намира в Австралия, а това тук е Островният залив, Нова Зеландия.

Хората млъкнаха вцепенени. Сетне всички вкупом се втурнаха към кварталдека, като крещяха в настъпилата бъркотия с гневни гласове. Фигурата на капитана се откри, когато той се приближи към края на кварталдека и погледна надолу към тълпата. Виждаше се как той непрекъснато клати глава в знак на отрицание, как им отговаря, сочейки към пристанището. Хората шумно изказваха несъгласието си и махаха с ръце към платнохода.

Капитанът на кораба погледна към „Феба“ и се втурна надолу по стълбата, която водеше към главната палуба. Надвесен над перилата на кораба, той размахваше юмрук и ревеше вбесен, наричайки капитан Барнс лъжец и мошеник. Капитан Барнс и екипажът се превиваха от смях, докато платноходът се отдалечаваше от кораба. Оливър се усмихна едновременно развеселен и изпълнен със съчувствие към изтощените от пътуването хорица.

В пристанището пясъчните камари изчезваха, преминавайки в рифове, разпръснати между множество малки заливчета. Те бяха гъсто залесени с евкалиптови дървета, под чиито огромни корони растяха храсти, бореци се за слънчева светлина. Случайно Оливър зърна едно дърво с огромно елипсовидно петно на него, явно аборигените бяха изрязали парче кора за корпус на кану във форма, която да пасва на дървеното му скеле.

Там, където теченията бяха издълбали навътре в пясъчните скали проломи, те бяха покрити с разноцветни водорасли и огромни палми разгръщаха клоните си, осигурявайки дебела сянка за многообразието от папрати и мъхове. Покрай брега имаше натрупани тонове черупки

пред входовете на пещери, в които безброй поколения аборигени бяха се хранили със стриди, изхвърляйки навън черупките им.

До най-голямото бунище от черупки се виждаха няколко лодки, изтеглени на сушата. Около димящи каменни пещи работеха каторжници. Те горяха черупките, за да получат вар, от която приготвяха хоросан за строителните обекти. В някои от заливчетата се виждаха групи затворници, които сечаха дървета, подкастрияха клоните им, като досами водата ги свързваха със салове, които трябваше да бъдат влачени на буксир до пристанището в Сидней.

Вече се виждаха островите Пинчгът, Гоут, Кокъту и още няколко други, като някои от тях представляваха просто голи каменни хълмове. Брегът беше избутан още навътре, образувайки по-големи закътани заливи, между които и заливите Парсли и Фарм Коув. Китоловни кораби и други плавателни съдове стояха на котва в някои от тях, докато екипажите им ги ремонтираха.

Пристанището продължаваше на запад, като при устието на река Парамата се стесняваше, и платноходът навлезе в скалистия залив Сидней. На запад от мястото на закотвянето, върху един скалист връх, покрай дълги и тесни виещи се пътеки, бяха наредени порутени колиби. В това свърталище на крадците, от колонията работеха като проститутки някои от бившите затворнички. Официално, мястото се наричаше „Скалите“, но беше по-известно като „Бардака“.

В широко заслонен пристан стояха на котва плавателни съдове от всякакъв вид, а между тях сновяха помощни кораби, които се използваха за товарене и разтоварване на онези параходи, които не можеха да се доближат до кея поради плитките води. Други бяха вкарани в дока. Складове, магазинаж, сух док и корабостроителница заемаха брега, а навътре градът се беше разпрострял нагоре по склоновете на залива. Беше спретнат и приятен град, чиито улици бяха изпълнение магазини и малки работилници. Още по-нататък се виждаха къщи с незамазани греди и спретнати едноетажни фермерски сгради с добре поддържани дворове пред тях, заградени с жив плет и огради от колове.

Когато платното беше прибрано и котвата пусната, един от моряците закарал лейтенанта с лодка до кея. Отдалече градът винаги напомняше на Оливър за английските пристанищни градове и крайморски графства, но от по-близо усещането му за нещо познато

изчезваше напълно. Вместо плетове от бръшлян и лигуструм, тук имаше акациеве храсти, шумни пъстри папагали заменяха сипките и мушитрънчетата, а от всички страни се носеше характерният австралийски акцент.

Най вече разликата се чувстваше в светложълтите вълнени панталони на каторжниците. Част от тях работеха, други се движеха под строй по улиците, отивайки по задачи, като след някои от групите вървеше охрана. Оливър мина покрай една групичка от затворници, която кърпеше дупките на една улица. Каторжниците бяха с вериги на краката си, което говореше, че или са новопристигнали, или осъдени за по-леки престъпления.

По-навътре в града се издигаха огромните луксозни частни къщи и жилищата на държавните служители. Администрацията се намираше в двуетажна каменна сграда в стила на регентството, построена навътре в парк близо до една тиха и сенчеста улица. На нея имаше черква и други големи сгради — доказателство за широкомащабната строителна програма на губернатора.

Оливър влезе в сградата на Администрацията, пресече високото и просторно фоайе и се заизкачва по широкото стълбище. Влезе в чакалнята пред кабинета на губернатора, седна и зачака. След малко от кабинета излезе военносъдебният съветник на колонията и помощникът на губернатора въведе лейтенанта в просторна и добре мебелирана стая.

Петдесети девет годишният губернатор Лаклън Маккуайър беше висок слаб мъж с поведение и маниери на военен в резултат на това, че бе прекарал целия си живот като професионален войник. Спирайки се нерешително до вратата, лейтенантът се поклони:

— Добър ден, ваше превъзходителство. Благодаря ви, че ме приехте толкова бързо.

— Очаквах вашето посещение, лейтенант Бетун, — отговори губернатор Маккуайър, отвърщайки на поклона, като в говора му се усещаше леко гърлен шотландски акцент. — Заповядайте, седнете. Прочетох доклада ви за дейностите, които развивате в Нюкасъл, и останах много доволен.

Лейтенантът седна на стола пред бюрото и извади документите, които беше донесъл със себе си, за да ги покаже на губернатора. Помощникът помогна на губернатора да намери доклада сред

купищата документи върху бюрото, след което излезе. Губернаторът отместе встрани доклада и се облегна назад на стола си:

— И така, какво бихте искали да дискутираме, лейтенанте?

Подавайки на губернатора лист хартия, Оливър обясни, че това е списък на затворници, за които той предлага да бъдат освободени предсрочно, което би анулирало остатъка от присъдите им, така че да могат да си намерят работа в колонията, изобщо да правят каквото пожелаят. Но при първото провинение и нарушение действието на предсрочното освобождаване може да бъде отменено. Губернаторът си сложи очилата, погледна към списъка и заедно с Оливър започнаха да обсъждат поотделно всеки един от включените в него затворници. Доволен, той отдели списъка, за да могат чиновниците му да подготвят необходимия документ.

Другият документ, който лейтенантът му представи, беше сложен — предложение за помилване. Докато изучаваше предложението, губернаторът присви вежди и се замисли. Оливър добре разбираше причините за неговото колебание. Много от земевладелците в колонията, чрез влиятелни приятели в Лондон бяха успели да наложат по официалните канали известен натиск върху губернатора, заради големия брой на предсрочно освободените от него затворници и най-вече на помилваните.

Те не одобряваха действията му и се противопоставяха, изтъквайки като аргумент факта, че осъдените трябва да излежават цялата си присъда в интерес на правосъдието и справедливостта, но Оливър знаеше много добре техните истински мотиви. Земевладелците имаха право да вземат затворници да им работят. Срещу получената работа, те им даваха подслон, храна и дрехи. Но като се имаше предвид броят на каторжниците, които губернаторът използваше за обществени нужди, и на освободените предсрочно или на помилваните от него, то някои от земевладелците рядко можеха да разполагат с толкова осъдени, колкото биха желали.

— Хайръм Бакстър вече една година е старши надзирател — каза Бетун в подкрепа на препоръката си за помилване. — Той е изключително старателен при изпълнение на задълженията си и в досието му няма нито една забележка. Освен това, мисля, че помилването на този човек ще е от голяма полза за колонията.

— От голяма полза за колонията?

— Да, ваше превъзходителство. Бакстър е квалифициран и опитен корабостроител. Той се е свързал с Джеймс Андъруд, бившият затворник, онзи, който притежава корабостроителницата тук, в Сидней, и Андъруд му е предложил да го вземе на работа при себе си. Бакстър ще е много по-полезен в развитието на колонията, като работи по професията си, отколкото като старши надзирател в Нюкасъл.

Губернаторът присви устни, помисли още малко, сетне кимна в знак на съгласие и остави документа.

— Добре, ще го помилвам. Това ще налее масло в огъня, на който ме пекат в Лондон, но един по-малко или повече не е от голямо значение. Въпреки че Бакстър има добра характеристика, за мен по-важна е вашата препоръка за него, лейтенант Бетун.

— Силно съм поласкан от доверието, което ми оказвате, ваше превъзходителство.

— Вие не само спечелихте моето доверие — отвърна губернаторът и посегна да вземе доклада за работата в Нюкасъл. — Във всяко едно отношение вие постигнахте много повече от вашия предшественик. Освен това, при вас няма случаи на затворници, загинали при злополука. Беше ми изключително трудно да обяснявам на офицера преди вас, че нашата задача е да превъзпитаваме осъдените, а не да ги убиваме.

— Преди две седмици за малко не загинаха няколко мъже — призна честно Оливър. — В мината стана срутване и няколко души се оказаха заклещени вътре и за малко да се задушат, но единият от затворниците успя да запази самообладание и измъкна хората. Подпорите били недостатъчно, а и, както се оказа, мъжът, който спаси другарите си, е инженер. Казва се Дейвид Керък и в момента прави инспекция на подпорната конструкция на целия рудник.

— Инженер ли? — запита заинтригуван губернаторът и се замисли. — Какво престъпление е извършил и какъв е срокът на присъдата му?

— Бил е осъден на смърт чрез обесване за убийство, но по-късно присъдата е била заменена с доживотна каторга. Но — добави Оливър, когато видя, че губернаторът се намръщи — в досието на Керък открих факти, които обясняват по някакъв начин извършеното от него. Както изглежда, някой си Уедли Хамънд си е позволил волности със

съпругата на Керък, докато той е бил в командировка по строежите. Когато се върнал, заварил Хамънд с жена си.

Губернатор Маккуайър въздъхна, кимвайки с разбиране:

— Да, това поставя нещата в друга светлина, нали? Навярно доста приятели на Керък е трябвало да помогнат, за да бъде заменена смъртната присъда с каторга.

— Ако се съди по досието, и от двете страни е оказван натиск. Бащата на Хамънд, сър Лиланд Хамънд е скуайър на Йоркшиър и очевидно е правел всичко възможно, за да види Керък окачен на въжето. От друга страна, самият Керък е бил главен инженер на няколко строежа в Йорк и за да му бъде оказано снизхождение, са дали препоръки много от членовете на градската управа и дори самият кмет.

Губернаторът кимна, като се хвана за брадичката.

— Съдбата му е висяла на косъм, но всичко е свършило добре. Тук, в Сидней, има един адвокат на име Невъл Хамънд. Мисля си, дали има нещо общо с Хамъндови от Йоркшиър.

— Нямам никаква представа, ваше превъзходителство, не го познавам. Името обаче не е много често срещано, така че изглежда твърде вероятно.

— Да, така е. Що за човек е Керък?

— Не е от тези, с които можеш да се шегуваш, от време на време понабива затворниците. Но в същото време, ако не го закачаш, няма да се занимава с теб. Освен това, се съобразява с хората, които работят за него, повече от всекиго другото. Общо взето, за мен той е най-добрият старши надзирател в Нюкасъл.

— Това звучи доста благоприятно за него и той би ми бил полезен в работата тук, лейтенант Бетун. Имам доста работници и достатъчно майстори за строителните работи, но човекът малко или повече компетентен, за да ръководи цялостен обект, е само един-единствен. Това е моят архитект, за когото не може да се твърди, че е най-добрият сред надзирателите, а в момента обектите, които са в процес на строителство, са няколко. Един опитен инженер би трябвало да може да ръководи строеж на сграда.

Лейтенантът се усмихна малко накриво.

— Убеден съм, че ще може, но се оказва, че благодарение на собствените си приказки, се лишавам от един добър старши надзирател, ваше превъзходителство.

— Е, не губиш повече, отколкото в случая с Бакстър — отбеляза губернаторът. — Керък ще бъде от по-голяма полза за колонията, ако успее да завърши тук една сграда, а и ще бъде в по-добра позиция, за да си помогне. Аз винаги се отплащам за добре извършена работа и бих могъл да разгледам въпроса за евентуалното му предсрочно освобождаване или условно помилване. Разбира се, той никога няма да има право да напуска Австралия, но би могъл да използва по най-добър начин тукашната ситуация.

— Естествено това не е моя работа — започна колебливо Оливър, — но ако този адвокат в Сидней е свързан с фамилията Хамънд от Йоркшиър, той несъмнено ще узнае и вероятно ще бъде много разгневен, ако Керък бъде помилван. А ако има приятели в Лондон, може да създаде доста неприятности.

— Убеден съм, че има много приятели в Лондон, тъй като е оттам и се премести тук със семейството си едва преди няколко месеца. Но моето задължение е да раздавам правосъдие, а не да давам възможност за отмъщение. В такъв случай може ли да се надявам, че ще видя Керък в най-скоро време?

— Да, ваше превъзходителство. Веднага щом се върна в Нюкасл, ще го изпратя със следващия платноход.

Губернаторът кимна доволно и разговорът се прехвърли на други теми. Докато беседваха, мислите на Оливър бяха раздвоени между разговора и догадките, дали, когато отиде в пощата, ще намери писма от семейството и приятелите си. Той силно се надяваше, че ще има писма с окуражаващи новини за шансовете да бъде прехвърлен в Индия или Африка.

* * *

Седмица по-късно, през един дъждовен и ветровит следобед, Дейвид пристигна в Сидней на борда на търговски тримачтов платноход, който извършваше рейсове между пристанища в Нова Зеландия и Австралия. Докато останалите затворници от местата близо до Сидней, всячески се опитваха да бъдат изпратени в столицата, на Дейвид му бе напълно безразлично. Всички места си приличаха. Но както се подразбираше, тук щеше да е зает непрекъснато, а той искаше

тъкмо това. Работата ангажираше мислите му и го уморяваше, и той можеше да спи по време на дългите и самотни нощи.

С увито на руло и преметнато през рамо одеяло с вещите му, той стигна до брега в лодка, в която се намираше и част от екипажа. Моряците възбудено разговаряха, предвкусвайки посещението си в „Бардака“. От стрехите на сградите се стичаха дъждовни капки, улиците бяха потънали в кал и из града почти не се виждаше жив човек. Дейвид познаваше Сидней, тъй като непосредствено след пристигането си бе прекарал няколко седмици в него заедно с група каторжници, които бяха свързани с обща верига. Без да обръща внимание, че дрехите му прогизват от дъжда, той се движеше в посока към казармата.

В мръсната и разхвърляна канцелария на затвора, неграмотната на смяна стража предаде на чиновника разрешителното за пътуване на Дейвид. Той го прочете, като се хилеше иронично:

— Не само че носи кафяви панталони, ами тук ще бъде на лично разположение на губернатора, ефрейтор Аткинс — изкоментира мъжът. — Кой знае, между нас сега навярно ще има кралски благородник!

— Тъхъ, видях изящната каляска, с която пристигна тук — злобно измърмори човекът от охраната. — Как се казва и какво ще прави?

— Дейвид Керък и има заповед за него от коменданта — отговори чиновникът, като ровеше из папките на масата. Отдели един документ и се зачете в него. — Ето го, трябва да отиде в Парамата и да работи при Франсис Гринуей, онзи, който получи помилване от губернатора, веднага щом пристигна, тъй като знаел да строи черкви и други такива.

Човекът от стражата кимна и нетърпеливо махна с ръка:

— Знам добре кой е Гринуей. Пиши му пропуска за Парамата и гледай всичко да стане колкото се може по-бързо.

Като извади лист хартия и писалка, чиновникът надраска бързо и неграмотно пропуска за пътуване и го подаде на човека от охраната. Докато той го разглеждаше внимателно, придавайки си онази важност, типична за хората с по-долен чин, чиновникът стоеше встрани от него и правеше подигравателни физиономии.

— Иди да ядеш в готварницата — каза стражата на Дейвид, подавайки му документа. — След това си намери легло в казармата.

Утре хвани пътя нагоре по реката и ще стигнеш до Парамата. Покажи това на някой от готварницата и утре ще ти дадат храна за из път. Пеша дотам е доста време.

— Сборът — напомни чиновникът на човека от охраната, когато Дейвид тръгна да излиза.

— А, вярно — сети се мъжът. — Всички затворници са длъжни да се съберат в двора утре на разсъмване. Каквото е времето, май няма да можем да видим изгрева на слънцето, но все пак гледай да си там.

— За какво е този сбор? — попита Дейвид.

— Скоро ще разбереш — отговори му троснато охраната, докато чиновникът се хилеше многозначително. — Гледай да си там.

Дейвид излезе от канцеларията и под ударите на дъжда и вятъра се присъедини към затворниците, които се тълпяха в мръсната и шумна готварница. След като получи парче стар хляб и варена безсолна риба, Дейвид седна на една от масите. Докато се хранеше, чу другите да говорят за сбора. Двама избягали затворници започнали да нападат и ограбват пътници и отдалечени ферми, но били заловени. На следващото утро щяха да ги бесят и всички каторжници, намиращи се в Сидней, щяха да присъстват на процедурата, като предупреждение към всеки, който би се изкушил да стори същото.

В едно от крилата на казармата, мръсно и мрачно, Дейвид откри свободно легло, всъщност груба дъска, закрепена към стената. През седмицата, в която беше прекарал в колибата в Нюкасъл, той с удоволствие беше привикнал със самотата и мястото, което поддържаше чисто. Ето защо сега мръсотията и стълпотворението от хора в бараките, му се сториха още по-отвратителни. През нощта спа дълбоко, а сутринта, преди изгрев-слънце бе събуден от охраната, която крещеше всички да се събират в двора. Все още продължаваше да вали слаб дъжд, когато Дейвид излезе навън и тръгна заедно с останалите към двора, който се намираще в единия край на лагера. Извън подслона на сградите силният леден вятър блъскаше ситния дъждец из целия двор и затворниците трепереха от студ, като псуваха ядосано. Когато най-сетне утрото дойде, макар сиво и мрачно, охраната започна да обикаля и крещеше на затворниците да се строят в редици и да млъкнат.

От другата страна на двора имаше дървен триъгълник с обърнат надолу връх, към който връзваха провинилите се затворници и ги

бичуваха с камшик. До него се издигаше бесилката, от която висяха две примки, блъскани насам-натам от вятъра. Докато чакаха, Дейвид си помисли, че сборът изобщо не успяваше да постигне целта си на поучителен урок, тъй като много от каторжниците гледаха на бесенето като на забавление.

Няколко минути по-късно от сградата на охраната се зададе процесия, водена от двама души с барабани, които удряха в такта на някакъв марш. След тях вървяха комендантите и един свещеник. Най-отзад бяха двамата осъдени и охраната. Единият от затворниците беше мрачно предизвикателен, опитваше се да се откъсне от охраната, която държеше ръцете му, а другият хленчеше и едвам си тътреше краката, тъй че охраната почти го влачеше.

Щом стигнаха бесилката, барабаните млъкнаха, а охраната поведе осъдените към стъпалата. Нагласи двамата мъже върху сандъчетата точно под примките и хленчещият затворник се отдръпна уплашено, а от вятъра възето се удари в лицето му. Свещеникът се изкачи по стъпалата и застана до ридеция мъж, като извади молитвеника си. Сложи ръка върху рамото му и зачете от книгата, но Дейвид не можеше да чуе думите.

Когато свещеникът тръгна към другия осъден, мъжът се обърна и го заплю. Свещеникът пхна молитвеника в джоба си и заслиза по стъпалата. Застанал долу под бесилката, комендантът заговори нещо на хлипащия осъден, а той клатеше глава в знак на несъгласие и продължи да риде. Тогава комендантът се обърна към другия осъден.

— Да, имам да кажа няколко последни думи — объркано започна мъжът. — Вървете по дяволите всички вие, заедно с окървавения ви губернатор, застанал начело на този срамен парад, и вие, които осигурихте тъпите сеирджии, всички вие, вървете по дяволите, където ви е мястото.

Комендантът се извърна и тръгна към стражата, а вятърът рошеше пискюлите на еполетите му. Охраната нахлузи парцалени чували върху главите на осъдените, завърза ги около вратовете им, след това намести примките и нагласи сандъчетата. Единият от стражата застана до лоста в единия край на бесилото, сложи едната си ръка върху него и загледа коменданта право в очите.

Барабаните заудряха забързано, а звуците се въртяха и потъваха във воя на вятъра. Когато комендантът даде знак, барабаните млъкнаха

и единият мъж от охраната рязко дръпна лоста надолу. Капакът под нещастниците се отвори и те увиснаха, възетата се стегнаха силно и обесените подскочиха, в момента, в който вратовете им се счупиха. Телата им се гърчеха и друсеха конвулсивно, сетне застинаха неподвижно.

Напускайки двора сред тълпата от затворници, Дейвид чу как някои от тях се смееха и обсъждаха други случаи на бесене на затворници, които бяха гледали преди, и които по думите им били много по-забавни, защото обесените умирали по-дълго. Други от затворниците вървяха мълчаливо, настроението им отговаряше на неговото.

След като се нахрани в готварницата, Дейвид показва разрешителното за пътуване на един от затворниците готвачи, който му донесе парче хляб и два варени картофа. Когато стигна до пътя, който водеше към Парамата в края на града, вятърът и дъждът отслабнаха. Няколко минути по-късно дъждът спря, а вятърът започна да затихва. След като измина около една миля, облаците започнаха да се разкъсват. Настъпи светъл и весел зимен ден, а слънцето грееше достатъчно силно, за да изсуши дрехите му.

През първия час, Дейвид минаваше покрай къщи, разпръснати край пътя, който гъмжеше от хора — едни вървяха пеша, други яздеха коне, а трети превозваха в каруци селскостопански продукти за пазара в Сидней. Не след дълго, Дейвид се оказа сам на пътя, който лъкатушеше през една открита гора близо до река Парамата.

На обяд, той спря в горичка край реката, за да похапне. Гледката представляваше приятна идилия сред евкалиптови дървета с купчини паднала кора в основата им и висящи ивици на онази кора, която все още се държеше по стволите им. По върховете на дърветата крясъците на стрелкащи се между клоните папагали, се смесваха с писъците на бърбрици и ластовички. На няколко крачки по-нататък, през сребърните стволове на дърветата се виждаше как реката се разлива нашироко и тече спокойна, а във водите ѝ се отразяваха надвисналите отгоре ѝ клони.

След като се нахрани, Дейвид седна и отдъхна няколко минути. В усамотението на горичката той се почувства почти доволен в пълно разбирателство и покой със себе си и света. Настроението беше

необичайно за него, но сега всичките му мъки и терзания изглеждаха толкова далечни.

Това усещане изчезна, щом извади часовника. Като гледаше портрета на бившата си съпруга, той изпитваше силно желание да хвърли часовника в реката и да я прогони завинаги от живота си. Много по-лесно за него обаче би било да си отреже ръката, отколкото да направи това. Любовта му към нея продължаваше да бъде неразделна част от него, въпреки че бе разяждаща като рак. Прибра часовника, вдигна от земята навитото на руло одеяло, върна се на пътя и продължи нататък.

С фермите си и малките кошари, разпръснати наоколо, Парамата беше оживено селце с население от няколкостотин души. Улиците му бяха сенчести със спретнати къщи, разположени около калдъръмена улица с магазинчета. Сградите за затворниците се намираха в северния край на селото и се отличаваха с характерната си сивота и запуснатост. Докато вървеше към тях, той забеляза наблизо строеж на голяма двуетажна сграда.

Между казармата и готварницата имаше дълга, ниска сграда, разделена на отделни стаи, която в канцеларията на лагера му посочиха като квартирата на старшите надзиратели. Човек от охраната каза на Дейвид да се настани в крайната стая и да се обади на Франсис Гринуей, който в момента се намира на строежа. Дейвид остави нещата си в стаята и се отправи нататък.

Скелетът на огромната сграда бе завършен, както и част от покрива, и зидарите редяха камъните нагоре от основите. Дейвид се огледа, мина през зеещия вход, и видя, че на някои места дюшеметата бяха сложени, както и междинните греди. Тъй като покривът все още не беше завършен, вътрешността на сградата беше цялата прогизнала от дъждовете, валяли през изминалите няколко дни. Придружен от скрибуцането на трионите и кънтенето на чуковете, Дейвид си проправяше път между майсторите дърводелци и техните чираци към дървена стълба, поставена на мястото на бъдещото стълбище. Франсис Гринуей беше на втория етаж. Беше надвесен над чертежи, разпръснати върху работна маса, той се открояваше сред светложълтите панталони на затворниците с костюма и вратовръзката си. Архитектът беше нисък мъж, четиридесет и няколко годишен,

набит, с оредяваща вече коса, с брада и мустаци твърди и редки като четина.

Беше човек с артистичен, неспокоен темперамент, като нормалното изражение на лицето му бе тревожно намръщено с неспокойно свити вежди.

След като си размениха обичайните любезности, Франсис изглеждаше облекчен от пристигането на Дейвид, но бързаше да си поднови прекъснатата работа. Той наистина имаше силно желание да си намери помощник, но същевременно не му се щеше да довери на никого част от работата. Показа на Дейвид чертежите на сградата, като го разпитваше подробно с какво се е занимавал преди.

— Няколко моста — отговори Дейвид на архитекта — на височина над 100 фута. Строи съл вълноломи и каменни кейове в Хъд и водопровод в Лийдс. Освен това, имах няколко обекта в Йорк, между които и нова водопроводна инсталация, но не дочаках завършването ѝ.

— И нито една голяма обществена сграда? — запита учудено и подозрително Франсис.

— Не, но това тук ми изглежда достатъчно просто — отговори Дейвид, разглеждайки чертежите. — Очевидно, става въпрос за казарма.

Архитектът кимна, като обясняваше, че тази сграда ще побира около шестотин затворници. Той каза на Дейвид, че различните майстори, които работят на строежа, са повече от достатъчни. Освен това, доста от каторжниците в Парамата са били прехвърлени на този обект.

— Но — добави той, — сградата трябва да бъде приключена до лятото, а изоставаме страшно много. На всичко отгоре имам и други строителни обекти и непрекъснато снова между Сидней и Парамата. Но повечето от проблемите ми са свързани с тази сграда.

— Има още работа, докато се завърши — отбеляза Дейвид, оглеждайки се наоколо, — а нещата винаги вървят по-бавно през зимата.

— Така е — съгласи се Франсис. — През изминалите няколко дни, дъждовете бяха ужасни и тези греди, ей тук, много ме тревожат.

— Е, те са от добре изсъхнала твърда дървесина и все още им няма нищо. Ако покривът се завърши, преди да завали отново, гредите ще изсъхнат, без да се деформират или напукат.

— Надявам се да е така — въздъхна неспокойно Франсис, като слагаше чертежите в папка. — Ако строежът на тази сграда се забави още, губернаторът ще остане много недоволен. Ще обиколя обекта с вас да ви запозная с подробностите.

Докато обикаляха, архитектът обясняваше отделните детайли от работата, и разказваше за себе си. Обясни, че бил неправилно обвинен в подправянето на подпис върху договор за строеж на сграда в Бат, след което на процеса имал нещастieto да му се падне коварен съдия. След като пристигнал в Австралия, бил помилван и докарал съпругата и децата си тук, сега имал удобно жилище в Сидней.

Историята му приличаше на разказите на други затворници с професии, много от които твърдяха, че са невинни. За разлика от тях, дребните престъпници често се опитваха да се представят за по-лоши, отколкото бяха в действителност в стремежа си да направят впечатление на останалите. Според Дейвид и в двата случая истината беше някъде по средата, като погрешните присъди и наистина несправедливо осъдените бяха малко.

Осъдените бяха утайката на пренаселените градове и на едно общество, терзано от катаклизмите на прехода от манифактура към фабрична промишленост. Веднъж отхвърлени като измета на обществото, те биваха изпращани в непознатата и неизследвана земя, скъсвайки напълно с миналото си и отваряйки нова страница в живота си. Що се отнасяше до самия него, Дейвид си даваше сметка, че присъдата му е повече от справедлива, в сравнение с обичайното наказание за убийство. Настоящето си той приемаше не като ново начало, а като мрачен и тъжен край на изживяното досега.

По време на обиколката из обекта, Дейвид разбра основната причина за изоставането. Различните майстори и техните чираци работеха усилено, но някои от общите работници се шляеха и разтакаваха, вместо да доставят материалите на нужните места. От това следваха забавяния и обърквания, избухване на нервите и непрестанни свади и крамоли. Вината беше на Франсис, който умееше да проектира сгради по-добре, отколкото да следи работата по тяхното изпълнение.

Денят клонеше към своя край и мъжете се разотиваха, когато Франсис приключи със запознаването на Дейвид с обекта. Архитектът отвърза коня си от кола, забит край тревистия път в единия край на

обекта, като се оплакваше от разстоянието, което всеки ден трябваше да изминава, за да се прибере вкъщи и да се връща на следващия ден отново.

— Дайте ми списъците на хората и утре аз ще следя за тях по време на сбора — предложи Дейвид. — Така че не е необходимо да идвате толкова рано.

— Не мисля, че това е разумно, поне засега — предпазливо се противопостави Франсис. — Искам да ви опозная повече.

— Вие вече знаете, че съм се занимавал с работници — отговори нетърпеливо Дейвид. — Ако трябва да съм общ работник тук, добре. Но щом ще бъда надзирател, дайте ми списъка.

Ниският набит мъж с неудоволствие му подаде списъка, сетне възседна коня и тръгна.

Дейвид се изми, отиде да вечеря и отново се върна в стаята си да я почисти, преди съвсем да се е стъмнило. Щом приключи си легна, като изпитваше известно облекчение от това, че е тъмно и не може да гледа портрета на бившата си съпруга.

На сутринта, когато работниците се събираха на обекта, Дейвид ги изучаваше, докато извикваше имената им по списъка. Като цяло те бяха по-добри от средния екип в Нюкасъл. Никой от тях не беше доведен до пълно оскотяване, от страна на садистична охрана или надзиратели, което често се случваше на други места, за да се съпротивлява с животинско упорство на заповедите.

Онези майстори, които бяха извършили някакви престъпления в пияно състояние или попаднали в лоша компания, поради безработица или безпаричие, се възползваха от ситуацията по възможно най-добрия начин. Техните умения се търсеха навсякъде и те работеха усърдно, като избягваха да вършат каквито и да било нарушения с надеждата, че когато бъдат освободени, лесно ще си намерят работа и ще имат възможност да извикат семействата си.

По-голямата част от черноработниците идваха от онези райони на големите градове, известни с високата си престъпност. Далеч от обичайната си среда и с осигурени квартира и храна, при това по-добри от всичко, което бяха виждали през живота си, тук пред тях се откриваха нови възможности. Някои щяха да успеят, други не чак толкова, а трети вероятно щяха да свършат на остров Нюфолк.

Сред чернорботниците Дейвид забеляза неколцина, които не беше видял предния ден. Той знаеше, че те се бяха измъкнали от строежа, както знаеше за други, които се бяха мотали, защото не им се работеше, но се страхуваха да напуснат обекта. За Дейвид също така важни бяха и онези от работниците, които бяха още момчета. Те щяха да се изкушат да следват лошия пример и в крайна сметка можеха да бъдат изпратени на острова.

Единият от мъжете, които липсваха предишния следобед, се открояваше сред останалите, и бе невъзможно Дейвид да не го забележи. Яркочервено петно по рождение покриваше едната половина на лицето му, а очите му бяха необикновено бледосини — студени и безпощадни очи, които сякаш бяха направени от парчета стъкло. Грубите и тъпи черти на физиономията му отговаряха напълно на очите му, а сплъстените му коси и брада бяха руси на цвят.

Среден на ръст, Енос Хинтън беше със силно развита мускулатура на тялото си и изглеждаше зъл, сякаш бе лишен, от каквито и да е компенсирани външни му вид човешки качества. До него стоеше висок мускулест мъж на име Даниъл Краули, който също отсъстваше предишния ден. Докато Дейвид четеше списъка, двамата тихо си подхвърляха саркастични забележки, като инициатор на коментарите беше Хинтън.

След като освободи майсторите и чираците, Дейвид определи поименно отделните групи от хора, които щяха да изпълняват различни задачи. Затворниците се разпръснаха и се захванаха за работата, но Дейвид знаеше, че по някое време ще се случи нещо. То стана само няколко минути по-късно, когато Хинтън изпусна нарочно дъските, които той и още един мъж носеха към един дърводелец. Когато дъските се сгромолясаха на земята, Хинтън се изсмя подигравателно.

— Ха, каква стана тя — подметна той. — Да не очаква човек, че ще се окажат толкова тежки за мен.

Някои се изсмяха, но повечето мълчаха, чакайки, както и Хинтън, да видят реакцията на Дейвид. Понеже не очакваше физическа разправа, самодоволната и глупава усмивка помръкна върху грозната му мутра и той погледна изплашено Дейвид, който се приближаваше с огромни крачки към него. Хинтън се захили подигравателно и вдигна юмруци, смятайки, че има достатъчен опит в

побоищата, за да преодолее предимството, което височината даваше на Дейвид.

Дейвид обаче притежаваше още едно предимство. Той изпитваше отвращение към свиванията и се хвърляше в тях с безмилостна ярост, за да ги приключи колкото е възможно по-бързо. Той удари Хинтън по лицето, а затворникът вдигна юмруци, оставяйки незащитена стомашната си област. Дейвид заби силно десния си юмрук в диафрагмата на Хинтън, който се олюля върху краката си. Затворникът размахваше юмруци, а Дейвид избягваше ударите, като успя да го удари здравата по лицето. Хинтън се сгромоляса върху земята.

Когато отново се изправи на крака, той изрева от ярост и поднови атаките с наведена глава, готов да нанася удари. Дейвид вдигна ръце, стягайки мускулите на стомаха си, готов и той да посрещне удара. Когато главата на Хинтън се заби в стомаха му, Дейвид заблъска с ръце по ушите на затворника. Хинтън изрева от болка, хващайки ушите си, залитна назад и се преви на две.

Дейвид тръгна след него, сграбчи мазните му заплетени коси и заби коляното си в лицето му. Краката на Хинтън се подкосиха и той започна да се свлича надолу. Дейвид ръгна още веднъж с коляното си Хинтън по лицето, като силата на удара изтегли от ръцете му косата на затворника. Той се строполи на пода, а от носа и устата му бликаше кръв.

Всичко това стана много бързо, само няколко секунди, след като Хинтън изпусна дъските. Мъжете гледаха объркано, а сетне, когато Дейвид хвърли поглед наоколо, забързано подновиха заниманията си. Затворникът, който помагаше на Хинтън да носи дъските, започна да ги подрежда, но Дейвид му направи знак с ръка.

— Остави това и започни да работиш с онези там — каза му той и ги посочи с пръст.

Човекът се отдалечи от дъските, а Дейвид се приближи до Хинтън и се надвеси над него.

— Днес ти сам ще пренасяш дъските — рече той спокойно, — и оттук насетне ще ти се наложи да работиш. Пропука ли се само една-единствена дъска, ако решиш да ги хвърляш пак насам-натам, ще ти счупя главата с нея! Ясно ли ти е?

Без да отговори, Хинтън се заизправя, опирайки се на ръцете и коленете си. Дейвид го ритна в корема и Хинтън извреця от болка, като се затъркаля в посока към дъските. Дейвид отново се надвеси над него:

— Попитах те, дали си наясно — каза му той със същия спокоен тон.

По яркочервения белег на лицето му се стичаше кръв и грубите му черти излъчваха гняв и възмущение, а беззеникавите му очи гледаха страшно.

— Да, разбрах — изхриптя мрачно той, а гласът му трепереше.

Като почти ревеше от ярост, Хинтън започна да подрежда дъските. Франсис беше пристигнал току-що и хвърли тревожен поглед наоколо и Дейвид му обясни какво се бе случило. Архитектът поклати глава, тъй като не беше много сигурен, дали Дейвид е постъпил правилно.

— Комендантът е този, който най-добре може да се справя с всички проблеми, свързани с дисциплината — каза той на Дейвид. — Но в края на краищата, това си е ваша работа. Смяя обаче да си позволя да ви посъветвам да си държите очите отворени на четири.

Дейвид вече си беше помислил за това, само кимна с глава и си тръгна, а Франсис влезе вътре. Работниците сновяха живо насам-натам и Дейвид работеше заедно с тях, за да им покаже, че е готов да върши всичко, което изисква от самите тях.

Тъй като носенето на каменните плочи за покрива нагоре по паянтовата стълба беше изтощителна и опасна работа, то всички работници гледаха да я избягват. Дейвид носеше върху рамото си товара от плоските и тежки каменни плочи и всеки път, когато се връщаше надолу по стълбата, се оглеждаше наоколо, за да се убеди, че майсторите имат достатъчно материал под ръка. Когато видя, че имат достатъчно за целия ден, Дейвид започна да влачи трупи към мястото, където ги режеха.

Докато Дейвид следеше как напредва работата и същевременно помагаше, времето минаваше неусетно. Следващият проблем възникна следобеда, когато той дочу от единия край на сградата някаква караница и отиде да види какво става. Краули, чиято задача беше да бърка хоросан, се караше със зидаря, който твърдеше, че сместа е рядка.

Раздразнен от непознатото за него чувство да се труди в продължение на часове, мускулестият Краули заби юмрук в сбръчканото лице на възрастния човек.

— Забъркай си я сам, стара свиня такава — ръмжеше той. — Ако чуя още една дума от мръсната ти уста, ще усетиш вкуса на ей този юмрук!

Зидарят изплашено отстъпи назад, после се успокои, когато зад гърба на Краули видя да се приближава Дейвид. Краули се обърна, за да погледне и той. Дейвид го сграбчи за китката и изви ръката му зад гърба, издърпвайки я силно и рязко. Мъжът изрева от болка и се повдигна на пръсти, опитвайки се да облекчи напрежението в раменната става. Докато Краули се олюляваше, Дейвид го ритна отзад така, че затворникът падна на коленете си пред кофата с хоросан. Дейвид изви ръката му още по-нагоре, хвана го за врата и напъха главата му в сместа. Краули се замята неистово, като за малко не преобърна хоросана, по чиято повърхност започнаха да се появяват огромни мехури и да се пукат шумно.

Поглеждайки към чирака, Дейвид му направи знак с глава, посочвайки към една кофа с вода. Докато мъжът я преместваше по-близо, Дейвид изтегли рязко главата на Краули от хоросана и я натика във водата. Затворникът плюеше и се даваше, като плискаше с вода лицето си и чистеше очите си. Сетне скочи на крака с вдигнати юмруци и със сплъстена коса, цялата покрита с хоросан, който се стичаше надолу по изкривеното му от злоба лице.

Дейвид го подкани.

— Е, добре, Краули, хайде — каза му той спокойно, — ако искаш да се биеш, давай!

С настървени очи Краули за малко да започне, но сетне премисли и се отдръпна, скърцайки със зъби.

Дейвид му посочи към хоросана.

— Цял ден се занимаваш с тая работа, трябва вече да знаеш как става. Вземи да сгъстиш сместа, преди да е започнала да се втвърдява. И ако имаш поне малко акъл в главата, оттук нататък ще си гледаш работата и повече няма да създаваш никакви главоболия.

Краули грабна кофата и закрачи ядосано нататък. Зидарят и помощникът му се усмихнаха признателно на Дейвид. Останалите мъже, които бяха наблюдавали сцената, се върнаха отново към

заниманията си, а Хинтън, който беше сред тях, изкриви грозната си физиономия в гримаса на омраза.

Франсис, който гледаше през отвора на един прозорец, поклати мрачно и заканително глава, обърна се и изчезна навътре.

Дейвид си даде сметка, че архитектът беше прав, когато му казваше да остави на коменданта дисциплината, и така правеха повечето надзиратели. Но Керък беше видял напоената с кръв и покрита с малки късчета човешка плът земя в двора на казармата пред скования дървен триъгълник, на който бичуваха провинилите се. Самият той можеше да убива, но да предава хора, които да бъдат наказани със смърт, дори и такива като Хинтън и Краули, означаваше да извърши нещо, което нямаше да може да понесе.

Като премина откъм другата страна на струпания дървен материал, близо до мястото, където режеха трупите, далеч от погледите на работниците, Дейвид разрови с крак дървените парчета и им хвърли един поглед. Забеляза къса и тежка цепеница, дебела в единия край и заострена в другия. Беше достатъчно къса, за да я скрие под палтото си. Той я взе и я пъкна под дрехата си с пълната увереност, че в крайна сметка тя ще му потрябва в някоя тъмна нощ.

[1] Вам Дайъман — строго име на Тасмания. ↑

[2] Утлегар (хол.). — Корабно дърво, на което се прикрепя първото платно. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Легнал върху пода срещу походното легло, което се намираше в другия край на стаята, Дейвид спеше, здраво стиснал в ръка цепеницата, готов да се събуди при всеки шум. Но часовете течаха, слънцето изгря, а вратата на стаята му си оставаше плътно затворена.

Когато сутринта затворниците се събраха, те бяха по-дисциплинирани от предишния ден. Никой от работниците не искаше да слуша саркастичните подмятания на Хинтън и Краули, а и те самите не бяха настроени да правят каквито и да било забележки. Просто стояха мълчаливо, излъчвайки омраза, омраза, която беше и предупреждение.

Следващата нощ, часове след като затворническият лагер се успокои, Дейвид легна на същото място на пода и беше задрямал, когато скърцането от кожените върви на вратата го събуди. Той грабна цепеницата, повдигна глава и погледна към вратата.

Тя се отвори и на слабата светлина, идваща отвън, се откриха силуетите на Хинтън и Краули. Докато те тихо се промъкваха на пръсти в стаята, Дейвид забеляза, че държаха тояги. Протегна ръка и улови здраво тоягата, готов да скочи на крака.

— Сега! — тихо извика Хинтън.

Краули се хилеше злобно, докато двамата мъже удряха върху леглото. Дейвид се изправи мълчаливо, като се движеше покрай стената, за да може да вижда силуетите им срещу вратата. Когато тоягите им глухо удариха леглото, Хинтън и Краули изпсуваха и издадоха звуци на учудване. В този момент Дейвид развъртя бързо цепеницата.

Чуха се тъпи и глухи звуци, когато тежкото дърво заудря на месо по двамата мъже. Виковете им на учудване преминаха в рев от причинената им болка и те заразмахваха тоягите назад. Дейвид се присви и се отдръпна, за да избегне ударите, като остана в тъмното, така че да може да вижда нападателите си срещу светлината, идваща от отворената врата. Удар от тояга засегна рамото му, сетне втори удар го перна по-силно по хълбока. Но всеки път, когато той размахваше

тоягата си, тя удряше силно като чук, отваряйки широка рана в кожата, оставяйки дълбоки контузии.

Краули се отказа пръв, пусна тоягата на пода и изхвърча навън. В този момент, когато и Хинтън побягна, Дейвид ритна табуретката пред него и го препъна. Хинтън се просна на пода и залази в отчаяни опити да стигне вратата, а Дейвид започна да налага гърба и раменете му с цепеницата. Хинтън стигна вратата и избяга навън, а Дейвид го удари още веднъж.

Докато двамата мъже препускаха в мрака, вратата на съседната стая се отвори и обитателят ѝ погледна навън.

— Какво по дяволите става тук? — попита той сънен.

— Пропъждах едни досадни насекоми — отговори Дейвид.

— Досадни насекоми? — изсумтя мъжът. — По-скоро ми приличаше на ден за бичуване пред триъгълника. — Като мърмореше недоволно, той затвори вратата.

Дейвид също затвори вратата на стаята си, отиде в дъното и взе одеялото. Като легна на леглото, той го уви около тялото си и заспа дълбоко.

На сутринта, след като изчегърта кървавите петна от пода на стаята, той отиде да закуси, но в готварницата не видя нито Хинтън, нито Краули. Когато отиде на строежа, те вече бяха там за сутрешния сбор.

Хинтън имаше почти нечовешки вид. От страната на белега имаше огромна подутина, а другата беше покрита с множество големи синини. Краули изглеждаше малко по-добре. Върху силно подутото му чело се виждаше рана и огромно мораво петно, което стигаше до очите му, превръщайки ги в две подпухнали цепнатини. И двамата бяха схванати и прегърбени от другите натъртвания по телата си, като мрачно сдържаха болката си, а останалите мъже хвърляха разбиращи погледи помежду си и към Дейвид.

След извикването по списък, Дейвид освободи майсторите и чираците им, разпредели задачите между останалите черноработници, с изключение на двамата съсипани мъже. Докато другите се отдалечаваха, Дейвид се приближи към Хинтън и Краули.

— Досега — каза той спокойно, — трябва да ви е станало ясно, че каквото и да се опитвате да правите, аз ще съм в очакване. Но това, което не знаете, е какво ще направя, ако ми създадете още веднъж

някоя неприятност, така че ще ви кажа. Ще ви убия и двамата. Сега разбирате ли за какво става въпрос?

В очите им гореше омраза, но тя бе примесена със страх. Докато те мърмореха и клатеха глава в отговор, Дейвид разбра, че поне засега нямаше да има повече неприятности с тях. Той ги поведе към мястото за рязане на трупи, където човекът, който беше дежурен там за деня, разпределяше работата.

Трупите лежаха върху дълбока и широка яма в земята, в която работниците използваха дълги дърводелски триони, с които ги разрязваха. Това беше изтощителна дейност и работата долу в мрачната дупка, където се сипеха облаци от задушавачи стърготини, беше най-омразното занимание на обекта. Дейвид каза на отговорника, че Хинтън и Краули ще работят в ямата до второ нареждане.

— Ако имаш каквито и да е проблеми с тях — добави той, — веднага ми кажи.

Мъжът кимна и махна с глава към двамата каторжници да слизат в дупката, а Дейвид си тръгна. Франсис Гринуей още не беше пристигнал и Дейвид провери двата етажа на сградата да види, да не би да са възникнали някакви проблеми. Когато свърши обиколката си и установи, че различните дейности по обекта вървят задоволително, той излезе навън и се присъедини към общите работници, които носеха каменните плочи нагоре за покрива.

Беше късно сутринта, когато най-сетне се появи архитектът, който изглеждаше по-нервен от обикновено.

— Изникнаха трудности на строежа на черквата в Сидней — каза той на Дейвид — и губернаторът хич не е доволен от това. А с изоставането и на този обект, той наистина е много недоволен. По всичко личи, че си взел нещата в ръце тук много по-добре, отколкото аз очаквах, така че възнамерявам да те оставя да ръководиш обекта.

— Отлично. Мисля, че няма да имам проблеми.

— Надявам се да е така. Когато свършите покрива, изпрати ми майсторите в Сидней, защото имам спешна нужда от тях там. Ще идвам тук през няколко дни да видя как напредваш и наистина направи всичко възможно да не закъсняваме с обекта още повече.

Архитектът си тръгна и Дейвид се върна към заниманието си. Той изобщо не смяташе да се закъснява още повече със срока. Напротив, вярваше, че работата ще се ускори достатъчно, за да бъде

спазен първоначалният срок за довършването на сградата, а може би дори по-рано от него. Резултатите, от пълноценното организиране на работата на каторжниците, вече започнаха да се забелязват. След като бяха премахнати закъсненията и инцидентите, постепенно темповете на работа се подобряваха.

Най-големият непосредствен проблем беше заплахата от дъжд. Тежките греди и част от дюшеметата, които бяха завършени в сградата, все още бавно съхнеха. Оставаше да бъде довършена една част от покрива, а през деня сиви облаци се появиха на небосклона, носени от ледения зимен вятър. През нощта Дейвид се събуди от ударите на дъжда, блъскан от вятъра по стената, до която беше сложено леглото му.

През нощта температурата падна под нулата и утрото беше сурово и леденостудено. Калната земя беше покрита със замръзнали участъци, там, където лапавицата се беше смесила с дъжда. На върха на сградата дори и грубите греди, които още не бяха покрити с каменни плочи, бяха хлъзгави, а останалата част от покрива беше покрита с лед, смъртно опасен за майсторите. Вътре в сградата дъждовната вода се стичаше по гредите и се събираше на локвички върху дюшеметата.

Дейвид даде на майсторите и чираците, които работеха на покрива здрави въжета, за да се обезопасят и около сградата запали огньовете от стърготини. Общите работници спираха до огньовете, за да се постопят, а майсторите и чираците излизаха навън до огъня, щом свършеха част от работата си. От време на време, и майсторите, и чираците които работеха по покрива, слизаха по стълбите на сградата, прогонени от силния и свиреп вятър и се гушеха край огъня, зъзнейки от студ.

Запалените огньовете повдигаха духа на хората и загрижеността на Дейвид да им създаде удобство ги правеше по-весели и независимо от противното време, работата напредваше. През деня, когато приключиха изцяло работата по онази част от покрива, която вече бе покрита с каменни плочи, всички майстори се прехвърлиха да работят на последния непокрит участък.

На следващия ден студеното и влажно време се задържа, но въпреки това и последните каменни плочи бяха сложени. Покриха с

дъски отворите за прозорците и вратите откъм ветровитата част на сградата и по този начин, най-сетне вътрешността ѝ бе защитена.

На следващата сутрин след проверката, Дейвид изпрати майсторите и чираците, които работеха по покривите, да си съберат багажа и занесе списък с имената им в канцеларията на затворническата казарма, за да вземе разрешителните за пътуване. Освен дежурния по охраната и чиновника, в стаята бяха комендантът и някакъв граждански гражданин, които ровеха из досиетата на стари каторжници.

Комендантът, капитан Барнит, който беше пред напускане, винаги разговаряше сърдечно с Дейвид, когато двамата се срещаха из лагера. За разлика от реакцията на цивилния мъж, той кимна приветливо на Дейвид. Непознатият — нисък, тантурест мъж на възрастта между трийсет и четиридесет години, облечен в стилистичен костюм, изгледа Дейвид с презрение, след което продължи да говори тихо с капитан Барнит, докато седяха на масата и преглеждаха досиетата.

От разговора им Дейвид разбра, че човекът е адвокат от Сидней и се казва Джон Фицрой. Бил нает от някакво семейство в Англия по уреждането на недвижимо имущество, свързано с каторжник, който бил изпратен в Парамата. Когато разговорите излязоха извън обсега на темата, свързана с ровенето из досиетата, комендантът спомена едно име, което веднага привлече вниманието на Дейвид.

— Разбрах, че се виждате с млада жена на име Хамънд — каза капитанът. — Тя е адвокатска дъщеря, нали?

— Да, така е — отговори със задоволство Джон Фицрой. — Казва се Александра, а баща ѝ е Невъл Хамънд. Хамънд са семейство с много добри връзки, и имигрираха от Лондон преди няколко месеца.

— В такъв случай ще си оправите положението, оженвайки се за младата дама и влизайки в съдружие с баща ѝ — предположи капитан Барнит.

Адвокатът повдигна вежди и поклати рамене.

— Сегашното ми положение не е незадоволително и въпреки че с госпожица Хамънд се виждаме съвсем често, съдружието с нейния баща е съвсем отделна работа. Клиентите ни са напълно различни.

— Искате да кажете, че той не се ограничава единствено с делата на „недостъпните“ — прекъсна го грубичко капитанът. — Е, да, много

от бившите каторжници са богати и не са такива тежкари, като онези от аристокрацията „бунип“, когато трябва да си развързват кесията с пари, за да получат онова, което искат. Освен това, — добави той със смях, сочейки към досиетата — с кого се занимавате в момента?

— С клиент в Англия — отговори ледено Фицрой.

Капитанът се засмя весело на обидчивостта на адвоката и двамата подновиха ровенето си из архивите. Външно Дейвид се контролираше и не реагираше на разговора, докато чакаше чиновникът да напише разрешителните за пътуване. Името, което споменаха, му беше повече от познато, защото мъжът, когото беше заварил със съпругата си, се наричаше Уесли Хамънд. По време на процеса Дейвид беше чул, че фамилията Хамънд от Йоркшиър имаше роднини в Лондон, като един от тях беше адвокат.

Най-накрая чиновникът попълни документите и ги подаде на Дейвид, който излезе от канцеларията. Споменаването на името на фамилията Хамънд възкреси в съзнанието му горчивата поредица от събития — катаклизмите съсипали живота му. Болезнените спомени се съживиха с нова сила, а ведно с тях и смазващата болка от деформираната, предизвикваща агония любов към бившата му съпруга.

Дейвид занесе документите на майсторите и ги изпрати заедно с чираците към Сидней, въпреки дъжда. След това се върна на обекта, където се хвърли да работи. След като обиколи сградата да провери дали няма никакви проблеми, той започна да мъкне трупи към ямата за рязане, като се опитваше да потисне спомените с изнурителен труд. Мъкна тежките трупи, докато най-сетне го заболя цялото тяло и умът му се притъпи от умората.

Следващият ден беше неделя, ден, от който Дейвид винаги се плашеше, защото губернаторът го бе обявил за празник, в който всякаква обществена работа спираше. Неделите даваха възможност човек да се усамоти, но макар и да намираше това за напълно задоволително, все пак по-важно за него бе да има работа, която да ангажира ума му и да го кара да спи дълбоко. Целия ден работи на обекта, носеше дървен материал и подреждаше каменните блокове, поддържайки изтощително темпо чак до вечерта.

Другите каторжници прекараха деня най-различно. В неделния ден и вечерите след работа, майсторите обикновено работеха в селото

срещу заплащане, което беше официално разрешено, докато голяма част от общите работници прекарваха това време в търсене на удоволствия. В Парамата се намираще така наречената Женска фабрика, където осъдените жени живееха и шиеха дрехи. Въпреки лошото време почти зад всеки храст, покрай който мина Дейвид на път за стаята си, тази вечер имаше по един каторжник с жена от фабриката.

По-благонадеждните затворнички живееха по къщите на хора от селото, където работеха като прислужнички или пък си изкарваха хляба, тъчейки домашни платове. В края на съседната улица, Дейвид мина покрай млада жена. Тя би могла да бъде както от затворничките, така и от местните жители. Тя се усмихна нерешително и понечи да го поздрави, сетне се намуси обидено, когато той не ѝ обърна внимание.

Независимо от това, че жена му се беше развела с него след процеса, Дейвид не искаше никаква друга жена в живота си. В известен смисъл, той си даваше сметка, че не е прав да съди за всички жени по бившата си съпруга, което беше нечестно и нелогично. Тя беше егоцентрична и капризна, но той не обръщаше внимание на недостатъците ѝ, отчасти поради факта, че тя беше весела, духовита и красива жена и внасяше разнообразие в ежедневието му, но най-вече поради това, че я обичаше и продължаваше да я обича дори и сега, по гротескно деформиран и убийствен начин.

На следващия ден Дейвид с удоволствие се върна към рутинното ежедневието. След заминаването на майсторите, му бяха останали излишни общи работници, които по време на сутрешната проверка излъчваха неспокойствие. Причината за тяхната тревога беше, че по-голямата част от тях искаха да останат на този строителен обект и да работят с Дейвид.

Моментът предлагаше възможност на Дейвид да се отърве от Хинтън и Краули, но той знаеше, че ще трябва да се откаже от повече хора, ако зачекне въпроса пред капитан Барнит. Дейвид намери работа за всички, обяснявайки им, че ще се наложи да освободи някои от тях, ако получи такова нареждане от коменданта. До вторника обаче, той не беше чул нищо по въпроса от офицера и разбра, че ще бъде разрешено на излишните хора да останат.

В сряда, също отвратителен студен и влажен зимен ден, Франсис пристигна да види докъде е напреднала работата по строежа на сградата. По мушамата му се стичаше вода и архитектът зъзнеше от

студ, докато слизаше от коня. Той поздрави Дейвид, който го посрещна навън. Франсис беше смутен и объркан, докато му обясняваше, че губернаторът е недоволен от строежа на черквата в Сидней.

— Това е една от причините да съм тук — призна Франсис. — Трябва да бъдеш сигурен, че не намирам голямо удоволствие да яздя дотук в такова време, но негово превъзходителство идва всеки ден на строежа на черквата и ми се кара непрекъснато, така че днес реших да дойда тук.

— Какъв е проблемът с черквата? — попита Дейвид.

— Работата просто върви по-бавно, отколкото му се иска на губернатора — отговори мрачно Франсис. — Въпреки че се ползва с реноме на мек и снизходителен човек, той понякога може да бъде доста злъчен. Заяви ми, че не бил срещал в живота си дори ефрейтор от пехотата, който да не знае повече от мен как да организира работата. Аз съм професионалист и не съм свикнал да търпя подобни обиди.

Когато влязоха вътре, архитектът изведнъж се развесели, докато разглеждаше наоколо.

— Завършили сте изцяло подреждането на напречните греди! И голяма част от стойките на вътрешните прегради са сложени! — възкликна той.

— Да, скоро ще засия някои от дърводелците да довършат останалите дюшемета, а на други ще възложи да приключват вратите.

— Да приключват вратите!? Преди да бъдат завършени вътрешните прегради? Все едно, да се впряга каруцата пред коня.

— Наистина вътрешните прегради обикновено се правят преди вратите, но не виждам причина, защо да не приключим с вратите. От това, което ми каза за другия обект, разбирам, че в момента няма нужда от дърводелци. Защо не ги използваш за някаква друга работа? Например биха могли да направят и да качат вратите.

Ниският и набит мъж поглади рядката си брада и се замисли, после се съгласи, че идеята си има своите предимства. Двамата мъже се качиха на горния етаж, където Франсис погледна в тетрадката със сроковете и отново отбеляза с удоволствие, колко много работа е свършена.

Дейвид обясни, че до известна степен, напредъкът се дължи на допълнителните общи работници, които бяха останали при него. Освен това, голяма част от по-младите затворници работят с майсторите, като

допълнителни помагачи, и по този начин се възползват от възможността да научат занаят, който би им осигурил едно по-добро бъдеще.

Франсис кимна разсеяно, мислейки си нещо друго.

— Обикновено правя всичко възможно да избегна посещението на губернатора, преди даден строеж да е свършен — каза той, — защото негово превъзходителство е доволен от видяното, само когато сградата е завършена напълно. Но този строеж съвсем скоро ще навакса изоставането, което е изключително благоприятно развитие на нещата, и си мисля, да го покана да дойде тук.

Напълно безразличен към губернаторската визита, Дейвид повдигна рамене и отговори нещо неопределено. Франсис продължи да размишлява върху идеята, докато слизаха надолу, като се оглеждаше наоколо. Малко по-късно, той възседна коня си и си тръгна под плющенето на дъжда, а Дейвид отново се залови за работа.

На следващия ден времето се задържа мразовито, като суграшицата се примеси с дъжд, а около сградата виеше силен, вледеняващо студен вятър.

Към обяд, когато Дейвид заедно с дърводелците проверяваше подпорите на преградните стени, затворниците, които работеха навън, го извикаха. Още докато излизаше от сградата, той забеляза, че по улицата се движеше официална карета, която идваше към строежа.

Опакован в шинел и мушама, кочияшът спря колата до сградата и слезе да отвори вратата. От каретата се показа Франсис Гринуей, последван от губернатора. С жестове, които издаваха притеснението му от това, дали губернатор Маккуайър ще открие нещо нередно, архитектът представи Дейвид.

— А, да, инженерът — каза губернаторът, докосвайки шапката си за поздрав, когато Дейвид се поклони. — Лейтенант Бетун даде високи препоръки за вас, г-н Керък.

— Безкрайно съм му благодарен, ваше превъзходителство, защото работата тук ми харесва. Надявам се, че лейтенантът е добре.

— И аз се надявам, — отвърна губернатор Маккуайър. — Само няколко дни са минали, откакто замина за Индия, а вече чувствам силно липсата му.

Притеснен, архитектът придружи губернатора в сградата и Дейвид ги последва. Вътре губернатор Маккуайър се спря и огледа

работниците.

— Като че ли са много хората, които помагат на дърводелците — отбеляза той. — Защо тук те са повече, отколкото на другите строежи?

Обезпокоен, Франсис се заоглежда наоколо.

— Веднага ще бъдат изпратени обратно в казармите, ваше превъзходителство.

— Не съм казал да правиш това — каза губернаторът раздражено. — Просто попитах защо тук те са повече, отколкото другаде.

Докато архитектът търсеше думи да отговори, Дейвид обясни.

— Дърводелците работят по-бързо, ако имат помощници. Освен това, младите учат занаят, което ще им даде възможност да се усъвършенстват и да бъдат от по-голяма полза за обществото.

— Това наистина е така — съгласи се охотно губернаторът. — Напълно одобрявам идеята, защото тя е от полза за всички.

Той се обърна към Гринуей.

— Ще трябва да я приложим на всичките ни обекти.

— Разбира се, незабавно ще го направим, ваше превъзходителство — отговори разсеяно архитектът, като единствената му тревога бе да види реакцията на губернатора по отношение на строежа.

Той посочи към кофража на вътрешните стени.

— Обикновено вътрешните прегради се завършват изцяло, преди да се направят и окачат вратите. В Сидней обаче имахме свободни майстори, които поради липса на друга работа, се занимаваха с дърводелство, ето защо реших да ги изпратя тук.

— Много добре, много добре — отбеляза одобрително губернатор Маккуайър. — По този начин работниците могат да бъдат използвани най-добре, а именно това ви повтарям непрекъснато. Идеята е много добра.

Той млъкна, като премести погледа си от Франсис към Дейвид, очевидно досещайки се за източника на предложението.

— Всъщност идеята е изключително добра — добави сухо той, сетне посочи към дюшемето. — От какво дърво е?

Архитектът отговори, докато двамата с губернатора се разхождаха из сградата в посока към стълбата за втория етаж. Дейвид отиде с тях горе, където Франсис показваше и обясняваше отделни

моменти от работата. След като обиколиха втория етаж, те се спуснаха надолу по стълбата. Губернатор Маккуайър се огледа още веднъж и напусна сградата.

По пътя към каретата губернаторът коментираше, колко е доволен от постигнатия напредък в строежа на сградата.

— От време на време — обърна се той към Дейвид — отпусκαме пари на някои надзиратели за особени заслуги. В тази връзка ще кажа на коменданта да предупреди счетоводителя си да ви плаща седмична надница от седем шилинга. А когато му дойде времето, ако строежът на сградата продължава да върви все така добре, ще преразгледам присъдата ви. Разбира се, хората, осъдени за убийство, нямат право да напускат колонията, но в рамките на това ограничение, имам възможност да възнаградя отличилите се.

Дейвид благодари на губернатора и Франсис засия от радост, че той остана доволен от строежа. Двамата мъже влязоха в колата и потеглиха, а Дейвид се върна към работата си.

Беше доволен за парите, които щеше да получава, значителна сума, с която можеше да си купи мушама, свещи за стаята и други неща, които искаше да притежава. Той обаче, беше напълно безразличен към перспективата да бъде освободен предсрочно или помилван, защото нито желаше, нито се нуждаеше от по-голяма свобода. Единственият му затвор бе неговото минало, а единственото бягство от него, бе работата му.

Същия следобед дъждът и суграшицата намаляха, а с падането на температурите вятърът утихна. Надвечер облаците започнаха да се разкъсват. Утрото на следващия ден донесе ясно небе и светъл, но студен слънчев ден. Земята започна да съхне и се установи един период на по-меко време, което правеше по-лесна работата.

Късно една утрин, един от пазачите каза на Дейвид да събере всичките си работници в двора на казармата следобеда, защото щяло да има събрание. Предполагайки, че става въпрос за бичуване на каторжник, Дейвид каза нещо във връзка с това, но пазачът поклати отрицателно глава.

— Не, ще правят някакво съобщение — отговори той. — Тази сутрин комендантът получи известие от Сидней по куриера, но не е казал на никого за какво става въпрос. Само ни нареди да съберем

всички работници за съобщение. Местните хора и фермерите също са поканени да го чуят. Гледай всички от твоите да бъдат там.

Дейвид му отговори, че ще направи каквото е необходимо, и пазачът си тръгна. В наказателната колония необичайните случки обикновено бяха неприятни и докато работеше, Дейвид си мислеше какво ли може да бъде съобщението. Най-вероятната възможност, за която се сети, бе, че губернатор Маккуайър е сменен, което щеше да е изключително лоша новина за каторжниците. Дори и сега за някои от осъдените, животът в Австралия беше тежко изпитание, а при управлението на някои губернатори, съществуването им бе наистина страшно.

Следобеда Дейвид заведе работниците в двора на казармата. Семейства от околните ферми вече се бяха събрали около конете, с които бяха пристигнали, а местните жители прииждаха от домовете и работилниците си.

Слабото зимно слънце хвърляше хилави сенки върху двора, непрекъснато идваха нови каторжници, а и броят на селските и фермерските семейства се увеличаваше. Цяла рота пазачи влезе в двора, след тях пристигнаха жените от Женската фабрика, придружени от викове и подмятания между тях и каторжниците. Пазачите се разхождаха наоколо, крещяха и се опитваха да въдворят ред.

След малко се появи капитан Барнит и в двора настъпи тишина. Той се покачи на нещо като естрада и разгърна лист хартия.

— Моля за вашето внимание — извика той. — Наредено ми е отстрана на губернатора да събера всички, които се намират в моята подведомствена област, и да прочета на глас издадената от негово превъзходителство прокламация във връзка с тежката и печална вест за кончината на негово кралско височество Крал Джордж Трети.

Комендантът зачете прокламацията, първите изречения от която, бяха обичайните думи на прискърбие и почтителни съболезнования към кралското семейство. След като разбра, че новината не отговаря на опасенията му, Дейвид се отпусна, а и реакцията на останалите осъдени беше в пълна дисхармония с тона на прокламацията.

— Крайно време беше този глупав дърт козел да хвърли топа — мърмореше някакъв мъж зад Дейвид. — Хората забравиха физиономията му, пък и от години не си гледа работата. През цялото това време той живееше в огромно разточителства и разкош, такива,

каквито човек едва ли може да си представи, а спокойно можеше да се намира в приют за бедни, като се знае колко му беше акълът. Нямаше дори мозък, колкото един врабец.

— И предишният не е бил цвете — добави друг. — Казват, умрял от прекалено напъване, та получил сърдечна криза. Управлявал цяло кралство, но не му стигнал мозъка да вземе нещо стимулиращо.

Други мърмореха недоволно, докато комендантът продължаваше да чете. Стигна до мястото, в което се говореше за формалностите по траура, който щеше да бъде съблюдаван в колонията. В неделя губернаторът щеше да предвожда процесия от държавни служители, свещеници и други лица от администрацията, желаещи да участват в нея. В черквата щеше да бъде отслужена заупокойна молитва. Освен това, от неделя до вторник, всички магазинчета и работилници щяха да бъдат затворени и всяка обществена дейност прекратена.

Мърморенето около Дейвид престана, тъй като осъдените едва прикриваха радостта си, когато чуха последната част на прокламацията. Капитанът разпусна събранието и Дейвид се върна към строежа, следван от работниците си. Те говореха и се смееха, но настроението на Дейвид беше обратно на тяхното. Вместо да има само един неделен ден за убиване на времето, пред него стоеше перспективата за цели три дни без работа.

На следващия ден, събота, времето продължаваше да бъде студено и ясно, слънцето грееше ярко, но без да дава топлина. И още в самото начало на дългия период на бездействие, което така много го плашеше, Дейвид прегледа целия строителен обект, но не можа да намери нищо за работа.

Някои от общите работници най-сетне бяха разбрали, че тежкия труд кара времето да минава по-бързо и бяха работили усилено предишния следобед, за да запълнят часовете преди началото на трите им свободни дни. Огромни количества дървен материали каменни плочи бяха подредени по местата за дърводелците и зидарите, а коритата бяха пълни с вар и пясък, готови да бъдат забъркани на хоросан.

Тъй като не беше в състояние да измисли какво друго да прави, Дейвид тръгна към единия край на селото и се спусна надолу по пътя, който водеше на запад. Цялата колония беше спряла да работи и пътят беше напълно безлюден. Оградена от двете страни с открита гора и

малки ферми зад нея, пътеката се извиваше по нанагорнище, стигайки до хълма, за който Дейвид беше чувал, че се казва Проспект хил.

Пресичайки билото на хълма, Дейвид се огледа наоколо, сетне внезапно спря. Втренчено гледаше пейзажа, обзет от чувство на изумление. Докато беше пътувал по строежите в Англия, беше виждал тресавищата и големите плодородни равнини в Йоркшиър, но тук те щяха направо да се губят. Пред очите му се разкри безбрежна по обхват панорама от хълмисти възвишения, които се диплеха далеч към река Непиън, а голямата тревиста долина лежеше на фона на обвитите в мъгла Сини планини, които се извисяваха на хоризонта на мили разстояние в далечината.

С изолирани една от друга ферми и стада овце, разпръснати по хълмовете, пейзажът беше внушителен. Въпреки че по мащаби беше необятен, Дейвид знаеше, че този пейзаж само загатваше за онова, което се простираше отвъд Сините планини. Той бе чувал за Батхърст, село, което лежеше на запад от планините в огромна равнина с пасбища, голяма част от които си оставаха неизползвани, въпреки че там имаше овцевъдни стопанства, обхващащи десетки хиляди акри^[1] земя около тях.

Но и дори погледната в цялата си необятност равнината Батхърст само намекваше за това, което се простираше отвъд нея. На запад от Батхърст се намираше Пустошта — огромна, тайнствена област, все още неизследвана. Дейвид бе чувал за хората, които са ходили там, но те бяха малцина. Върху картите, това място с размерите на море стоеше празно. Сведенията за Пустошта бяха оскъдни и на тях не можеше да се разчита, те представляваха плетеница от дотути от тук от там неща, смесени с голяма доза предположения и най-невероятни измислици.

Но имаше едно нещо, което беше абсолютно сигурно — Пустошта беше конкретна реалност, нея просто я имаше. Когато Дейвид за първи път чу за Пустошта, това не му говореше почти нищо. Изпълнен с безразличие и погълнат от мъката си, цялата му енергия бе съсредоточена главно върху работата. Ала сега, когато бе застанал пред тази гледка, изведнъж се оказа, че Пустошта има жизненоважно значение за него. Застанал на Проспект хил, обърнал поглед на запад, той се намираше на кръстопътя на своя живот.

Бе обзет от чувство, непознато му досега. В деня, в който се бе отправил за Парамата, бе имал някакво предчувствие, предизвикало дълбокото блаженство, което бе изпитал, докато ходеше край реката тогава, но не бе могъл да разбере каква е причината за особеното му настроение.

На заобиколената от дървета горска поляна близо до гората, където нищо не говореше, че на малко разстояние от това място имаше хора, той бе намерил блаженството в самота, необезпокоявана от никого. Това бе продължило само няколко минути, но отвъд планините от него имаше достатъчно, за да запълни цял един човешки живот. В Пустошта той би могъл да започне нов живот, да се откъсне от всичко случило се с него и да остави мъката и агонията зад себе си.

Обзе го чувство за огромно щастие, прекалено голямо, за да може да го задържи. В момчешки порив вдигна ръце високо над главата си, започна да крещи и да вика с цялата сила на гласа си, за да извести света за своята радост. За първи път от онзи горчив ден, когато бе разбрал за изневярата на жена си, той беше в състояние да мисли за нещата, които бяха отвъд настоящето.

Отново за него имаше бъдеще, изпълнено с обещания. Един напълно нов и чист живот сякаш се откриваше наоколо му, докато вървеше, почти подтичвайки, надолу по пътя. Слънцето изглеждаше по-ярко през този зимен юлски ден, крясъците на птиците по-оживени и радостни. Оглеждайки се ту на едната, ту на другата страна, той се потопи в пейзажа, като бързаше да стигне реката.

След като мина и покрай последната ферма, отново изпита усещането за необезпокоявана от никого самота. По широката, плодородна речна долина бяха накацали кошарите, като най-близките къщи и хора се намираха на много мили далеч от тук. Тясна пътека се отделяше от пътя на юг, като се промушваше през гъстите дървета покрай реката.

Въпреки че пътеката бе доказателство за съществуването на хора недалеч от тук, на Дейвид мястото му изглеждаше съвсем диво. Беше пълно с диви животни и птици, които той никога преди не беше виждал. Дребни и по-големи кенгура подскачаха пред погледа му, други двуутробни животни се стрелкаха в храстите. Малки животни, наподобяващи летящи катерички, скачаха между дърветата, а други представители на животинския свят мърдаха из шубраците.

Зелени облаци от вълнисти папагалчета кръжаха във въздуха, толкова гъсти, че хвърляха сянка върху земята. Сякаш покрито с тебеширенобели цветове изглеждаше едно евкалиптово дърво, върху чиито клони бяха накацали ята от бели какаду. Жълтите гребени на птиците щръкнаха нагоре, когато Дейвид се приближи към тях и след това те изхвърчаха, вдигайки огромна олелия. Безкрайно разнообразие от други шарени пъстри птици пееха и прехвъркваха измежду дърветата.

Слънцето залязваше, когато Дейвид навлезе в горичка от дървета и храсти близо до пътя. Настъпваше вечерният студ и той събра съчки и парчета кора от евкалиптите, с които си направи подслон, сетне намери суха, разпадаща се кора за прахан и като използва кремък и желязо, си запали огън.

С огъня, който лумтеше отпред, подслонът стана приятно топъл. Щом се стъмни, Дейвид огладня, но блаженството му беше далеч по-задоволяващо, от каквото и да е количество от най-вкусната храна. А огънят, който с излъчващата топлина и весели пламъци гонеше мрака, му действаше успокоително, проникваше дълбоко в него, чак до първичните му инстинкти.

Загледан в огъня, Дейвид си мислеше какво трябва да стори. Губернаторът почти му беше обещал свободата, която сега придоби първостепенно значение за него. Единственият поминък в планините на безлюдния запад беше овцевъдството, така че той трябваше да се научи да отглежда овце и друг добитък. След това трябваше да работи, да събере пари, и да си купи стадо и други неща от първа необходимост. Всичко това изискваше време, но на 26 години животът отново беше пред него.

Най-накрая Дейвид се настани удобно и заспа. Когато към утрото огънят угасна, превръщайки се в пепел, Дейвид се събуди от проникващия студ. Излезе от убежището си и тръгна нагоре по пътя, като се движеше бързо, за да се стопли. Когато пред погледа му се показа селото, той имаше чувството, че се връща в мрачен и страшен затвор.

Лагерът на каторжниците беше потънал в тишина, като единственият признак за живот беше пушекът, който излизаше от комина на готварницата. Дейвид отиде в сградата на банята, след което влезе в готварницата. За разлика от обичайната си врява, тя беше

напълно пуста. Каторжникът готвач, който трябваше да раздава храната, седеше на една маса, отпуснал глава върху ръцете си, изтощен от препиване. Той посочи към тенджерите с храна и каза на Дейвид да се обслужва сам.

Тъй като не беше ял нищо от предната сутрин, Дейвид взе няколко парчета хляб и осолено свинско месо. Седна на една маса и след като свърши с яденето, отиде до готвача.

— Имаш ли картофи?

— Ей там, отзад са — измърмори мъжът, сочейки към кухнята, без да вдига глава. — Взимай, по дяволите, каквото искаш.

Дейвид влезе в мрачната кухня, където цареше пълен безпорядък. Една широка лавица беше запълнена с кошници картофи, в ъгъла имаше бурета с осолено свинско и говеждо, а самуни хляб бяха натрупани върху една маса. Дейвид откри една малка кошница, в която сложи вътре парчета свинско и говеждо месо, после напълни джобовете си с картофи и взе един самун хляб.

Като се върна в стаята си, той уви сапуна, бръснача и огледалото си в одеялото, и излезе навън, тръгвайки по пътя, който водеше на запад. Когато подмина и последните къщи на селото, чувството му, че се намира в затвор, избледня и отново се върна преливащото от жизненост настроение от предния ден. Той вървеше по пътя с широка и бърза крачка, щастливо подсвирквайки си някаква мелодия.

Духаше силен вятър и времето бе по-студено от предишния ден, но Дейвид почувства вътрешна топлина, щом стигна до убежището си. Имаше живот в тази малка и груба колибка, която му изглеждаше като дом. Сложи нещата си вътре, после натрупа дърва и съчки и запали огън.

Когато работеше, времето минаваше бързо, но никога така стремително, както сега, когато бе сам край реката. Часовете летяха неусетно, докато изследваше гората, наблюдаваше птиците и животните и готвеше на огъня, изпълнен с радостно чувство. Той остана и понеделник вечерта, като на следващата сутрин стана доста преди изгрев-слънце, и се върна в лагера навреме, за да прибере нещата си в стаята и да отиде в готварницата за закуската.

Връщайки се към ежедневието си, вместо да се плаши от неделите и да чака с нетърпение следващата работна седмица, сега предпочитанията на Дейвид бяха в обратна посока. Същевременно

строежът беше придобил съдбоносно значение за него, тъй като беше паспортът му за новия живот, към който се стремеше. С тази изгаряща го амбиция, която го стимулираше, Дейвид се хвърли в работата с цялата си енергия.

Дните минаваха бързо и работата се приближаваше все повече и повече към крайния срок, определен от губернатора за завършване на сградата. В петък Дейвид получи първите си надници — заплатата му за две седмици и си купи мушама и продукти.

Следващия ден нещата вървяха гладко на строежа до обяд, когато една случка за малко да предизвика спиране на работата. В ямата за рязане на трупи имаше дълъг стоманен лост с прикрепени назъбени челюсти в единия край, който се използваше за преобръщането на трупите, докато ги подравняваха и разрязваха на дъски и подпорни греди. Докато преобръщаха една трупа, едната от челюстите се откъсна от лоста. Резачът на трупи беше казал на Дейвид, че преобръщането може да стане и с обикновен лост, но това беше трудна и поглъщаща много време работа, прекалено бавна, за да могат да се запазват дърводелците с необходимото количество дървен материал.

Дейвид събра парчетата от челюстта и ги занесе в ковашката работилница, която се намиреше в покрайнините на селото. Обясни проблема на собственика на работилницата и го попита дали може да поправи лоста, а плащането ще уреди чрез Гринуей. Ковачът започна да изучава парчетата, сетне кимна и каза на Дейвид, да дойде да го вземе в понеделник сутринта.

След като проблемът беше разрешен, Дейвид си тръгна с весело настроение, предвкушвайки миговете, които щеше да прекара на следващия ден край реката. Къщите бяха разпръснати на северната страна на селото, където пътеките между фермите започваха да се оформят, като улици. Когато зави на един ъгъл, недалеч от най-близката къща, той видя мъж и жена, застанали до закъсала двуколка със счупено колело. Когато разпозна в мъжа Джон Фицрой, Дейвид веднага се сети коя беше жената.

— Ей, ти там — извика безцеремонно Джон Фицрой, като махна с ръка на Дейвид. — Намери някой, който може да сложи това колело обратно на...

— Не бъди толкова груб, Джон — прекъсна го нервно Александра Хамънд, след което се обърна към Дейвид. — Мога ли да

се обърна към вас за помощ? Дали бихте могъл да поставите на място колелото или да ни посочите къде е ковачницата. Ще ви бъде изключително благодарна.

Дейвид тръгна към тях, като мълчаливо гледаше в очите Фицрой, докато той не извърна поглед встрани. Но раздражението му от поведението на мъжа почти се изпари от противоречивите чувства, които изпита към жената.

Роднина на мъжа, който бе съсипал живота му, тя възкреси с пълна сила мъката и яростта от онова време. Той обаче видя, че сърдечното ѝ отношение беше напълно естествено, а не поза, с цел да измоли помощ. Фицрой беше раздражен и избухлив от неприятната случка с двуколката, докато тя приемаше нещата леко.

Освен това, тя беше най-изящното и прекрасно създание, което Дейвид бе виждал. Изглеждаше на около 19 години, имаше дълги и гъсти кестеняви коси, пъхнати под широкопола шапка, имаше сини очи и изящни, фини черти, които бяха по-прекрасни от най-съвършения образ, който един майстор на скулптурата би могъл да създаде. Въпреки достатъчните основания да бъде суетна, очите и лицето ѝ излъчваха слънчев и добър характер и говореха за духовита и независима личност.

Докато той изпитваше настойчива нужда просто да я отмине, без да ѝ обръща внимание, нещо по-силно от това, го накара да се спре. Докато той се занимаваше с колелото и оста и установи, че им няма нищо, тя посочи към нарезите на вала:

— Очевидно нещо е изскочило от тук — предположи тя.

— Да, и това нещо се нарича гайка — отговори той. Отмести се встрани от двуколката и започна да търси наоколо. — Паднала е някъде наблизо, защото колелото не може да стои дълго без нея.

Повдигнала роклята и дългото зимно палто, за да не се изцапат в калта, Александра му помагаше да търси гайката. На няколко ярда от колата, той я откри в бурените в края на пътя и я взе.

— Браво — възкликна тя щастливо. — Има ли ѝ нещо?

Дейвид поклати отрицателно глава, приближавайки двуколката.

— Не, гайките на колелото са направени от стомана и трудно могат да се повредят.

Като хвана здраво оста, Дейвид повдигна от едната страна малкото и леко превозно средство и напъха обратно колелото на

мястото му.

Очевидно от добро семейство, младата жена беше съвсем непретенциозна и изпълнена с неизтощима енергия, неспособна да стои без работа, тя държеше сплиците на колелото и помагаше на Дейвид да го напъха в оста.

— Александра, какво правиш? — запита възмутено Джон.

— Помагам в неотложна задача — отговори тя спокойно, — докато ти стоиш там и се мръщиш. Така че и двамата правим това, което умеем най-добре.

Адвокатът въздъхна отчаяно и се обърна. Александра погледна Дейвид с дяволита усмивка, която беше едновременно мълчалив и шеговит коментар за детинското държание на Фицрой, както и извинение за неговата грубост. С това грейнало лице, красотата ѝ беше просто заслепяваща, като ярко слънчево утро след студена и тъмна нощ.

Докато напъхваха колелото в оста, Дейвид всъщност си даде сметка, колко близо бе до него тя. Изкушаващият мирис на нейния парфюм се разнасяше около него, а рамото ѝ се докосваше до неговото. Тя остана близо до него и след като колелото влезе в оста и гледаше как поставя гайката, която да го държи на място. Той ѝ посочи малка дупка в гайката, където трябваше да се сложи болт.

— Пирон или парче тел ще свърши работа — каза ѝ той. — Но ако не сложим нищо тук, колелото пак ще падне.

Александра се усмихна и кимна с разбиране.

— Сигурна съм, че ще намерим нещо подходящо във фермата, в която отиваме. Нямахте да стигна дотам днес, ако не беше вашата компетентна помощ. Наистина много съм ви благодарна.

Докато отговаряше по същия начин, Дейвид знаеше, че само след миг тя щеше да му се представи, което изискваше и той да стори същото. Сигурен, че тя щеше да познае името му, той се страхуваше от мисълта за ужаса, който щеше да се изпише върху прекрасното ѝ лице, когато разбере кой е той. Набързо се сбогува, като повдигна шапка и се поклони. Александра отговори, усмихната, докато той тръгваше.

Разкъсван от две диаметрално противоположни чувства, Дейвид продължи да върви към строежа. От една страна, реакцията му към Александра разклати убеждението му, че в живота му никога повече не би могло да има друга жена. Едновременно с това, мъката и болката,

които тя възкреси от неговото минало, засилиха това му убеждение, превръщайки го в твърда увереност.

Дейвид се опита да не обръща внимание на вълнението си и да съсредоточи мислите си за утрешното отиване до реката, където щеше да намери спокойствие. Той обаче успя да постигне това отчасти, като очакваше с нетърпение следващия ден, но без да може да заличи от съзнанието си образа на прекрасното, усмихнато лице на Александра.

Докато двуколката се движеше по улицата, която постепенно се превърна в селски път, Александра чакаше Джон да направи забележка на неодобрение относно това, което беше направила. Тя знаеше добре, че той няма да пропусне. Когато най-сетне той ѝ отправи забележка, тя се нахвърли върху него.

— Осмеляваш се да ме порицаваш, Джон? — попита тя.

— Не, разбира се, че не — убеждаваше я той припряно. — Все пак ми се струва, че баща ти не би одобрил това. В крайна сметка този мъж беше един съвсем непознат, и най-вероятно каторжник. Мисля, че съм го виждал някъде между осъдените, така че той или е настоящ затворник, или вече освободен.

— Отношението на баща ми към това, което върша аз, не те засяга. Този мъж може и да е осъден, може и да е бивш затворник или свободен заселник, но той е и джентълмен. При това джентълмен, който успя да оправи двуколката.

— Е, аз и не твърдя, че съм механик — отговори обидено Джон. — Аз съм адвокат и не мога да разбера, защо толкова се обиди от едно бегло споменаване за това, което си направила, Александра.

— Казвала съм ти и друг път, Джон, че няма да търпя да ме мъмриш. Брат ми също не е механик, но смея да твърдя, че Крейтън може да се справи с едно колело на двуколка, ако му се наложи.

Джон замълча обидено. Александра знаеше, че нейният отговор на забележката му беше наистина малко рязък. Освен това, тя призна честно пред себе си, че това е така, защото се намираше в отбранителна позиция.

Тя винаги се чувстваше задължена да помогне, когато е нужно, но специално в този случай поведението ѝ наистина беше неподходящо. Беше минала границата на любезното отношение, сама предлагайки помощта си на непознатия.

Донякъде тя го направи, за да компенсира обичайното неуважително отношение на Джон към онези, които той смяташе, че стоят по-ниско от него, но същевременно и защото този мъж я бе заинтригувал. Огромен и необикновено красив, гладко обръснат, спретнат и чист до педантичност, този мъж беше едновременно резервиран и много вежлив. Начинът му на говорене и маниерите му бяха на образован човек от добро семейство, но облеклото му го издаваше, че или е осъден, или се намира в такова тежко финансово състояние, че му се налага да си купува дрехите от държавните складове.

Като си мислеше какво може да е предизвикало любопитство ѝ към непознатия, тя си отговори, че не е нито едно от изброените неща. Реши, че това са очите му, които загатваха за някаква особена тайна, свързана с него. Изглеждаше като човек, преживял мъчително изпитание, чиито пагубни следи все още се носеха във въздуха около него, но тя видя в сините му очи явен интерес към нея, който изместваше всичко останало. Поиска ѝ се да узнае нещо повече за него, поне името му.

Като се откъсна от замечтаното си състояние, Александра посочи алеята пред тях:

— Завий тук, ако обичаш — каза тя.

Джон дръпна юздите, конете намалиха ход и двуколката зави по алеята.

— Би било приятно да бъдем на днешното събиране у Монтаг — отбеляза той със съжаление.

— Нали ти казах, че настоявам да дойда тук сама — каза твърдо Александра. — Можеше да отидеш у Монтагови, а аз да дойда тук, да видя приятелката си и да дам бебешките дрешки.

— Приятелка? — повтори презрително Джон. — Александра, жената е работила, като прислужница в домакинството на баща ти.

— От времето, когато аз бях съвсем малко момиче — добави Александра раздражена. — Лавиния пристигна тук със семейството ни като слугиня, но срещна добър мъж и има щастлив брак. Аз я смятам за приятелка и те моля да се държиш подобаващо.

Въздъхвайки примирено, Джон кимна с глава. Докато двуколката се движеше по алеята на малката ферма, колелото от страната на Александра се запъна в една бразда. Това беше същото колело, което

падна преди малко, и тя си спомни думите на високия мъж, който предупреди, че гайката трябва да се закрепи. Навеждайки се навън, тя погледна към колелото, за да се увери, че то все още е на мястото си.

Облегна се назад и продължи да си мисли за непознатия, като си спомни някои от нещата, които той беше казал или направил. Докато слагаше гайката в оста, ръцете му бяха привлекли вниманието ѝ. Прекалено големи и силни, това не бяха ръце на черноработник, защото в същото време криеха нежност.

Щом стигнаха малката спретната каменна къщичка, Джон насочи двуколката към предната ѝ част. Но Александра посочи с пръст назад, тъй като предполагаше, че Лавиния е в кухнята. С физиономия, която издаваше мислите му колко обидно е за него да спре отзад, Джон подкара двуколката нататък и спря в двора между къщата и помощните постройки.

Щом Александра слезе от колата, от къщата излезе здрава жена с розови бузи, на възраст между трийсет и четиридесет години.

— Мистрес^[2] Александра! — извика тя радостно, като се втурна към нея. — Колко хубаво е да ви видя отново!

— И аз се радвам, Лавиния — отговори Александра и двете жени се прегърнаха. — Толкова се зарадвах, когато научих за бебето. Донесла съм дрешки за него. Надявам се, че познаваш мистър Фицрой.

Жената кимна утвърдително и усмивката изчезна от лицето ѝ, докато правеше реверанс, а Джон се поклони високомерно. Александра извади пакета с бебешки дрешки от колата и го подаде на жената, чиято сърдечна усмивка отново се появи върху лицето ѝ.

— Нямаше нужда, мистрес Александра — каза тя, — толкова съм ви признателна. Най-вече за това, че ви виждам отново. Заповядайте, влезте.

— Мога да остана съвсем за малко, колкото да видя бебето — обясняваше Александра, като се извиняваше. — Имахме неприятност с двуколката, която ме забави, а мама ще се тревожи, ако закъснея много. Къде е Том?

— Излезе преди малко да нагледа кравата — отговори Лавиния, поглеждайки към обора. — А, ето го. Навярно е чул колата.

Висок, дългурест мъж в домашнотъкани широки панталони вървеше към къщата и върху загорялото му от слънцето лице се появи широка усмивка, докато сваляше шапката си.

— Добър ден, мистрес Александра — каза той. — Много ми е приятно да ви видя отново.

— И за мен е удоволствие да те видя пак, Том. Мисля, че не познаваш моя кавалер Джон Фицрой. Джон, да ти представя Томас Дилейни.

Мъжете си размениха обичайните любезности, като Джон с усилие се опитваше да се прави на учтив. Александра каза на Том, че им трябва нещо, с което да закрепят колелото на двуколката.

— А, трябва ви болтче, мистрес Александра — отговори той. — В бараката с инструментите имам много от тях. Ще сложа едно на колелото.

— Благодаря ти, Том. Джон, след малко ще се върна.

Той кимна и отиде в двуколката да чака Александра, която последва Лавиния в къщата. В топлата, безупречно чиста кухня бебето спеше в люлка, сложена до саморъчно скованата маса. Александра се усмихна радостно, наведе се над люлката и докосна нежно личицето на бебето.

Лавиния взе вода с черпака от една кофа и я сипа в чайника, след което го постави на решетката над огъня да заври.

— Поне за един чай ще трябва да имате време миличка — заяви твърдо Лавиния. — Дайте си палтото, иначе няма да имате голяма полза от него, когато отново излезете навън на студа. Виждам, че за успокоение на баща ви, продължавате да излизате с онзи, дето чака вън.

Сваляйки палтото си, Александра направи лека гримаса и кимна с глава. Най-меко казано, отношенията с баща ѝ бяха трудни, защото вътрешната ѝ необходимост да участва в полезни дейности, винаги се сблъскваше с неговото желание, тя да не бъде толкова независима. Той бе стигнал дотам, че насърчаваше връзката между нея и Джон, а тя приемаше това, за да избягва излишните спорове.

— Джон не си прави никакви илюзии относно чувствата ми — каза тя на Лавиния, докато ѝ подаваше палтото си. — Ние сме светски приятели и нищо повече.

— Той се опитва да преодолее съпротивата ви, миличка — предупреди я загрижено Лавиния, докато поставяше палтото в ъгъла на стаята. — Трябва много да внимавате и да не му го позволявате,

защото вие заслужавате нещо по-добро. И Надявам се, че майка ви и баба ви са все така добре със здравето?

Александра седна на масата и отговори, че са добре. След това започна да разказва на Лавиния за всеки от семейството, а жената оживено сновеше из кухнята и приготвяше чая. Докато разговаряха, бебето проплака и Александра нежно залюля люлката.

Погледна през прозореца и видя Том, коленичил до колелото на колата да слага болта. Мислите за непознатия, когото бе срещнала на пътя, внезапно изплуваха в съзнанието ѝ. Тя се сети, че всичко, което имаше някаква, макар и далечна асоциация с него, я караше да мисли за този мъж. Щом се сетеше за него, после вече ѝ беше трудно да отпъжда тези мисли.

В паметта ѝ изплуваха неясни спомени от изминали години и тя ги сподели с Лавиния.

— Нямахме ли една готвачка в Англия, която обичаше да повтаря някаква поговорка, нещо за непознати и как човек не може да ги забрави? — попита тя. — Мисля, че името ѝ беше Корлис.

— Не, скъпа, това беше Дарси Хъбъл — отговори Лавиния и сложи чашата чай на масата. — Чакай да се сетя, как беше? Аха. „Ако срещнеш непознат, който мислите ти населява, трябва малко да изчакаш, и не ще да бъде непознат тогава“. Това повтаряше Дарси.

Александра кимна с глава, погледна към бебето и продължи да го люлее.

— Да, така е — съгласи се тя замислено. — Това обичаше да повтаря.

[1] Акър — англ. мярка за повърхност, равна на 4047 кв.м. ↑

[2] Мистрес — господарка; стара форма на обръщение, сега заменена с мис и мисис. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добър ден, аз съм Франк Уилямсън.

Дейвид спря на пътя, отвърна на поздрава и се представи. Откакто започна да ходи при реката, всяка неделя той срещаше този мъж в теглена от кон каруца. С груби работни дрехи и шапка на австралийски говедар с периферия, обърната нагоре в единия край, преди години Франк Уилямсън навярно е бил едър, широкоплещест мъж. Той се бе смалил с годините, дългата му брада и мустаци бяха изцяло побелели, но погледът му беше все още жив и младежки.

— Не съм човек, който се бърка в чуждите работи — каза Франк. — Но самият аз ще съм благодарен, ако някой ме предупреди за пасбище, което не познавам добре. Може да си намерите белята, докато лагерувате покрай реката.

— Да не би да навлизам в нечия земя, като ходя там? Тя изглежда така, че аз си помислих, че е собственост на колониалните власти.

— Границите на моите земи наистина достигат до брега на реката, но не става въпрос за това. По този път минават често избягали затворници и е възможно да забележат огъня ви. Дори ако в джоба ви има само две монети, за тях е достатъчно основание да ви убият.

Дейвид оцени загрижеността на човека и му благодари.

— Не съм забелязал никого досега — продължи той — и не си давах сметка, че мога да привлека вниманието на когото и да било. Вие как разбрахте, че лагерувам там?

— Не беше трудно да отгатна — отговори Франк развеселено — Когато започнах да ви срещам всяка неделя на отиване до Сидней, където живее семейството ми, вечерта на връщане забелязвах пушек между дърветата долу край реката. Помислих си, че това трябва да сте вие.

— Да, напълно логично е — съгласи се Дейвид, смеейки се. — Това значи е вашето стопанство, до реката откъм южната страна на пътя?

Възрастният човек се усмихна тъжно, повдигайки рамене.

— Да, така е. Навремето пасях животните и яздех кон. Сега имам няколко хиляди овце върху това парче земя, а повечето време се возя в тази каруца.

— На мен, имотът ми се струва много добър, а сигурно и мнозина други мислят така. Ваша ли е една от онези големи кошари над Батхърст?

— Не, това са само отделни парчета земя, Дейвид — отговори Франк, втренчил изпълнен със спомени поглед в далечината. — Навремето притежавах истинско стопанство за овце в Пустошта и земя толкова, колкото човек си пожелае.

— Пустошта! — възкликна Дейвид като хипнотизиран, беше доволен, че най-сетне е срещнал човек, който в действителност е бил по онези далечни места. — Чувал съм да говорят за нея, но твърде малко са хората, които наистина са били там.

— Ъхъ, съвсем малко — съгласи се Франк. — Сега там, на територията на онова, което беше моето стопанство, се намира един мой добър приятел. Една транспортна компания, от Сидней го снабдява всяка година с необходимите провизии и продава вълната му. Чувам, че превозвачите с удоволствие се връщали обратно, тъй като предпочитали шума и тълпите на града. — Човекът вдигна юздите. — Ако тази вечер останете край реката, на връщане от Сидней ще спра и може да си поговорим.

— Наистина, много хубаво ще бъде — отговори ентусиазирано Дейвид.

Франк кимна с глава, докосвайки с върховете на пръстите шапката, и като дръпна рязко поводите на коня, каруцата потегли. Дейвид продължи да върви по пътя с приповдигнато настроение от срещата си с приятния и дружелюбен човек, който притежаваше информация от първа ръка за Пустошта, и той очакваше с нетърпение да разговаря с Франк надълго и нашироко.

Беше средата на август и времето беше студено и променливо, а локвите по пътя бяха покрити с ледени корици. Силният вятър нищеше пушека, който се издигаше от комините на фермите, а хората, дебело облечени срещу студа, вървяха по задачите си. На миля след последната ферма по пътя, Дейвид разпозна пътеката, която водеше към фермата на Франк. Тясна и кална, пътеката се простираше на юг през вълнистите хълмове, покрити с акации, трева и редки гори.

Като стигна пътеката, която се отклоняваше от пътя край реката, Дейвид тръгна по нея през дърветата към лагера си. Предишните недели той беше разширил подслона си, като си беше направил колиба от дървесни кори, като за скеле беше използвал здрави и дебели клони. Запаля огън в кръга от камъни пред колибата, сетне разгърна одеялото си и извади храната и кухненските съдове, които беше си купил от селото.

С надниците си той можеше да си позволи да си купува чай и други подобни неща, считани за лукс. Напълно в стила на овцевъдите, той запари чая в специална тенджерка — висок и тесен половинлитров съд с дръжка. Напълни я с вода от реката, както и малкото тиганче, което си бе купил, и ги сложи върху огъня, след което нарязва зеленчуци, които пусна в тигана. Когато водата в тенджерката завря, той я отстрани от огъня, и сложи на шиш едно парче овнешко месо.

Храната, която си купуваше, беше толкова по-добра от каторжническата дажба, че едно от нещата, които той очакваше с нетърпение през свободните недели, беше яденето. Главното удоволствие засега, обаче си оставаше безбрежната самота и мисълта кога ще може да започне нов живот. След като се нахрани, той прекара дълги часове край реката, като се разхождаше и си мислеше кога ли ще има собствена ферма.

Късно следобед, той се върна на мястото, където беше колибата. Не след дълго чу тракане на вериги и трополене от колела на каруца, явно Франк завиваше от пътя надолу по пътеката. Дейвид се показа между дърветата, размени поздравии със скотовъдеца, докато той слизаше с мъка от каруцата. Щом стъпи на земята, той разпрегна коня и го пусна да пасе.

Разстоянието до Сидней си беше дълго, и Дейвид отбеляза, че Франк трябва да е прекарал съвсем кратко време там.

— Да, така е малко стоях — съгласи се Франк. — Градовете не ми харесват много. Пък и съпругата ми и децата обичат да им ходя на гости точно толкова, колкото и аз самият.

— Чудя ви се тогава защо го правите.

— Защото те са моите съпруга и синове и мисля, че трябва да ги посещавам — отговори Франк, като изваждаше от торбата си почерняла от огъня тенджерка и чай. — Аз съм от тия хора, които правят това, което смятат, че трябва да се направи.

Двамата се запътиха към реката и Дейвид отбеляза, че това е добро правило. След като напълниха с вода тенджерите, те направиха чай и запалиха лулите си. Дейвид разказа накратко за себе си, като отбеляза, че е инженер по професия и сега е ръководител на строежа в Парамата.

Франк не направи никакви опити да разбере нещо повече и избягваше да задава лични въпроси, тъй като смяташе, че много мъже си имат причини да не желаят да се рови някой в миналото им.

— Е, в такъв случай, след като те освободят или помилват — отбеляза той, — няма да ти е трудно да си намериш добре платена работа.

— Сигурно е така, но аз искам да стана овцевъд.

Франк пушеше лулата си и изучаваше с поглед Дейвид, сетне кимна.

— Аха, имаш вид на човек, който може да издържа на самотата, ако не и нещо повече — на човек, който я предпочита. Въпреки това, началото може да се окаже трудно. Земята тук е изключително скъпа, но в Батхърст цените, като че ли са по-умерени.

— А в Пустошта сигурно цените са по-приемливи.

— Така е, защото ползването им е безплатно. Просто трябва да получиш разрешително за овцевъд и да се заселиш върху колкото си искаш акра държавна земя. Разрешителното струва само една гвинея, но земята няма да ти принадлежи, а и не всеки може да живее в Пустошта. Там не е възможно нищо средно, или ти харесва, или го мразиш.

Като отпи от чая си, Дейвид попита:

— Как е земята там, прилича ли на тукашната?

Франк поклати отрицателно глава и отговори, че там е по-сухо и растителността се различава от тази по бреговете области. Върху един акър земя могат да бъдат пасени по-малко овце, а и водата недостига. Пожари на тревните площи, наводнения и засушавания представляват потенциална заплаха, както и австралийските диви кучета динго. Но ако тези трудности бъдат превъзможни, това е отличен район за отглеждане на животни и стадата се умножават бързо.

Франк започна да разказва за Пустошта и за преживяванията си там. Здравчът вече се бе спуснал, когато той спря да говори, замисляйки се за момент. Сетне, когато светлината от огъня затрептя по покритото

му с бръчки лице и бяла брада, той заговори отново, като се опитваше да предаде една по-абстрактна представа за Пустошта. Той не умееше да се изразява особено добре и търсеше думи, с които да опише красотата, необятността и въздействието, което Пустошта оказваше върху онези, които отиваха там.

— Така или иначе — продължи замислено той, втренчил поглед в огъня, — това е нещо, което стига до кръвта и костите ти. Що се отнася до мен, аз исках да остана там вечно, там да свърша дните си, и там да бъда погребан. Но жена ми мисли точно обратното, изглежда нещо ѝ стана, а и синовете ми мислят като нея. Бяха още момчета, когато ги върнахме обратно, но те все така продължават да не искат да виждат нищо, което се различава от улиците на Сидней.

— А самотата? — подсети го Дейвид.

— Да, да, самотата, както и чувството да бъдеш съвсем сам. Има огромна разлика между двете. Освен това, изглежда хората, на които им харесва там, трябва да могат да погледнат себе си честно и открито и да останат доволни от това, което виждат. Каквато и да е причината, но моето семейство не можа да понесе живота там, и аз разбрах, че моя е отговорността да ги върна обратно. Така и направих.

— И продаде стопанството на приятел.

Франк изпи чая, кимвайки с глава.

— Продадох го на Пат Гарити, който работеше за мен още от съвсем млад. Синовете на моята плът са в Сидней, но синът на моята душа е Пат. Той нарича мястото Уайамба и засега това стопанство е най-голямото в Австралия. Има жена и деца и за него работят доста скотовъди, които харесват живота в Пустошта.

— В такъв случай изглежда, че неговата жена и децата му харесват живота там.

— Естествено — отвърна Франк развеселено. — Жена му, Майра, е от аборигените и много помага на Пат. Заедно те могат да се справят с избягали затворници или какъвто и да е друг проблем, който би могъл да възникне.

— Значи има избягали каторжници в Пустошта?

— Те не скитат много по онези земи, защото обикновено разбойниците обичат да са близо до проститутките и рома, а и не са от онези хора, на които би им харесвало да живеят там. Но има случаи, когато ходят там, убиват овчари и им задигат стадата. Има и такива,

които изчезват в Пустошта, умират я от жажда, я от глад, а други направо полудяват.

— Откъде започва Пустошта, Франк?

— Зависи кого питаш. Повечето хора ще кажат на запад от Батхърст, но според мен започва далеч по на запад оттам. Има голяма река, която аборигените наричат Кобдогла, което ще рече земята на изобилието или нещо подобно. Аз бих казал, че когато човек стигне до река Кобдогла, вече е в Пустошта, защото се намира в места, където нещата са различни. Например това сигурно е единствената река, която тече обърната с дъното нагоре.

— С дъното нагоре? — повтори Дейвид през смях.

Франк се засмя, клатейки глава.

— Ако някога я видиш, ще разбереш какво имам предвид. Това трябва да е най-калната река в света.

Разговорът продължи и Дейвид ставаше все по-омаян и по-омагьосан от огромната земя на запад. Отдалечеността и изолираността ѝ, както и от другите ѝ характеристики, които хората разглеждаха като недостатъци, но за него бяха предимства. Докато възрастният овчар говореше, в гласа му се долавяше изпълнено с копнеж желание да се върне там, и това беше чувство, което Дейвид можеше да разбере. Дейвид придоби увереност, че става въпрос наистина за място, където би могъл да създаде едно ново бъдеще за себе си, оставяйки миналото зад гърба си.

Стана късно и двамата мъже се умълчаха. Дейвид разбърка въглените и хвърли съчки върху тях. Дървото запраща, когато се запали, прогонвайки мрака с пръстен от светлина.

— Ще ми се да имам стопанство с овце там, Франк — каза тихо Дейвид. — Желая това най-много от всичко, което съм искал през живота си.

— Да, да, разбрах, че искаш да отидеш там. — Старецът се усмихна под мустак, сетне стана сериозен и замислено погледна младия мъж. — Ти си от хората, на които ще им хареса там, Дейвид. Мисля, че един ден ще имаш стопанство в Пустошта, защото Освен това, ти си от онези хора, които предприемат нещо, когато дадена идея се загнезди в съзнанието им. — Той въздъхна, вдигна тенджерата си и трوماво се изправи на крака. — Крайно време е да положи старите си кокали в одеяло.

— Ще ти помогна да се справиш с коня — предложи Дейвид, като се изправи.

— Благодаря ти. Този кон може да създаде трудности, а и ще се нуждаем от светлина, за да не ни изрита, но в каруцата имам фенер.

Те тръгнаха към каруцата, минавайки през дърветата. Дейвид взе фенера, занесе го до огъня и го запали, сетне се върна до колата и помогна на стареца да впрегне коня. Докато затягаха сбруята, Дейвид изказа надежда, че в скоро време отново ще имат възможност да си поговорят.

— О, имаме още много неща да си говорим — увери го Франк. — Докато разговаряхме, се сетих за нещо, което може да е от полза и за двамата ни. Ако искаш да работиш в стопанството през неделните дни, ще ти плащам по три шилинга на ден. Какво ще кажеш?

— Ами, изглежда ми прекалено щедро предложение за момента, Франк. Аз дотолкова нищо не разбирам от овце, че са ми много дори три фартинга, да не говорим за три шилинга.

— Ще се научиш, и ако не съм се излъгал в предположенията си, ти ще се справиш много по-бързо от когото и да било тук. Освен това, ще научиш неща, от които ще имаш полза, ако мислиш да ставаш овцевъд. Наближава времето да се появят и агнетата и за теб ще е много важно да се научиш какво да правиш с една овца, когато тя се агни. Освен това, ще бъдеш много полезен точно тогава, защото много от овцете се агнят едновременно и всеки човек е безценен.

— Нямам нищо против, но не виждам как бих могъл. Само докато стигна стопанството ти, част от деня ще е вече минала. А и ще трябва да се връщам в Парамата навреме, за да събера работниците си в понеделник сутринта.

— Това лесно може да бъде разрешено. От доста време си мисля да ходя при жената и синовете в събота вместо в неделя, което ще е по-добре за всички. Така ще започна да правя и на връщане през Парамата в събота вечер, можеш да ме чакаш и да дойдеш с мен до стопанството. В неделя вечер можеш да вземеш кон оттам и да се върнеш в Парамата, а някой от овчарите може да дойде с теб, за да го върне обратно.

Дейвид затегна веригата, после се обърна към стареца на бледата жълта светлина на фенера. По време на разговора им до огъня между двамата мъже се бе зародило едно истинско приятелство, но Дейвид

чувстваше, че предложението, което овцевъдът му бе направил, го задължава много.

— Предложението ти е повече от любезно, Франк — каза му той, — но ми се струва, че си създаваш голямо главоболие с човек, който ще ти работи само един ден в седмицата.

— Зависи кой е този човек, Дейвид — отговори твърдо Франк. — Това ще бъде от полза и за двамата ни и е нещо, което искам да направя. Стигнал съм онзи период в живота, когато човек може да си позволи да прави онова, което желае, а освен това... — той млъкна, сетне се засмя: — Странното е, че Пат и ти сте напълно различни един от друг, но в същото време си приличате много. Пат ми признава заслугата, че му помогнах да започне, а аз искам да направя същото и за теб.

Дейвид се поколеба, след което се съгласи.

— Добре, Франк. Няма нужда да ти казвам колко съм ти признателен, знаеш, че това ще е от голяма полза за мен.

— За двамата ни — поправи го Франк. — И така, ще те чакам идната събота вечер в Парамата.

Двамата мъже си стиснаха ръце, след което Франк се качи тромаво в каруцата заедно с фенера. Возилото потегли и Дейвид гледаше как петното жълта светлина ставаше все по-малко. От физическа гледна точка, мислеше си Дейвид, той щеше да бъде на същото място, където бе прекарал предишните недели, но от друга страна, в резултат от запознанството си с Франк, правеше гигантска крачка към неизследваните земи на Пустошта.

Следващата събота, щом здрачът се спусна рано в края на един ветровит облачен зимен ден, Дейвид посрещна Франк на пътя в края на Парамата. Старецът се усмихваше щастливо и Дейвид беше също така доволен да го види отново. Те се поздравиха сърдечно и Дейвид сложи одеялото и другите си вещи зад седалката, качи се в каруцата и седна вътре.

Каруцата се движеше бързо по пътя, конят тичаше в тръс, а Франк разказваше перипетиите си. Бил сред осъдените на едни от първите кораби, изпратени да установят колония в Австралия, известни като Първа флота, пристигнали през лятото на 1788 година. Началните години били трудни, лоша реколта, корабите с продоволствия пристигали със закъснение и това причинило глад, както и недостиг на облекло и други стоки от първа необходимост.

След като Сидней постепенно започнал да се формира, Франк бил един от хората, изпратени да създадат селище в Парамата, тогава известна под името Роуз хил. С неуморен тежък труд, той заслужил земя, която да му бъде отпусната след излежаване на присъдата, и си избрал териториите, на които сега се намираше стопанството му при река Нипиън. Вече женен, той се установил, станал фермер и гледал овце като стадото му бързо се увеличило от няколко десетки на няколкостотин глави добитък.

Овцете, мериносова порода, внесена от Кейптаун, се оказали удачен избор за отглеждане. Когато първите големи доставки вълна от стадата в колонията стигнали в Англия, вносът на дълговлакнестата вълна от мериносовите стада в Испания току-що бил прекъснат поради Наполеоновите войни. Вълната се котирала на висока цена и Франк, и останалите овцевъди изоставили всичко останало и се съсредоточили изцяло върху отглеждането на овце.

След като стадата му се увеличили до хиляда овце, Франк се опитал да получи още земя. В околностите на река Нипиън нямало свободни места, а други овцевъди били прекосили отвъд Сините планини, за да установят стопанства близо до първите къщи на сегашния Батхърст. Когато над стопанството му надвиснала заплахата да остане без необходимите пасища, Франк напуснал мястото заедно със семейството си, овчарите, конете, кучетата, натоварените с продукти фургони и половината овце. Като подкарал бавно животните на запад, оставяйки ги да пасат по пътя, са му трябвали цели осем месеца, за да стигне до желаната земя.

— Но в крайна сметка отново се върнах тук — каза Франк, завършвайки дългата си история — и добре, че запазих земята давайки я под аренда, вместо да я продам.

Дом вид не виждаше лицето на стареца, тъй като нощта бе настъпила час по-рано, но гласът му беше изпълнен с тъга и примирение.

— Други мъже биха изпратили обратно семействата си, а те биха останали там — отбеляза Дейвид.

Франк въздъхна.

— Тъхъ, мнозина биха го сторили — съгласи се той. — Навярно и аз също, ако жена ми не беше мръднала. Но тогава реших, че ще продам всичко и ще ги върна обратно, и точно това направих.

Двамата мъже замълчаха, каруцата се движеше по пътеката към кошарите, а конят сам намираше пътя в непрогледния мрак. Когато започнаха да падат първите капки дъжд, Дейвид се протегна отзад на седалката да вземе мушамата си, широко палто, изработено от тънък лен и импрегнирано с китова мас, Франк затършува под седалката да търси своята и мушамите зашумоляха, докато мъжете ги разгъваха и обличаха.

— Поне е само дъжд, без суграшица или сняг — отбеляза Дейвид. — И засега не е толкова силен.

— Тъхъ, това го прави по-поносим — захили се Франк. — Но във всеки случай, каквото и да е, вече почти стигнахме.

Минути по-късно Дейвид усети мириса на изгорели дърва и осветени прозорци гледаха през дъжда и мрака пред тях. Каруцата мина покрай тъмните сенки на оборите, след това навлезе в двор пред готварницата, в която горяха лампи с китова мас. До готварницата имаше бараки, а няколко ярда по-нататък през прозореца на една къща се виждаше да гори лампа, намалена до крайност.

Вратата на готварницата се отвори и от нея излезе мъж с фенер.

Дейвид скочи от каруцата и взе нещата си, които бяха зад седалката. Мъжът вдигна фенера и пристъпи по-близо. Дейвид видя, че е абориген, облечен в дрехи на овчар и широкопола шапка. Франк ги запозна, докато слизаше тежко от каруцата.

— Дейвид, това е Кунманара, градинар и момче за всичко. Кунманара, това е Дейвид Керък, новият ни овцевъд, който ще работи тук през неделите.

Добре сложен мъж между двадесет и тридесет години, Кунманара се усмихна приятно и белите му зъби светнаха.

— Добре ли сте, Дейвид? — каза той с носов английски акцент, характерен по-скоро за тука роден бял човек, отколкото за абориген.

— Да, добре съм, Кунманара — отговори Дейвид, здрависвайки се с човека. — А ти как си?

— Добре съм, сам ще се оправя — отговори той и тръгна да прибира коня и каруцата. — В готварницата има горещ гювеч и чай, мистър Уилямсън.

— Много добре — отговори Франк. — Хайде, ела с мен Дейвид, нека идем да се стоплим и да хапнем малко.

Когато Кунманара отведе коня, по пътя към готварницата Франк обясни на Дейвид кой е този абориген и защо има такъв акцент. Докато бил в Пустошта, Франк го намерил, тогава той бил малко сираче, чиито родители били загинали от глиган. Франк го взел, и когато пораснал достатъчно, за да се грижи сам за себе си, го оставил в бараките, и оттогава Кунманара е при него.

Готварницата излъчваше весела домашна атмосфера. В единия ѝ край лумтеше огънят в огнището, а до него имаше сандъци с храна, един шкаф и умивалник. Върху дълга и масивна маса с ярко горящи газени лампи седяха двама мъже над канчета с чай. Те се изправиха и Франк ги представи.

Дребният и енергичен мъж с побеляващи коси и със сакат крак се оказа готвачът и магазинерът Джеймс Робъртс. Като се усмихваше приветливо, той каза на Дейвид да го нарича Джимбоб. Другият мъж — висок и ъгловат, беше някъде между тридесет и четиридесет годишен. Сърдечен, но по-делови от Джимбоб, Даниъл Корбет беше главният овцевъд.

След като размени любезности с двамата мъже, Дейвид се настани на масата, където Франк и Даниъл също седнаха, а Джимбоб отиде до огнището. Франк каза на Дейвид, че има още четирима работници, които бяха нови във фермата и все още се учеха. Бяха излезли с овцете, обясняваше той, и Дейвид ще се запознае с тях на следващия ден.

Пъргав и енергичен, въпреки сакатия си крак, Джимбоб се суетеше около огнището, тракайки с чинии и канчета. Не след дълго, пред Франк и Дейвид бяха сложени метални чинии с димящ гювеч с овнешко, канчета с чай и чиния с натрупани питки, печени на жаравата — хляба на овчарите, приготвен от брашно, сол и вода. Обилният и тлъст гювеч, пълен с огромни парчета месо и зеленчуци, и сос, сгъстен с лющен ечемик, беше най-вкусната храна, която Дейвид ядеше за първи път от много време насам.

Джимбоб седна на масата, а в стаята влезе Кунманара. Докато мъжете разговаряха, Дейвид разбра от забележките им, че Джимбоб и Даниъл са били в Пустошта заедно с Франк. Подобно на Кунманара, годините на близко сътрудничество и споделени преживявания в далечните земи беше създавало здрава връзка между двамата мъже и старият овчар.

След като се нахрани, Франк отиде в къщата си, а Дейвид в бараките заедно с останалите мъже. Дървеното му сгъваемо легло с твърдите си дъски, покрити с няколко пласта обработени овчи кожи, беше меко и удобно като най-добрия пухен дюшек, но сънят му се стори твърде кратък, когато много преди изгрев-слънце двамата мъже се раздвижиха из стаята. Дейвид отиде с останалите в готварницата и Франк се присъедини към тях за закуска, която се състоеше от пресни пити и дебели парчета пушен бекон.

Още с пукването на зората в тази студена и дъждовна утрин, Дейвид отиде заедно с Даниъл да оседлаят конете. Малкото заградено място от конюшната около къщата и другите сгради, включваше и навесът за стригане на овцете и прилежащите му кошари. От едната страна на сградите имаше голяма градина, където се намираха обор, в който имаше няколко крави, и свинарник с прасета. Главният овцевъд му каза, че пасбището е разделено на две части — северна, граничеща с пътя за Парамата, и южна, към която отиваха двамата с Дейвид.

Докато вървяха на юг по хълмовете, покрити с дървета сред трева и храсти, Даниъл каза на Дейвид, че новите работници остават с двете стада овце, като периодично ходят в главното стопанство да вземат храна и други продоволствия. Не след дълго, пред погледа им се появи стадо от около хиляда и петстотин овце. Двамата младежи, които бяха със стадото, разваляха оградата от въжета и колове, където бяха държали животните през нощта, и товареха нещата си на един кон. Те се готвеха да отведат стадото в друга част на пасището.

Като спря коня до младежите, Даниъл представи Дейвид. Високото, русо момче на име Сайлъс Доак, беше на около шестнайсет години, а другото, грубо и недодялано с буен перчем тъмнокафява коса, се казваше Руъл Блейки и изглеждаше около петнайсетгодишен. Даниъл им каза, че той и Дейвид ще преместят стадото, така че те биха могли да отидат до главното стопанство да вземат още продукти. Момчетата се усмихнаха радостно и се затичаха към конете си.

Двамата мъже довършиха приготовленията по преместването на стадото. Главният овцевъд обясняваше, че овцете ще опасат тревата до корените и ще унищожат пасбището, ако бъдат оставени прекалено дълго на едно място. Той показа с пръст към туфите трева, обяснявайки на Дейвид, как да разбере кога животните трябва да бъдат преместени. Сетне, като извика четирите кучета при стадото, Даниъл

му показва сигналите с ръка, на които отговаряха кучетата и можеха да бъдат направлявани от разстояние.

Временната ограда бе превърната в подредени в наръч колове, увити с въжета, едно от които, Даниъл завърза за коня, за да може да я тегли. Възседнал коня си и уловил свободното въже от товарното животно, той каза на Дейвид да подкара овцете. Дейвид подсвирна на кучетата и им даде знак да заобиколят стадото и да заберат овцете, което завърши с пълна бъркотия. Овцете пасяха, разпрострени върху доста голяма територия. Кучетата не разбраха правилно намеренията на Дейвид и се втурнаха през средата на стадото, като раздалечиха овцете още повече, а отделни групички животни се защураха насамнатам. Даниъл седеше на коня си и чакаше, без да предложи нито помощ, нито съвет.

Дейвид се отчайваше все повече и повече и му бе необходим цял час, за да разбере, че именно сигналите му объркват кучетата. Той се съсредоточи и успя да насочи правилно едно от кучетата, за да събере животните тъкмо навреме, тъй като стадото съвсем се бе разпокъсало и овцете лудо се въртяха в едно разстояние от няколко мили. Когато най-сетне успя да ги събере и да ги поведе заедно в една посока, Даниъл сухо му напомни, че стадото трябва да върви на изток, а не към главното стопанство, към което всъщност се бяха упътили.

Някъде по обяд, Дейвид най-сетне успя да поведе стадото на изток бавно по хълмистия терен. Но вместо в широка колона, овцете се движеха на групички. От време на време кучетата разбираха погрешно неговите намерения и се нахвърляха право срещу стадото, което караше отделни групи от по една дузина овце да се откъснат от него. Като изпрати кучетата към отцепилите се животни и направи още един опит, Дейвид най-накрая успя да формира стадото в колона.

Късно следобед стадото стигна новото пасище. Докато Дейвид и Даниъл разтоварваха нещата на младежите от товарния кон и слагаха оградите, Дейвид подхвърли няколко забележки за трудностите му с овцете, пълни със самоирония.

— О, това не беше нищо — категорично не се съгласяваше главният овцевъд. — Мистър Уилямсън каза, че вие ще се научите бързо и е прав. Обикновено на другите им трябва толкова дни, колкото на вас часове, за да се научат как да се справят с овцете.

Когато Сайлърс и Руъл пристигнат тук, ние ще се върнем в базата. Мистър Уилямсът иска да му помогнете за едни болни овце.

Двете момчета пристигнаха след малко. Яхнали конете, Дейвид и Даниъл се върнаха обратно през хълмовете. В главното стопанство Дейвид разседла коня си и го закара в обора при другите коне, след което отиде при Франк в кошарата, където множество слаби и болнави овце стояха апатични и отпуснати. Старецът отвори дървена кутия с лекарства и примитивни медицински инструменти, а Дейвид му помагаше да лекува овцете.

Повечето от тях бяха инфектирани около местата, където по рано са били опашките им. Франк обясни, че когато се отреже опашката на агне, кожата около ануса се маха, така че да не може на това място да расте вълна. Когато процедурата е извършена неправилно, вълната започва да расте и задържа изпражненията, които привличат мухите месарки. Дори и през зимата в събралите се изпражнения тези мухи снасят яйца, които се превръщат в червеи и причиняват инфекции.

Отстраняването на изпражненията и отварянето на получените се от инфектирането джобове предизвикваше гадене, но Дейвид просто прие факта, че това е част от работата с овцете. След като приключиха, той и старият овчар се запътиха към един обор, който беше изолиран от останалите с негасена вар, разпръсната около него. Там се намираха една дузина овце с петна оголена кожа, които се виждаха през рядката им и проскубана вълна.

След като преминаха през негасената вар и влязоха в обора, Франк предупреди Дейвид да пипа овцете само с ръце.

— Болни са от краста — обясняваше той, — която може да бъде предадена много лесно и на останалите. Ако допреш дрехите си до някоя от болните овце и после ги докоснеш до друга, то е достатъчно, за да я заразиш.

— Разбрано. С какво ги лекуваш?

— Най-доброто лекарство е чукът между очите — отговори Франк и извади глинени съдове от кутията с лекарства. — Но сега опитвам ето с това. Мехлем от сярна и стипца, забъркани с китова мас.

— Е, какво, лекува ли?

Старецът поклати весело глава.

— Засега не, но навярно ще е необходимо повече време. Дай да направим това, и да свършим за днес. Както ти бях споменал преди, ще

можеш да използваш коня, за да се върнеш в Парамата, а Кунманара ще дойде с теб, за да върне животното. Но първо нека да видим какво е сготвил Джимбоб за вечеря.

Той отвори глинения съд, като се смееше от сърце.

— Нищо друго не може да възбуди така апетита ти, като лекуването на болни овце.

Дейвид се засмя, правейки гримаса на отвращение, и се приближи заедно с Франк към овцете. Дейвид беше сигурен, че всеки друг овцевъд би унищожил овцете пред риска болестта да се разпространи върху стадата. Това потвърждаваше общото мнение, което той имаше за Франк и неговото стопанство. В него имаше достатъчно много работници за около трите хиляди овце, а и мястото беше достатъчно голямо, за да побере още няколко хиляди. Очевидно фермата беше печеливша, но това беше от второстепенно значение за Франк. В есента на живота си, той държеше около себе си приятелите си от Пустошта и работеше с овцете единствено според разбиранията си, просто наслаждавайки се на годините, които му оставаха.

* * *

Сутринта на следващия ден Франсис Гринуей пристигна на обекта изключително щастлив. Сред новопристигналите кораби с каторжници имало двама строителни предприемачи, негови партньори, които били осъдени за мошеничество. Те били определени за ръководители на обекти в Сидней и се оказало, че се справят много добре с работата си като такива.

Губернаторът останал доволен, а Гринуей бил още по-удовлетворен, тъй като вече не се занимавал с дреболии по строежите. Новината беше добра и за Дейвид. Строежът на казармата вървеше по разписание и дори започна да напредва по-бързо и шансовете му да получи помилване изглеждаха благоприятни. По всичко личеше, че вероятността да бъде помилван до голяма степен зависеше от работата му на обекта.

В сряда следобед на обекта пристигнаха свещеник и млада жена. По-скоро момиче, отколкото жена, тя бе около 16-годишна и по всяка вероятност осъдена или слугиня, което личеше от облеклото ѝ —

дочена рокля и остаряло палто. Момичето обаче беше чисто и спретнато. Палтото беше внимателно закърпено, косата ѝ беше акуратно прибрана под бонето ѝ.

Свещеникът — дребен и благ човечец с лице, изразяващо търпение и загриженост, се представи с името Терънс Карлсън. Той попита Дейвид, дали могат да говорят насаме, сетне му каза, че младата жена е Обърта Маубрей, каторжничка.

— Но — добави той, — тя живее в едно семейство в селото и работи като слугиня. Не пребивава изобщо в Женската фабрика. Разбрах, че човек на име Енос Хинтън работи тук. Той насилствено е влязъл в контакт с мистрес Маубрей и сега тя се намира в деликатно положение.

Физиономията на Дейвид помръкна, когато разбра, че Хинтън е изнасилил младата жена и сега тя е бременна.

— Напълно в стила на Хинтън. Ами, ако искате да бъде наказан за деянието си, ще трябва да говорите с коменданта, а не с мен, отче.

Викарият замига с очи глуповато, сетне поклати глава в знак на несъгласие.

— Не, аз бих искал той да постъпи почтено и да се ожени за нея.

— Да се ожени? — възкликна Дейвид. — Вие не познавате Хинтън, отче. На първо място, залагам дясната си ръка, ако той е извършил нещо почтено през целия си живот. Освен това, няма жена на света, която да струва толкова малко, че да бъде наказана да се омъжи за него.

— Разбирам, че той е пропаднал тип — съгласи се свещеникът. — Но когато семейството, при което живее мистрес Маубрей, открие положението, в което е тя, ще я изхвърли от дома си. В такъв случай момичето ще трябва да отиде в Женската фабрика, а то коренно се различава от жените там. Освен това, такова е желанието и на мистрес Маубрей.

— Сигурна ли си? — попита я Дейвид. — Не съм срещал по-отвратителен човек от него, мистрес Маубрей.

— Аз знам по-добре що за човек е той, мистър Керък — отговори тихо и спокойно тя. — Независимо от това какъв е той, това е моето желание.

Въпреки че тя беше твърде млада и очевидно обърквана от затрудненото положение, в което се намираше, лицето и очите ѝ

говореха за една одухотворена и решителна личност. Като я изучаваше, Дейвид си мислеше, че тя би била идеална съпруга за някой добър човек. Сетне той пропъди тази мисъл, приемайки решението ѝ. Каза на един от общите работници да иде да извика Хинтън от ямата за рязане на трупи.

Няколко минути по-късно Хинтън се появи зад сградата, целият покрит със стърготини. Щом като видя жената и свещеника, изражението на грубото му лице ясно говореше, че е виновен и ледените му очи излъчваха страх, но той се опита да се измъкне, сипейки заплахи.

— Не съм я виждал никога преди, по дяволите. А какво толкова ви е грижа?

— Мери си думите, Хинтън — отрязва го гневно Дейвид. — Говориш на духовно лице, а не на някоя свиня като тебе!

Хинтън се обърна и го изгледа кръвнишки, сетне отместа поглед, когато Дейвид се вторачи в него. Възвръщайки си до известна степен самообладанието след избухването на Хинтън, свещеникът започна отново да говори спокойно, насърчавайки го да поеме своята отговорност и да се ожени за момичето. Хинтън поклати отрицателно глава, твърдейки упорито, че никога не я е виждал. Обърта се обади, като гласът ѝ трепереше от отчаяние, когато описваше кога и къде той я беше изнасилал.

Работниците си намираха поводи да минават покрай тях, като си намигаха един друг и се хилеха, щом чуеха за какво става въпрос, сетне казваха на останалите. След няколко минути из целия обект всички се смееха и говореха затова, като се забавляваха с неприятното положение, в което беше изпаднал Хинтън. Той обаче продължаваше да се кара с жената и с викарий Карлсън.

— Добре, стига толкова — каза Дейвид, като прекъсна разговора им. — Хинтън, за всеки тук е ясно, че нагло лъжеш. Или решавай сега да се ожениш за нея, или ще бъдеш затворен в карцера и оставен на половин порцион, докато решиш да го сториш.

От гняв лицето на Хинтън се покри с червенина от другата страна на белега му, а бледосините му очи щяха да изскочат и мускулите на грубата му физиономия трепереха.

— Да те вземат дяволите, не можеш да ми сториш това! — ревеше той. — Не можеш да ме тикнеш в карцера на половин порцион

само защото не искам да се оженя за нея!

— Разбира се, че няма да е за това — съгласи се Дейвид. — Ще те пратя в карцера за кръшкане.

— Кръшкане? — изкрещя Хинтън. — Задникът ми се скапа от работа в онази дяволска яма, не можеш да кажеш, че съм кръшкал!

— О, и още как! — отсече Дейвид. — Аз съм този, който преценява работата тук, и комендантът ще приеме онова, което аз му кажа. Така че ще отидеш в карцера за кръшкане от работа и аз ще реша, че си стоял достатъчно там, когато ти решиш да се ожениш за нея. Така че, Хинтън, какво предпочиташ — църквата или карцера?

От гняв и злоба мъжът онемя за миг, сетне безпомощно вдигна рамене.

— Ами добре, ще се оженя за нея — измърмори мрачно той.

— Какво трябва да направя, отче? — попита Дейвид, обръщайки се към Терънс Карлсън. — Може би в неделя да обявим в църквата имената на встъпващите в брак?

Свещеникът се колебаеше, тъй като проблемът се беше разрешил бързо, сетне кимна щастливо с глава.

— Ами да, трябва да обявим в църквата имената им две последователни недели, след което може да стане бракосъчетанието.

— Много добре — отговори Дейвид. — Хайде, Хинтън, връщай се да работиш.

Мъжът се затътри нататък, скърцайки зъби от отчаяние и ярост. Свещеникът и Обърта изказаха дълбока благодарност на Дейвид, като му благодаряха отново и отново, след което си тръгнаха. Когато се върна към работата си, Дейвид започна да изпитва силно съмнение за това какви щяха да бъдат последиците. Решението зависеше от Обърта, но според него тя щеше да е далеч по-добре в Женската фабрика, отколкото като жена на Хинтън.

Вместо да отшуми, интересът към случката продължаваше. Работниците се забавляваха с нещастieto на Хинтън. Те му се подиграваха, карайки го от време на време да излиза от ямата със свити юмруци и изкривено от злоба лице, готов да се бие. По-нататък през целия ден, както и през останалата част от седмицата, Дейвид трябваше да се намесва на няколко пъти, за да предотврати сбиванията.

В събота вечер, когато Франк се показа с каруцата си на пътя, Дейвид чакаше в края на селото. Неделята отново беше дълъг и изпълнен с работа ден, като Дейвид прекара част от сутринта в ковачницата заедно с Кунманара, учейки се да подковава коне. След това отиде до едно от пасбищата и премести овцете на ново място, а после до доста късно, след като се стъмни, помагаше на Франк да лекува болните овце.

На следващата сутрин по време на проверката както Хинтън, така и Краули не се появиха. Когато свърши с извикването на имената по списъка и освободи майсторите и чираците им, Дейвид разговаря с общите работници, дали знаят къде може да са двамата мъже. Те клатеха глави и вдигаха рамене, като се оказа, че от неделя никой от тях не беше виждал нито Хинтън, нито Краули.

След като им каза кой какво ще работи, Дейвид отиде до канцеларията на лагера. Капитан Барнит беше там, вгълбен над някакъв доклад. Той поглади замислено брадичката си, когато Дейвид му каза за изчезналите двама каторжници, след което му подаде доклада, който четеше. Беше писан предния ден, когато един фермер от село Уиндзор беше дошъл в канцеларията, за да съобщи, че два коня и храна са били откраднати от стопанството му през нощта в събота.

— Заключение то се налага само по себе си — отбеляза капитанът, докато Дейвид му връщаше доклада. — Така че имаме още двама разбойници на свобода.

— Кражбата на двата коня и храната през нощта, в която те изчезнаха, не може да бъде просто съвпадение — съгласи се Дейвид. — Изобщо не съм учуден, тъй като и Хинтън и Краули само създаваха главоболия.

— Да се надяваме, че ще бъдат заловени в най-скоро време. Ще изпратя двама души да ги заместят и ще съобщя за случилото се в Сидней. Ако разберете нещо повече от работниците за Хинтън или Краули, уведомете ме.

Дейвид отговори утвърдително, след което напусна. На връщане към строежа, той срещна викарий Карлсън, който беше се отправил към канцеларията. Свещеникът беше ходил на обекта, за да разговаря с Хинтън за сватбата, и безпокойството му растеше, докато Дейвид му разказваше какво е най-вероятното обяснение за отсъствието на Хинтън.

— Боже мой! — въздъхна той обезверено. — Мистър Керък, какво ще прави сега мистрес Маубрей?

— Честно казано, мисля, че ще е по-добре, отче. Вие видяхте що за човек е Хинтън и той щеше да направи живота ѝ невъзможен.

— А може би тя щеше да успее да го превъзпита — предположи свещеникът, като вдигна рамене. — Човек никога не знае, нали? Сега обаче тя ще бъде изхвърлена от къщата, в която живее, и ще има незаконно дете. А и ще трябва да отиде в Женската фабрика — въздъхна той отново. — Ами добре, довиждане, мистър, Керък.

Дейвид отговори на поздрава и се отправи към строежа. Докато работеше, той си мислеше за двамата работници, които щяха да му изпатят на мястото на изчезналите, чудейки се дали ще бъдат добри работници, или ще създават неприятности, като тези, на чието място идваха. Макар че вниманието му беше заето с други неща, той внезапно изпита съжаление към Обърта Маубрей, което чувство остана с него и направи студеният зимен ден да изглежда още по-мрачен.

Той продължаваше косвено да се сеца за момичето, тъй като работниците около него обсъждаха двамата изчезнали затворника. Когато разговорите за Хинтън и Краули започнаха да намаляват на следващия ден, пристигнаха двамата техни заместници. Тъй като изглеждаха добри работници, Дейвид им възложи задачи, като всеки път щом погледнеше към някой от тях, мислите му отново се връщаха към Обърта Маубрей.

Към края на седмицата, докато Дейвид проверяваше отвеса за каменното стълбище при входа на сградата, зад него пристъпи викарият Карлсън.

— Добър ден, мистър Керък — поздрави го бодро свещеникът. — Минах тук, за да ви съобщя една много добра новина.

— Добър ден, отче — отговори Дейвид. — Що за новина носите?

— Засяга мистрес Маубрей. Случайно да сте чували за мистър Джеймс Андъруд, бизнесмен от Сидней?

Дейвид кимна утвърдително, тъй като беше чувал за собственика на корабостроителница в Сидней.

— Да, чувал съм за него, отче.

— Познавам мистър Андъруд и съпругата му и стана така, че вчера се срещнахме. Обясних им... ами, затрудненото положение, в

което се намира мистрес Маубрей, и той се съгласи да я вземе за прислужница при себе си.

— Това наистина е много добра вест, отче.

— Знаех, че ще бъдете доволен да узнаете за това, така че дойдох да ви кажа. Ами добре, да си тръгвам. Довиждане, мистър Керък.

Дейвид се сбогува и продължи да си върши работата както облекчен, така и доволен, че нещастieto на младата жена е намерило разрешение, при това по-добро от женитбата ѝ с Хинтън.

* * *

През втората неделя от септември, когато пролетта вече беше настъпила с по-дългите си дни, Дейвид чакаше Франк малко преди да залезе слънцето. Вместо стареца, с отделен кон за него пристигна Кунманара. Работникът обясни, че Франк е останал във фермата за деня, тъй като овцете са започнали да се агнят.

Здрачът се сгъстяваше, когато те стигнаха до пътеката, а зад един хълм встрани се виеше гъст пушек. Кунманара погледна нататък, като каза на Дейвид, че там Франк се грижи за едно от стадата заедно със Сайлс и Руъл, а Даниъл бил при другото стадо, заедно с новите работници.

Не след дълго, пред погледите им се появи едно стадо, като част от овцете бяха оградени с колове и въжета. Останалите бяха разпръснати на групички, заобиколени от кучетата. От запалени зелени клони близо до агнешките се овце, някои от които вече си имаха агънца, се издигаше пушек, а Франк и двете момчета се бяха надвесили над овце, които се агнеха върху земята.

Докато Кунманара и Дейвид яздеха към тях, Франк извика силно, опитвайки се да надвика блеенето на овцете.

— Кунманара, донеси още дърва и зелени клони за огньовете. После иди до стадото на другото пасбище и виж дали имат нужда от нещо там.

Кунманара се отдалечи, а Дейвид завърза коня си при другите близо до оградените овце. Хвърли одеялото върху вещите си пред колибата до оградата и отиде при Франк. Димящите огньовете бяха предназначени да пропъждат мухите, които ставаха все по-досадни със

затоплянето на времето, но ефектът им беше само частичен. Привлечени от кръвта и от плацентата, облаци от насекоми жужаха наоколо.

Освен това, огньовете даваха светлина, като с увеличаването на тъмнината пламъците им изглеждаха като червено-кафяви светлинни локвички сред купчините овце. Франк току-що беше приключил с една овца и слагаше пред нея агънцето й. Когато майката започна да лиже малкото дългокрако създание, старецът потопи ръцете си в кофа с вода.

Като вдигна нагоре ръцете си и ги изтърси от водата, той разказа на Дейвид за проблемите, свързани с агненето. Обясни, че по-старите овце, които преди са агнили, рядко срещат трудности, когато агнето е едно, но някои от тях може да си имат неприятности, ако става въпрос за близнаци.

— Някои млади овце се справят трудно с едно агне — добави той, — но основният проблем е с младите овце, които имат близнаци.

Дейвид погледна към дузината овце, които се напържаха и блееха бясно.

— Как разбираш кои от овците имат проблеми? — попита той.

— По звуците, които издават. Скоро и ти ще се научиш да разпознаваш овцата, която ражда нормално, и друга, чието агънце се е запънало. Добре, хайде да започнеш с някоя.

Старецът приклепна до една раждаща овца и пъхна ръка в детеродния канал. Той опипа положението вътре, сетне извади ръката си.

— Това тук е тръгнало неправилно — каза той. — Малко го пообърни, и ще излезе, както трябва — засмя се той, като правеше място на Дейвид. — След като вече си махал пълни с червеи изпражнения от болни овце, тази работа тук не трябва да те притеснява чак толкова.

Дейвид се засмя, правейки гримаса, и коленичи пред овцата. Пъхна внимателно ръка в канала, опипвайки, за да усети агнето. Като го побутна внимателно, той полекичка го преобърна. Щом извади ръката си, овцата започна да се напъва. Миг по-късно агнето плавно заизлиза навън.

— Добре, Дейвид — каза одобрително Франк. — След като животното излезе, забърши го с малко трева и го сложи пред овцата да го ближе. След това си измий ръцете, тъй като съм открил, че чистите

ръце обикновено предпазват от инфекции, когато човек помага на овцете да се агнят.

Като следваше указанията на Франк, Дейвид изплакна ръцете си в кофата и последва стареца, който тръгна към друга овца. Ситуацията тук беше по-трудна, защото ставаше въпрос за млада овца с близнаци в канала, и Франк обясни как да бъдат отделени агнетата, за да излязат едно по едно. След като приключиха и тук, старецът наблюдаваше и даваше съвети при агненето на още две овце, сетне се махна и остави Дейвид сам.

Не след дълго, както беше предсказал старият овчар, Дейвид вече можеше да разпознава по блеенето овцете, които раждаха нормално, и тези, които имаха проблеми. Последните сякаш нямаха край, тъй като веднага щом свършеше с една, друга настоятелно търсеше неговото внимание. Франк, Сайлс и Руъл работеха вече в продължение на дълги часове, но докато двете момчета бяха изтощени, старецът изглеждаше неуморим.

Той също следеше работата на младежите, като внезапно извика на единия от тях:

— Ей, ти, Сайлс! Не си изми ръцете, преди да отидеш при тази овца. Ако го направиш още веднъж, ще те накарам да пиеш от кофите. Докато свършиш с пиенето, вече ще помниш, че трябва да си миеш ръцете.

— Съжалявам, мистър Уилямсън — отвърна Сайлс, упътвайки се към кофата. — Така съм капнал от умора, че не зная какво върша. Следващото нещо, за което ще ми направите забележка, сигурно ще е, че си пъхам ръката в устата на овцата вместо в другия край.

Старецът се засмя от все сърце.

— Добре, момчето ми — каза той със съчувствие. — Тежката работа ще те направи добър човек. Когато Джимбоб пристигне с яденето и чая, ще си отдъхнем малко.

С напредването на работата, студът в пролетната нощ се усилваше. Съчетанието от студ и пушек от огньовете постепенно разрези гъстите облаци от мухи. Готвачът пристигна, като спря каруцата край един от огньовете. Дейвид изми ръцете си и се присъедини към останалите, а Джимбоб разтоварваше от каруцата покрити кофи с пити, пържено свинско и чай.

Готвачът раздаде храната и канчетата с чай, като говореше с Дейвид за агненето, а Руъл си изказа мнението.

— Ако някога стана собственик на стадо — отбеляза той, — ще имам овце, заплодени през различни периоди от годината, така че да не се агнят по едно и също време.

— В такъв случай, няма задълго да останеш такъв — отговори Франк, като той и Джимбоб се засмяха — Част от овцете ти ще бъдат целите във вълна, защото ще си пресрочил да ги острижеш, други ще бъдат прекалено млади, за да бъдат стригани, а трети — някъде по средата. Ще трябва да разплождаш, стрижеш и да обагняш овцете едновременно.

Руъл повдигна рамене разочарован, а Франк и готвачът се засмяха пак. Разговорът продължи още няколко минути и почивката свърши. Джимбоб върна в каруцата празните кофи и потегли в нощта, а Дейвид и останалите отидоха при овцете, които блееха неистово като обезумели.

Късно през нощта, момчетата легнаха близо до един от огньовете, а Дейвид и Франк продължиха да работят. Най-накрая енергията на стареца се изчерпа и той си легна. Тогава Дейвид застла одеялото близо до огъня. Все още беше тъмно, когато се събуди. Една овца блееше отчаяно на няколко ярда от него и той ѝ помогна, а Франк стана и събуди момчетата.

На разсъмване, когато Руъл и Сайлъс изкараха овните и яловите овце да пасат, към тях се присъединиха стотици овце, които имаха по едно или две клатушкаци се покрай тях агънца. Стотици други продължаваха да стоят край огньовете, като едновременно се агнеха по една дузина от тях. Джимбоб пристигна с още храна и чай, а когато си тръгна, работата продължи отново.

Следобеда времето беше меко и мухите бяха постоянен тормоз, но с падането на температурата след смрачаване, те намаляха. По-късно тази нощ, Кунманара пристигна да вземе Дейвид, но той продължи да работи и отлагаше тръгването до последния възможен момент, като пристигна в селото точно когато се пукаше зората.

* * *

Работата по новата казарма вървеше предсрочно и Гринуей идваше периодически на обекта, за да следи напредването. Той направи посещение отново в средата на седмицата и остана много доволен, докато разглеждаше наоколо. С практически приключени дърводелски и покривни работи, в сградата оставаше само да бъдат завършени корнизите, прозорците и още някои други довършителни работи. На другия ден, от Сидней пристигнаха стъklarите и дърводелците мебелисти за окончателното завършване на сградата.

Следващата събота, докато се движеха в каруцата на път за кошарата, Франк изрази пред Дейвид задоволството си от агненето. Последните няколко овце се бяха обагнили в понеделника, разказваше той на Дейвид, като значителен брой от тях са родили близнаци. Агнетата, които се бяха появили първи на бял свят, сега бяха достатъчно големи, за да им бъдат отрязани опашките, една работа, далеч по-методична от препускането по време на агненето.

Разговорът премина към шансовете на Дейвид да получи помилване. Франк вярваше, че това ще стане.

— Губернаторът Маккуайър е далеч по-добър в сравнение с онези, които управляваха по времето, когато носех светложълтите панталони — каза старецът. — Когато става дума за помилване или предварително освобождаване на осъдените, той не е така тежък при вземане на това решение.

— Вярно е — съгласи се Дейвид, — но няма да се успокоя, докато не го получа. След като веднъж го имам, мога да започна да събирам парите, които ще ми трябват за стопанството. Това може да ми отнеме години, но ще стане.

— Има един начин, за който не са необходими години — каза му Франк, — но е свързан с риска на хазартен играч и труда на черноработник. Може да наемеш едно стадо на основата на дялово участие, което в края на годината ще ти донесе половината остригана вълна и половината от агнетата. Но ще трябва да разчиташ само на себе си, помисли си само как би могъл да се справиш с агненето сам-самичък. Освен това, ако нещо стане със стадото, ти ще трябва да платиш на собственика загубата.

— Не мога сам да намеря стадо, което да закарам в Пустошта, Франк.

— Разбира се, но мога да ти напиша писмо до Пат да ти даде едно стадо под аренда. С моята препоръка, той ще се съгласи.

— Това е нещо, върху което си заслужава човек да помисли — разсъждаваше на глас Дейвид. — Ще имам нужда от кон, продоволствия и инструменти, но бих могъл да спечеля пари за тях за сравнително кратко време.

— Няма нужда, Пат ще те снабди с продоволствия, докато държиш стадото под аренда. Що се отнася до кон, оръжие и екипировка, аз ще имам грижата.

— В никакъв случай, Франк, ти вече толкова...

— Не искам да слушам нищо — каза твърдо старият овцевъд, прекъсвайки Дейвид. — Когато си отида от този свят, семейството ми вероятно ще раздели стопанството и ще го разпродаде като ферми или каквото там е необходимо, за да му вземат най-много пари с най-малко грижи. Така че, Дейвид, аз ще правя с нещата си каквото сметна за добре.

Тъй като отношението между стареца и неговото семейство беше деликатен въпрос, Дейвид се върна към основния проблем:

— Ами, отглеждането на овце под аренда си заслужава да бъде обмислено — каза той, — но също и проблемите, свързани с него.

Франк напълно се съгласи с него, като изтъкна, че Дейвид може да потъне в дългове за години напред, ако вземе по този начин стадо и нещо се случи с овцете. Разговорът продължи, докато той и Дейвид стигнаха базата, а на следващия ден те обсъдиха надълго и нашироко този въпрос, докато се грижеха заедно за агнетата. Старецът обаче избягваше да дава препоръки, оставяйки изцяло на Дейвид вземането на решението.

Следващата седмица Дейвид обмисляше идеята, като знаеше, че приближава времето, когато трябва да реши. То бе определено, когато Гринуей му съобщи, че губернаторът ще инспектира новата сграда идната сряда. Така че в събота вечерта Дейвид каза на Франк, че ако получи помилване, ще замине за стопанството в Уайамба и ще помоли Пат да му заеме едно стадо.

В сряда работниците тъкмо бяха измели дървените стърготини и другите боклуци, когато губернаторът пристигна да види сградата в компания, която включваше няколко помощници и Гринуей. Стъпките

им отекваха из огромните празни стаи, докато мъжете бавно минаваха през различните части на казармата и преглеждаха всичко внимателно.

Щом свършиха и се върнаха на входа, губернатор Маккуайър се обърна към Дейвид:

— Както ви бях споменал преди — каза той, — осъдените за най-тежкото престъпление никога няма да могат да напуснат колонията. Но аз ще ви помилвам условно, което ще ви даде възможност да бъдете свободен в рамките на колонията.

— Много съм ви признателен, ваше превъзходителство — отговори Дейвид. — Завършването на тази сграда нямаше да бъде възможно без усилията на множество от работниците, които правеха повече, отколкото се изискваше от тях. Ако бихте ми позволили, мога ли да ви помоля да преразгледате техните присъди и евентуално те да бъдат помилвани или предсрочно освободени.

— Много добре, ще си помисля върху това и ще разпитам и другите надзиратели, при които те са работили. Елате утре при моя секретар и оставете списък с имената им. При него ще бъде и документът за вашето помилване.

Дейвид поблагодари още веднъж, след което губернатор Маккуайър и неговата компания заслизаха по стълбището към официалната карета. Надолу по улицата, тя се размина с каруцата на Франк, който идваше да попита дали Дейвид е помилван.

ПЕТА ГЛАВА

На запад от Батхърст, сред множеството коларски пътища, които се лутаха между кошарите и селото, Дейвид откри един, целият белязан от дълбоки отпечатъци от колела на тежки возила. Браздите явно бяха издълбани от товарни каруци, които превозваха продоволствия за стопанството Уайамба всяка година и се връщаха с вълна. По всичко личеше, че пътеката водеше на запад.

През по-голямата част от живота си той беше свикнал с ограничени пространства земя, където споровете за няколко инча от терена водеха до съдебни процеси. А тук, щом Сините планини останаха зад гърба му, Дейвид се почувства като малка пращинка сред огромния пейзаж около него. Макар и конят му да поддържаше добро темпо в продължение на часове, в края на всеки ден му се струваше, че е изминал съвсем малко разстояние, сякаш Пустошта се простираше в безкрая до хоризонта.

Пътят минаваше през огромни пространства от хълмист терен, покрит с буйна и тучна трева, гъсталаци от храсти и рядка гора. Беше прорязан от малки рекички, чиито брегове бяха осеяни с високи и бляскави евкалиптови дървета и смесени храсталаци. Стрелкащите се между дърветата папагали бяха като ярки цветни петна, а шумните им крясъци се смесваха със силните тракаци викове на козодоите и с мелодичното цвърчене на бърбиците, ластовиците, гроздовете и мушитрънчетата.

От гъсталаците изскачаха емота, а из тревистите долини подскачаха кенгура. От клоните на евкалиптовите горички коали гледаха втренчено Дейвид, дъвчейки листа. От време на време той зърваше по някой уомбат, а от дупки по земята надничаха насекомоядни двуутробни животни. Покрит с игли мравояд, който напомняше бегло таралеж, се сви в плътна топка за защита, когато Дейвид мина покрай него.

Денем, когато въздухът не помръдваше, мухите и комарите бяха голяма досада, а по пътеката се плъзгаха змии много — от тях и отровни. Един следобед покрай една рекичка Дейвид видя глиган. С

готова двуцевка той изчака, докато глиганът сумтеше и ровеше в пръстта разлютено, а бивниците му проблясваха. Най-накрая глиганът се обърна и изчезна в гъсталака, а Дейвид продължи по-нататък.

Отначало не забелязваше аборигените, защото беше свикнал да ги вижда по селата, където те се набиваха на очи. Тук те бяха част от пейзажа, вписвайки се в него почти до пълно съвършенство. Когато един ден светложълто петно върху хълма привлече погледа му, той се загледа и видя под него малко личице.

Бяха светлорусите коси на едно дете, които при аборигените потъмняваха с възрастта. След това забеляза и останалите — един мъж, една жена и младеж, които стояха в шарената сянка на един храст до детето. Напълно неподвижни, те бяха изцяло изложени на показ, но същевременно почти невидими сред накъсаната игра на светлината и сянката върху тъмните им тела, докато той минаваше покрай тях.

От време на време срещаше и други аборигени, винаги на разстояние и неподвижни. Като си спомни, какво му беше казал Франк за избягалите затворници разбойници, той започна да следи за пресни отпечатъци от конски копита върху пътя. С течение на времето теренът започна да става по-сух и растителността да се сменя. Саваните бяха покрити с избуяла трева с твърди и остри листа, която варираше от нежно зелено до цвета на узряло жито. Гъсталаци от храстовидни евкалипти покриваха склоновете надолу под безплодните гранитни хребети на хълмовете, а самотни пустинни дъбове се смесваха с гъсти евкалипти. С приближаването на лятото рекичките пресъхваха в блата, в подковообразни водоеми по завоите, където коритата им бяха по-дълбоки.

Това беше сурова земя, където хищник и плячка се бореха за оцеляване, но в нея липсваше жестокият аспект, тъй като беше напълно безлична. С непонятната си безбрежност тази земя притежаваше сурова и властна красота. Меката и приглушена дневна светлина на ранното зазоряване отстъпи пред блясъка на слънцето, което осветяваше пейзажа с почти заслепяваща яснота. След залез-слънце, синият здрач започна да се сгъстява, като мракът настъпваше от всички страни, осветяван от вечерното сияние отвъд хоризонта. Докато Дейвид навлизаше в този напълно нов свят, страданията от миналото му оставаха заключени някъде далеч в съзнанието му, както и часовникът в джоба му със затворен капак.

Късно един следобед той прекоси хълма, който се издигаше над река Кобдогла. Като си построи лагер до нея, той забеляза, че тя отговаря на името, което ѝ бяха дали аборигените като земя на изобилието, тъй като широкия пояс от тучна зелена растителност, граничещ с нея, гъмжеше от животни. Освен това, реката отговаряше и на описанията на Франк, че тече с дъното нагоре, тъй като беше изключително кална.

На запад от реката дните ставаха все по-топли, а обедните горещини предупреждаваха, колко жарки щяха да бъдат дните през декември. Водните източници вече не бяха така начесто и Дейвид следеше манерката му — покрито с кожа шише, да бъде винаги пълна. Веднъж на всеки два-три дни му се налагаше да нощува не покрай река, и тогава делеше водата в манерката с коня си.

Един ден, когато шумовете от птиците замираха постепенно с настъпването на обедните горещини, сменени от песента на цикадите, на няколко ярда пред себе си Дейвид зърна земен папагал. Подплашен от нещо, той се стрелна от храста вдясно от пътеката и профуча над нея като зелена стрела. Конят наостри уши и се извърна към гъсталака, когато Дейвид видя между клоните насочена срещу него двуцевка.

От чифтетото излезе пушек, а Дейвид едва успя да изрита дясното стреме, накланяйки се надолу към левия хълбок на коня. Двуцевката го проследи и изгърмя, конят изцвили, десният му преден крак се прегъна и той падна. Като се сгромоляса на земята, Дейвид хвана здраво пушката и лазейки, се добра до храсталака отляво на пътя.

— Ти, мръсен, кучи сине! — крещеше мъжът от храстите, от другата страна на пътя. — Ти, дяволско изчадие такова! Ти, ти ме принуди да стрелям по тъпия кон, ти подла свиня!

Гласът на човека, вбесен до безумие, отекваше рязко над цвиленето на коня, който се гърчеше от болка. Предният му десен крак беше отпуснат и немощен, кървава пяна бе покрила бърните му. Животното бе простреляно в хълбока и дробовете. Залегнал покрай гъстите акациевии храсти, Дейвид вдигна спусъка на пушката си и се прицели в задната част на главата на животното, за да сложи край на мъките му.

Щом стреля, животното подскочи, сетне падна неподвижно върху земята. Мъжът, от другата страна на пътя помисли, че куршумът беше предназначен за него и след остро щракане се чу гръм от пищов,

като куршумът окастри клоните над главата на Дейвид. Изстрелът бе последван от нови безумни крясъци, с които мъжът обещавахе бавна смърт на Дейвид, тъй като конят е застрелян.

Като запълзя тихо назад, Дейвид застана така, че между него и преследвача му се изправи стена от гъсталаци, след което зареди пушката, придвижвайки се успоредно на пътеката. На няколко ярда от коня, той се промъкна към единия край на гъсталака. Кракът на мъжа раздвижи тревата зад храста, където се криеше, като протегна врат, търсейки Дейвид.

Като вдигна двуцевката си, Дейвид се прицели в стъпалото му. Натисна спусъка и стреля, след което се наведе, за да избегне пушека и да може да се прицели с другата цев. Когато куршумът се заби в крака му, мъжът изпищя от болка и уплаха и неволно се показа целия. Дейвид се прицели в гърдите му и дръпна другия спусък.

Още щом петлето на пушката щракна, мъжът разбра грешката си и се хвърли встрани. Той обаче закъсна точно с един миг, тъй като Дейвид извъртя цевите на пушката и го проследи по линията на мерника и оръжието гръмна. Тежкият куршум се заби в гърдите на мъжа и той се просна по гръб на земята.

Докато пресичаше пътя, Дейвид отново зареди пушката. Дрипавият и запуснат мъж в храстите беше близо до смъртта, гърдите му дрезгаво свиреха от недостиг на въздух, а от устата му течеше тънка струйка кръв. Той гледаше Дейвид със смъртна омраза, а дъхът му заседна в гърлото, докато той шептейки, изрече някакво проклятие.

— Имаш ли някого, на когото да кажа, че си умрял? — попита Дейвид. — В края на краищата бих могъл да им пратя съобщение. Или нещо друго, което искаш да бъде направено?

Устните на мъжа се изкривиха в подигравателна усмивка и той изсъска поредната си псувня. Сетне очите му се разшириха от болка и ужас, а тялото му подскочи в конвулсия и от устата му рiekна кръв. Крайниците му се свиваха конвулсивно, той се задуши за миг, сетне тялото му спря да се движи и очите му станаха безжизнени.

Като претършува мъртвия, Дейвид намери старо писмо от Англия, адресирано до Хенри Болтън в каторжнически лагер в Сидней. В друг джоб имаше часовник със същото име, гравирано отвътре на капака, както и кесия с доста повече от сто гвинеи. Човекът беше разбойник от избягалите затворници, очевидно загубил коня си,

причаквайки да мине някой, за да го нападне и да се сдобие с ново животно.

След като погребва трупа, Дейвид взе увитото на руло одеяло и брезентовата торба, закачени отзад на седлото на умрелия кон. Сега вече пешком и все още далеч от Уайамба, той знаеше, че положението му е несигурно, ако не и опасно, така че не можеше да носи повече неща. В торбата имаше чанта с пощата за Уайамба, която той беше взел от пощенската станция в Сидней с указания да я връчи в ръцете на Патрик Гарити.

Направи пакет от одеялото, като сложи вътре пощата, храната и амунициите. Завърза манерката и пушката на разбойника към пакета и го вдигна с мъка върху гърба си. С пищова, втъкнат в колана и с пушка под мишница, той тръгна надолу по пътеката.

Едва късно следобед на следващия ден той успя да намери вода. Манерката му беше почти празна, а краката му бяха целите в пришки. Като се напи до насита от един билабонг — локва застояла вода, той потопи краката си в калта около локвата. На следващата сутрин с пълна манерка, превил рамене и като се стараеше да не обръща внимание на болката в краката си, той забъхти надолу по пътя.

През следващите дни ходилата му постепенно заякнаха и Дейвид вече можеше да се движи по-лесно, но водата беше постоянен проблем. Минаваха два, а понякога три дни, преди да стигне до следващия ручей или билабонг покрай пътеката, а освен това, му беше необходима повече вода, тъй като дните ставаха все по-горещи. Със спуснатата периферия на шапката си, която да го предпазва от блясъка на слънцето, той вървеше от изгрев до залез-слънце, като никога не си позволяваше манерката му да остане съвсем празна.

Поради липсата на кон, той се чувстваше по-неспособен да се справи с евентуално възникнали проблеми, тъй като в това положение Пустошта изглеждаше по-сурова и заплашителна. Като си мислеше за безразсъдното поведение на разбойника, той си спомни какво му беше казал Франк за начина, по който Пустошта се отразява върху някои хора. Макар и да му харесваше самотата, той можеше да разбере, защо някои реагираха иначе. Да бъдеш сам сред огромните пространства можеше да бъде и потискащо.

Една сутрин, след като въздухът дълго време се беше задържал неподвижен, силен вятър раздвижи храстите и дърветата. Дейвид се

изкачваше по дълъг и нисък хълм, а гледката пред него беше отчасти закрыта от листака, но се виждаше, че хоризонтът на юг беше обвит в мъгла. Той престана да мисли за това и продължи нагоре по хълма, като дръпна шапката си надолу, закрепяйки я добре срещу силен вятър.

На върха вятърът духаше още по-силно и непрестанно като усещането беше същото, като това от тяга горещ въздух на пещ. Халата вдигаше прах от земята и му пречеше да вижда, а гъст, тъмен облак от прах се носеше откъм юг. За миг си помисли да спре, докато премине пясъчната буря, но манерката му беше пълна по-малко от половината и трябваше да намери вода.

Скоростта на вятъра се усилваше, а прахолякът, който закриваше слънцето и превръщаше деня в здрач, заслепяваше Дейвид. Тъкмо когато реши, че трябва да спре, осъзна, че се беше отклонил от пътя, и забеляза пред себе си дълбоката яма едва когато стъпи на ръба ѝ.

Понечи да спре, но крайт на рова се разпадна под нозете му. Дейвид падна и хлъзгайки се през храсталаците по стръмната част на рова, се изтърколи до дъното. Сви се на кълбо, задушавайки се от прахоляка; затвори очи и покри лицето си с ръкава, за да може да диша.

Часове по-късно, когато вятърът утихна, Дейвид беше покрит с фин прашец. Той се изкачи по стръмното, праметна вързопа върху гърба си и тръгна към пътя. Измина няколко ярда в една посока, сетне в друга, но не го откри.

Беше заобиколен от гъста растителност, която не му позволяваше да вижда по-далеч от краката си, но стеблата не бяха достатъчно стабилни, за да се изкачи по тях и да се огледа. Като реши да се върне до рова и да започне методично да търси пътя, той откри, че се е движил насам-натам толкова много, че му беше невъзможно да открие ямата.

През останалата част от деня той чупеше клони по храстите, за да отбелязва през къде минава и рисуваше кръстчета по терена. До падането на нощта не успя да открие пътя, пиеше пестеливо от манерката си и се опита да похапне парче останала питка. Устата му беше прекалено суха, за да може да яде, и легна да спи.

На следващата сутрин, Дейвид тръгна на запад, докато най-сетне се измъкна от шубраците и стигна някакъв хълм. От върха му той не можа да открие никаква следа от пътя. Докъдето му стигаха очите на

запад се виждаше тъмнозелен масив, вероятно източник на вода, и той се отправи нататък. През бездиханно горещия следобед стигна до една малка горичка, разположена до рекичка с пресушено корито. Гладът непрекъснато го глождеше болезнено, устата му бе съвсем суха. Той отпи една глътка вода и продължи да върви. При падането на нощта изпи останалата вода и заспа.

На разсъмване Дейвид бе примаял от глад, а устата му пареше. Изправи се с мъка, вдигна пушката си и се затътри напред. Всяка направена с огромно усилие стъпка сякаш изцеждаше и последните му сили, но намираше още и се насилваше да върви.

Той започна да се унася, а времето течеше шеметно. На моменти имаше усещане за тъмнина, сетне отново ставаше светло. С подут език, той не можеше да затвори уста. Беше си изгубил багажа и пушката. Запълзя нагоре по един гол склон към сянката на една скала, мъчейки се да избяга от палещите лъчи на слънцето, които безпощадно се сипеха върху му.

Когато дойде на себе си, беше късен следобед, а устата му бе влажна от вода с горчив вкус на минерали. Седеше срещу объл камък, близо до върха на скалист хребет, а пред него беше коленичила възрастна, гола жена, аборигенка. Тя изливаше в устата му глътки вода от малък дървен съд, издълбан от дебел клон.

Той гълташе лакомо водата, след което жената се отмести встрани. На няколко ярда по-нататък млад абориген и един по-възрастен мъж гледаха безучастно към него. И двамата стояха на един крак, облежани върху копия, а другото им ходило беше вдигнато зад коляното на крака, върху който стояха.

Две млади жени, трима младежи, едно момиче и две малки деца, чиито все още руси коси се открояваха на фона на кръглия камък, го гледаха втренчено. Вързопът, пушките и другите му принадлежности бяха натрупани до него. Вероятно аборигените ги бяха прибрали от мястото, където той ги беше оставил.

Сцената имаше свръхестествено звучене за Дейвид, с цветове, обаяни в по-наситени отънъци на кървавочервената светлина на залязващото слънце. Аборигените стояха безмълвни, като го гледаха втренчено с неразгадаеми лица, без да помръдват, с изключение на момичето. То държеше парче изсушено стебло от някакво растение, в чийто месест център тлееше огън с тънка лента дим. От време на

време момичето разклащаше леко пръчката, за да поддържа горяща жаравата.

Както на вид, така и с поведението си те се отличаваха коренно от аборигените, които живееха близо до населените места. Вместо да бъдат облечени с износени дрехи, те имаха само изплетени от трева колани, на които бяха окачени каменните им инструменти и оръжието, а копията на мъжете завършваха с каменен връх. Бяха повече от примитивни, те бяха направо праисторически, живееха точно така, както бяха живели техните праотци преди хиляди години.

Дейвид заговори по-възрастния от мъжете, който очевидно беше главатарят на групичката.

— Разбирате ли английски? — попита той.

Стана ясно, че нито той, нито някой от останалите разбираше, когато мъжът отговори тихо със срички, които не говореха нищо на Дейвид. От едва доловимото объркване и смущение сред тях стана също ясно, че гласът му, макар и само и прегракнал според самия него, звучеше дразнещо високо за тях.

Мъжът погледна към старата жена, която стоеше до Дейвид, и ѝ направи знак. Тя му даде да пие отново, сетне се присъедини към останалите жени и децата, а мъжът мълчаливо им даде знак с ръка. Те събраха плетените от трева торби и другите си неща, като двете млади жени носеха съдове за вода, подобни на този на старицата, и пристъпиха към близките два камъка.

Дейвид разбра защо гласът му бе прозвучал прекалено силно за тях — те се разбираха помежду си с жестове и тих шепот. Двамата мъже седнаха на една страна, докато останалите правеха лагер. Една от жените носеше наръч съчки, които мъжете начупиха. Момичето задуха в края на горящата пръчка, след което я докосна до тънките пръчици. Миг след това лумна малък огън и жените, и децата се преместиха около него, ровейки из торбите си.

Стана тъмно и срещу светлината на огъня се очертаха силуетите на хората. След малко старицата се приближи към Дейвид с парче от нещо, печено на огън, и с друго парче, което приличаше на две малки диви смокини. Дейвид си помисли, че печеното месо беше от гуцер или някакво друго влечуго, докато го гълташе бързо. След това изяде и малкия горчив плод.

Докато огънят догаряше, аборигените се нахраниха и се настаниха да спят. Дейвид легна, като положи глава върху вързопа си. Храната изгаряше стомаха му и му се повдигаше, а освен това, имаше страшно главоболие, но той бе прекалено изтощен и заспа веднага.

На следващата сутрин двама от младежите взеха пушките и вързопа му и Дейвид последва аборигените навътре в гъсталака в подножието на хълма. Мъжете водеха, а жените и децата вървяха след тях, и Дейвид почти ги изгуби от погледа си. Те се разпръснаха, като се движеха безшумно сякаш бяха сенки и Дейвид само от време на време зърваше някой от тях.

Час по-късно краката на Дейвид вече бяха твърде нестабилни, което го караше понякога да залита и да се препъва. Бе обхванат от трескава слабост, а беше и гладен като вълк. Мъчително главоболие блъскаше черепа му, но най-вече от усилията да се движи изпитваше умопомрачителна жажда.

Сякаш прочела мислите му, една от младите жени неочаквано се оказа пред него. Като махна листата, които не позволяваха да се изпарява водата от съда, който носеше върху главата си, тя го свали и му го подаде. Дейвид пи жадно, след което върна съда. Младата жена го покри отново с листата и го сложи върху главата си, след което изчезна в гъсталака.

Дейвид полагаше неимоверни усилия да не изостава и точно когато почувства, че не може да върви повече, високите храсталаци свършиха. На малко разстояние пред него аборигените се промъкваха един след друг, между твърдите и остри листа на тревата спинифекс, вървейки към широко и дълбоко дефиле. Това беше сухо речно корито, но по време на обилните дъждове в него навярно бушуваше голяма река.

Аборигените се спуснаха в коритото и го прекосиха, стигайки до дълбока сянка под една широка скална издатина, образувана от прииждащите води, и Дейвид ги последва. Мъжете, младежите и децата спряха под надвисналата скала и седнаха на земята. Силно изнемощял, Дейвид се свлече близо до тях, а жените и момичето отидоха назад, където скалата беше само на няколко фута над дъното на дефилето.

Като сложиха встрани торбите си и дългите излъскани тояги, жените и момичето започнаха да дълбаят дупка, използвайки за целта

пръчки и парчета от кора на дърво. Когато дупката стана няколко фута дълбока, момичето подаде горящото стъбло на една от жените и се спусна в издълбаното пространство. Започна да изхвърля жълтеникаво-червена песъчлива пръст, а останалите я избутваха встрани. Когато дупката стана по-дълбока, другата жена зае мястото на момичето.

Не след дълго дупката беше вече толкова дълбока, че дълбаенето стана много трудно. От дъното ѝ младата жена подаваше пръстта, сложена върху парчета кори на момичето, което беше легнало с повесена надолу глава, а старата жена държеше краката ѝ. От време на време те се сменяха и Дейвид видя, че пръстта по слабите им голи рамене беше влажна.

Дейвид си даде сметка, че аборигените имаха някакви практически познания по геология, тъй като бяха открили местонахождението на воден източник. Под дъното на дефилето се намираше гранитен или някакъв друг скален пласт, който водата не можеше да премине. По време на наводненията тя се просмукваше в почвата, след което беше задържана в по-долните пластове от скалата. Когато се изкопаеше дупка до това равнище, водата се събираше на дъното, отцеждайки се от почвата наоколо.

След малко младата жена, която се намираше на дъното на дупката, подаде навън съдове, напълнени с вода, а момичето ги разнасяше наоколо, докато всички се напиха до насита. Дейвид подаде манерката си на момичето да я напълни. То се озадачи не разбирайки предназначението ѝ, докато той не наля малко вода в нея от съда. Тя взе и я занесе до дупката, след което я върна обратно, пълна с вода.

Когато всичките съдове бяха напълнени отново с вода, жените и момичето върнаха обратно пръстта в дупката, стъпквайки я с крака и заличавайки всички следи. След това отвориха торбите си и извадиха гуцери, малки змии и известно количество други мистериозни храни. По-възрастният от мъжете повика с ръка Дейвид, като той и останалите гледаха влечугите и червеите в очакване, докато се събираха наоколо. Не чак толкова зверски гладен, Дейвид разтвори вързопа и извади остатъците от питката, която вече беше доста изсъхнала.

След като младият мъж изяде своя дял от храната, размени няколко думи с останалите мъже и напусна заедно с едното от

момчетата. Останалите свършиха, мъжете и момчетата легнаха, докато жените кърпеха торбите си от трева и извършваха други задачи, като разговаряха тихо. Отчасти задоволил глада си, Дейвид пи от манерката и легна. Жените погледнаха към манерката като хипнотизирани, сетне отново се върнаха към разговорите и заниманията си.

Дейвид заспа, но се събуди, когато следобеда аборигените се размърдаха наоколо. Отново тръгнаха на път, като двамата младежи носеха нещата на Дейвид, докато той се опитваше да не изостава, чудейки се къде ли отиват. Вървяха на север, както и през сутринта, но Дейвид нямаше никаква представа къде се намираше пътя за Уайамба. Хрумна му, че може би са решили да го приемат в групата си и той до края на живота си да се скита заедно с тях, като единствената друга алтернатива беше да умре от глад и жажда.

Главата отново го заболя, но през следобеда той се стремеше да не изостава от аборигените. Докато слънцето залязваше, Дейвид видя младия мъж и момчето, които го бяха придружавали, да слизат по един хълм, за да пресрещнат другия мъж, и момчето бе нарамило малкото кенгуру, убито от тях. Жените, които малко преди Дейвид бяха забелязали животното, започнаха да събират съчки за огън.

Направиха лагера си в едно сухо дърво в подножието на хълма и жените взеха кенгуруто. Дейвид имаше храна във вързопа си, която би могъл да приготви на огъня, но беше прекалено уморен. Отново обхванат от вълчи глад, той наблюдаваше подготовката за готвенето на животното, разсъждавайки, че навярно то ще е много по-вкусно от суровите гущери, змии и тлъстите гърчещи се червеи.

Когато храната стана готова, младите жени занесоха част на мъжете, а старицата донесе голямо парче месо на Дейвид. Като говореше тихо, тя му подаде и няколко гъби, големи колкото яйце, които тя нарече уитита, както и една шепа малки, лукообразни корени, които на нейния език се казваха вийри.

Твърдото и жилаво месо на кенгуруто имаше остра миризма, но беше тлъсто и засищащо. Вкусът му бе компенсиран от този на гъбите и корените, които имаха необикновен, но много приятен аромат. Щом свършиха с храненето, аборигените се разположиха, за да поспят.

Измъчван от мисълта, че може да броди за вечни времена в Пустошта, Дейвид отново направи опит да общува с аборигените.

— Трябва да стигна до Уайамба — каза той на стария мъж, сочейки с пръст на запад и надявайки се, че това беше посоката. — Уайамба, трябва да отида там.

И отново той долови леко смущение, навярно от гласа му, който аборигените намираха за твърде висок, но този път Дейвид имаше успех.

— Уайамба — рече тихо мъжът, сочейки на североизток. Той каза още нещо, сетне повтори името.

Като изпита огромно облекчение, Дейвид се усмихна и кимна с глава щастливо. Мъжът се усмихна в отговор. Останалите тихо коментираха помежду си, доволни от това, че най-сетне Дейвид и те се разбраха. Те заспаха и Дейвид, като въздъхна доволно, се разположи удобно за през нощта.

Малко след разсъмване на следващата сутрин те тръгнаха на север със същото стабилно темпо. Дейвид, чиято сила започна да се възвръща, не изоставаше от аборигените през сутрешните часове, но после започна да се уморява отново. По обяд той се тътреше зад групата между високите храсти, когато гъсталакът се разтвори пред него и той видя всички да го чакат. Вървейки към тях, той забеляза, че те стояха върху път.

— Уайамба — рече старецът, сочейки надолу по пътя на запад.

Керък развърза вързопата си и даде бравичката си на по-възрастния от мъжете, а на младия мъж ножа си. Сетне даде манерката на старата жена. Те се усмихнаха щастливо, разглеждайки нещата и шепнеха възбудено. По-възрастният от мъжете каза нещо, очевидно благодарности и поведе аборигените обратно във високия храсталак. Дейвид сложи вързопата на гърба си, взе оръжието и тръгна надолу по пътя.

Късно следобед стигна до някакъв ручей. Тъй като беше в неизвестност колко още му остава да върви, той отдели малко парче от останалата му храна и я сготви. След като се нахрани, се изкъпа и изпра дрехите си, а на светлината от последните лъчи на залязващото слънце се обръсна. Следващата сутрин, напълнил тенджерката си за чай с вода, продължи пътешествието си.

* * *

Два дни по-късно, Дейвид забеляза прахоляк от стадо овце на няколко мили на юг. Той излезе от пътя, пресичайки хълмистия терен, и тръгна към стадото. На залез-слънце изкачи последния хълм и на върха на гребена му видя оградата от колове и въжета, колиба и коне.

Предупреден от кучетата, овчарят застана нащрек, опасявайки се от разбойници. Изправен зад една групичка храсти близо до ограденото място, той се провикна към Дейвид да се представи. Дейвид каза името си и му заяви, че е тръгнал да види Патрик Гарити. Висок мъж с брада се показа зад храста и се ръкува с Дейвид, представяйки се като Том Мейсън, работник в Уайамба.

Весел и дружелюбен, Том се радваше да види гост, който носеше новини от външния свят. Докато двамата с Дейвид разговаряха, той забърка една питка, сложи грах и ориз да се варят и отрязва големи парчета от заден овчи бут, който висеше край навеса, и ги постави на огъня. Той имаше един кон в повече и предложи на Дейвид да язди на него до базата, предложение, което незабавно бе прието с благодарности.

След обилната и засищаща храна, те запалиха лулите си и пиха чай. Разговаряха още час, макар да се виждаше, че Том е доволен от самотата си, но се радваше на размисли с редки гости. Сетне той разпали огъня за през нощта и влезе в колибата си, а Дейвид просна одеялото си край огъня.

На следващата сутрин след закуска, Дейвид се метна на свободния кон на Том. Измина много мили и след дълги мигове езда в посока към базата, най-сетне видя нейде в далечината прахоляк, вдиган от стада овце.

Когато стигна върха на един нисък хълм, се показа базата на стопанство Уайамба и Керък дръпна поводите на коня. Стопанството беше остров на цивилизацията сред огромното безбрежие на Пустошта, изолирана самозадоволяваща се независима общност. В центъра се намираше ручей, по бреговете на който растяха речни евкалипти и куандонги, чиито зелени корони се извисяваха над водата заедно с дървета от рода на липите и някакви други с твърда дървесина, които наподобяваха върби. Едноетажна къща с поставени до нея с високи резервоари за вода стоеше в дълбоката сянка на дърветата, като разстоянието от нея до ручея беше изпълнено с градини, а покрай водата бяха наредени малките къщички на женените

овчари. По-надолу, по течението на водата, бяха групичката колиби за аборигените.

Навесът, където стрижеха овците, беше построен на равно открито място на известно разстояние от къщите, и беше огромен, и в съседство с него се простираха много акри земя със заграждения за животните. От другата страна на навеса се намираха складовете, оборите, бараките, кокошарниците и другите сгради. Дейвид ги гледа замислено няколко минути, надявайки се някой ден и той да притежава същото, сетне продължи надолу по пътя.

Там се запозна с главния овцевъд Фред Джонсън, жилав мъж между четирийсет и петдесет години. Той поздрави Дейвид приятелски, след което му каза, че Пат се намира някъде по пасбищата.

— Ще се върне утре — добави Фред. — Вкарай коня в обора, ей там, някой ще го върне на Том тези дни. В бараките има предостатъчно място, а готвачът приготвя храна сутрин, обед и вечер.

Дейвид благодари и поведе коня към обора. Докато вървеше нататък, срещна двойка овчари, които се представиха веднага, силно заинтригувани от появата на непознат. След като остави коня и занесе вещите си в бараката, мълвата за неговото пристигане се разпространи бързо, и другите мъже идваха да му се представят.

На залез-слънце Дейвид отиде в готварницата. Вътре дългите дървени маси бяха направени така, че да могат да събират по двайсет и повече души по време на стриженето. Там се намираха пет-шест от овцевъдите, които работеха тук, в базата, както и склададжията, готвачът и двамата възрастни мъже, които някога са били овцевъди. Храната беше обилна и апетитна — печено прясно свинско с картофи и зеленчуци от градината, питка и чай.

Мъжете заразпитваха Дейвид за събитията в Сидней и отвъд океана, както го беше разпитвал и Том Мейсън. Подобно на Том, и те се отнесоха безпристрастно към информацията на Дейвид и той видя, че те проявяват слабо любопитство и по-скоро търсеха теми за разговор, отколкото да се интересуват истински от новините.

Техният свят беше Уайамба — техният единствен, истински интерес. Дейвид си спомни какво му беше казал Франк за хората, които можеха да живеят в мир със себе си и другите в Пустошта, и той разбра, че старият човек е бил абсолютно прав. Хората се бяха приспособили към откъснатостта си от света, като част от живота им,

освен това, те бяха от особен сорт, притежаваха особени качества, които им позволяваха да пасват напълно на тази отдалечена от всичко земя.

След като се нахраниха, Дейвид и мъжете излязоха навън и седнаха на пейките на верандата пред готварницата. Готвачът изнесе фенер, за да запалят лулите си, а към тях се присъедини и Фред. Разговаряха още около час, докато от мрака ги връхлетяха насекоми, привлечени от светлината на фенера.

Около огньовете до колибите на аборигените надолу по ручея, забръмчаха нежни звуци на диджериду, които преминаваха в монотонно пулсиране от издигащи се и падащи тонове. Те бяха придружавани от енергичното тракане на ритмични палки, които потрепваха в такт, а миг по-късно към тях се добави и монотонното съгласувано пеене на женски и мъжки гласове. Звучите се сливаха в кадифено, хипнотизиращо цяло.

— От доста време насам, това е първото коробори — каза Фред на Дейвид. — Интересно каква е причината.

— Може би някой е умрял — предположи един от мъжете тъжно. — Всеки път, щом някой умре, те правят коробори.

— Не съм чул някой да е умрял — отговори Фред. — Освен това, тази не е единствената причина за коробори. Те празнуват по този начин и когато се роди дете, и по ред други причини.

Той се изправи, като се прозяваше.

— Май ми е време да си лягам. Ще се видим утре, момчета.

Щом той си отиде и останалите мъже напуснаха верандата и Дейвид тръгна с тях. В бараките дървените сгъваеми легла бяха покрити с няколко пласта овчи кожи и Дейвид заспа, заслушан в песента на аборигените.

На следващия ден Дейвид разгледа базата и сградите в нея, наблюдавайки как се извършва цялата дейност. Докато пресичаше широкия двор между навеса за стрижене на овце и къщите, Дейвид срещна Майра Гарити, която беше тръгнала с кошница към градината да набере зеленчуци.

Стройна, на малко повече от двайсет години, тя беше със същата шапка, каквато носеха овцевъдите, беше облечена в дочена блуза и пола, но държанието ѝ я правеше по-ефектна, отколкото която и да било светска дама, украсена със скъпи тоалети и бижута. В своето

собствено царство тя беше горда и величествена, въпреки дълбокия белег върху челото ѝ.

Тя поговори с Дейвид няколко минути на развален и със силен акцент английски.

— Франк Уилямсън, добре? — попита тя.

— Когато го видях за последен път, беше добре — отговори Дейвид — и ме помоли да предам неговите най-искрени поздравии на вас и вашите деца.

— Добре, добре. Бараки и храна, добре?

— Отлични са и аз съм крайно благодарен за гостоприемството.

Тя се усмихна и кимна енергично, продължавайки пътя си.

— Приятен ден.

Дейвид отговори, повдигайки шапката си, сетне продължи да разглежда имението. Докато той беше в обора за кравите и воловете, откъм юг се зададе конник и мъжът, който работеше в обора, каза, че това е Пат. Дейвид се върна в бараката, за да извади пощенската чанта от вързопа си, след което отиде в конюшната, където Пат разседлаваше коня си и разговаряше с Фред.

Дейвид беше виждал само няколко мъже огромни като него, но двамата с Пат бяха еднакво високи и теглото им беше с няколко фунта разлика. Между трийсет и четиридесетгодишен, с гъста, добре подрязана брада, която отчасти закриваше изсечените като гранит черти на лицето му, напълно хармониращи със спокойния поглед на сините му очи, той беше целият покрит с прах, а в ръцете си държеше навит скотовъдски камшик, който изглеждаше като част от него. Беше съдържан мъж, който бързо можеше да стане рязък и безцеремонен, но щом двамата с Дейвид се погледнаха, между тях мигновено се установи взаимно уважение.

След като се ръкуваха, те размениха приятелски поздравии, а Дейвид накратко обясни целта на своето посещение тук.

— Франк Уилямсън ми каза, че тук ще ми хареса — продължи той, — и се оказа, че е бил абсолютно прав. Той ми предложи да дойда тук и да разговарям с вас.

— Радвам се, че сте послушали съвета му — отговори Пат. — Той добре ли е?

— Добре се справя, като се имат предвид годините му, а както знаете, те не са малко. В чантата има писмо за вас от него.

Пат отвори чантата и прегледа пощата вътре, като подаде няколко писма на Фред.

— Тези са за хората в главната кошара — каза той. — Има писма и за онези, които са по пасбищата, така че който им кара продоволствието следващия път може да им ги занесе.

Той затвори чантата и отново се обърна към Дейвид.

— Заповядайте на вечеря вкъщи.

— О, благодаря за поканата. Има още нещо. Франк ми каза, че имате пълномощия като мирови съдия, а на идване убих един разбойник. В него намерих документи и лични принадлежности, които ще трябва да ви предам.

— Ами, ще трябва да напиша доклад до главния съдия в Сидней. Донесете нещата, когато дойдете вкъщи.

Дейвид и Пат си кимнаха един на друг, като Керък се упъти към бараките, повече от доволен от първата си среща с младия мъж. Въпреки че имаха различен произход, те притежаваха много общи черти, тъй като целите и отношението им към нещата си приличаха. Независимо дали щеше да успее някога да създаде овцевъдно стопанство, Дейвид знаеше, че е намерил приятел в Пустошта.

Малко преди залез-слънце, той се отправи към къщата на собственика на фермата, като взе писмото, часовника и оръжията на разбойника. Пат го посрещна на вратата и го въведе в просторната и удобна всекидневна, в която саморъчно направените мебели бяха за грамадни мъже. Пат наля канчета с ром, а Дейвид му подаде нещата на бандита.

Пат развърза кесията и погледна в нея, сетне я върна на Дейвид.

— Прибери това обратно в джоба си, Дейвид!

— То не е мое, Пат.

— Нито е мое — отговори Пат, като отиде до една полица и до кутия, пълна с документи. — То не е нито на чиновника в канцеларията на съдията, който ще си го сложи в джоба, ако го изпратя в Сидней.

Като пхна кесията в джоба си, Дейвид седна и изпи рома. Пат затършува в кутията, обяснявайки на Дейвид, че от канцеларията на главния съдия са му изпратили имената и описанията на избягали каторжници в случай, че те се появят в Пустошта.

— Ха, ето го тук — каза Пат, поглеждайки някакъв лист. — Хенри Болтън, който изчезнал от Сидней преди две години. И така, ще изпратя доклад по човека, който взема годишните ни поръчки за продоволствени стоки в Сидней.

Той сложи часовника и писмото в кутията с документите и седна до Дейвид, подпийвайки, докато го разпитваше за пътуването му.

След като Дейвид разказа всички подробности, включително и преживяванията си с аборигените, Пат му обясни по какъв начин са избрали името на стопанството.

— То носи името на един граничен хълм на юг от тук, който аборигените наричат Уайамба — обясняваше той. — Преведено на английски, това означава пресечен, начупен хълм или нещо подобно. Но навярно те щяха да се сетят за мястото, към което си отивал, дори и да не беше споменал името на фермата.

— Как така, Пат? В крайна сметка аз можех да съм разбойник или някой, който просто броди наоколо.

Пат се поколеба, сетне вдигна рамене.

— Ще разбереш, че понякога аборигените знаят неща, които разумът ти казва, че те няма откъде да знаят — отговори той. — Те нямат оръжието, инструментите и всичко останало, което ние използваме в живота си, поради което ние ги смятаме за елементарни. В това отношение, те наистина са такива, но те са много по-сложни в неща, в които ние сме елементарни, неща, за които ние изобщо не се сещаме.

Той понечи да каже още нещо, но в този момент в стаята влезе Майра и съобщи, че вечерята е готова. Мъжете допиха рома си и я последваха през хола към просторната столова, където двете им деца чакаха на огромната, собственоръчно скована маса.

Колин, по-голямото дете, беше красиво, будно момче на около десет години. Беше светло като баща си и със сини очи, но чертите на лицето му разкриваха аборигенската кръв. Момичето, Шийла, беше с две години по-малка и съвсем различна. Чертите ѝ бяха англосаксонски, но кожата ѝ беше тъмна почти като на майка ѝ, а косата ѝ беше в процеса на смяна от светлоруса към черна.

Яденето беше същата обилна и вкусна храна като в готварницата и Майра разнасяше чиниите, докато двамата мъже разговаряха. Собственикът на фермата каза, че е платил на жената на главния

овцевъд, която е с добро образование, да преподава основните предмети на децата в стопанството. Като се обърна към сина и дъщеря си, той ги попита как върви учението.

Беше съвсем очевидно, че характерите на децата, подобно на външността им, се различаваха също. Момчето беше спокойно и добро като майка си, докато Шийла притежаваше толерантността на баща си, на която трябваше обаче малко, за да избухне. Колин каза, че е доволен от училището, а Шийла заяви, че ѝ е скучно.

— Трябва да отдадеш цялото си внимание на ученето, Шийла — каза ѝ твърдо Пат. — Ако не, като пораснеш каква ще станеш?

— Каква искаш да стана, когато порасна? — отвърна бързо тя с въпрос на въпроса.

За миг Пат остана безмълвен, търсейки отговор, сетне се намръщи.

— Искам езикът ти да е по-малко пиперлив, така че започвай веднага — отговори той отсечено. — Гледай уроците си и не искам да слушам повече за това.

Като се имаше предвид държанието им, сблъсъците между Пат и дъщеря му не бяха чак толкова необичайни. Докато мъжът говореше за децата си, Дейвид разбра, че той възнамерява да ги възпита според нормите на собствената си натура, а не на майчината им. Това стана ясно миг по-късно, когато Шийла започна да говори нещо на майка си на езика на аборигените. Майра се опита да я прекъсне, но Пат чу момичето.

— Казал съм ти да говориш само на английски, Шийла! — сряза я той. — Също и с мама, тъй като тя разбира английски.

— Зная това — отвърна момичето, — но аз не мога да разбера половината от това, което тя ми казва, когато ми отговаря на английски.

Реакцията към отговора на Шийла беше урок по психология на личностите. Колин се хранеше кротко и мирно, докато лицето на Пат почервения от ярост, а Майра се ядоса.

— Стига нахалство! — заповяда тя безцеремонно.

Като ръгна с пръст момичето, Пат му каза отново да говори само на английски. Шийла се намръщи в израз на несъгласие като клатеше глава, след което спорът беше бързо забравен, както и преди. Те продължиха да се хранят, като Пат говореше за други неща, но Дейвид

изпита съчувствие към жената, чиято задача беше да обучава това малко, войнствено настроено момиченце.

По-късно мъжете се върнаха отново в хола. Запалиха пурите си и собственикът отбеляза, че възнамерява да замине на следващия ден и да занесе провизии на работниците в северните пасбища.

— Ще ми бъде приятна твоята компания, ако искаш да дойдеш с мен — добави той.

— Разбира се, ще бъда много доволен да те придружа, Пат.

— Много добре тогава. Ще тръгнем на разсъмване. Що се отнася до наемането на стадо, напълно съм съгласен с това. Ще обмислим всички подробности, докато сме заедно на пасбищата.

— Оценявам високо това и ще направя всичко възможно да спечелим и двамата от споразумението между нас.

— Ще се учудя, ако не спечелим, Дейвид. С препоръката от Франк, естествено аз щях да се съглася. Но сега, когато те познавам, нямаш нужда от препоръки. — Той замълча за миг, повдигайки рамене. — Има още една причина, която ме кара да приема. Тъкмо бях започнал да ти говоря за нея, когато тръгнахме да вечеряме.

— За какво става въпрос?

Пат изпускате кълба дим от лулата си и, изглежда, искаше да смени темата.

— Ходи ли вчера долу при колибите, или някъде близо до аборигените?

— Не — отговори бавно Дейвид, докато мислеше. — Разбира се, видях ги, но от известно разстояние. Защо питаш?

— Ами, всеки, който разговаря с теб, може да каже, че ти не си обикновен овцевъд — каза Пат. — Но мисля, че трябва доста набито око, за да разбере човек това от разстояние. Във всеки случай, те имаха коробори^[1] миналата нощ, защото мислят, че тук наоколо ще има друго голямо овцевъдно стопанство.

Той се засмя, сетне отново дръпна от лулата.

— Та така мислят аборигените. Не смятам да се изпречвам пред подобно начинание. Искаш ли още ром, Дейвид?

За миг Дейвид остана втрещен, без да промълви дума, сетне поклати глава.

— Ами, да, след всичко това мисля, че няма да е зле да изпия още едно канче ром, Пат.

[1] Коробори — празник с танци в чест на победа или някакво друго събитие, обикновено вечер, при австралийските аборигени. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

След като преваляха хълма, Дейвид и Пат дръпнаха поводите на конете си и товарните животни зад тях спряха. В далечината долу пасеше едно стадо, а по-нататък овцевъд седеше до коня си и наблюдаваше овцете.

— Това е Джон Бауън — каза Пат. — Неговата територия е северната част на пасбището Бълу, върху което могат да пасат около три хиляди овце.

Спомняйки си какво му беше казал Пат за имената и местата на пасбищата, Дейвид знаеше, че се намират между централната част на стопанството и северната му граница. Те бяха тръгнали от северозападния край на фермата, попълвайки запаса от провизии на овцевъдите. Дотук това им бе отнело два дни, като се движеха със стабилно темпо, и Дейвид си помисли, че изчисленията му за размерите на Уайамба продължават да надминават очакванията му.

Щом прехвърлиха върха на хълма и заслизаха надолу по склона, кучетата накараха овцевъда да застане нащрек. Тренирани да не лаят, което може да хвърли овцете в паника, те се движеха насам-натам неспокойно, гледайки към Дейвид и Пат. Овчарят се изправи, засенчи очи с ръка, оглеждайки широката долина, след което махна с ръка и скочи върху коня си.

Джон Бауън беше дребен, слаб мъж малко над двацет години, и грееше от удоволствие, че има посетители. Той ги поздрави, докато се приближаваше към тях на коня си.

— Ще можете ли да останете за през нощта, мистър Гарити?

— Няма да мога, денят далеч не е свършил, а ние имаме да изминем още много мили — отговори Пат. — Къде са оградата и колибата ти?

Мъжът отговори, като посочи с пръст на север и Пат протегна ръка към свободното въже на товарния кон, който Дейвид водеше. Повели конете с товара, двамата мъже се отпавиха на конете си към колибата. Дейвид остана да наблюдава стадото. Не след дълго те се върнаха, след като бяха разтоварили провизиите.

Дейвид и Пат язدهа през хълмистия, шубрачест терен на изток, тъй като стадата се намираха на различни пасбища на много мили едно от друго. След няколко часа те стигнаха до една долина, която изпущаше зловония и смрад от гниене и разкапване. Пат се намръщи мрачно, докато двамата с Дейвид търсеха и най-сетне откриха източника на зловоние — труповете на десетина-дванайсет овце гниеа в една яма. Близко до нея, от един клон на дърво висяха скелетите на две кучета динго.

Стадото, на няколко мили по-нататък, беше по-голямо от предишното и беше наглеждано от един овцевъд и един младеж, който му помагаше. Овцевъдът знаеше, че ще си има неприятности за умрелите овце и понечи да обясни, но Пат го прекъсна:

— Ако си беше отварял очите, когато овцете ти са били в долината — каза сърдито брадатият мъж, — нямаше да бъдат убити толкова много животни. А и наоколо има още много кучета динго, освен ония двете. Помощникът може да наблюдава стадото, докато ти преследваш останалите диви псета.

— Тъхъ, така ще правя, мистър Гарити — разкайваше се човекът. — Прихванете ги от надницата ми за умрелите овце.

— Не искам парите, искам овцете ми да са живи. Следващия път, когато главният овцевъд или аз докараме провизии, искам да си окачил по дървото повече от две кучета динго. Кажете на помощника си да ни покаже пътя до колибата и кошарата, за да ти отделя провизиите.

Мъжът отново се заизвинява, сетне направи знак на помощника си да дойде. Докато следваха младежа, Пат обясни на Дейвид, че овцевъдите в по-отдалечените райони трябва да бъдат особено бдителни, тъй като там животните по-малко се страхуват от хората.

— Те не са чак толкова лоши, колкото бяха преди — добави — преди да изпитат вкуса на огнестрелното оръжие. Но когато се установиш върху земя, на която никога преди не са пасли овце, нещата няма да стоят така и кучетата динго ще представляват сериозен проблем за теб.

Когато стигнаха колибата, Пат премери брашно, сол, кафе, тютюн и други продукти за овчаря и неговия помощник. След това двамата с Дейвид се качиха на конете си и се отправиха на изток, като им остана да снабдят с продоволствия само още една кошара.

Малко преди залез-слънце те спряха до един билабонг и си направиха бивак за нощуване. Останалите провизии, които трябваше да занесат, изглеждаха прекалено много за един скотовъд, което направи впечатление на Дейвид и той го спомена на Пат, докато се хранеха. Собственикът на стопанството му обясни, че овцевъдът Адолариъс Бодънхем има жена аборигенка, която му е родила няколко деца.

Като продължи с шеговит тон, Пат каза, че Бодънхем е саможив човек, който не желае да има нищо общо с когото и да било, освен с жената и децата си, и миналата година се появил в Уайамба, след като дълги години се е скитал из Пустошта. Очевидно произхождаше от много добро семейство в Англия, и бе имал живот, който бе изоставил заради друг, който бе открил в Пустошта.

— Това са скицници — продължи Пат, като посочи пакет, увит с мушама. — Той е художник и ми струва доста да поддържам него и малките му бандити, но всички те заедно отглеждат повече овце, отколкото всеки друг. — Той се засмя и отпи от чая. — Адолариъс е чудак, но човек среща какви ли не типове сред овчарите.

— Така е — съгласи се през смях Дейвид. — Кунманара работи много добре за Франк. При тебе има ли работници аборигени?

Пат поклати отрицателно с глава, като обясни, че Кунманара е едно изключение, тъй като повечето от аборигените не могат да схванат идеята за личната собственост.

— Ако някой от тях притежава стадо, той ще даде на останалите, колкото овце му поискат и няма да види нищо нередно в това. Освен това, те могат всеки момент да тръгнат на „разтъркване“ и няма сила, която да ги спре, когато решат.

— Какво е разтъркване, Пат?

— Ами нещо като „похот“ към скитането, което може да ги удари в главата внезапно. Майра ми казва, че е нещо повече от това, но когато говори за аборигените, не мога да разбера и половината от това, което тя иска да ми каже. Мисля, че е така, защото ние нямаме думи на английски за нещата, които тя иска да ми обясни. Във всеки, случай аборигените в моята ферма ловят кучета динго и вършат различни домашни работи, но нищо повече.

— Аз обаче щях да съм мъртъв сега, ако не бяха аборигените. Ако някога притежавам ферма и някои от тях пожелаят да дойдат в нея,

ще са добре дошли.

Доволен от отношението на Дейвид, Пат се усмихна и поклати глава. Поговориха още малко, докато пушеха лулите си и пиеха чай, след което разстлаха одеялата си близо до огъня.

На следващата сутрин при изгрев-слънце те хапнаха набързо, разтуриха бивака и продължиха на изток. След около два часа по-късно сред хълмовете пред тях забелязаха да се издига пушек от огън, на който се готви, и малко по-късно пред погледа им се появи кошарата. Вместо колиба до нея имаше бивак. На въже близо до два големи навеса от кора висеше пране, а една жена аборигенка и няколко деца се движеха насам-натам около огъня.

Щом видяха Пат, лицето на жената грейна от радост, а децата заподскачаха щастливи. След като разтовариха провизиите, Пат извади тенекиена кутия с бонбони и я подаде на жената. Децата закрепяха радостно и се въртяха наоколо, докато тя им раздаваше по бонбонче. Когато провизиите бяха наредени близо до огъня, тя им посочи с пръст мястото, където пасеше стадото, зад близкия хълм.

Огромното стадо беше разпръснато из цялата долина. Между овцете се виждаха кучетата и още няколко деца на възраст между тринайсет и шестнайсет години. Децата поздравиха Пат и го упътиха към групичка храсти до един завързан кон, който пасеше наоколо. Пат и Дейвид се приближиха на конете си към храстите, като дръпнаха юздите им малко преди това.

— Ей, тук ли си, Адолариъс? — извика Пат.

— Да, да, тук съм, мистър Гарити — отвърна мъжки глас откъм храстите. Акцентът му беше на преподавател от Оксфорд, тонът му издаваше търпеливо смирение, че е нарушено уединението с жената и децата му.

— Разбирам, че учите децата на английски — каза Пат. — Надявам се, че също ще ги научите на смятане, писане и четене.

— Правя всичко, което казвате, мистър Гарити — отговори Адолариъс. — Въпреки че съм длъжен да заявя, все още имам дълбоки резерви по отношение на това, да се объркват умовете на невинни, естествени създания.

— Те не са точно това, Адолариъс. Те няма да знаят как да се справят като аборигените, когато пораснат, така че ще трябва да работят и обучението ще им е от голяма полза. Донесох ви още

материали за рисуване, но се надявам да не събирате повече кучета динго тук.

— О, не. Използвам за модели мъртви. Но те не са същите.

— Така е, и овцете биха се съгласили, ако можеха да говорят. Добре, значи, трябва да си тръгвам. Довиждане, Адолариъс.

— Сбогом, мистър Гарити.

Те тръгнаха, като Пат яздеше отпред с лек галоп. През ранния следобед двамата с Дейвид стигнаха до място с гъсти чемшири, като земята между дърветата беше гола. На север, непосредствено след тях се издигаше ниска и неплодна скалиста планина, осеяна с камъни и пропукана глина. Дълга няколко мили, тя беше разположена в почти права посока изток — запад.

Те изкачиха планината и от хребета ѝ на север земята приличаше на рай. Чак до хоризонта хълмистият терен бе покрит с тучна и гъста трева с твърди и остри листа, с храсти виреещи върху солена почва, с евкалиптови гъсталаци. Отлично пасбище за овце, то бе изпъстрено с рядка горичка и храсти, които говореха за наличие на водни източници.

— Наричам тази планина Безплодната — каза Пат, — тя е моята северна граница. Непрекъснато се безпокоя, че ще дойде някой друг овцевъд тук и ще нахлуе незаконно на юг. Мога да се боря за земята си, ако трябва, но предпочитам, ако ще има някой тук, той да бъде мой приятел.

— Като че ли изглежда добра земя — каза Дейвид.

— От тук изглежда така. Непрекъснато съм зает с Уайамба и никога не съм ходил по-далеч от Безплодната планина, но съм чувал да говорят за това място. На известно разстояние на север има ручей, който аборигените наричат Тибубура. Още по-нататък има верига от остри хълмове, които приличат на набучени шила. Оттук до онези хълмове има, колкото си искаш земя.

— Стига да мога да се установя стабилно на нея — добави Дейвид.

Пат се съгласи и заговори за особеностите на договора.

— Парите в кесията на онзи разбойник изглеждаха да са някъде към сто гвинеи — каза той. — За тази сума ще ти продам коне, кучета, и цялата необходима екипировка, както и хиляда овце. Това ще ти осигури агнетата и вълната, а също така ще можеш да вземеш и стадо под аренда.

— Колко голямо, Пат?

— Колкото решиш. То ще иска работа, от която повечето мъже ще бъдат смазани, но ако желаеш, може да вземеш и четири хиляди. При това положение най-много до две години ще си имаш собствено стадо.

— Или дълг за много години напред, ако загубя овците при наводнения, горски пожари, кучета динго и кой знае още какви неща.

Пат поглади брадата си, усмихвайки се.

— Щом не желаеш да рискуваш, значи не искаш да бъдеш скотовъд, Дейвид — усмихна се той под мустак.

Дейвид се засмя, съгласявайки се с него. Като се замисли за миг, той си даде сметка, че не е способен да вземе обосновано решение, тъй като прекалено много зависеше от шанса. Сетне реши, че щом ще рискува, да рискува докрай.

— Ще купя хиляда овце и ще взема четири хиляди под аренда, Пат — каза той.

Пат се усмихна и му протегна ръка. Дейвид я разтърси, като по този начин двамата приятели скрепиха сделката, след което те обърнаха конете си и се отправиха към Уайамба.

* * *

Една седмица по-късно Дейвид подкара към кошарата на север пет хиляди овце. Двата му товарни коня бяха отрупани с провизии и екипировка, като единият от тях мъкнеше и коловете за изграждане на временна ограда. Като плющеше с камшика си, той караше овците да се движат по-бързо, а кучетата пазеха от двете страни на дългата колона, като препречваха пътя на всяка овца, която се опитваше да се отклони от стадото.

Всеки ден на залез-слънце той вкарваше овците във временната кошара — опънато около колове въже. Той знаеше, че въжето задържаше овците само защото те мислеха, че то им пречи, тъй като бяха свикнали през нощта да бъдат в кошара. Ако нещо ги изплашеше обаче, овците щяха да стъпчат въжето и да се разпръснат на мили в мрака, като някои от тях щяха да отидат твърде далеч, за да може Дейвид да ги намери.

Това беше част от риска, който беше приел, и един от недостатъците да управляваш сам едно огромно стадо. Дейвид спеше не повече от два-три часа на ден, като всеки път щом някоя от овците се раздвижише неспокойно, той се будеше и ходеше да наглежда стадото. Докато караше овците с постоянно темпо, той започна да задрямва върху седлото за по няколко минути, което още повече го изтощаваше.

Денят, през който Безплодната планина се изпречи пред погледа му, брадата на Дейвид беше пораснала, а той целия беше покрит с прах и изпитваше такава умора, че беше напълно безчувствен. По-късно същата сутрин, той се събуди от леката дрямка върху седлото си точно навреме, за да види друго стадо на около миля на запад, което овчарят забързано подкарваше в обратна посока. Дейвид подсвирна на кучетата, за да ги събере вляво от стадото.

Ако стадата се окажеха твърде близо едно до друго, овците щяха да се омешат за нула време. Главният проблем за Дейвид беше не това, че щяха да разделят стадата много трудно, а това, че в стадото му можеха да се върнат не точно неговите овце. Като оставим настрана овците за колене и няколкото овена, той беше избрал само животни в отлично състояние, много от които щяха да родят близнаци.

Кучетата подтичваха от лявата страна на стадото и обръщаха овците на изток. Дейвид и другият овцевъд си магнаха с ръка, докато двете стада се отдалечаваха на безопасно разстояние. След няколко минути той даде сигнал на кучетата и обърна овците в посока към Безплодната планина.

Овците се движеха с добро темпо през планината, сетне го забавиха от другата ѝ страна, където имаше тучни пасбища и те пасяха лакомо трева, клони и семенни чашки от храстите. Дейвид размаха камшика, за да поддържа стадото в движение. Късно следобед, щом стигнаха до билабонга, той започна да огражда мястото за нощуване на стадото, напои овците и ги пусна да пасат.

На следващата сутрин той пусна кучетата сред пасящите овце и започна да изгражда постоянна кошара. Щом оградата придоби известна форма, той зася покрай нея туфи с акациеви храсти, така че с течение на годините те да се вплетат между коловете и да образуват плътна стена от дърво и храсти.

Като знаеше, че миризмата на овцете рано или късно щеше да привлече кучетата динго, той започна да патрулира стадото всеки ден, късно следобед, когато дивите кучета излизаха на вечерен лов. Първия път, когато видя светлокафяво жълтеникаво животно да изскача иззад един храст, насочвайки се към овцете, той го застреля. Дейвид зърна няколко кучета динго да се отдалечават от стадото крадешком през гъсталаците, а същата нощ наоколо се чуваше зловещото им виене.

На другия ден следобед той взе двуцевките, своята и онази на разбойника, която беше заредил с куршуми с дребни сачми. Някои от кучетата бяха започнали да се наежват и той заобиколи стадото и отиде при тях. Докато две кучета динго тичаха към стадото по откритото, той уби едното и рани другото. Сетне вдигна другата двуцевка, прицели се към останалите диви кучета, които бягаха между храстите. Сачмите минаваха през клоните, обрулвайки някои от тях, а свистенето им се смесваше със скимтенето на ранените кучета.

Това му осигури спокойствие през следобедите, тъй като дивите кучета, изплашени от стрелбата бяха прогонени. От време на време Дейвид ги забелязваше как се спотайват в храсталаците, но те повече не нападаха стадото. Заплахата обаче, продължаваше да съществува през нощта, когато дивите кучета можеше да дойдат, да уплашат овцете и те да излязат от временната кошара, ако се опитаха да ги нападнат. Ето защо побърза да завърши постоянната кошара.

Когато тя бе готова, за първи път откак бе напуснал главното стопанство в Уайамба, Дейвид намери време да се изкъпе, обръсне и да изпере дрехите си. Освен това, той вече можеше да спи спокойно през нощта, но откри, че повече нямаше нужда от дълбок сън. Да спи леко, да става при най-малкия шум и да проверява овцете, се превърна в навик, и през деня — той вече не се чувстваше уморен.

След като изгради кошарата, дните му продължаваха да бъдат изпълнени с трескава дейност. От време на време той колеше по една овца, за да има храна за него и кучетата. Одираще кожата и ги обработваше с вътрешна кора от ментово дърво, начин, който Франк му бе обяснил. Някои от кожата използва, за да си направи удобно легло, а от другите си скрои и уши топъл, дебел кожух за настъпващата зима.

Като първа стъпка в създаването на овцевъдната си ферма, Дейвид възнамеряваше да раздели земята на пасбища, с постоянна

кошара в центъра на всяко едно от тях. Следвайки плана си, той премести стадото на няколко мили по на север и започна да строи втората кошара. Отново си имаше проблеми с кучетата динго, но ги прогони, като уби и рани няколко от тях.

Когато премести стадото отново към северозапад, времето стана студено и дъждовно. Като броеше резките, които дълбаеше върху пръчка от дебело дърво, която му служеше вместо календар, Дейвид видя, че е дошъл март. Времето беше отвратително, грижите му по овцете бяха постоянен товар и всекидневният му тежък труд, от ранни зори до късна вечер, беше неумолим и ожесточен. Но грижите за стадото го правеха безкрайно щастлив, защото то бе неговият капитал, а и щеше да сложи началото на неговите собствени стада. Щастлив бе също от възможността да изследва огромните територии, където щяха да пасат бъдещите му стада.

Дойде юни, а с него и зимата, която завари Дейвид да проправя път на север към ручея Тибубура, широк и бърз поток, покрай бреговете, на който растяха гъсти гори. При един от завоите му, той откри висок хълм, от който се откриваше панорамна гледка на заобикалящите го земи. Под върха му имаше закътано плато, идеален терен за къща. Мястото беше невъобразимо красиво, като хълмът се издигаше над огромни пространства хълмист пейзаж, и Дейвид вече знаеше къде ще построи центъра на бъдещото си стопанство.

Някъде по средата на зимата Дейвид достигна до веригата от хълмове, за които му беше казал Пат. И те като Безплодната планина, щяха да послужат като естествена граница на овцевъдно стопанство с огромни размери. Когато видя хълмовете за първи път, той се съгласи с Пат, че те наистина приличат на остри шипове и той реши да ги нарече Кулите. Водата, която се оттичаше по стръмните им склонове в земите на юг от тях, ги превръщаше в изключително тучни пасища. Теренът обаче бе насечен от проломи, които предупреждаваха за опасност от внезапни наводнения. Като откри широка, тревиста могила, която се издигаше над лежащата ниско земя, Дейвид започна да строи кошара, която тук щеше да бъде защитена от наводненията.

В една влажна и сурова сутрин, три седмици след като кошарата беше готова, вятърът се усили и леките превалявания от последните няколко дни прераснаха в непрекъснат дъжд. Дейвид започна да прибира овцете в кошарата рано, тъй като ямите по терена започнаха

да се изпълват с вода. Когато стигна хълма, където се намираше кошарата, дъждът се лееше като из ведро и сухите дерета преливаха от пенещи се, ревящи води, които се изливаха в дефилетата.

На откритите склонове на хълма вятърът виеше като хала и пръскаше дъжда във всички посоки. Докато Дейвид успее да прибере овцете в кошарата, неговата колиба от кора беше вече изравнена със земята, а огънят угаснал. Той обаче имаше по-спешни грижи от собственото си удобство. Земята наоколо беше започнала да се наводнява, когато пороищата от Кулите я достигнаха, и животните бягаха към по-високите места.

Ведно с огромния брой най-различни видове животни на хълма дойдоха и кучета динго. Змиите също изпълзяха, повечето от тях безопасни, но имаше и няколко пепелянки и смъртоносни тайпани. Дейвид винаги носеше със себе си дебела тояга, с която да убива отровните змии, а стадото охраняваше с двуцевката си, чиито спусъци беше покрил с мушамата, за да не се мокри барута в подсипите на оръжието. Овчарските песове прогониха по-голямата част от кучетата динго, а той застреля онези от тях, които давеха кучетата.

За да не измокри барута, докато зареждаше пушката под силния дъжд, Дейвид се преви на две близо до кошарата и скри барутника в овчия си кожух. Тъкмо беше заредил и двете цеви, когато чу кучетата да ръмжат и да се борят от другата страна на стадото, а стоящите до него кучета се втурнаха да заобикалят овцете, за да се присъединят към другарите си. Дейвид ги последва в очакване да види кучета динго.

След като заобиколи стадото и излезе от другата му страна, Дейвид видя огромен див глиган, гонен от кучетата, които го бяха притиснали до оградата на кошарата. Кучетата лаеха и се зъбеха срещу животното, а то грухтеше разярено, като се въртеше и фучеше с дългите си лъскави бивници. След това животното се обърна към Дейвид и се втурна да напада, а кучетата се струпаха около него и го ръфаха със зъбите си. Дейвид се прицели внимателно в гърба на глигана, за да не засегне някое от кучетата, и натисна и двата спусъка. Едната цев засече, а куршумът от другата се заби в центъра на гърба на животното, счупвайки гръбначния му стълб. Задните крака на глигана се огънаха и той зари с предните си нозе в калната почва в отчаяни

опити да стигне до Дейвид, като квичеше разярено и издаваше писъци, докато кучетата се нахвърлиха върху него с ръмжене.

Оглушен от врявата, Дейвид коленичи до оградата и зареди барутника на цевта, която беше засякла. Тръгна към глигана и опря оръжието в главата му, докато челюстите на разяреното животно тракаха и от устата му течаха лиги. Пушката гръмна и го доуби. Дейвид извика кучетата и ги огледа, за да се убеди, че никое от тях не беше ранено, сетне презареди двуцевката и продължи да обикаля, и да наблюдава стадото.

Следобеда вятърът отслабна и дъждът намаля, преминавайки в остри капки. Хълмът беше заобиколен от море с вода, над която стърчаха само върховете на дърветата и някои други високи точки от терена. Малки и големи кенгура, други тревопасни двуутробни животни и всякакви твари мирно съжителстваха под надвисналата обща угроза.

Под онова, което бе останало от колибата, Дейвид откри достатъчно сухи дърва, за да напали огън. Опече на шиш парчета овнешко месо, нахрани кучетата и седна да яде в мрака. Овцете бяха гладни и жадни, блееха и се движеха неспокойно насам-натам из кошарата. Това продължи и през дългите часове на влажната и мразовита нощ и Дейвид седеше до огъня, а от оградата го гледаха блестящите очи на животните.

На разсъмване водата се беше отдръпнала, като в най-ниските части на терена бяха останали локви сред калната земя. Нямаше ги нито змиите, нито останалите животни. Дейвид извади овцете от кошарата и ги подкара заедно с конете. В долината в подножието на хълма животните газеха в калта, лочеха жадно водата от локвите и лакомо хрупаха зелените листа.

През деня земята започна да изсъхва, локвите ставаха все по-малки и до утрото на следващия ден, единственото доказателство за отминалото наводнение бяха висящите по дърветата отчупени клони, кори и съчки. Няколко дни по-късно, Дейвид подкара стадото обратно на юг, към потока Тибубура.

* * *

Заедно с последните августовски дни, дойде и началото на пролетта. Точно по това време Дейвид и стадото бяха изминали обратния път и пресичаха водите на Тибубура. Агненето започна късно една нощ, когато Дейвид бе събуден от познатото му блеене на овца в трудно положение. Набързо запали огън близо до кошарата и занесе овцата на светло. Бръкна в нея, за да оправи заплетените малки телца и крайници. Преди да е приключил с тази овца, други животни в подобно положение настояваха за вниманието му с блеенето си.

През останалата част от нощта той носеше овцете една след друга до огъня и на светлината от пламъците им помагаше да се агнят. В същото време десетки други раждаха, без да имат трудности. Когато слънцето изгря, той изведе стадото на паша и много от овцете си имаха агънца, които се мъкнеха неуверено подире им, а други лежаха в очакване да се обагнят.

Агненето продължи през целия ден, като винаги имаше много овце, които раждаха едновременно, а някои доста трудно. Прибирането на стадото вечерта беше бавна и досадна работа, тъй като и по пътя се агнеха овце. Щом мръкна, Дейвид набързо приготви храна за себе си и за кучетата, като едновременно с това се занимаваше и с овцете. Остана на крак през цялата нощ.

От умора, след втората безсънна нощ, Дейвид започна да губи чувство за времето. Тялото го болеше, но все пак намери сили да продължи, като залиташе насам-натам и реагираше механично на блеенето на някоя овца в затруднено положение. Дните и нощите се сляха, от време на време се събуждаше, задрямал за миг, докато коленичеше до някоя овца, помагайки ѝ да ражда, или докато палеше огъня, за да приготви храната, след което продължаваше с това, което знаеше, че трябва да се свърши.

По време на този смазващ, тежък труд се довлякоха и кучетата динго, привлечени от миризмата на кръв и плацента. Отслабнали и изгладнели в края на зимата, те бяха изключително нагли. Един следобед, когато чу ръмженето на кучетата и блеенето на обхванати от паника овце в другия край на стадото, Дейвид получи нов прилив на сили. Взе двуцевките, скочи върху коня и започна да обикаля стадото.

Овчарките се бореха с част от дивите кучета, а в същото време останалите вече отмъкваха четири овце, които отчаяно се съпротивляваха. Изцяло погълнати от атаката, дивите кучета не

забелязаха Дейвид до момента, в който той започна да стреля. Уби две, а докато останалите бягаха, той се прицели с втората пушка и ги обсипа със сачми, като уби още две и рани останалите.

Нямаше никакви изгледи четирите нападнати овце да се оправят и той беше принуден да ги застреля. Занесе труповете им върху едно голо място, натрупа съчки и изгори дреболиите, за да не могат кучетата динго да се хранят от тях. След това се върна, подкара бавно стадото към кошарата, като продължаваше да помага на агнещите се овце. Щом прибра овцете на безопасно място за през нощта, той се разтича да събере дърва и запали огньовете около кошарата. Беше разтревожен, защото предполагаше, че в района наоколо вече се е събрала огромна глутница кучета динго.

Още през същата нощ подозренията му се оправдаха. Замаян от умората, Дейвид се движеше сред овцете, когато чу кучетата да ръмжат предупредително в единия край на кошарата. Взе оръжието и се затича към оградата точно навреме, за да види трийсетина и повече диви кучета, които препускаха на светлината на огньовете, около кошарата.

Дейвид стреля с пушката, уби две от тях и рани други. Част от останалите се движеха освирепели между огньовете и овчарските песове се хвърлиха върху някои от тях, докато други динго напиреха към кошарата. Дейвид застреля едно с пищова си, а други две с двуцевката, докато те дращеха по задната страна на кошарата. След това използвайки двуцевката си като тояга, той помете дивите песове от оградата.

Тежките цеви трошаха костите им и дивите животни виеха и се мятаха в агония. След като престанаха да нападат кошарата, Дейвид прескочи оградата и се присъедини към кучетата. Най-накрая дивите кучета избягаха в мрака, песовете се върнаха към ранените динго до кошарата, а Дейвид ги последва, размахвайки пушката.

Когато всичко свърши, една дузина умрели кучета бяха натръшкани по земята. Всички овчарски песове бяха хапани, но никое от тях не беше сериозно ранено. От време на време Дейвид виждаше в мрака зад огньовете да проблясват очи. Всеки път той стреляше с пушката към тях и когато куршумът улучеше диво куче динго, силен рев от болка раздираше нощта.

На разсъмване Дейвид видя, че до кървавите петна около ранените кучета динго имаше още пет убити разпръснати наоколо. Денят мина без нападения, но от време на време Дейвид виждаше как дивите кучета се прокрадват наоколо и търсеха сгоден случай да отмъкнат някое агне. Същата нощ той заспа в кошарата и след около два часа бе събуден от блеенето на една от последните агнещите се овце.

На следващия ден агненето приключи и за първи път Дейвид преброи овцете като цяло и получи пълна представа за резултатите от последните няколко дни. Огромната част от овцете се бяха агнили без проблеми, около половината от тях имаха близнаци. Стадото беше станало огромно, над седем хиляди агнета щъкаха между овцете.

След като вечерта прибра стадото в кошарата, за първи път от няколко дни той си сготви пълноценно ядене, след което спа чак до сутринта, без да бъде събуден. На другия ден дивите кучета динго продължаваха да дебнат стадото и той следеше внимателно храстите, готов да стреля веднага щом беше необходимо. Когато между храсталаците забеляза светложълто петно, той се прицели внимателно, стреля и рани дингото.

Докато то виеше и бягаше, Дейвид остави кучетата да пазят стадото и тръгна по кървавите следи. Те го отведоха до един гол, каменист хълм. В подножието му откри дупка и кучешки косми около нея, а пръстта около входа ѝ беше зацапана с кръв.

По-нагоре, върху склона на хълма откри още четири дупки. Огромна пещера с множество вътрешни тунели бе бърлогата на глутницата. Дейвид натрупа камъни до дупките върху склона и събра огромна купчина от сухи дърва и храсталаци в подножието на хълма, след което се върна при стадото.

Призори, когато кучетата динго щяха да си бъдат в леговището след нощния лов, Дейвид се качи на коня си и отиде до хълма. Премести дървата и храстите срещу главния вход и ги запали, сетне бързо се изкачи по склона и изгъркаля камъните, с които запуши и четирите дупки. Докато се отдалечаваше, възседнал коня си, изпод земята се чу виене на боричкащи се животни, а изпод камъните, покриващи дупките върху склона, излизаше пушек. Камъните се тресяха докато обезумелите диви кучета напразно се опитваха да ги изместят и да избягат навън.

След като опасността от дивите кучета бе премахната, Керък се зае с новородените агнета — подрязваше опашките им и кастрираше мъжките. От тази работа гърбът му се схващаше и го болеше, тъй като от сутрин до вечер стоеше наведен над агнетата, като работеше много внимателно, за да избегне по-дълбоки наранявания. Времето продължаване да бъде студено, все още имаше сравнително малко мухи, които да инфектират отворените рани по опашките на агнетата. Когато най-накрая завърши, беше наясно, че ако не стане някакво бедствие, ще е притежател на огромно стадо, състоящо се от неговите овце плюс дела, който му се полагаше от агнетата.

Няколко дни по-късно, когато Дейвид Керък вече беше готов да поведе стадото обратно към кошарата, с настъпването на вечерта кучетата обърнаха глави в посока на юг. Поведението им говореше, че някой идва насам и Дейвид обиколи южната страна на стадото, възседнал коня си. Тогава той видя високия набит Патрик Гарити на няколкостотин ярда, който водеше със себе си и товарен кон.

Изненадан и радостен, Дейвид се насочи към него, махайки с ръка. Пат му отговори, като брадатото му лице грейна в усмивка. Те се поздравиха сърдечно и Пат обясни защо е дошъл.

— Помислих си, че провизиите ти вече са на привършване, а не ми се щеше да живееш само на овнешко месо.

— Така е, само овнешко ми е останало — отговори Дейвид, смеейки се. — Страшно съм ти благодарен, Пат. Как ме откри?

— Струваше ми известно усилие, тъй като земята, която си отделил, е доста, така вървах по следите, които овцете оставят, когато се местят от едно място на друго. Кошарите, които си изградил, са много добри, Дейвид.

Те разговаряха, докато възседнали конете, вървяха към стадото и Пат дръпна юздите, когато видя овцете пред себе си.

— Мили боже! Дейвид! — възкликна той. — Сигурно не си загубил нито една овца, а изглежда, и повечето от овцете са близнили.

Дейвид кимна доволен.

— Около половината, бих казал, и агнетата са силни и здрави. Имах късмет.

— Ама си и работил здравата. Ще отида до оградата, за да видя по-добре как са овцете и колко са.

Пат обиколи стадото, като водеше със себе си и товарния кон. Дейвид извика кучетата и ги изпрати да съберат овците, сетне размаха камшика си и ги подкара.

Овците вдигаха облаци прах, докато се тътреха към кошарата. Възседнал коня си, близо до вратата, Пат гледаше овците, докато те се приближаваха и влизаха в кошарата, след това слезе от коня и помогна на Дейвид да затвори вратата. Докато разседлаваха конете, той каза, че несъмнено Дейвид вече притежава своето първо собствено стадо.

— Освен това, и голямо — добави той, — някъде около шест хиляди, та и повече. Трудно ще ти бъде да се справяш с него, Дейвид.

— Щом мога да се оправям с пет хиляди, ще мога и с шест — отговори Дейвид с усмивка.

Пат се засмя и кимна в знак на съгласие, докато двамата носеха провизиите към колибата. Освен брашно, сол, чай, ориз, тютюн, имаше и деликатеси като петмез, глинени съдове със сладко, туршии и сирене.

— Донесох ти и някои семена — каза Пат, като посочи към няколко торби. — Помислих си, че може да искаш да си направиш градина, така че донесох семена за картофи, лук, зеле и други такива.

— Добре си направил. Разчистил съм едно място при поточето за градина, където възнамерявам да си построя главната кошара с къщата — каза Дейвид. — Почти нищо не разбирам от градинарство, но почвата изглежда плодородна. Благодаря ти много за семената, както и за провизиите, Пат.

Пат отмина благодарностите с повдигане на рамене, като палеше огъня, а Дейвид приготвяше продуктите за готвене. По време на разговора Дейвид отбеляза, че още от следващата година, когато вече щеше да пасе собствено стадо, ще трябва да си поръчва сам провизиите.

— Ще имаш достатъчно пари да ги платиш — каза Пат. — Цената на вълната варира от година на година, но ти ще вземеш най-малко триста гвинеи за твоя дял от стриганата вълна.

— Това е далеч повече, отколкото ми трябва за провизиите.

— Да, но в скоро време ще трябва да започнеш да наемаш работници и тогава процентът от печалбата ти ще бъде по-малък. Никой няма да гледа стадото ти така, както ти си го гледаш, а освен това, ще имаш и разходи за плащането на надниците и храната на работниците. Но дори и така, печалбата ти няма да е лоша.

— Надявам се да е така, Пат. Как плащаш за провизиите?

— Чрез банкова сметка в Сидней. Когато изпратя поръчката си, ще поръчам провизии и за теб и ще пиша до банката да отворят сметка на твое име. Ще им платя от парите, които ще получиш за вълната. Трябва да им посоча името на фермата. Как ще я наречеш? Керък?

— Не, Пат, мисля да се казва Тибубура.

Докато пълнеше с вода канчетата за чай, Пат каза, че името е добро за овцевъдна ферма. Дейвид хвърли поглед върху заобикалящите ги земи сред отблясъците на залеза.

Преди тук имаше просто някаква земя, а сега тя му се струваше напълно различна, защото си имаше име. Въпреки че това беше само начало, неговото стопанство беше действителност и той бе изпълнен с щастливо блаженство.

Той бе открил новия живот за себе си, такъв, какъвто го беше виждал в мечтите си. Живот, изпълнен с тежък физически труд и много лишения, но и с доволство от притежаването на собствена овцевъдна ферма в самотата на Пустошта. Бяха изминали месеци, откак бе погледнал за последен път снимката на бившата си съпруга и измъчвал душата си с горчивата мъка от любовта си към нея.

Всичко това сега беше в миналото, толкова далеч от него, колкото и външният свят. След като на стотици мили наоколо нямаше нито жива душа, нито нещо, което да съживява агонизиращата болка в него, Дейвид знаеше, че тя ще си остане в миналото, а стадата му ще се увеличават и той ще продължи това, което бе започнал.

ВТОРА ЧАСТ

СЕДМА ГЛАВА

— Всеки знае, че Австралия е предопределена да бъде велика земя — коментираше шеговито Мери Рийби. — В края на краищата, по-голяма част от населението е специално подбрано за Австралия от най-добрите съдии в Англия.

Александра Хамънд се засмя, но темата беше деликатна, тъй като Мери беше бивша каторжничка. Докато отговаряше, Александра внимателно подбираше думите си.

— Вашето присъствие тук е истински благодат, мисис Рийби. Вие допринасяте неимоверно много за напредъка и благоденствието на хората от колонията.

Жената се засмя иронично, като отговори, че това, което е сторила, го е направила за децата си и за самата нея, но очите ѝ светеха насмешливо, и Александра знаеше, че тя е леко раздразнена. Тя знаеше за даренията, които Мери бе направила за различни благотворителни организации, както и че тя лесно можеше да си ги позволи.

Докарана в Австралия на тринадесетгодишна възраст за кражби, Мери се беше омъжила за търговец от свободния имигранти. След смъртта му през 1811 година, тя бе останала със седем деца и едва кретаща фирма, която бе започнала да разширява. В момента притежаваше ферми в околните райони, както и сгради в центъра на Сидней, и складове, и двумачтови кораби за крайбрежна търговия.

Останалите гости в просторната, добре обзаведена гостна в дома на семейство Хамънд, също бяха бивши осъдени, постигнали финансов успех. Освен това, те бяха клиенти на бащата на Александра — Невъл Хамънд, адвокат. Въпреки че той имаше и други клиенти, които бяха свободни имигранти, двете групи никога не се смесваха в обществото. За Александра това беше досадно, тъй като имаше приятели и сред двете групи и тя трябваше да внимава да не ги смесва.

Прислужницата поднесе питиета преди вечерята, докато Невъл и съпругата му Аугуста разговаряха с гостите. Освен адвокатската си практика, Невъл имаше инвестиции в различна собственост, в търговската флота и други финансови ереси, които управляваше братът

на Александра Крейтън, който заедно с привлекателната си съпруга Марта, разговаряше с гостите в другия край на стаята. Висок и елегантен в изискания си костюм, той беше на тридесет и две години или тринайсет години по-голям от Александра.

Александра се усмихваше замислено, докато отговаряше на въпроса на Мери Рийби, как ѝ се струва Австралия.

— Далеч съм от мисълта да омаловажавам колонията — каза тя, — но все още ми липсва Лондон. По-малкият ми брат Робърт ходи на училище там, така че аз му завиждам.

— Наистина ли? — попита учудено Мери. — Мислех, че вече сте свикнали и сте се настанили добре. От известно време се носи слухът, че се виждате с онзи адвокат, който работи с баща ви от време на време.

— Джон Фицрой? О, нещата се преувеличават, мисис Рийби. Имам много приятели в града, между които е и мистър Фицрой.

— Вероятно самият той разпространява слухове — предположи усмихната Мери, — като по този начин се опитва да държи другите далеч от вас.

Усмивката изчезна от лицето на Александра и тя повдигна вежди.

— Въпреки че работи с баща ви, чувам, че той не ще да има нищо общо, с когото и да било друго, освен с аристокрацията „бунип“. Предполагам, че това е така, защото не го виждам тук тази вечер.

— Бе ми съобщено, че работи върху нещо спешно — отговори Александра, като казваше истината, понеже знаеше, че каквото и да ѝ беше казал Джон, щеше да бъде лъжа. Откакто го знаеше, Джон си беше сноб.

Като смени темата, Мери попита за бабата на Александра по майчина линия Кристин Уейвърли, която живееше със семейството.

— Много добре е за възрастта си — каза Александра на Мери. — Тя е над седемдесетте и тази вечер предпочете да си остане в стаята. Може би се е уморила прекалено много.

Мери се съгласи напълно с нея, след което разговорът се прехвърли върху други теми. Андрю и Хенриета Томсън, богати земевладелци, разговаряха наблизко с Хенри Кейбъл и съпругата му Джейн, които контролираха голяма част от тюленовата и китоловната промишленост във водите на Австралия. Мери дочу някаква

забележка, която привлече вниманието ѝ, и се включи в техния разговор.

Александра ги остави и се упъти към прислужничката. Някои от гостите все още нямаха питие, а слугинята създаваше голяма бъркотия, докато буташе сервизната масичка из стаята. Въпреки че беше тромава и несръчна, нямаше опасност да загуби работата си, тъй като в Австралия беше трудно да намериш домашни помощници. Александра започна да ѝ помага и прислужницата се усмихна в знак на благодарност. Докато минаваха сред гостите, забеляза, че повечето от разговорите се въртяха около новия губернатор, сър Томас Брисбейн, който беше пристигнал съвсем неотдавна.

Както можеше да се очаква, гостите бяха недоволни от смяната, тъй като Брисбейн беше по-строг с осъдените, отколкото неговият предшественик. Общото мнение на гостите бе обратно на мнението на свободните имигранти, които смятаха губернатора Маккуайър за прекалено снизходителен по отношение на осъдените. Александра беше склонна да се съгласи с мнението на свободните имигранти по въпроса, защото ѝ се струваше, че губернатор Маккуайър беше показал непросжима небрежност поне в един случай.

Нейният братовчед в Лийдс, Уесли Хамънд, беше убит от човек на име Керък, който бе докаран в Австралия, заради извършеното от него престъпление. Тя не знаеше нищо за делото, освен голите факти и единственият път, когато беше срещала Уесли, той ѝ се бе сторил красив като жребец, но беше нехранимайко с повърхностни интереси. Но той беше убит, а губернатор Маккуайър бе помилвал Керък, факт, който беше вбесил семейството ѝ.

Слугинята успяваше да поддържа чашите пълни и когато всичките гости имаха в ръцете си питиета, Александра започна да ги обикаля. Дочу интересен коментар, направен от Самюъл Тери, и тя се насочи към него. Известен като Ротшилд на залива Ботъни, Тери навремето е бил неграмотен черноработник от Манчестър, прехвърлен в Австралия за кражба. След като бил освободен предсрочно, той отворил кръчма, а станал и лихвар. Сега притежаваше десетки хиляди акри земя с ферми, в които работеха десетки осъдени. Освен това, беше основният акционер в Банката на Нов Южен Уелс.

Той разговаряше със Саймън Лорд и жена му Алма, собственици на фабрики, в които се произвеждаха свещи, сапун, стъкло и други

предмети за широка употреба. Разговорът им беше за Пустошта, която интересуваше Александра повече от всичко. Откакто за първи път бе чула за съществуването на необятни пространства неизследвана земя на запад, тя бе останала заплениена от разказите за тях.

Те разговаряха за хората, които живееха там, което учуди Александра.

— Разбрах, че прекалено малко са онези, които се осмеляват да отидат в Пустошта — отбеляза Александра, — та тя дори не е изследвана.

— Това е така — отговори Тери. — Само шепа хора са виждали Пустошта и дори на картата я няма. Но преди няколко години, там беше създадено стопанството Уайамба, а съвсем скоро в банката пристигна молба за откриване на сметка на името на още една ферма. Казва се Тибубура.

Имената извикваха в съзнанието ѝ образи на нещо усамотено, далечно и тайнствено и тя попита защо официалните власти не знаят нищо за тези земи, след като в тях живеят хора.

— Австралия е наказателна колония — изтъкна Тери — властващите не са любопитни. Територията, която в момента е населена, е достатъчна за колонията и служителите в Лондон не са особено склонни да правят каквито и да било усилия за неща, които няма да доведат до непосредствени резултати.

Александра продължи темата, тъй като искаше да узнае нещо повече от накъсаните и както изглежда, измислени разкази, които бе чувала за Пустошта, но се оказа, че Тери ѝ бе казал всичко, което знаеше. Още повече, че подобно на това, което беше казал за колониалните власти, и самият той не беше любопитен. След известно време тя остави компанията и отиде при Уилям Редфърн. Въпреки че беше бивш каторжник, той беше един от малцината, които бяха повече от добре дошли при свободните имигранти.

Като млад хирург във военната флота, той бил осъден заради подкрепата му на моряшкия бунт от 1797 година във флотата, чиято база се намирал при устието на река Темза. Засега нямаше по-опитен лекар в колонията, към когото да се обръщат както бившите каторжници, така и свободните имигранти и колониалните служители. Освен това, той беше домашен лекар на семейство Макартър, най-богатите и най-аристократичните от свободните имигранти. Той

отделяше точно толкова внимание и грижи към болестите инфектираните рани от бичуването и незаконните раждания на осъдените, колкото и на доходната си клиентела.

В сиднейската болница той имаше клиника за каторжниците и бедните. Известно време Александра му беше помагала през следобедите с пациентите му жени и деца, докато един прекрасен ден баща ѝ не беше научил и избухна в гняв. Докато разговаряха, лекарят се пошегува със случилото се:

— Поканата да вечерям тук днес — отбеляза той, — говори, че отново се радвам на благоволенieto на баща ви.

— О, мисля, че отново го тормози подаграта — предположи Александра. — Навярно скоро ще трябва да се обърне към вас за преглед.

Доктор Редфърн се засмя от сърце, съгласявайки се напълно с нея. Те поговориха още малко, след което в столовата се чу удар на гонг. Гостите се насочиха натам, а лекарят предложи на Александра да я придружи и тя го хвана под ръка. Докато минаваха през хола, бащата на Александра я погледна с пронизващ поглед, очевидно раздразнен от нещо, което тя бе направила или пропуснала да направи.

Къщата — една от най-големите и добре мебелирани в Сидней, беше олицетворение на вещото ръководство на Аугуста Хамънд и таланта ѝ на домакиня. В трапезарията кристалите, порцеланите и сребърните прибори блестяха върху снежнобялата покривка от ирландски лен под светлината на високите и тежки свещници, разположени по протежение на дългата маса. Александра помогна на майка си да насочи гостите по местата им, след което седна на своя стол. След тостовете за краля и губернатора, икономката с помощта на една прислужница сервираше от съдове, които други прислужници носеха от кухнята и поставяха на помощната маса.

Седнала между семейство Томпсън и Джеймс Андъруд и съпругата му Арлийн, Александра разговаряше с тях по време на вечерята. След вкусната супа от костенурка, бе сервирано рибно ястие — пушена треска, варена на пара, залята с маслен сос. Основното ястие беше сочно и ароматно говеждо месо по шотландски с гарнитура от ориз с къри, поднесено с отлежало, гъсто вино от района на Кейптаун.

Хенриета Томпсън беше любителка градинарка, също като Александра. Те обсъждаха проблемите с цветята в различния климат и почва на Австралия, както и какво щяха да посеят в края на пролетта и началото на лятото. Хенриета спомена между другото, че била чула, че Джон Макартър бил засял лозя в имението си Камдън парк.

Тази тема беше доста деликатна, тъй като Александра беше приятелка със семейство Макартър и особено с дъщеря им Елизабет. Единственият начин бивш каторжник да стъпи в имението Камдън парк беше като работник. Александра не беше чувала за лозята, но това я заинтригува и тя реши да отиде и да ги види при първа възможност.

По-късно, когато семейство Томпсън разговаряха с гостите от другата им страна, Александра се запrikaзва със семейство Андъруд. Между различните предприятия, които двойката притежаваше, бе и единствената корабостроителница в Сидней. Неотдавна тя беше разширена и Джеймс Андъруд приписваше заслугата за това до голяма степен на Хайръм Бакстър, бивш осъден, когото той бе наел след помилването му.

— Хайръм не само е специалист в корабостроенето — каза Джеймс, — но е и способен ръководител. Малко след като го наех, го направих старши майстор и го натоварих да отговаря за строежа на един плавателен съд.

— Но за домакинството ни мистър Бакстър не се оказа от голяма полза — допълни иронично Арлийн. — Всъщност точно обратното. В началото на пролетта, миналата година, наехме превъзходна прислужница — млада жена на име Обърта Маубрей. Но тя стоя при нас само няколко дни и се омъжи за мистър Бакстър.

— Тук да си намериш персонал за домакинството е проблем — отбеляза Александра. — Трудно е да наемеш прислужници и да ги задържиш, дори и при най-добро заплащане.

— Аз не мога да правя сравнения — отговори през смях Арлийн, — защото естествено не съм имала слуги в Англия. Но и аз си имах проблеми да ги задържа тук. В случая с Обърта, моята загуба се оказа нейна придобивка, защото двамата с мистър Бакстър са много щастливи. Имат си бебе, красиво и здраво момиченце.

Александра отвърна нещо подходящо за случая, след което разговорът премина към други теми, докато икономката и

прислужницата сервираха десерта. Беше шоколадов пудинг с ябълки ала рус, поднесен със сладко и ароматно malvasia. След вечеря мъжете отидоха в библиотеката за коняк и пура, а жените се върнаха в салона. Докато двете групички се разделяха, бащата на Александра отново я изглежда строго, очевидно все още раздражен от нея. Тя не беше сигурна каква е причината, но знаеше добре, че в подходящ момент щеше да стане ясно.

Разбра малко след като гостите си отидоха и баща ѝ се качи в стаята си. Майка ѝ я спря на стълбите и ѝ каза, че баща ѝ е ядосан, защото е помагала на прислужницата да разнася напитките преди вечеря, което според него е слугинска работа, и майка ѝ е съгласна с него.

— Ти си дъщерята в тази къща, Александра, а не слугинята — каза Аугуста. — Трябва да се научиш да правиш разлика кога са ти дошли приятели вкъщи и кога семейството приема гости.

Според Александра разликата беше много тънка и досадна, но се съгласи с майка си и се извини, за да избегне по-нататъшно обсъждане на въпроса. Качи се в стаята си и след като се приготви за лягане, отиде до голямата, добре заредена библиотека, разположена в единия край на стаята.

Само преди няколко дни беше получила „Сърцето на Мидлотиън“ от Уолтър Скот и чакаше с нетърпение да я прочете. Взе я в леглото и като се облегна на възглавниците, и дръпна свещника от нощната масичка по-близо до себе си, я отвори.

* * *

Александра винаги изчакваше баща ѝ да излезе от къщи, и тогава слизаше долу, ето защо на следващия ден тя стана от леглото, без да бърза. Изми се, погледна в гардероба и избра светлозелена муселинена рокля с бледозелена дантела върху корсажа, маншетите и яката. Седна пред тоалетката, разчеса косата си и я вдигна нагоре, закрепайки я с гребени. После излезе от стаята и слезе долу във всекидневната.

В изряден тоалет, привлекателна и с аристократична жилка, петдесетгодишната Аугуста седеше на бюрото и преглеждаше сметките на домакинството. Майката на Аугуста Кристин Уейвърли, се

бе отпуснала удобно в едно кресло, с дебел шал. Крехка и прегърбена от годините, тя надничаше през дебелия стъкла на очилата си и плетеше бавно на една кука с фините си съсухрени пръсти.

Старата жена отговори на поздрава на Александра с глас, излъчващ топлина и привързаност, а по сбръчканото ѝ лице се появи усмивка, изпълнена с нежност и любов. Отговорът на Аугуста обаче бе по-сдържан.

— В Библията има само едно Възкресение — отбеляза тя сухо, — но в тази къща подобно чудо става всеки ден, когато най-сетне успееш да излезеш от стаята си, Александра.

— По този начин избягвам конфликтите с татко, така че той да може да отиде на работа спокоен — отбеляза Александра и седна. — Въпреки че едно лошо настроение може да се окаже предимство за него, ако той трябва да обяви за пресрочена дадена ипотека, изхвърляйки някое бедно семейство на улицата.

— Баща ти просто защитава интересите на клиентите си — отбеляза с твърд тон Аугуста. — И няма да е зле да помниш, че с работата си той те издържа, Александра.

— Щях да бъда много по-доволна, ако го правех сама, мамо.

— Александра — въздъхна търпеливо Аугуста, — знаеш, че баща ти никога няма да ти позволи да работиш. Нека да не започваме отново.

Тя взе звънчето от бюрото и го разклати. Щом прислужницата се появи, Аугуста ѝ нареди да донесе таблата с чая и кифличките.

Прислужницата излезе, а Аугуста отново запреглежда сметките.

— По време на закуската тази сутрин — вметна тя небрежно, — баща ти спомена, че може би ще искаш да отидеш утре на тържеството, когато губернаторът ще прави официален преглед на полка. Мистър Фицрой ще ходи и би могъл да те придружава.

Възмутена и обидена от непрекъснатите усилия на баща ѝ да насърчава връзките ѝ с адвоката, Александра не отговори нищо. Тя излизаше с Джон от време на време, за да избегне конфликта с баща си, но търпението ѝ вече се изчерпваше. Тъй като мълчанието се проточи доста дълго, бабата на Александра се опита да внесе успокоение в тягостната атмосфера.

— Летните конни надбягвания в Парамата ще започнат скоро, миличка — каза тя с мекия си, дрезгав глас. — Както и състезанията с

яхти. Всичките ти приятелки ще бъдат там и навярно ще ти бъде приятно.

Александра се съгласи с баба си, макар че удоволствието от състезанията беше съмнително. На тях присъстваха както бивши осъдени, така и свободни имигранти, което изнервяше обстановката, тъй като непрекъснато трябваше да внимава да не пропусне някого, като в същото време да се съобразява да не обиди другото. Освен това, състезанията много често бяха помрачавани от караниците на пияни каторжници при обзалаганията и от грубиянските действия на войниците, които ги биеха безмилостно и пращаха в ареста.

Прислужницата донесе таблата и я сложи на помощната масичка. Аугуста наля чай и сложи от сухите сладки в чинийки, подаде ги заедно с чашите на майка си и на Александра и занесе своите на бюрото. Като бъркаше чая, тя подхвана тема, която преди няколко дни двете с Александра бяха обсъждали. Ставаше въпрос за това, че в сиропиталището не достигаха учители и Александра искаше да преподава там през следобедите.

— Все още не съм питала баща ти — каза Аугуста, — защото не беше в подходящо настроение. Трябва да знаеш, че неща от рода на това, което направи снощи, поставяйки се на равнището на персонала, не го предразполагат. Освен това, той е несигурен, дали ще отидеш на парада заедно с мистър Фицрой.

Александра, която вече бе свършила със сладките и чая, започна да се ядосва.

— В такъв случай ще разреши проблема му с неговата несигурност. Досега излизах от време на време с Джон, защото татко искаше това, но по време на вечерята довчера ще му кажа, че нямам какво повече да правя с този мъж.

— Да не си посмяла да разговаряш с баща си с този предизвикателен тон — отсече строго Аугуста. — Няма да позволя това в никакъв случай.

Александра запази самообладание и изгледа майка си с премерено спокойствие.

— Ще повтора пред татко точно думите, които казах сега. Освен това, възнамерявам да му съобщя, че вместо да се съобразявам с изискванията му, отсега нататък ще си избирам сама приятелите.

— Миличка — намеси се с умиротворителен тон Кристин, — ако баща ти насърчава интереса ти към подходящ мъж, то е само защото е загрижен за твоето бъдещо благополучие и желае да си щастлива.

— Не, бабо — изказа внимателно несъгласието си Александра, — вместо чрез кантората си, татко се опитва да си осигури съдружник чрез мен. И ако той беше толкова загрижен за моето щастие, щеше да ме остави при роднините ни в Англия, както исках аз. Толкова много неща имах да върша там.

— Грещиш — каза Аугуста на дъщеря си, — баща ти наистина смята мистър Фицрой за подходяща партия, но той казва, че е малко вероятно те двамата да станат пълноправни съдружници. А той отказа да те остави в Англия, защото иска семейството ни да бъде заедно.

— Така ли? — засмя се Александра, като гневът ѝ изчезна. — В такъв случай, той ще е очарован да чуе, че нямам никакви намерения да се омъжвам за Джон и да напускам семейството. Всъщност, както вървят нещата, татко е изправен пред перспективата дъщеря му да остане стара мома, която да му вгорчава живота на стари години.

Едновременно раздражена и развеселена, Александра въздъхна и се усмихна иронично.

— Мъжете никога няма да ти позволят да останеш стара мома, Александра, тъй като си твърде красива. Що се отнася до мистър Фицрой, аз, а не ти, ще кажа на баща ти, че неговата компания вече не ти е приятна.

— Чудесно — отговори Александра. — Това ще ми спести необходимостта да слушам цяла лекция за недостатъците ми. Той сигурно е ядосан, така че според мен ще трябва да изчакаш още няколко дни, преди да говориш с него за сиропиталището.

— Ще е по-добре да се изчакат няколко седмици — отбеляза сухо Аугуста. — Това обаче предполага, че през това време няма да го ядосваш, което е доста разтегливо нещо. Какво смяташ да правиш днес?

Александра допи чая си и стана.

— Хенриета Томпсън спомена снощи на вечерята, че семейство Макартър са засяли лозя. Отивам в Камдън парк да ги видя и да гостувам на Елизабет.

— Камдън парк? — попита Аугуста загрижено. — Твърде далече е, за да яздиш дотам без придружител, Александра.

— Разстоянието не е малко, но пътуването не се различава много от това да яздиш по улиците на Сидней, тъй като дотам има обществен път. И преди съм ходила сама до Парамата и Камдън парк, мамо.

— Вярно е, но това не прави нещата по-малко безразсъдни. Защо не отидеш до кантората на брат си да видиш, дали не може да дойде с теб?

— Ако Крейтън има свободно време, — отговори спокойно Александра, — той сигурно ще предпочете да го прекара със семейството си. Това, че съм в приятелски отношения със семейство Макартър, е едно от малкото неща, които се харесват на татко, и сигурна съм, че той няма да има нищо против да отида сама до Камдън парк.

— Аз обаче не съм много сигурна — каза Аугуста, — но щом си решила, добре. Пази се и гледай да се върнеш преди вечеря.

Александра успокои майка си и я целуна, разцелува и баба си и излезе от всекидневната. В коридора видя прислужница, която вървеше към стълбището и я спря.

— Еми — каза тя, — моля те, иди до конюшната и кажи на коняря да оседлае коня ми.

Прислужницата се поклони в реверанс и тръгна към задната врата, а Александра се качи в стаята си. Докато си слагаше шапката, ръкавиците и пелерината за езда, тя си помисли за тревогата, която изказа майка ѝ, че ще язди сама дотам, сетне пропъди тази мисъл, убедена, че няма да ѝ се случи нищо лошо.

Отвори единия от шкафовете, за да вземе камшика си за езда, и на полицата до него видя пистолета си. Крейтън ѝ го беше подарил за последния ѝ рожден ден, което бе вбесило баща им. Според него боравенето с оръжие е неподходяща дейност за една жена, но брат ѝ я бе научил да стреля и с пистолет, и с двуцевка.

Помисли си дали да не вземе пистолета за всеки случай, ако изскочеше някоя непредвидена опасност. Сетне се засмя на страховете си, като си мислеше, че прекалената предпазливост на майка ѝ е развихрила собствената ѝ фантазия. Затвори шкафа, сложи камшика под мишница и излезе от стаята.

ОСМА ГЛАВА

Щом стигна до високите каменни колони, които се извисяваха от двете страни на портата и преминаваха в арка, Александра отклони коня от пътеката, влезе вътре и тръгна нагоре по широката алея с високи дървета от двете страни, която водеше към Камдън парк. Имението беше прекрасно с разкошна типично английска извънградска къща, сякаш дошла тук от другата страна на земното кълбо. Сградата беше огромна, с големи и дълги крила от двете страни, изградена бе от тухли, имаше широко входно стълбище и беше украсена с первази от местен гранит.

Щом стигна къщата, Александра завърза коня и изкачи стълбището. Похлопа с чукалото върху широките двойни врати. Прислужницата отвори вратата, и като тронаво се поклони в реверанс, поздрави Александра.

Каза й, че няма никой от семейството, всички били излезли рано сутринта.

— Ясно — каза си Александра разочарована. — Случайно да знаете, къде отиде мистрес Елизабет и кога ще се върне?

— Не, мистрес Александра. Излезе заедно с баща си и единственото нещо, което зная, е, че готвачът не ги очаква да се върнат за обяд. Ще искате ли да влезете и да ги изчакате, или просто да пийнете нещо освежително, мистрес Александра?

— Не, благодаря. Моля ви, предайте поздравите ми на мистрес Елизабет и й кажете, че ще дойда пак. Довиждане.

Прислужницата се поклони и затвори вратата, а Александра заслиза надолу по стълбите и се отправи към коня си. Обиколи къщата, за да погледне лозята. Зад сградата имаше огромни, симетрично подредени цветни градини, чиито пътеки се виеха между лехите, а още по-нататък се виждаха ниви, овощни градини и пасбища.

Още по-далеч се намираха кошарите с овце, плевните, готварницата, навесът за стрижене и други сгради. Върху една ливада, в единия край на кошарите пасяха няколко десетки чистокръвни

мериновски овце. Стадата бяха разпръснати върху хълмистия терен, като имението се разпростираше върху близо 60 хиляди акра.

Лозята се намираха близо до овощните градини и възседнала коня, Александра тръгна покрай оградата на нивите и овощните градини. Слезе от коня и влезе през портата, и се отправи към отсрещния край на огромното лозе, където работеше градинар, който прочистваше с мотика бурени. Възрастният и жилив Ходжкинс и Александра се бяха сприятелили по време на нейните гостувания в имението. Той тръгна към нея, като ѝ махаше с ръка и се усмихваше.

— Добър ден, мистрес Александра — отговори той, когато тя го поздрави. — Още когато засаждахме лозята, си знаех, че скоро ще дойдете да ги видите.

— Наистина ли? Защото аз чух за тях едва снощи. Какво, вино ли възнамерява да прави мистър Макартър?

Градинарят кимна, като посочи към ъгъла на оградата.

— Точно там мистър Макартър смята да построи сграда, където ще бъде пресата за гроздето и бъчвите за ферментация, а избата, където виното ще отлежава, ще се намира под нея. Тази година ще имаме достатъчно грозде, за да направим няколко дузини галона вино.

— О, така ли? Как се обработват лозята и с какво ги торите, мистър Ходжкинс?

Той започна да ѝ обяснява, по какъв начин става отглеждането на лозята, като я развеждаше наоколо и ѝ показваше. Стигнаха до края на лозята, а оттам нататък започваха овощните градини. След това тръгнаха към портата, където Александра беше завързала коня си.

— Тук непрекъснато се правят някакви подобрения — забелязатя. — Всяка година има нещо ново.

— Това е вярно — съгласи се Ходжкинс. — През годините, когато мистър Макартър беше в Англия по работа, госпожата направи много подобрения. Именно тогава бяха засадени по-голяма част от овощките.

Александра излезе през вратата и отиде до коня си, а градинарят я последва.

— Вие работите тук доста отдавна, нали, мистър Ходжкинс? — попита тя.

— Да, да, така е, мистрес Александра. Когато дойдох, тук имаше едва около хиляда акра земя. Сега те са шейсет хиляди и непрекъснато се увеличават. Днес мистър Макартър и мистрес Елизабет отидоха да

разглеждат някаква земя с перспективата да я закупят, когато бъде обявена за продан.

Александра понечи да се качи на коня, сетне се обърна.

— Исках да видя мистрес Елизабет днес, но прислужницата в къщата не знаеше къде е отишла. Случайно да знаете, къде се намира тази земя, мистър Ходгкинс?

— Да, става въпрос за овцевъдна ферма между Парамата и Бакхърст на изток от река Нипиън. Някакъв собственик на магазин в Сидней на име Уилямсън се свързал с мистър Макартър и му казал, че фермата е собственост на баща му и когато той умре, което се очаквало да стане скоро, щял да продава.

— Това е на няколко мили от тук, нали? Като се има предвид времето, което им е необходимо да отидат дотам и обратно, да говорят със собственика и да разгледат земята, навярно ще отиде целия ден.

— Не, не вярвам, мистрес Александра. Човекът предупредил да не се разговаря със собственика, тъй като той не искал стопанството му да бъде продавано или раздробявано на парчета. Мистър Макартър и мистрес Елизабет тръгнаха по най-прекия път, така че трябва да се върнат някъде през ранния следобед.

— По кой път тръгнаха?

— Ами, по пътеката, която върви покрай източния бряг на реката, а след това на север към фермата. Оттук разстоянието е много по-кратко, отколкото, ако трябва да се минава през Парамата.

Александра погледна слънцето и видя, че ѝ остават още няколко часа до времето, когато трябваше да си тръгне обратно към къщи. Тъй като не познаваше местността, не знаеше за съществуването на пътека, която да минава покрай източния бряг на реката, но, както изглеждаше, нямаше да бъде трудно да следва упътванията на градинаря. Реши да тръгне по пътеката и да пресрещне Елизабет и баща ѝ.

Като се улови за седлото, тя скочи леко върху него и каза на Ходгкинс какво е решила да направи. Градинарят се намръщи тревожно и поклати неодобрително глава.

— Нямате придружител — отбеляза той, — а пътеката покрай реката е доста изолирана и отдалечена от пътя, мистрес Александра. Най-добре е да изчакате мистрес Елизабет и баща ѝ тук.

— Но тогава ще трябва да си тръгна за вкъщи, почти веднага, след като те пристигнат, мистър Ходгкинс. Но ако ги пресрещна на

пътеката, ще имаме време да си говорим, докато яздим насам, а не съм я виждала от много време.

— Е, вие си знаете — каза Ходгкинс колебливо. — Внимавайте много, мистрес Александра. Приятен ден!

Александра се сбогува с него, помаха с ръка и обърна коня си. Заобиколи оградата, след това мина покрай кошарите и ливадите, където пасяха мериносовите овце. Тревистите хълмове на имението се простираха пред нея и тя обърна коня си на северозапад, към река Нипиън.

Докато измине първите няколко мили, встрани от пътя виждаше стада овце, които пасяха в ливадите, а до тях стояха овчарите. От време на време в далечината се мяркаха сгради с помощни постройките до тях. След това пасищата преминаха в храсталаци и рядка гора, а наоколо не се мяркаше жива душа.

Показа се реката, обградена от високи и гъсти дървета. Щом стигна близо до тях, Александра забави коня, и в този момент видя пътя. Беше по-скоро пътечка и по нея се виждаха пресни следи от копита в посока на север, очевидно оставени от Елизабет Макартър и баща ѝ.

Окуражена от следите, Александра обърна коня и го подкара по пътеката в лек галоп. Когато пътеката внезапно зави в гората, тя се наклони напред, дръпвайки юздите, а един клон едва не събори широкополата ѝ шапка. Конят премина в тръс и Александра се намери заобиколена от огромни призрачно сиви евкалиптови дървета, в здрача от цветните им корони.

Пъстроцветни папагали пищяха пронизително, а дроздовете пееха благозвучно. Но някъде дълбоко в себе си, недокосната от птичия шум, гората изглеждаше странно тиха на Александра. Въпреки че беше свикнала да язди без придружител, тя за първи път имаше чувството, че е напълно сама.

Спомни си какво ѝ бе казал Ходгкинс за пътеката, но тогава тя не беше обърнала особено внимание на думите му. Той я бе предупредил, че тя се намира далеч от пътищата, които свързваха Сидней и селата. Спомни си различни истории, които бе чувала, за разбойници, които причаквали плячката си по глухи пътища, като нападали изолирани ферми и самотни пътници.

Тъкмо си мислеше да се върне обратно, когато пътеката отново зави и излезе от гората. Щом видя ярките слънчеви лъчи и широките тревни ивици от двете страни на пътеката, страховете ѝ се разсеяха. Продължи по пътеката, като следите на копитата поддържаха надеждата ѝ, че Елизабет и баща ѝ ще се покажат всеки момент, след завоя или след следващия.

Пътеката отново навлезе в гората, но сега тя беше по-рядка и по-малко мрачна и не толкова страшна като преди. Александра се наведе напред и продължи да язди в галоп. Пътеката зави още по-навътре в гората, но изведнъж бе препречена от паднало дърво. Александра премина в тръс като дръпна едната юзда и насочи животното към дясната страна на дебелилото и масивно дърво.

След като конят мина препятствието, Александра се обърна, и с крайчеца на лявото си око забеляза някакво движение в храстите. Откъм падналото дърво изскочи най-страшният мъж, който някога бе виждала, а други двама изникнаха зад един храст няколко ярда по-нататък. Парцалив и брадясал, мъжът имаше груба, грозна физиономия, покрита от едната страна с яркочервен белег по рождение.

След като изскочи от скривалището си, той посегна към юздите на коня, което уплаши животното и го накара да свърне встрани. В същия миг Александра инстинктивно разви камшика и удари мъжа през главата. Ударът с тежката дръжка свали шапката му и го зашемети, докато в същото време пръстите му се вкопчиха зад металната част на юздата.

Уплашеният кон цвилеше от ужас, вдигна се на задните си крака и удари мъжа с предните. Когато тежкото копито се стовари върху крака на разбойника, той поотпусна юздите. За част от секундата Александра беше на косъм да се измъкне, тъй като другите двама бяха все още доста далеч, за да могат да уловят коня. Тя заудря по ръката на разбойника с дръжката на камшика.

Той не пускаше юздите, а жестоките му сини очи гледаха кръвнишки Александра и грозното му, белязано лице беше разкъсвано от гняв. Сграбчи я за ръката и докато тя го удряше с дръжката на камшика, той я издърпа от коня. Александра се свлече от седлото, падайки върху земята по лице.

— По дяволите, Краули, какво се бавите? — изрева мъжът. — И ти, Снайвли. Размърдайте си задниците и елате да хванете този проклет кон!

Двамата мъже се втурнаха напред и хванаха юздите. Замаяна от болезненото падане, Александра започна да се изправя като си помагаше с ръце и колена, а разбойникът сграбчи камшика от земята и я удари по гърба. Затъпяваща болка разтърси тялото ѝ и тя заплака пряко волята си и отново падна.

— Дай ѝ да се разбере хубавичко, Хинтън! — крещеше единият от мъжете доволно, докато другият се хилеше просташки. — Давай, Хинтън, накарай я да пици!

Хинтън се беше изправил над нея и я удряше ожесточено с камшика. Страшна болка изгаряше гърба ѝ и Александра хапеше устни, за да не изкрещи, а в това време другите двама се смееха жестоко и с грубиянски крясъци насърчаваха Хинтън да продължава. Най-накрая той спря, отстъпи назад и хвърли камшика на земята.

— Това беше само, за да знаеш какво те чака, мръсна кучко, ако продължаваш да ми създаваш повече грижи — озъби ѝ се той. — Вашата порода ни смъква кожата от сума ти време, та сега е наш ред да изравним резултатите. Какво ще кажете за това, ей, вие двамата?

Те изкрещяха одобрително, като се хилеха злобно. Хинтън се приближи към коня и заедно с другарите си започнаха да пооглеждат и обсъждат, като издаваха възгласи на одобрение. Александра беше потресена, напълно шокирана от случилото се. Събитията се бяха развили прекалено бързо за нея. Животът ѝ до един момент бе напълно нормален, а в следващия, тя бе брутално малтретирана от оскотял и освирепял разбойник.

Обхваната от ужас, смесен с болка и гняв от бичуването, очите ѝ се изпълниха със сълзи. След това тя събра сили и воля и се бореше със себе си да не заплаче. Тя знаеше, че единственият ѝ шанс да не падне духом пред разбойниците, бе да запази самообладание. Ако успееше, може би можеше да поговори с тях и да им предложи откуп.

Вътре в душата ѝ се водеше отчаяна битка, в която силната болка и страхът заплашваха да победят самообладанието ѝ. Тя успя някак си да си наложи да не плаче, но не можеше да спре нервното треперене на ръцете и краката си, докато се изправяше и слагаше в ред дрехите си. За да го прикрие, тя изви краката си, а ръцете пъхна под пелерината.

Но грубите маниери на тримата разбойници и техният отвратителен вид правеше двойно по-трудна задачата ѝ да запази каквото и да било самообладание.

И тримата бяха дрипави и мръсни. Краули беше огромен, мускулест мъж, с дълга и мазна коса и брада, целите сплъстени, а по злобното му лице личаха следите от множество побоища. Снайвли беше доста по-дребен. Освен това, беше млад и изглежда не беше толкова закоравял престъпник, но той се стараеше да подражава на другите двама. По всичко личеше, че от тримата Хинтън бе най-лошият. С грубата си, грозна физиономия, обезобразена по рождения с белег върху лявата половина на лицето, и с ледените си, нечовешко жестоки, безцветни сини очи, той се явяваше самото олицетворение на злото.

Хинтън се отдалечи на крачка от коня и вдигна от земята малката дамска чантичка на Александра. Погледна вътре в нея, сетне я захвърли с погнуса.

— Няма пукнат грош! — изрева той. — Как така яздиш такъв кон и си облечена в такива скъпи парцали, а нямаш никакви пари?

Като мобилизира волята си и се стараеше гласът ѝ да не трепери, Александра отговори:

— Рядко нося пари със себе си, освен когато възнамерявам да правя покупки. Въпреки това мога да ви намеря пари.

— Как ще стане това? — попита подигравателно и недоверчиво той.

— От баща ми. Той ще ви даде откуп.

Краули веднага прояви интерес, а очите му светнаха от алчност.

— Колко ще плати? — попита той.

— Нямам представа, колко се дава при такива случаи, но той ще плати една разумна цена. Ако действате добросъвестно, мисля, че бихте могли да очаквате не по-малко от сто златни лири.

— Сто златни лири! — възкликна радостно Краули, а Снайвли му подражаваше възторжено. — Боже господи, та това е много повече, отколкото ще съберем от всичките обири по фермите. Какво ще кажеш, Хинтън?

— Какво да кажа ли! — изкриви в язвителна гримаса физиономията си Хинтън, подигравайки се на Краули. — Какво да кажа ли? — Той се приближи до него, като повиши гласа си и почти

изрева. — Казвам, че вие сте двама безподобни глупаци, свине такива! Ако бяхте сами, без мен, да сте увиснали на бесилото, още преди да успеете да откраднете дори чувал с царевица.

— Какво толкова съм казал? — попита Краули. — Семейството й трябва да е богато.

— Тук сте прави — съгласи се мрачно Хинтън. — Както се вижда, отгледали са една хитра мръсница, която ще ви заведе направо до бесилото. Щом идете да си приберете откупа, ще намерите да ви чакат войници и горещо олово вместо злато.

Александра заговори бързо.

— Тази опасност може да бъде избегната чрез посредник. Срещу един шилинг всяко момче ще занесе писмо и ще вземе парите, а баща ми няма да прави никакви опити да...

— Затвори си мръсната уста! — изрева с хрипливия си глас Хинтън, като вдигна заплашително юмрука си и тръгна към нея. — Не ме будалкай с умните си приказки! Ако чуя още една дума от тая помия, ще ти счупя главата!

Появилата се за миг надежда премина в отчаяние и Александра млъкна. Като улови юздите на коня, Хинтън каза на Снайвли да се скрие в храстите и да наблюдава за други пътници по пътеката, сетне махна с ръка на Александра да върви през гората в посока към реката. Тя се обърна и тръгна между дърветата, като се мъчеше отново да запази самообладание, докато от страданието и болката очите ѝ се напълниха със сълзи.

Хинтън водеше коня и двамата с Краули вървяха след нея и разговаряха помежду си. Краули мърмореше, че пътеката е твърде изолирана и по нея рядко минават хора, които да бъдат причакани. Хинтън му отговори, че така е по-безопасно, въпреки че плячката е малка. Гората ставаше все по-гъста и Александра с усилие намираще пътеката между дърветата, всеки път щом забавеше ход и проявеше колебание, Хинтън поръмжаваше и я буташе нетърпеливо.

Щом приближиха реката, сред дърветата Александра забеляза поляна, където спънати с букай пасяха пет коня, а под едно дърво на отсрещната страна бяха струпани на купчина седлата им и торби. Хинтън сграбчи Александра за ръката и я спря, подавайки юздите на Краули. Той се изсмя и поведе коня към поляната, а Хинтън заблъска Александра към храстите встрани.

Щом разбра какви са намеренията му, ужасът на Александра премина в паника и обезумяла, тя започна да се дърпа. Той заби юмрук в слепоочието ѝ с груба жестокост и главата ѝ закъртя от болка. Внезапно всичко се завъртя пред очите ѝ, тя се строполи и почти изпадна в безсъзнание. Безчувствена, тя усети как той повдигна полата и фустите ѝ, след това дръпна бельото ѝ, разкъсвайки го.

Някъде в помраченото ѝ, замъглено съзнание от обхваналия я ужас, Александра изпита силно отвращение, когато той се отпусна с цялата си тежест върху тялото ѝ, притискайки я силно. След това тя усети силна, режеща болка, която стана нетърпима, докато той се движеше бързо, дишайки запъхтяно и сумтейки върху нея. Раните от камшика върху гърба ѝ пареха още повече под тежкото му тяло, което я притискаше към земята, вонята от потта му я задушаваше, а главата ѝ пулсираше на мястото, където той я беше ударил с юмука си.

До момента, в който той свърши, мъчителната болка беше успяла да я върне в пълно съзнание. Хинтън скочи на крака, оправяйки дрехите си, след което я хвана за ръката и я издърпа да стане. Догади ѝ се от горчивия вкус на качилата се в устата ѝ жлъчна течност в бунтуващия ѝ се стомах и предизвика внезапно желание да повърне. Тя преглътна, като непрекъснато се бореше с гаденето, докато в същото време Хинтън я тикаше от храстите към поляната.

Краули се беше разположил между седлата и багажа, като чакаше нетърпеливо, и когато Александра и Хинтън излязоха на поляната, той скочи на крака.

— Сега е мой ред — каза той, като се хилеше цинично.

— Не, засега я остави на мира — отговори Хинтън.

В първия миг Краули остана като гръмнат, сетне целия почервеня от яд.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — попита той. — Ние делим всичко и делим по равно.

Хинтън избута Александра встрани, като се приближи заплашително към другия бандит.

— Искам да кажа, че аз съм този, който определя кога и как ще делим! — изрева той. — Казах ти да я оставиш намира засега, и точно това ще сториш, мръсно животно!

Краули отговори разярен, а Хинтън ревеше срещу него, докато двамата се бяха изправили един срещу друг само на няколко инча

разстояние със свити юмруци. Гаденето на Александра беше преминало и тя нямаше нужда да се бори, за да потиска плача си, защото очите ѝ бяха пресъхнали. Обхваната от ужасното чувство за нещастие, поради унижението и оскърблението, тя стоеше и чакаше безчувствена, какво щеше да стане, докато двамата мъже се дърляха като кучета за разгонила се кучка.

Страданието ѝ намаля малко, когато Краули най-сетне отстъпи и това сложи край на препирнята. Хинтън ѝ даде знак да се приближи към седлата и багажа. Тя тръгна към тях и намери място да седне, а двамата мъже седнаха наблизко, мълчаха и се гледаха враждебно. Александра гледаше в земята, без да я вижда, измъчвана от горчивата физическа и емоционална болка.

* * *

По някое време следобеда Снайвли се втурна на поляната, като размахваше ръце възбудено и говореше, че двама ездаци се приближават от север. Хинтън грабна едно въже и побърза да върже краката и ръцете на Александра. След това тримата провериха pistolетите си, пушките и ножовете и изчезнаха между дърветата, тичайки към пътя.

Не след дълго те се върнаха в лошо настроение, а Краули беше съвсем ядосан. Той искал да нападнат пътниците, но Хинтън отказал, тъй като ездачите били въоръжени. Докато се караха, описвайки пътниците като мъж и жена, които вървели на юг по пътеката, Александра разбра, че двамата Макартър току-що са минали на път за вкъщи.

Тя въздъхна мълчаливо, като се разкайваше дълбоко в себе си. Ако съдбата беше по-милостива, в този момент тя щеше да язди заедно с тях и да си бърбори щастливо с Елизабет. Или, призна си тя честно пред себе си, ако бе преценила правилно, сега щеше да чака пристигането на Елизабет в Камдън парк.

Разбойниците започнаха да се стягат за път, като Краули и Снайвли подреждаха багажа, а Хинтън развързваше Александра. След това, той отиде до коня ѝ и развърза дамското седло, захвърли го на земята и се обърна към нея.

— Няма кой да ти угажда на прищевките сега — изръмжа той, — така че поразмърдай мързеливия си задник и за разнообразие се погрижи за себе си. — Той посочи към един от конете. — Сложи седлото на онзи кон и гледай да не се мотаеш.

Петте коне бяха млади животни, но в лошо състояние поради неправилно гледане, а кльощавата, изтормозена кобила, която той й посочи, беше в най-ужасно състояние. Александра занесе седлото до животното, а в това време мъжете обсъждаха какво ще правят през нощта. Смятаха да нападат няколко ферми, след което да избягат в скривалището си, някъде на запад в Сините планини.

След като оседла коня, Александра се качи на него. Щом мъжете станаха готови, Хинтън завърза ръцете й на гърба, като я предупреди мрачно да не се опитва да бяга или да вдига шум, след което тръгнаха. Снайвли се движеше на около сто ярда пред тях, за да наблюдава за евентуални пътници, Хинтън водеше коня на Александра, а Краули ги следваше с двата товарни коня.

През останалата част на следобед те вървяха нагоре по пътеката в бавен ход, като мъжете бяха готови да се шмугнат между дърветата всеки момент, при опасност да бъдат забелязани. На свечеряване Хинтън извика Снайвли и му каза да се присъедини към Краули, след това засили коня в лек галоп. Щом се стъмни, Хинтън отново забави коня по тъмните отсечки, където пътеката се виеше през гората.

Тъй като в тъмното мъжете не можеха да видят какво прави, Александра оставяше следи, които можеха да послужат на хората, които щяха да тръгнат да я търсят. Тя беше сигурна, че градинарят в Камдън парк ще прати хора да я спасяват и те щяха да забележат оставената върху земята чантичка. Със завързани зад гърба й ръце, тя дърпаше края на скъсаната на кръста й рокля и през две-три мили късаше малко парче от пъстрия муселин, и го хвърляше върху пътеката.

Почти два часа след залез-слънце, те бяха близо пътя между Парамата и Батхърст. Хинтън сви между дърветата, където слезе от коня и задърпа Александра от седлото й. Завърза я за едно дърво, докато останалите мъже вързаха коня й и товарните животни. След това разбойниците със своите коне излязоха от гората и тръгнаха нагоре по пътя за Парамата. Александра се дърпаше насам-натам, за да се освободи от въжетата, но се отказа, като разбра, че е безполезно.

Сама в мрака, заобиколена от нощния шум на гората, тя си мислеше за ужаса, който цареше в семейството ѝ. Майка ѝ и баба ѝ вече трябваше да са полудели от безпокойство, докато баща ѝ и брат ѝ яздеха в нощта към Камдън парк. Там те щяха да научат достатъчно, за да бъдат потвърдени съмненията им, но не можеше да се направи нищо, преди да настъпи утрото на следващия ден.

Като се измъчваше вътрешно от угризение на съвестта, Александра си даваше сметка, че животът ѝ е опропастен. Дори ако въздетата бяха не толкова добре завързани и тя можеше да избяга и да намери пътя към семейството си още тази нощ, нещата никога вече нямаше да бъдат същите. Злите езици щяха да я одумват за това, което се бе случило с нея, докато е била задържана, хвърляйки сянката на позора върху името ѝ.

Поради същата причина, ако тя бъде спасена или успее да избяга през следващите няколко дни, тя знаеше, че баща ѝ навярно щеше да я върне обратно в Англия. Тя толкова много беше искала това, но не и с цената на един опропастен живот. Несправедливостта на ситуацията я изпълваше с безпомощна ярост, а най-оскърбителното и уничително в случая бе, че тя си даваше съвсем ясна сметка, че можеше да избегне нещастieto, ако беше преценила правилно.

Луната се издигаше все по-високо, а слабата ѝ светлина светеше между листата на дърветата. На няколко ярда по-нататък, тя видя колиба от кори на дърво, а пред нея наредени в кръг камъни за палене на огън. Огромната купчина пепел говореше, че някой беше си правил бивак тук доста често. Но колибата изглеждаше стара и беше неправдоподобно да се появи внезапно някой спасител.

Лекият ветрец, който духаше в речната долина, стана по-силен и студен, което увеличи още повече страданията ѝ. По-късно през нощта Александра чу тропот на копита, които се чуваха от пътя, идващ откъм Парамата. Тропотът на копитата беше на повече от три коня и тя бе изпълнена с надежда, като се слушваше, чудейки се дали разбойниците не бягаха, преследвани от някого. Но щом приближиха, тя чу тримата мъже, които се смееха и крещяха.

Едва забележими на слабата светлина, разбойниците яздеха между дърветата, водейки още три коня, като откраднатите животни бяха натоварени тежко с плячката от грабежа. Мъжете се бяха зачервили от победата, освен това, бяха пияни и воняха на ром, докато

слизаха от задъханите коне. Като ревяха и се смееха жестоко, те си говореха за ужаса, който бяха предизвикали във фермите.

— Най-добра беше последната — злорадстваше Краули, — където завързахме мъжете в предната стая, така че да могат да гледат, докато оправяхме жените им. Колкото по-силно пицяха жените, толкова повече мъжете побесняваха.

— Точно така — съгласи се Снайвли екзалтирано. — Мислех си, че оня куцокрак старец щеше да получи удар. Той се вбеси така, че очите му щяха направо да изскочат. Но жените от последната ферма бяха най-хубавички от всичките.

— Там и плячката беше най-голяма — добави Хинтън. — Хайде, елате да прехвърлим част от нея върху другите два коня. Щом съмне, войниците ще бъдат по петите ни, така че трябва да стигнем до скривалището.

Разбойниците разтовариха част от заграбените стоки и ги прехвърлиха върху двата вързани товарни коня. Когато почти свършиха, Александра започна да изпитва тревога. Хинтън изобщо не ѝ обръщаше внимание и тя се питаше дали не възнамерява да я убие. Независимо от случилото се и последиците от него, нищо не можеше да убие силната ѝ воля да живее.

Той обаче се приближи към нея, вонящ на ром, примесен с отвратителната смрад на пот. Развърза я и я заблъска към коня ѝ. След като се качи на седлото, той отново завърза ръцете ѝ отзад на гърба и като взе свободното въже, за да води коня ѝ, той се качи върху своя.

Другите двама водеха товарните коне и следваха Хинтън, който се движеше между дърветата. Александра откъсна парче от роклята си. Когато конете свърнаха по пътя за Парамата, тя пусна плата. Няколко минути по-късно конските копита заудряха глухо по дървения мост над река Нипиън.

След като прекосиха моста, тя пусна още едно парче от роклята си, след това престана да къса. Знаеше, че ако някой от мъжете забележеше дупката в роклята ѝ и се досетеше какво е правила, тя щеше да бъде мъчително убита. Освен това, трябваше да съсредоточи вниманието си да пази равновесие върху седлото, тъй като Хинтън увеличи хода, преминавайки към бърз галоп.

Час по-късно в подножието на хълмовете единствено конят на Хинтън можеше да поддържа галоп. Като се обръщаше назад от

време на време, за да удря коня на Александра с въжето, той псуваше и крещеше към мъжете да пришпорят конете си и да не изостават. Животните се задъхваха, докато вървяха в тръс, а когато пътя стигна до планините, те съвсем намалиха темпото, независимо от това, колко жестоко бяха удряни и блъскани.

Докато се изкачваха и слизаха по стръмните склонове, Александра все по-трудно пазеше равновесие със завързаните зад гърба ръце. Хинтън изкрещя на мъжете, че остават още няколко мили до отклонението от пътя за скривалището. Александра се приготви да скъса поредното парче от роклята си и да го пусне при завоя, знаейки, че то ще бъде най-важното от всички.

В този момент, първите лъчи на изгрева докоснаха върховете на планините на изток. След като светлината огря небето, сърцето на Александра се сви. Щеше да бъде самоубийствен акт да пусне парчето плат, след като Снайвли и Краули яздеха зад нея. Зората премина в ярката светлина на деня, докато конете следваха пътя по западните склонове на планината.

Пиянската възбуда на мъжете беше преминала в махмурлук. И тримата бяха изтощени и се чувстваха отвратително, а освен това, бяха и неспокойни, тъй като се движеха денем. Те удряха конете, но животните бяха почти напълно изтощени. Щом камшиците заплющяваха ожесточено върху им, конете се забързваха в тръс за известно време, сетне отново кретаха едва-едва.

Пътят беше пуст и в неравния, покрит с гъсти гори планински терен не се виждаха никакви къщи, което разбиваше всякаква надежда Александра и разбойниците да бъдат забелязани. Щом стигнаха долина, плътно покрита с храсти и дървета, Хинтън сви встрани от пътя. Като измина около 200 ярда по една пътека през гъстата растителност, той спря и слезе от коня. Докато Снайвли и Краули се занимаваха със своите коне, Хинтън връзваше поводите на коня на Александра и на другото животно за едно дърво.

— Мисля, че ще се опиташ да избягаш — измърмори мрачно той, гледайки я кръвнишки. — Но трябва да знаеш, че това ще е достатъчно, за да ти съдере кожата с камшика точно така, както хората от твоя сой правеха с нас. Така че ако си мислиш, че можеш да избягаш, давай!

Той се обърна и заедно с другите отиде до пътя. След това бавно пое обратно, като внимателно изправяха стъпканите от конете храсти и заличаваха всяка следа, оставена от копитата им. Щом стигнаха до мястото, където бяха вързали конете, те бяха по-спокойни и уверени, че са в безопасност, далеч от възмездието за техните безчинства на изток от планините. Хинтън извади стомна с ром от една от торбите и като отпи от нея, я подаде на другите двама. Те също отпиха от нея, върнаха стомната обратно, и отново се качиха на конете.

Животните се движеха бавно по долината през гъсталаците от храсти и дървета и Александра трябваше да се навежда напред, за да избегне клоните. Между върховете на дърветата, тя забеляза отвесна каменна скала, която се издигаше над гористите склонове в горната част на каньона. Близо до върха, между падналите от скалата обли камъни течаха тънките струйки на ручей и стените на долината се затваряха в стръмно, гористо нанадолнище.

Хинтън слезе от коня и смъкна Александра, след което ѝ развърза ръцете. След това изръмжа още едно гневно предупреждение какво ще направи, ако се опита да избяга и я заблъска към склона. Когато започна да се изкачва по него, разтваряйки клони, за да може да мине, тя видя широка пътека със следи от копита на подхлъзвали се коне.

Мъжете и конете тежко преодоляваха изкачването. Докато Александра следваше пътеката, зад нея пъшкаха тримата мъже, конете задъхано пръхтяха, изкачвайки се трудно по склона. След като изкачиха около двеста ярда, Александра стигна до плато в подножието на скалата. Пътеката вървеше между гъсти дървета и храсти в началото на равния терен, който свършваше в поляна от около един акър, скрита зад растителността. Това беше скривалището на разбойниците, от едната страна на поляната имаше извор, а в подножието на скалата огромна пещера.

При вида на скривалището Александра изпита още по-силни угризения от безразсъдната си постъпка. Платото и пещерата бяха напълно скрити от дърветата и храстите и беше невъзможно да се видят от долината, дори и от съвсем близко разстояние. Мястото беше много надеждно и щеше да е изключително трудно да бъде открито от онези, които я търсеха.

Тя свали седлото от коня си и го спъна с букаите да пасе, сетне седна пред пещерата. След като се оправиха с конете, мъжете започнаха да разглеждат плячката си от фермите. Освен ром и огромни количества хранителни провизии, имаше дрехи, инструменти, покъщнина и оръжие, а у Хинтън имаше пари и евтини украшения.

След като преброи няколкото гвинеи и поглеждайки към бижутата, той остана недоволен, тъй като бе очаквал повече пари и ценности.

— Ако бяхме имали време да ги пообработим с ръжена — говореше мрачно той, — щяха да си кажат къде са скрили парите, които ние не успяхме да открием.

— Да, но сега плячката е по-голяма от миналия път — отбеляза Краули. — Освен това, може да продадем оръжието и други неща, което ще ни даде добри пари.

Хинтън кимна в знак на съгласие, вдигна рамене и забрави за разочарованието си.

— Така де, ще вземем малко пари от това. Във всеки случай аз обмислям план, който ще ни донесе много пари, толкова много, че ще можем да изкараме с тях доста дълго време.

Краули попита за какво става въпрос, но Хинтън каза, че няма да каже нищо, докато не го обмисли добре. Двамата мъже започнаха да говорят, че през следващите няколко дни трябва да отидат до селищата, които се намират на река Хънтър, където можеха да продадат плячката си на собственици на магазини, които не задават въпроси.

Хинтън се обърна към Снайвли, който беше започнал да пали огън пред пещерата.

— Глупак! Войниците ще ни търсят и могат да забележат пушека от огъня през деня.

— Гладен съм — оплака се Снайвли. — Трябва ли да чакаме до довечера, за да ядем?

— Не! — изръмжа нетърпеливо Хинтън. — Имаме много сирене и сухари. Намери ги, да похапнем малко от тях.

Снайвли затършува из провизиите, извади огромно парче сирене и сухари. Отрязва парче от сиренето и заграби пълна шепа от сухарите, другите мъже правеха същото. Тъкмо Снайвли се готвеше да седне и да започне да яде, Хинтън му каза да се покатери на скалата и да

наблюдава пътя и да му съобщава, ако се появят и най-малките признаци за преследване.

Като пхна храната в джоба си, Снайвли се заизкачва по грубо скована стълба от едната страна на пещерата и стигна до един издаден камък, на около трийсет фута нагоре по скалата. Александра нямаше никакъв апетит, но стомахът я болеше от глад и тя прие нейния дял от сиренето и сухарите, след това седна и започна да се храни.

След като свърши с яденето, тя се върна до плячкосаните вещи, извади едно одеяло и легна на същото място, където беше седяла. Хинтън я изгледа, сетне се обърна към Краули и му каза нещо.

Въпреки че беше почти напълно изтощена, безпокойството ѝ я държеше будна. Не след дълго Хинтън и Краули разстлаха одеялата си и след миг захъркаха. Хинтън беше забравил да я върже, помисли си Александра, и ако това му стане навик, рано или късно тя щеше да има шанс да избяга. Като си мислеше за това, тя заспа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следобедните сенки се стелеха над поляната пред пещерата, когато Александра се събуди от крясъците на Снайвли, който викаше Хинтън. В мига между съня и пълното събуждане, спомените за ужасното преживяване нахлуха в нея и тя се почувства така сякаш имаше ужасен кошмар, от който ще се събуди в леглото си у дома. Сърцето ѝ се сви, когато се разбуди напълно и кошмарът се оказа напълно реален.

— Хинтън — извика уплашено Снайвли отново. — Пълно е с конници! Има десетки от тях нагоре и надолу по пътя.

Хинтън и Краули отметнаха одеялата от себе си, скочиха на крака и изтичаха от пещерата към стълбата. Докато се катереха по нея, Александра седна и се заслуша в разговорите между мъжете. Хинтън ръмжеше на Снайвли, като го обвиняваше, че е задрямал, вместо да гледа внимателно. Снайвли се каеше, след като си призна, че наистина е заспал, побърза да добави, че било само за малко.

Той внезапно млъкна и изрева от болка, когато Хинтън замахна от върха на стълбата и го перна. В този момент обаче Краули извика уплашено и каза на Хинтън да погледне към пътя.

— Снайвли е прав — каза той, — пълно е с тях. Търсят следи от всяка страна от пътя. Сетили са се, че някъде по пътя сме свърнали и търсят следата.

Хинтън се съгласи с него и се замисли угрижен. Александра съжаляваше повече от всякога, че не бе успяла да пусне парче плат при последния завой. Разбойниците бяха както озадачени, така и разтревожени, и обсъждаха случаите, когато и преди бяха правили набези във фермите на изток от планините, без да бяха предизвиквали толкова силна реакция. Александра обаче знаеше причината. Семейството ѝ беше поискало съдействие от губернатора и го бе получило.

Хинтън и Краули обсъждаха доколко е възможно скривалището да бъде открито от войниците. Гъстата растителност в долината им пречеше да видят докъде са стигнали войниците в търсенето си

встрани от пътя. Краули напомни на Хинтън, че ако войниците стигнат на двеста ярда навътре от пътя, ще открият следите от копитата, водещи направо в скривалището.

— Още не са открили нищо — отбеляза Хинтън. — Ако бяха открили някаква следа, щяха да тръгнат по нея и нямаше да има никой на пътя. И дори да успеят да я открият сега, няма да им стигне деня, за да проследят пътя до скривалището.

— Тази нощ не — отвърна Краули, — но утре със сигурност.

— Е, да, възможно е — съгласи се Хинтън. — Не може да останем тук.

Мъжете продължиха да разговарят, докато слизаха по стълбата. Краули настояваше да тръгнат веднага, но Хинтън отхвърли предложението му, като заяви, че вече слънцето залязва и те няма да могат да стигнат далеч в мрака.

Щом влязоха в пещерата, Краули изведнъж спря и ръгна с пръст Александра.

— Тя е причината да ни търсят толкова много войници! — изрева той. — Семейството ѝ е богато и губернаторът е извадил целия гарнизон на Сидней, защото са се сетили, че ние сме я хванали.

Когато тримата мъже впериха кръвнишки очи в нея, Александра бе обхваната от пронизващ страх. Но Хинтън беше особено чувствителен на тема кой командва и по тази причина не се съгласи с Краули.

— Не, просто губернаторът се опитва да се отърве от всички разбойници — изказа предположението си той. — И преди е ставало.

— Този път случаят не е такъв — настояваше Краули. — Тя е причината.

— Откъде знаеш? — попита Хинтън. — Да не си в личния съвет на губернатора? Във всеки случай, каквото е, такава.

— Лесно е да се каже — измърмори недоволен Краули. — Трябва да ѝ прережем гърлото тук, преди да тръгнем и да приключим този въпрос.

Хинтън се намръщи, като поклати глава в знак на несъгласие.

— Нашият проблем в момента няма нищо общо с това, дали тя е жива или мъртва. Ще я вземем с нас — захили се той похотливо. — Ще си имаме хем готвач, хем развлечение за през нощта.

— Развлечение? — повтори нервно Краули. — Развлечение за кого, по дяволите? За теб, ето за кого! Кога ще си взема моя дял?

— Когато аз кажа, тогава, глупако! — отвърна му Хинтън. — Щом решиш, че не ти харесва това, което правя, можеш да си вървиш, Краули!

Краули млъкна и се обърна на другата страна. Когато се стъмни, Хинтън изкрещя на Александра да запали огън и да сготви, а тя се чудеше откъде да започне. Докато тя успешно можеше да управлява домакинство, то опитът ѝ в готвенето беше ограничен до няколко десерта, които бе приготвяла за семейството си, разхладителни напитки и леки закуски за приятелките ѝ, когато идваха на гости.

Огнивото и праханта още стояха до камъните, където ги бе оставил Снайвли, когато бе направил опит да запали огън през деня. По пътя на логиката Александра успя да напаля огъня, след което разгледа продуктите. На някаква вечеринка, една приятелка ѝ беше обяснила как се правят питки. Извади необходимите продукти, след което отрязва парчета осолен свински бут, за да ги изпържи и сложи грах, ориз и чай в канчета да завират върху огъня.

Резултатите от първия ѝ опит в готвенето ѝ се сториха в най-добрия случай посредствени. Но мъжете очевидно бяха доволни, гълтаха храната, без да я коментират. След като свършиха, Снайвли разстла одеялото си близо до огъня, а Хинтън и Краули разговаряха край него. Александра се върна на мястото си до стената в пещерата, където бе постлала одеялото си.

Александра слушаше мъжете и се питаше с вледеняващ страх, дали Хинтън, преди да си легне щеше да я изнасили отново. Въздъхна облекчено, когато двамата с Краули свършиха разговорите и легнаха върху одеялата си. След малко Хинтън се сети нещо и като взе едно въже, дойде при Александра и завърза краката и ръцете ѝ, сетне се върна обратно до одеялото си и миг след това вече хъркаше. Постепенно Александра се унесе и заспа.

Преди изгрев-слънце мъжете напалиха огън в мрака, събудиха я и Хинтън я развърза. След като приготви закуската, тя оседла коня си. Мъжете изгълтаха лакомо останките от вечерята и чая, оседлаха конете и натовариха багажа. Александра изяде парче питка, докато слагаше съдовете в торба, която също трябваше да натоварят. Щом слънцето изгря, те се измъкнаха от пещерата.

Когато стигнаха долината, Хинтън сви на запад към планината. Тя беше много по-стръмна от склона под скривалището, а в гъстите храсти и треви нямаше никакви пътеки. Хинтън си пробиваше път през гъсталаците, като водеше коня. Александра пазеше лицето си от клоните, докато го следваше с коня си. Зад нея Снайвли и Краули псуваха, докато превземаха планината.

Като пресякоха пролома в билото на планината, те отидоха от другата ѝ страна. В подножието на планината имаше друга тясна долина, през която течеше ручей. Хинтън повдигна Александра да се качи на коня, след това той и другите също се качиха на своите. Хинтън поведе групата нагоре по средата на потока, без да оставят следи, по които войниците можеха да ги намерят.

След като изминаха няколко мили нагоре по ручея, те стигнаха до водопад, който препречваше пътя им. Отново слязоха от конете и Хинтън ги поведе нагоре в планината, откъм западната страна на течението. След още едно дълго и трудно изкачване, те стигнаха върха. Предпланината беше пред тях, а Батхърст се виждаше в далечината на югозапад, като купчина от сгради. В предпланинските части и равнината на запад от селището се виждаха разпръснати ферми и овцевъдни стопанства.

По пладне те вече бяха на по-ниските склонове на планината и приближаваха предпланинските части. Снайвли и Краули се оплакваха от темпото, което им се струваше трудно за поддържане, а Хинтън им отговори със саркастична богохулна тирада, като ги наричаше мухълъвци. Двамата мъже измърмориха обидени, сетне млъкнаха, като едвам се влачеха зад Александра. Щом навлязоха в предпланината, тя и двамата мъже отново се качиха на конете. Като заобикаляха фермите и кошарите, Хинтън водеше групата на запад през покритите с гори склонове.

Следобеда теренът премина във вълнообразни хълмове, покрити с редки гори и храсталачести поляни, а фермите и кошарите останаха доста далеч на юг зад тях. Хинтън спря покрай поточе в подножието на хълма и заяви, че ще нощуват тук. Докато слизаше от коня, каза на Александра да не пали огън, а да раздаде от студената храна.

Александра разрови торбите с храна и намери сиренето и сухарите. Дългият тежък път през деня беше голямо изпитание за нея, но мъжете бяха още по-изтощени и бяха седнали покрай седлата и

багажа, като разговаряха вяло. Александра раздаде храната, след което седна да изяде своя пай.

Докато се хранеше, залезът избледня в здрач, и тя си мислеше, че вече е малко вероятно да бъде спасена от войниците, а съвсем скоро ще стане невъзможно да избяга. Ако се опиташе да се измъкне на кон, след като разбойниците заспяха, размърдването на животните със сигурност щеше да събуди мъжете. Но Батхърст съвсем скоро щеше да остане толкова далеч, че нямаше да може да стигне дотам пеша.

Или трябваше да избяга следващите един-два дни, или да чака, докато стигнат друго населено място, което можеше да отнеме и седмици. Като премисляше шансовете си за успех, ако избягаше тази нощ пеша, тя знаеше, че може да мине в тъмното през хълмовете, но мъжете щяха да бъдат на коне и щяха да се движат далеч по-бързо. Ако се разпръснаха и започнеха да я преследват с изгрева на слънцето, знаейки, че е тръгнала към Батхърст, със сигурност щяха да я заловят. Обмисляйки бягството си, тя разсеяно гледаше поточето, което течеше покрай бивака. По време на силните дъждове, очевидно тесният ручей се превръщаше в широк и буен поток, тъй като между огромните дървета от двете му страни имаше купчини от храсти и плевели. Вперила поглед върху една такава купчина, изведнъж Александра разбра как ще избяга, без да бъде заловена.

Щом се стъмни, мъжете си легнаха, Александра също. Мисълта ѝ отново се върна към ужасяващата възможност, че Хинтън може да я изнасили отново, но той само донесе въжето и завърза ръцете и краката ѝ. Беше уморен и невнимателен и остави възлите на китките достатъчно хлабави, така че тя би могла лесно да се освободи.

Като се ориентираше по дишането на мъжете, Александра изчака да заспят дълбоко. Хинтън захърка, а няколко минути по-късно Краули запухтя и засвири в съня си. Снайвли не издаваше никакви звуци, но по-младият разбойник беше спал тихо и предишната нощ.

Когато Александра започна да развързва въжетата от китките си, Снайвли се измъкна изпод одеялото. Запуши устата ѝ с мърлявата си ръка и легна до нея.

— Тихо — прошепна той с хриптящ глас. — Ако ми позволиш да направя това, което искам, ще ти помогна да се измъкнеш.

Когато той започна да си играе с гърдите ѝ със свободната си ръка, Александра се изви, отдръпвайки се от него.

— Махай се! — изкрещя гневно тя. — Махай се и ме остави на мира!

Снайвли всячески се опитваше да я накара да млъкне и да запуши устата ѝ отново с ръката си, но другите двама мъже се събудиха. Хинтън скочи на крака и се развика гневно. Той издърпа младия мъж за краката и го заудря. Снайвли виеше от болка.

— Остави го на мира, Хинтън! — извика раздражен Краули. — Той само си иска това, което му се полага!

— Ще му дам да разбере, какво му се полага, кучия му син — ръмжеше Хинтън, като запокити Снайвли на земята и започна да го рита. — Ето какво ти се полага, свиня такава! Ето ти един ритник, на ти още един!

Той изрита Снайвли още няколко пъти, докато мъжът виеше и протестираше, сетне се примъкна пълзешком към одеялото си.

— Нека това да ти е за урок — изръмжа Хинтън. — Следващия път, когато направиш нещо против това, което съм заповядал, ще те накарам да съжаляваш защо не са те хванали войниците. Ами ти, мръсна кучко — продължи той, като я риташе яростно, — престани да си въртиш задника и да ми създаваш проблеми или ще те удуша!

Големият пръст на крака му се забиваше в тялото на Александра, докато тя се гърчеше от болка, обръщайки се насам-натам в опитите си да се предпази от ударите. После Хинтън се върна обратно до мястото, където бе разстлал одеялото си.

— Трябваше да я убием в скривалището — недоволстваше Краули. — Тази жена създава повече грижи, отколкото струват десет жени. Всички ние разделяме тези грижи, но не и ползата от нейното присъствие тук, по дяволите!

— Ще стане, когато му дойде времето — отсече Хинтън и легна върху одеялото. — Казах ти, че двамата със Снайвли ще правите каквото си искате с нея, когато аз кажа, че може. Дотогава ще я оставите на спокойствие и двамата.

Краули промърмори нещо под носа си, сетне млъкна. С болки в хълбоците, по които я бе ритал Хинтън, Александра трябваше да изчака отново, като се ослушваше кога най-сетне мъжете ще заспят. След малко Хинтън отново захърка, Краули издаваше обичайните си звуци. Най-сетне и Снайвли започна да диша тихо и равномерно. Александра дръпна възела на въжето около китките си. След като

освободи ръцете си, тя придърпа нагоре краката си и развърза въжетата около глезените.

Цялата в напрежение, Александра се изправи тихо, после се сниши и запромъква към ручея. След като прекоси потока, без да чуе никаква врява зад гърба си, тя се затича по брега. На стотина ярда от бивака, огромната маса от храсталаци и съчки, натрупани от пороищата между три дървета изглеждаше като по-тъмна сянка в мрака.

Александра тичешком заобиколи купчината, застана на колене и започна да си проправя път навътре в нея. Остри върхове на клони я драскаха и късаха дрехите ѝ, но тя не им обръщаше внимание и пълзеше все по-навътре сред заплетените клони и съчки. Чу някакво шумолене и си даде сметка, че е възможно да има малки животни или дори змии, за което не беше се сетила. Преодоля пристъпа на гадене и малодушие и продължи да пълзи.

В центъра на купчината тя стигна до част от дънер, под който имаше свободно малко местенце. Набута се в отвора му и зачака. Когато бандитите открият, че е изчезнала, те щяха да я търсят в посока към Батхърст. В крайна сметка те щяха да се откажат и да изчезнат от страх да не бъдат заловени, а от мястото, където се намираще, можеше да види какво правят. След като веднъж си тръгна, тя щеше да се отпрати към селото.

Александра прекара с широко отворени очи, без да мигне нито за миг цялата нощ чак до изгрев-слънце, когато Хинтън откри, че я няма. Крещеше и псуваше Краули и Снайвли. Двамата мъже отговориха нещо, а след това настъпи врява, тъй като разбойниците бяха обезпокоени и изненадани. Те бяха прекалено далеч от Александра, за да може да разбира какво говорят, но няколко минути по-късно тя ги чу да оседлават конете.

Щом изгря слънцето, гъсталаците бяха не толкова сигурна защита, отколкото изглеждаха от разстояние и Александра се чувстваше изложена на показ. Тя можеше ясно да види как разбойниците свалят букаите от конете и ги завързват за дърветата, за да не се изгубят. След това те яхнаха конете си и тръгнаха покрай ручея към скривалището ѝ в посока към Батхърст.

Обля я студена пот, когато забеляза, че беше оставила широка, зееща дупка в купчината, докато се беше промъквала навътре. Не

смееше да мръдне, чакаше, притаила дъх, докато мъжете яздеха към нея. Те минаха, без дори да погледнат към купчината от клони и съчки.

Александра се обърна и погледна през мъртвите клони. Мъжете се разделиха, като Краули зави наляво, Снайвли надясно, а Хинтън тръгна направо към Батхърст. Когато изчезнаха, Александра изпълзя до края на дупката и я закри с клон, сетне се върна до дънера и се скри отново под него.

Времето минаваше твърде бавно и слънцето постепенно се издигаше по-високо. Изтощена от безсънната нощ, тя беше и гладна, но най-вече изпитваше жажда. Шумът от ручея на няколко ярда от нея и прясната влажна миризма, носеща се из въздуха оттам я измъчваше и тя непрекъснато облизваше пресъхналите си устни.

Денят ставаше по-горещ и някакъв шум в мъртвите, сплетени треви и листа на няколко фута от Александра привлече вниманието ѝ. Тя замръзна от ужас, когато очите ѝ се приковаха в една змия. Тъй като не знаеше нищо за австралийските змии, не беше сигурна дали е отровна, но беше огромна и дълга доста над 4 фута. Лъскавото ѝ тяло се извиваше под дънера на дървото на няколко фута от мястото, където тя лежеше, после изчезна. Когато Александра най-сетне се отпусна, чу тропот от приближаващи се в далечината копита.

Разбойниците отново бяха заедно, трите коня се движеха в бърз галоп. Александра се притисна към земята, наблюдавайки през храстите. Тропотът от копита се усилваше, след което се появиха тримата мъже. Страхът на Александра стана почти непоносим, щом те се приближиха, после я отминаха и отидоха към бивака.

След като слязоха от конете, мъжете отидоха до другите животни и ги закараха до багажа, после започнаха да слагат нещата върху товарните коне. Като работеха енергично и мълчаливо, те свършиха бързо. Хинтън сложи седлото на Александра върху коня, който тя беше яздил и го поведе, напускайки бивака в посока на запад. Другите двама го последваха, повели товарните коне.

Като наблюдаваше как изчезват от погледа ѝ зад хълма, от облекчението Александра почувства слабост, но едновременно с това и радост. След мъките, които бе преживяла, тя не вярваше, че е успяла да се измъкне от разбойниците. Първата ѝ реакция бе да изпълзи навън от дупката и да се затича към Батхърст, но се сдържа и започна да премисля какво да прави.

Въпреки че не беше уверена за разстоянието до селото, тя беше сигурна, че ще ѝ трябват няколко часа, за да стигне дотам. Искаше да пристигне на дневна светлина, но най-вече трябваше да бъде абсолютно сигурна, че разбойниците са напуснали района. След като премисли добре, реши да изчака до обяд. Дотогава мъжете щяха да са далеч, а тя щеше да може да стигне до Батхърст, преди да е паднала нощта.

Задуха слаб вятър и по небето се появиха разкъсани облаци, които предвещаваха дъжд. Час и нещо, след като разбойниците бяха напуснали мястото, Александра изпълзя от скривалището. Оглеждайки се внимателно наоколо, тя не забеляза нищо друго, освен раздвижени от вятъра дървета и прехвъркващи птички. Тръгна да пие вода от ручей, но жаждата ѝ бе преминала от силното желание да стигне до Батхърст, където щеше да бъде на сигурно място.

Тя вървеше забързана към селото през високите треви и храсти, когато си представи как изглежда — мръсно лице, разчорлена коса, разкъсани и зацапани дрехи. Дълбоко в нея говореше измъчен глас, който ѝ казваше, че изобщо няма значение как изглежда сега, когато животът ѝ бе опропастен. Тя престана да му обръща внимание, решена да посрещне смело клюките, подигравките, презрителното отношение и всичко онова, което я чакаше там.

Ветрецьт премина в силен вятър и облаци се сгъстиха покривайки небето, а в далечината тъгнаха гръмотевици. Дъждът изглеждаше неизбежен и като погледна небето Александра се забърза. В този миг, когато стигна до един гъсталак с храсти внезапно зад него се показва Хинтън на коня, с победоносна усмивка върху грубото му, обезобразено лице и със святкащи очи. Александра замръзна, парализирана от ужас.

Измина дълъг миг на мълчание, докато те се гледаха един друг, вятърът развяваше мръсната му руса коса и брада. Сетне той се засмя саркастично.

— Ти, глупава кучко — присмя ѝ се той. — Наистина ли мислеше, че ще ми се изплъзнеш? От тук до Батхърст има няколко овцевъдни ферми и посетих няколко от овчарите, които се грижат за стадата. Казах им, че жена ми е избягала и ги попитах дали не са я виждали. Никой от тях не беше виждал никаква жена, от което разбрах, че се криеш някъде и чакаш да си отидем.

Като слушаше безчувствена, Александра знаеше, че мъките, които беше изживяла, не бяха нищо в сравнение с това, което ѝ предстоеше. Жестоката му усмивка изчезна, но гласът му стана още по-свиреп.

— Войниците може да разпитват овчарите, с които говорих — изръмжа той, — и могат да се досетят кой съм аз. Така че трябва да прибера другарите си и да изчезна далеч оттук, но ти ще платиш за грижите, които създаде.

Като измъкна въже от седлото си, той ѝ посочи към бивака.

— Марш обратно там.

Мъченията ѝ започнаха отново. Хинтън яздеше зад нея, като я удряше с въжето и оставяше ивици от парещи болки по гърба ѝ. Александра тичаше и плачеше въпреки желанието си, а разбойникът я следваше и продължаваше да я налага с въжето.

Денят беше станал мрачен и предвещаваше буря. Гръмотевиците се чуваха все по-близо и по-често, черни облаци се носеха с вятъра, който брулеше дърветата и храстите. Александра едва си поемаше дъх, но тичаше колкото се може по-бързо, като се опитваше да избегне ударите на камшика и конските копита, които тропаха зад гърба ѝ. Хинтън ѝ крещеше да тича по-бързо и я шибаше с въжето.

Като стигна до ручей, Александра прецапа през него и се заизкачваха нагоре по хълма на отсрещната страна, но Хинтън дръпна юздите на коня си и я заобиколи, заставайки пред нея.

— Сега си свали дрехите — изръмжа той, докато слизаше от коня и го връзваше за едно дърво. — Хайде, бързай, кучко!

Желанието му я накара да се поколебае, понеже се срамуваше да се съблече пред него и това чувство за последно поражение беше непременно от страха ѝ. Грубото лице на Хинтън се изкриви в жестока наслада, когато видя страданието ѝ и той скочи към нея, удряйки я разярено с въжето.

— Сваляй си дрехите, евтина кучко! — крещеше той. — Твоята порода е добра да дава команди, а сега ще трябва да се научиш да се подчиняваш. Махай тези дрехи!

Като се препъваше, тя се отдръпна назад, опита се да избегне въжето и започна да се съблича трескаво. Хинтън се хилеше вулгарно, като спря да я бие и я наблюдаваше, като от време на време размахваше въжето, за да я накара да подскача. Бурята приближаваше

и на няколкостотин ярда светна мълния, последвана от грохота на падналата гръмотевица. Дърветата се мятаха насам-натам от вятъра и първите няколко огромни капки дъжд започнаха да падат.

Трепереща от страх, Александра свали и последната си дреха. Гледаше встрани, но продължаваше да чувства как изгарящият му поглед я поглъщаше, докато тя стоеше напълно изложена на неговата похот, а вятърът рошеше косите ѝ и огромните тежки дъждовни капки удряха по голото ѝ тяло. В агонията от унижението си тя почти изпита облекчение, когато той разкопча дрехите си и я дръпна на земята заедно със себе си.

Александра хапеше устни, за да сподави плача си от болката, докато той я обладаваше с дивашки тласъци и преднамерено я измъчваше по всички възможни начини. Сетне, докато продължаваше да я опустошава с животинските си звуци на задоволство, бурята се разяри с пълна сила. Отделните капки дъжд преминаха в силен порой и вятърът задуха като хала, която късаше листата и клоните от люлеещите се дървета. Заслепяващи мълнии разкъсваха мрачния здрач и заглушителни гръмотевици кънтяха от всички страни.

Светкавиците и гръмотевиците преминаха, заглъхваха нейде в далечината под писъка на вятъра и плющенето на дъжда. Хинтън най-после се изтърколи встрани от нея, сетне се изправи и закопча дрехите си.

Александра едвам успя да се вдигне на крака и облече прогизналите си дрехи с треперещи ръце, удряна от дъжда. След като се облече, тя тръгна нагоре по хълма, като криеше болката и страданието си зад стоическо изражение на лицето. Вървеше по следите на копитата, оставени от разбойниците през същия ден, а Хинтън водеше коня си, и я следваше.

На съвсем кратко разстояние едва до отсрещната страна на хълма, под едно дърво чакаха Краули и Снайвли, а конете стояха до тях. Краули излезе напред, като се хилеше саркастично и кимаше глава в знак на одобрение, докато Хинтън и Александра се приближаваха.

— Изглежда, че си ѝ дал добър урок, задето се опита да избяга, а, Хинтън? — говореше той. — Ние ще довършим урока, за да не го прави друг път.

— Не, няма да я закачате засега — нареди Хинтън, заставайки пред Александра. — Казах ви, че ще можете да я имате, когато аз ви

кажа, а дотогава искам да я оставите на мира.

Краули избухна гневно.

— По дяволите, проклета, подла свиня! — ревеше той. — Достатъчно дълго съм чакал за нея!

Хинтън отговори с още една поредица от псувни, като за малко двамата мъже да се сбият, блъскайки се един друг. Александра се отдръпна назад, за да не бъде блъсната, облекчена от това, че Хинтън не я даваше на другите, като се чудеше каква ли може да е причината. Снайвли не обръщаше внимание на разярените мъже, а очите му, вперени в Александра, излъчваха силна похот.

— Всички сме в опасност заради нея — крещеше Краули. — Ти говори с онези овчари, те ще кажат на войниците за теб. Щом трябва да се излагам на такава опасност, бога ми, аз също трябва да я имам!

— Да, в опасност сме — ревеше Хинтън. — И колкото по-дълго висим тук, толкова по-опасно ще става!

Той избута Александра, посочи ѝ коня и каза на Снайвли да приготви товарните животни. Сетне отново се обърна към другия разбойник.

— Тръгваме, Краули, така че ти можеш да дойдеш нас, или да си продължиш по собствен път.

Снайвли тръгна към товарните коне, докато Хинтън и Краули се гледаха кръвнишки в гневно мълчание. Краули се обърна, хапейки устни от ярост. Александра се качи на коня си и няколко минути по-късно те тръгнаха под дъжда, като Хинтън водеше коня ѝ, а Снайвли и Краули следваха с товарните коне.

Час по-късно Хинтън спря коня на една тясна пътека, направена от впрегатни животни, от тежки каруци и коне.

Като водеше направо на запад, далеч от Батхърст, пътеката предлагаше по-добър път, отколкото открития терен и Хинтън сви по нея.

Дъждът намаля, след което спря, и слънцето се показва през облаците на залеза. До едно поточе край пътеката, те спряха да направят бивак за през нощта. Хинтън и Краули продължаваха да бъдат враждебно настроени един към друг, като никой от тях не обелваше дума, докато разседлаваха и разтоварваха конете. Снайвли също мълчеше, тъй като не искаше да дава повод на нито един от тях да си излива гнева върху него.

С напълно мокра коса и дрехи, Александра трепереше от студ. Докато разседлаваше коня си, Хинтън ѝ крещеше да донесе студената храна. Тя извади сиренето и сухарите от багажа.

Хинтън нетърпеливо грабна храната си, когато тя му я подаде, а Краули я гледаше с ненавист и негодувание, когато тя му даде неговия дял. Снайвли впери горещия си лъстив поглед, докато взимаше храната си, но и тримата мълчаха. Александра се нахрани, след това взе одеялото си, което беше сложено зад седлото. Когато легна, Хинтън ѝ завърза здраво ръцете и краката.

Въжето се впиваше в китките и глезените ѝ и Александра лежеше върху влажната земя, увита с мокрото одеяло. Въпреки че беше изключително изтощена, тъй като не беше спала предишната нощ, ужасът ѝ от събитията от деня и неудобствата я държаха будна. Тя мислеше за отказа на Хинтън да разреши на Краули и Снайвли да я имат, надявайки се, че той ще продължава да бъде непреклонен в това отношение.

Като си мислеше каква ли може да е причината, тя реши, че Хинтън я използва, за да демонстрира надмощието си над другите двама. И когато постигнаше целта си според неговите схващания, щеше да им я прехвърли. С тази страшна мисъл в главата, с тяло, което я болеше от умора, тя потъна в неспокоен сън.

На другия ден, докато наблюдаваше действията на мъжете, Александра се убеди, че беше права за причините, които караха Хинтън да я пази от другите. С поведение на човек, който бе действал напълно в правата си, той продължи да пази каменно мълчание към Краули и чакаше той да проговори пръв. Когато спряха до едно езеро да напоят конете, Краули заговори на Хинтън, който постепенно излезе от мълчанието.

Към залез-слънце те избраха за нощувка мястото, където пътеката се пресичаше с един ручей. Докато разседлаваха конете, Хинтън каза на Александра да запали огън и да сготви, след това я сграбчи за рамото и я притегли по-близо до себе си.

— И ако огънят пуши, да знаеш — изръмжа той, — ще натикам лицето ти в него.

Като я пусна, той се обърна и разседла коня си. Александра събра съчки, които бяха изсъхнали на слънцето през деня. След като запали ярък, без пушек огън, тя изпържи ивици осолено свинско месо

и свари грах с ориз. Разсипа храната и щом всички свършиха, занесе съдовете до ручея да ги измие. Хинтън и Краули седяха до огъня и разговаряха, напълно забравили за караницата.

Щом коленичи покрай ручея и нареди съдовете да ги отнесе обратно до огъня, Александра чу тихи стъпки зад себе си. Преди да успее да се обърне, Снайвли я обгърна с ръце и започна да гали гърдите ѝ, докато се опитваше да я целуне. Тя се извъртя с отвращение. Никой от тях не продума, тъй като не желяеха Хинтън да забележи тяхната разправия и да излее яда си върху двамата.

Снайвли хвърли уплашен поглед към Хинтън, сетне погледна към Александра, хилейки се тържествуващо и лъстиво, докато се оттегляше. С треперещи от гняв и отвращение ръце, Александра занесе съдовете до огъня. След това грабна одеялото си и легна, слушайки разговора между Хинтън и Краули.

Преди известно време Хинтън беше споменал, че обмисля начин как да се сдобият с много пари и сега разказваше на Краули подробностите на плана. Смяташе да откраднат стадо овце и да го откара до река Хънтър, след това да продаде животните на части на различни фермери и овчари в областта.

Краули се съмняваше в плана, изтъквайки важен недостатък.

— Непрекъснато ни набиваш в главите за опасността да бъдем заловени — каза Краули, — така че аз нито за миг не съм я забравил. Овцете не могат да бъдат карани повече от десет-петнайсет мили на ден и войниците ще бъдат по следите ни най-много ден-два, след като сме задигнали стадото. Лесно ще ни настигнат.

— Да, това е основната пречка, която и аз видях — отговори Хинтън. — Огледах я от всички страни и не можах да измисля нищо. Но сега, когато открих пътеката, по която се движим от вчера, аз измислих начина, по който ще успеем да се справим и с това.

— Какво имаш предвид?

— Всичките овцевъдни ферми около Батхърст са близо една до друга и не можем да откраднем стадо от нито една от тях, без да привлечем внимание. Чух обаче за огромно стопанство в Пустошта, със стада разпръснати на големи разстояния едно от друго. Навярно тази е пътеката, която води дотам, тъй като ние вече сме били отвъд всички ферми около Батхърст. Можем да вземем едно стадо оттам и по всяка вероятност останалите няма да разберат за това в продължение

на седмици, а може би и месеци, а дотогава ние ще сме продали овцете.

— Колко далеч е фермата, за която говориш?

Хинтън вдигна рамене и поклати глава.

— Всичко, което знам е, че е много далече. Това обаче е по добре, тъй като, докато стигнем дотам, гюрултията около нас ще е поутихнала. Мисля, че ще си струва труда. Овцете ще се продадат бързо по два или три шилинга едната, така че хиляда и повече овце ще ни докарат доста пари, които ще ни стигнат за дълго време.

Интересът към идеята нарастваше и Краули съвсем се ентусиазира, когато Хинтън спомена за каква сума става въпрос. Дватамата обсъдиха плана, а Александра слушаше ужасена.

Тя си мислеше, че известно време те ще се крият, след това ще отидат до река Хънтър, където можеше да има някакъв шанс за нея да избяга и да стигне до някое село. Сега се оказа, че щяха да се отправят към далечните диви земи на Пустошта и тя щеше да остане пленница на разбойниците бог знае колко време.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни неприятната и студена нощ, която Александра беше прекарала върху влажната земя, се превърна в приятен спомен. Колкото по на запад отиваха, толкова по-горещо и сухо ставаше. В Сидней началото на лятото беше приятен сезон, но тук от безоблачното небе през всичките душни часове на деня слънцето сипеше жестоките си лъчи.

Отгоре на всичко пелерината ѝ се бе окъсала съвсем, а някъде по пътя бе изгубила и шапката си. Една нощ тя прерови торбите с дрехи, които разбойниците бяха откраднали от фермите. Откри мъжка шапка и палто и ги взе, за да я предпазват от слънцето, облече ги и нави маншетите на палтото. Това бе твърде рисковано действие, поради непредвидимостта на характера на Хинтън, ала той не каза нищо, когато я видя облечена с палтото и с шапката на главата.

С всяка изминала вечер той връзваше краката и ръцете ѝ явно небрежно, докато най-накрая се отказа, а освен това, не показваше никакво желание да я изнасилва отново. Стана ясно, че похотта му се възбуждаше единствено от вътрешното му желание да наказва и господства и доколкото тя не го предизвикваше и не вършеше нищо, което да го ядоса, той не ѝ обръщаше внимание.

Вечер, докато Хинтън разговаряше с Краули или вниманието му бе заето с други неща, Снайвли я изненадваше, когато е сама, и се опитваше да я закача. Тя се стремеше да избягва подобни ситуации, които щяха да вбесят Хинтън, ако той ги видеше двамата. Тези случки ѝ напомняха, че животът ѝ щеше да се превърне в ад, когато Хинтън я прехвърлеше на другите двама мъже, защото всяка нощ, навярно щеше да бъде насилвана по няколко пъти. В ръцете на Хинтън, тя зависеше от прищевките му и се чувстваше напълно безпомощна.

Една вечер, докато приготвяше вечерята, сред кухненските прибори, тя видя един малък нож и погледна на него по скоро като на оръжие, отколкото като на домакински уред. Сред заграбените от фермите неща имаше пищови, но беше невъзможно да скрие някой от

тях под дрехите си. Ножът обаче беше достатъчно малък, за да го пхне в подгъва на роклята си, където изобщо нямаше да се вижда.

Когато се увери, че бандитите не й обръщат никакво внимание, Александра направи отвор в подгъва на полата си и пхна в него ножа. Няколко поредни вечери тя го точеше на един камък, докато не стана остър като бръснач. Въпреки че нямаше никаква представа какво може да направи с него, тежестта на ножа в подгъва й внасяше в нея успокоение.

Освен с горещините си, Пустошта се отличаваше и с изобилието си на мухи. При ручеите и потоците към тях се прибавяха и цели облаци от комари. Мъжете псуваха и напразно размахваха ръце, но Александра откри, че може да прогонва досадните насекоми с клон, по който имаше листа, и тя непрекъснато носеше такъв и си вееше с него.

Независимо от обстоятелствата, имаше мигове, в които Александра изпитваше удоволствие от пътуването. Пустошта всяваше страх, това бе жестока земя, изпълнена с опасности, които дебнеха от всички страни, но притежаваше груба първична красота, на която човек оставаше подвластен. Авантюрата да се намираш там, където малцина са били, напълно отговаряше на нейното чувство за необикновеност и за риск. Необятните пространства поразяваха въображението й, а те бяха напълно различни от всичко, което беше виждала до момента, и тя ги намираше за безкрайно удивителни и омайващи.

Разбойниците обаче изпитваха силно отвращение от всичко това. Безкрайните простори и пълната изолираност на безбрежните земи ги потискаха и те ставаха нервни и раздразнителни. Със смесица от презрение и удоволствие тя се забавляваше, когато ги наблюдаваше как реагират подобно на деца, които, за да си вдъхнат кураж, когато минават покрай някое гробище, си подсвиркват уж небрежно с уста. През деня бандитите разговаряха помежду си, като се провикваха силно, а след залез-слънце палеха огън и сядаха съвсем близо до него, като държаха на почтено разстояние от себе си огромната и тъмна паст на Пустошта.

Те непрекъснато живееха в страх да не ги забележи някой и един ден, когато всички се намираха близо до върха на един хълм, Хинтън внезапно обърна коня си.

— Махайте се от пътеката! — изкрещя той на Снайвли и Краули.
— По-живо, глупаци такива! Махайте се от пътя и се скрийте в храсталаците!

Точно преди Хинтън да издърпа въжето, с което управляваше коня на Александра, за да го обърне, тя забеляза на отсрещната страна на хълма облаци прах, които се издигаха над пътеката. След това обаче вниманието ѝ бе насочено към усилията ѝ да се задържи на седлото, когато конят ѝ се завъртя рязко около Хинтън, който поведе групата встрани от пътя, като продължаваше да крещи на двамата мъже да бързат.

Конете тичаха в галоп, проправяйки си път между гъстата растителност. На около петдесет ярда от пътеката Хинтън се насочи към гъсти и високи храсталаци и спря зад тях. Другите двама мъже, които се движеха непосредствено след него, заедно с товарните животни, дръпнаха юздите на конете си.

— Какво има, Хинтън? — попита Краули.

— Някой се приближава към нас по пътеката — отговори Хинтън, сетне се обърна към Александра: — Ако издадеш звук, това ще бъде последното нещо, което ще си правила в живота си — предупреди я той мрачно. — Ясно ли ти е?

Тя кимна с глава, като наблюдаваше пътеката зад прикритието на храстите и чу тропот от тежки колела и видя гъсти облаци прах. Миг по-късно седем огромни каруци, теглени от волове, се показаха зад върха на хълма на мястото, където Хинтън бе свил встрани от пътеката. Бяха натоварени с грамадни, покрити с брезент бали вълна, а четирима въоръжени ездачи ги придружаваха.

— Вълната струва цяло състояние — коментираше злобно Хинтън. — Защо някоя богата свиня трябва да притежава всичкото злато, което тя ще му донесе? То ще бъде повече от достатъчно, за да ни стигне до края на живота.

— Не можем да я вземем — отговори Краули, — но бихме могли да откраднем някои от овцете му, от които идва тази вълна. Лично мен това ме устройва напълно.

Хинтън се изсмя язвително, съгласявайки се напълно с Краули. Когато каруците изчезнаха зад завоя, той обърна коня си и се върна на пътеката. Александра и другите го последваха. След това конете

отново се върнаха към обичайния си бърз ход, с който се движеха по пътя.

Вечерта те си направиха бивак край някакъв водоем. Когато Александра тръгна за вода, тя взе освен кофата и едно шише от вино, пълно с вода. Разстоянията между водните източници ставаха все по-големи и тя си мислеше, че ще дойде момент, когато те няма да могат да намерят вода. Бе споменала това на Хинтън, който само се бе засмял язвително и оттогава тя започна да държи винаги пълна с вода една бутилка от вино.

Щом стигна до водоема, тя изпразни шишето и го напълни с прясна вода, след това потопа и кофата, за да я напълни. Като криеше бутилката под дрехите си, тя я сложи обратно на мястото, където я пазеше — между хранителните провизии. След това се зае да приготвя обичайното ядене от осолено свинско, грах, ориз, питка и чай, които тя знаеше, че мъжете харесват. Но Александра знаеше също, че като постоянно меню тази храна в крайна сметка щеше да предизвика скорбут. Сред провизиите имаше пръстен съд с кисело зеле, което предотвратява болестта, но мъжете не го харесваха заради киселия му вкус. Единственият път, когато тя бе сипала от него върху чиниите им, Хинтън го беше хвърлил върху нея. Александра нямаше нищо против те да се разболеят от скорбут, дори го желаше повече от всичко, така че напълни чиниите им с обичайната храна, а на себе си сипа от киселото зеле.

След като се нахраниха, както обикновено, разбойниците напалиха буен огън, тъй като безбрежният заобикалящ ги мрак ги караше да се чувстват неспокойни. Разговорът им беше на обичайната тема — ненавистта им към Пустошта. На няколко пъти Краули беше предлагал да се върнат обратно и сега, когато Хинтън за пореден път отказа, той стана още по-настоятелен. Започнаха да си разменят остри думи и почти бяха на границата да се скарат, но в крайна сметка засилиха огъня и разстлаха одеялата си край него.

На следващия ден, когато отново бяха на път, Хинтън извика на Краули и му посочи едно кенгуру на около двеста метра от тях сред храстите.

— Виждаш ли онова кенгуру, ей там, Краули? — извика той. — Пробвай да го убиеш.

Краули вдигна двуцевката си и стреля по животното. Той не улучи и кенгуруто заподскача, отдалечавайки се. Хинтън сипеше подигравки, докато вдигаше пушката си и се оглеждаше наоколо. Няколко минути по-късно видя друго кенгуру и стреля по него. Животното се преобърна и се просна на земята, като се гърчеше в предсмъртна агония.

— Това кенгуру беше по-близо от другото — крещеше ядосано Краули.

— Не повече от няколко фута — отговори Хинтън, като се смееше и зареждаше двуцевката си. — Я да те видим дали можеш да се справиш със следващото.

Не след дълго те видяха друго кенгуру и Краули стреля по него. Куршумът рани животното и мъжете се запревиваха от смях, докато животното кървеше силно и се мятеше като обезумяло в опитите си да избяга, като падаше на всеки няколко фута. По-късно и Снайвли се присъедини към стрелбата и тримата разбойници започнаха да се целят подред по животните и се обзалагаха помежду си кой е по-добър.

На Александра направо започна да ѝ се повдига, тъй като си даде сметка защо Хинтън беше започнал стрелбата. Нито един от тримата не можеше да се похвали с каквато и да било интелигентност, но Хинтън беше хитър и беше измислил начин, който да отвлече вниманието на Краули от пътешествието им. Това беше жесток и брутален начин, който бе за сметка на мъките и живота на непредпазливите животни, които се бяха спрели, за да зяпат любопитно пътниците.

Но така или иначе, номерът на Хинтън постигна желанния ефект и необузданият и жесток спорт продължи и през следващите дни, запълвайки времето на бандитите. А вечер, седнали край огъня, те вече се караха не за това, дали трябва да се връщат към Сидней, а за уреждане на плащанията по обзалаганията, които бяха правили през деня.

Александра забелязваше много повече животни от тях, тъй като те виждаха само тези, които бяха на открито. Тя бе разбрала не само че е по-издръжлива физически от разбойниците, но и отдавна бе забелязала, че има по-остро зрение и слух от тях. Въпреки това те забелязваха достатъчно, за да оставят зад себе си кървавите следи от убитите и ранени животни.

Докато една вечер, тя миеше съдовете покрай един билабонг, Снайвли отново се примъкна крадешком до нея. Този път той успя да стигне съвсем близо, преди тя да го забележи, и се нахвърли върху нея. Докато я прегръщаше, като мачкаше гърдите ѝ и се опитваше да я целуне, тя се дърпаше като обезумяла да се изтръгне от прегръдките му и събори чиниите и канчетата.

Като чу тракането, Хинтън се изправи до огъня.

— Какво, по дяволите, става там? — изкрещя той, вглеждайки се внимателно нататък. Щом ги забеляза на лунната светлина той се впусна към тях.

— Снайвли, не те ли предупредих, мръсна свиня такава! — ревеше той.

— Тя ми каза, че мога! — крещеше Снайвли, като се мъчеше да избяга от Хинтън. — Тя ми каза, че може, щом искам!

— Хич не ме интересува, какво ти е казала! — крещеше Хинтън, като го гонеше. — Аз съм този, който заповядва тук, а не тя!

Хинтън улови за ръкава по-дребния Снайвли, завъртя го към себе си и го удари в лицето. От носа на разбойника потече кръв, той залитна назад и се просна на земята. Хинтън се доближи до него и започна да го рита, а Снайвли се мяташе като обезумял и се опитваше да избяга, а лицето му беше покрито цялото с кръв. Най-накрая Хинтън се върна, след като бе изритал Снайвли от другата страна на огъня.

— Така значи, казала си му, че може, а? — изръмжа Хинтън, пристъпвайки към Александра. — Предупредих те да не ми създаваш грижи, мръсна курво!

Александра знаеше, че е безполезно да протестира и да оспорва думите на Снайвли. Цялата трепереща от страх, тя се приготви в очакване на удара и когато Хинтън насочи юмрука си към нея, тя се сви и отчасти избягна удара, но все пак той успя да засегне главата и достатъчно, за да я зашемети. Тя падна на земята и Хинтън сграбчи косата ѝ и я повлече към одеялото. Започна да смъква дрехите ѝ и да разкопчава своите, след което я изнасили със зловни и ожесточени тласъци.

Когато Хинтън си завърза панталоните и се върна до огъня, похотливостта на Краули се разгорещи и те отново се спречкаха яростно. Вцепенена от болка и все още замаяна от удара по главата, Александра лежеше и слушаше как двамата вилнееха. Краули

настояваше да я има, а Хинтън му отказваше. Караницата приключи с враждебно мълчание и Александра придърпа одеялото си по-близо и зачака съня като бягство от нейните несгоди.

Тягостната атмосфера продължи и на следващата сутрин, а лицето на Снайвли беше цялото подуто. По-късно през деня враждебността между Хинтън и Краули изчезна и те отново започнаха да стрелят по кенгурата. Снайвли се присъедини към тях по-късно, след като последиците от предната вечер бяха забравени и Александра се надяваше той най-сетне да я остави на мира.

Два дни по-късно се случи нещо, което тя беше предвидила. През целия ден тя и разбойниците бяха вървели по пътеката, без да срещнат вода или ручей. Хинтън псуваше раздразнен и увеличи темпото в лек галоп, но пътят продължаваше да се вие сред сушавия, изпечен от слънцето терен и без никакви признаци за наличие на вода.

Щом се спусна здрачът, тревогата на мъжете в огромната пуста земя излезе на преден план. Те спряха, изградиха бивак край пътя и запалиха обичайния си голям, буен огън. Александра попита Хинтън дали ще искат студена храна, и отскочи встрани, когато той започна да я бие разярен, псувайки и крещейки, че са прекалено жадни, за да ядат.

Докато мъжете седяха мрачни и навъсени край огъня, Александра измъкна тихичко бутилката с вода от торбата с провизии, заедно със сирене и сухари. Като съжаляваше дълбоко, че не може да даде на конете поне глътка вода, тя се върна до одеялото си. След като разбойниците заспаха, тя се нахрани и пи вода, после заспа. На следващата сутрин, тя скри бутилката под палтото си и я върна на мястото ѝ в багажа.

През цялата сутрин, все още нямаше никакви признаци, че някъде наоколо има вода, а слънцето се вдигаше по-високо в безоблачното небе и неподвижният въздух ставаше все по-горещ и сух. Вместо да стрелят по кенгура, мъжете мълчаха мрачно, изпитвайки влудяваща жажда. Удоволствието на Александра от тяхното страдание беше помрачено от съжалението ѝ към конете, по чиито устни беше полепнала изсъхнала пяна, докато те се движеха с мъка.

Рано същия следобед тя забеляза яркозелена растителност между треперещите горещи вълни на въздуха. Не след дълго конете вдигнаха глави и ноздрите им се разшириха, тъй като бяха надушили водата и преминаха в галоп. Озадачени разбойниците коментираха и погледнаха

напред, без да виждат нещо по-различно. Най-накрая, когато вече бяха съвсем близо до билабонга, от едната страна на пътеката Снайвли, а после и другите двама го видяха.

Щом стигнаха до билабонга, мъжете се втурнаха и започнаха да пият, но Александра удържа конете, защото можеха да умрат, ако пият много и прекалено бързо. Деветте големи животни бяха обезумели от жажда и тя трябваше дълго да се бори с тях. Хвана юздите и възетата за спиране и започна да тегли назад животните, след като изпиха няколко глътки вода. Сетне, когато силната им жажда вече премина, тя можеше да ги удържа да пият бавно.

Чак след като напои конете, Александра също пи, после отвори торбата, за да извади сиренето и сухарите. Докато гълтаха настървено храната, Хинтън отвори друга торба, в която имаше стомни с ром, откраднати от фермите. Като подбра съд, в който течността беше по-малко от половината, той изля съдържанието му. Обърна се към Александра и ѝ подаде съда:

— На, вземи и напълни това! И го пълни винаги, когато минаваме покрай места с вода — нареди ѝ той рязко. — Досега трябваше да го правиш, глупава крава такава!

Без да отговори, Александра взе стомната и отиде към билабонга. Коленичи в края на водата, която изглеждаше почти като огледало от отразените слънчеви лъчи. За втори път, откакто я бяха отвлекли разбойниците, тя обърна внимание на това, как изглежда.

Беше се променила до неузнаваемост, лицето ѝ бе покрито цялото със сажди от огъня, а косата ѝ съвсем се бе оплела под прашната периферия на мъжката ѝ шапка. Под тъмното и безформено мъжко сако се виждаше роклята ѝ, мръсна и разпокъсана като парцал. Потопи стомната във водата и я обзе отчаяно желание да бъде свободна. Също толкова силно тя бленуваше да отмъсти за това, което бяха направили с нея.

* * *

Няколко дни по-късно, когато си направиха бивак покрай една широка и кална река, те вече разполагаха с разточително количество вода. На запад от нея обаче теренът беше още по-сух, с дълги отсечки

между източниците на вода. В крайна сметка на Краули до такава степен му писна да се занимава с кръвожадния спорт да убиват кенгура, че отново постави въпроса за връщането. Постепенно той ставаше все по-настоятелен, като се караше непрекъснато с Хинтън.

Докато една вечер обсъждаха въпроса край огъня, Хинтън се ядоса:

— Престани да хленчиш, Краули! — отсече той. — Вече трябва да сме близо до проклетата ферма.

— От седмици повтаряш това — отвърна му Краули. — Щях да понасям всичко много по-лесно, ако можех от време на време да оправям тази жена! Кога най-сетне ще ми дойде редът?

Легнала само на няколко фута от тях, Александра погледна мъжете и се заслуша по-внимателно в разговора, и чу как Хинтън отговори по обичайния си начин:

— Както ви казах — изръмжа той, — ще стане, когато аз кажа.

— Е, добре — съгласи се Краули. — Ти заповядваш и никой не ти оспорва това. Просто питам кога ще стане това.

Силно безпокойство обзе Александра, тъй като долови угоднически нотки в гласа на Краули, който беше съвсем различен от обичайния му настоятелен тон. Александра, която беше научила много за Хинтън и за неговата глупава самонадеяност и чувство за превъзходство, знаеше, че Краули беше намерил верния подход, който можеше да се окаже успешен.

Хинтън се намръщи и се замисли, като поглади с ръка мазната си руса брада, сетне вдигна рамене:

— Това ще стане, когато вземем овцете — отговори той. — Тогавата тя е ваша и можете да правите каквото си искате с нея, по дяволите!

Перспективата беше съвсем далечна, за да задоволи Краули, който мрачно кимна и посегна към одеялото си, за да го разгърне край огъня. Сърцето на Александра се сви от ужас, обърна се по гръб и погледна към звездите — сега малко или повече, времето, когато щеше да започне още един голям кошмар за нея, беше определено.

Освен ужаса, който изпитваше физически, тя дълбоко се отвращаваше от това да бъде третирана като парцал, да бъде изцяло зависима от прищевките на другите. За първи път в живота си тя имаше силно желание да убива, но това не решаваше нещата.

Единственото нейно оръжие беше ножът, в подгъва на роклята ѝ, и дори ако нападнеше мъжете, докато те спяха, тя знаеше, че няма да може да убие всичките.

През следващите дни страхът ѝ нарастваше, тъй като забеляза постепенна промяна в растителността. Дори и за нейното неопитно око земите вече изглеждаха по-добри за пасбища, отколкото терена, през който бяха минали. Разбойниците не бяха забелязали това, тъй като не направиха никакъв коментар, но голите отсечки се срещаха все по-рядко. И една сутрин, когато тъкмо бяха тръгнали отново на път, тя бе обзета от страх, тъй като видя облаци прах на няколко мили в северозападна посока. Бе причинен от стадо овце.

Минаха часове, но никой от мъжете не забеляза праха, докато Александра не го изпускате от очи. По пладне той се оказа точно на юг от тях и много по-близо, и просто се набиваше в очи. Най-накрая Снайвли го забеляза:

— Ей, погледнете там! — извика той възбудено, сочейки с пръст. — Погледнете онзи прах там! Не мислите ли, че може да е от стадо овце?

Другите двама мъже впериха поглед на юг, сетне започнаха да издават викове на доволство.

— Така, така Снайвли — отговори зарадвано Хинтън. — Завържи товарните коне за онзи храст и да отидем да поогледаме.

Снайвли забързано завърза животните встрани на пътеката, след това се качи на своя кон. Тръгна на юг през вълнообразните хълмове в лек галоп. Около тях се вдигна прах и Александра се надяваше овцевъдът да ги забележи, но Хинтън предвиди тази възможност. След като изминаха половината разстояние до стадото, той забави ход, преминавайки в тръс, за да вдигат по-малко прах.

Когато Хинтън поведе групата към върха на хълма, за да се скрият зад дърветата, стадото се намираще в широка долина на една миля разстояние. Овцете току-що бяха преместени на друго пасбище и вдигнатият от тях прах се разсейваше. Те се въртяха наоколо на групи и хрупаха зеленината, докато един овчар и няколко кучета ги пазеха.

Александра забеляза още един овчар или по всяка вероятност това беше младеж, който чиракуваше, както и два коня на отсрещната страна на долината. Той стоеше зад една горичка, в края на която имаше колиба. Друг облак прах някъде в далечината привлече погледа

й и тя се вгледа по-внимателно в него. Беше друго стадо, което се намираще на няколко мили разстояние.

Докато разбойниците самоуверено се хвалеха как безмилостно ще се справят с овчаря, Александра ги прекъсна и им показа какво беше видяла. Мъжете впериха погледи през долината. Краули поклати скептично глава и каза, че не вижда нищо.

— Аз също не виждам — потвърди Хинтън. — А ти Снайвли?

Младият мъж не отговори, продължавайки да се взира напрегнато, след което кимна с глава.

— Тя е права — заяви той. — Ей там до онези дървета, има два или три коня и, доколкото виждам, някакъв мъж. В същата посока по-нататък се вижда прах от овце. Няма що, добри очи има!

— И проклета голяма уста — добави Краули и забеляза, че изведнъж Хинтън стана по-нерешителен. — Хинтън, дори и да са двама пак ще се справим по същия начин, както ако е един.

— За проклетия, не е все едно — отговори натъртено Хинтън. — Ако на няколко мили от тук има друго стадо, как си мислиш, докъде ще можем да стигнем с това стадо, преди да започнат да ни преследват?

— По дяволите! — изрева Краули. — Не съм бърхтил целия този път само за да слушам причини, защо не можем да направим това, за което всъщност сме дошли тук.

— А аз не съм изминал целия този път, за да бъда застрелян от банда проклети овцевъди! — отвърна му Хинтън, като издърпа юздите на коня и го обърна. — Ще намерим друго стадо, което е по-безопасно за крадене, и точка!

Краули не можа да обели дума от гняв, като брадясалото му лице побеля от обида и очите му кървяха. Той се обърна към Александра и тя се сви, като си помисли, че той ще я удари. Но той дръпна юздите на коня си, обърна го и последва Хинтън.

Двамата разбойници мълчаха ядосани, докато се връщаха на пътеката. Снайвли развърза товарните коне, след което Хинтън и Краули отново се скараха жестоко. Този път причината беше посоката, в която трябваше да вървят. Хинтън възнамеряваше да изостави пътеката и да яздят на северозапад, за да намерят друго стадо, а Краули искаше да продължат по пътеката на запад.

— Това проклето място е достатъчно гадно дори и когато се движим по утъпкан път! — крещеше Краули. — Но поне знаем, че вървим, където други вече са били. Ако се отклоним от пътеката, може да се загубим по тези тъпи места!

— Да се загубим? — подигра му се Хинтън. — Ние мъже ли сме или някакви си пикливи сополанковци? Можем да намерим пътя, без да се изгубим!

— Откъде знаеш? Никога не съм бил по-далече от няколко мили навътре от шосе или пътека, а и никой от вас не е бил! Открихме едно стадо, като следвахме пътеката, и може да намерим друго по същия начин!

— И да ни видят, глупако! Ние видяхме праха от стадото, докато се движехме по пътя, така че овцевъдите могат да забележат праха от стадото, което ние ще караме по него! Трябва да се махнем от пътеката!

Известно време двамата се псуваха и бесняха, сетне спорът приключи, както и предишния път. Хинтън гневно изкрещя, че тръгват в северозападна посока и че слага край на всички спорове. След това обърна коня си, остави пътеката и поведе коня на Александра. Другите двама го последваха, а Краули беше направо бесен.

Да яздат по неравния терен беше по-мъчителна и трудна работа, отколкото да се движат по пътеката и темпото беше по-бавно. Александра се пазеше от клоните на дърветата, като се навеждаше напред, а конете си пробиваха път през гъстите храсти и групи дървета, като се движеха с мъка през вълнообразните хълмове. В края на деня Хинтън спря конете в една долина до някакъв ручей, където щяха да нощуват.

Спорът между Хинтън и Краули отново се развихри и двамата мъже крещяха разпалено един срещу друг. В разтреперения глас на Краули, освен бесен гняв се усещаше непреодолим страх. Той продължаваше да повтаря, че могат да се изгубят в огромните земи на Пустошта. Снайвли си мълчеше благоразумно, но по всичко личеше, че е напълно съгласен с Краули.

Той събра дърва за огън и Хинтън му изрева, че може да ги забележат. Като чу това, Александра прибра граха и ориза и извади сиренето и сухарите. Наряза парчета сирене, взе шепа сухари и ги раздаде на мъжете.

След като се нахрани, се зави с одеялото си. Липсата на огън караше разбойниците да се чувстват още по-неспокойни в заобикалящия ги мрак. Въпреки враждебното си отношение Хинтън и Краули бяха седнали съвсем близо един до друг. Александра усещаше как мърдат неспокойно, тя се присмя на страха им, сетне погледна към звездите и заспа.

На следващия ден тя разбра, че има достатъчно основания да се съмнява в способността на Хинтън да води групата в Пустошта, тъй като той имаше изключително лошо чувство за ориентация. След като заобикаляха стръмни склонове и други прегради, които се изпречваха пред тях, той на много пъти значително се отклони от северозападната посока. През този ден минаха две стада, едното от тях толкова близо, че Александра усети миризмата на овцете, но разбойниците не успяха да ги забележат.

Когато вечерта си направиха бивак, Краули разпалено настояваше да запалят огън.

— Нямам намерение да прекарам още една тъмна нощ в това проклето място! — пенеше се той. — Няма никаква причина да не палим огън, след като освен скапаните диви животни няма кой друг да го забележи!

Хинтън се размекна и се съгласи явно поради това, че и на него самия му се искаше същото. След като запалиха огъня, Александра приготви обичайната топла храна, като сипа на себе си и голяма порция кисело зеле. Докато мъжете се хранеха, тя забеляза със задоволство, че по горната част на ръцете на Краули и Хинтън имаше кафяви петна, покрити с коричка. Това бяха първите признаци за скорбут.

На следващия ден Хинтън забеляза стадо, което вдигаше облаци прах, докато се местеше от едно пасбище на друго. Групата приближи стадото, като го заобиколиха от доста далече и после застанаха пред него, за да го наблюдават докато минава. Скрити зад гъсти храсти, Александра и разбойниците гледаха овцете, които се показаха на няколкостотин ярда разстояние от тях.

Вниманието на Александра беше привлечено от хората, които се движеха със стадото — овцевъд, жена аборигенка и тяхната челяд. Децата бяха повече от една дузина и на най-различна възраст, имаше едно бебе, което жената носеше на ръце, а на коня ѝ имаше други, още

непроходили или едва проходили дечица, както и големи момчета, които караха овцете. Най-странен от цялата компания беше мъжът, той изглеждаше като паднал от небето в Пустошта.

Вместо типичното облекло на овчарите, той носеше сукнен редингот, риза с висока якичка, копринен шал и цилиндър с широко дъно. Нещо повече, той беше единственият, който не правеше нищо, с което да помогне на семейството или на стадото. По-малките деца помагаха на по-големите си братя да карат стадото, дори съвсем невръстните дечица участваха, като от коня на майка си държаха възетата на пет коня, натоварени с провизии и екипировка. В това време мъжът рисуваше върху скицник, поставен на предната висока част на седлото, напълно отнесен, без да забелязва какво става около.

Краули искаше да откраднат овцете, като коментираше радостно размера на стадото. Александра знаеше каква щеше да е съдбата на семейството и трябваше да се съдържа, за да не закрепси от ужас. Сетне се успокои, когато Хинтън заяви, че някои от момчетата са достатъчно големи, за да използват оръжие или пък че могат да избягат и да съобщят какво се е случило. Започна поредната бясна караница, като двамата мъже крещяха един срещу друг, в продължение на часове.

През следващите няколко дни, докато се движеха на северозапад, те не срещнаха повече стада и Краули държеше на своето, като повтаряше непрекъснато, че са се отдалечили прекалено много от пътеката, за да намерят каквото и да било стадо. На Александра ѝ се стори, че той е прав, тъй като и самата тя не беше забелязала никакви следи от овце. Но на третия ден сутринта, те стигнаха до широк пояс от утъпкана растителност, където по всяка вероятност, преди няколко седмици огромно стадо е било преместено на север.

За пръв път Хинтън и Краули разговаряха, а не крещяха един на друг. Краули беше въздържан по отношение на това да продължат по следата като каза, че така ще се отдалечат още повече от пътя, и настояваше да се върнат обратно, преди да са се изгубили. Хинтън призна, че се намират на много мили разстояние от пътя, но твърдеше, че следите, оставени от стадото, са твърде обнадеждаващи.

Най-накрая двамата се съгласиха да открият овцете и да огледат обстановката, и ако имаше някаква причина, която не им позволява да откраднат стадото, да се върнат обратно.

Следите, които бяха оставили овцете, водеха към дълбок пояс от чемширови дървета. От другата страна на гората, стадото е било подкарано нагоре през скалиста и гола планина, разположена в посока изток-запад. Докато яздеше по билото ѝ, Александра проучваше терена пред себе си и видя къде се намира стадото. Далеч на север тя забележа неясно петно от прах на хоризонта.

На разбойниците им трябваша четири дни монотонна езда по следите на стадото, за да открият онова, което Александра бе разбрала за миг от върха на планината. Първоначално следата водеше на север до няколкостотин акра савана, в центъра на която, се намираще колиба и огромна, добре направена кошара от колове и храсти. Тук овцете бяха пасли известно време. След като изгубиха един ден в търсене, разбойниците откриха следата, по която стадото беше прехвърлено на друго пасбище на изток. Оттам овцете отново бяха преместени на северозапад.

На четвъртия ден следобед, Хинтън поведе групата през коритото на едно пресъхнало дере и сетне нагоре по гористия склон от отсрещната му страна. Между дърветата на върха на хълма, той дръпна юздите на конете и даде знак с ръка на другите да спрат. Пред тях се простираше долина, дълга около три мили и почти една миля широка, по която пасеше стадото. Краули и Снайвли се приближиха към Хинтън и тримата заоглеждаха стадото, обсъждайки го.

Александра се наклоняваше ту на едната, ту на другата страна, като се мъчеше да види нещо между дърветата. На отсрещната страна на долината, на върха на един хълм, се намираще друга голяма и стабилна кошара, а в сянката на дърветата от едната страна на хълма имаше колиба и водоем, заобиколен от високи дървета. Под кошарата се виждаше широка ивица гола земя, изпотъпкана от овцете, които минаваха на път за пасбищата.

Овцете бяха разпръснати на групички из цялата долина, заобиколени от около десетина кучета. Три коня пасяха върху малка могила, като два от тях бяха спънати, а другия оседлан. Близо до конете, на земята беше седнал един човек и тревогата на Александра нарасна, когато проточила врат, прегледа цялата долина. Въпреки че стадото беше огромно, по всичко личеше, че с него се занимава само един овцевъд.

Разбойниците бяха стигнали до същия извод и Краули злорадо отбеляза:

— Това е стадото, което търсим, Хинтън. Далече е от други стада и е най-голямото, което сме виждали, а освен това, има само един овчар.

— От тук не виждам друг, освен него — съгласи се предпазливо Хинтън. — Нека се приближим пеша и да огледаме по-добре.

След като завързаха конете, Александра последва мъжете надолу по хълма, като заобиколиха долината откъм страната на стадото. Когато дърветата се разрешиха, Хинтън ги поведе към стадото през най-гъстите храсталаци върху склона и на няколкостотин ярда от него спряха.

От по-ниско долината се виждаше съвсем ясно, до най-малките подробности и Александра забеляза, че със стадото наистина имаше само един овцевъд. Разбойниците отбелязаха този факт доволни и настървени и започнаха да обсъждат как ще откраднат овцете.

— Ще си направим бивак до пресъхналото дърво, от другата страна на хълма — каза Хинтън, — след това ще изчакаме и ще нападнем малко преди изгрев-слънце. Тогава ще ни бъде по-лесно да се справим с него, а и вероятността някой от нас да бъде застрелян е по-малка. Освен това, овцете ще бъдат в кошарата и ще ни бъде по-лесно да се справим и с тях.

Докато мъжете разговаряха, Александра наблюдаваше кучетата. Докато тя и разбойниците бяха слизали надолу по склона, кучетата седяха или лежаха на земята, наблюдавайки овцете. Сега онези от тях, които се намираха най-близо до стадото дишаха неспокойно, поглеждаха над овцете и към храстите, където се криеха тя и разбойниците. Тя се надяваше, че те ще излят предупредително, но те продължиха само да се движат и да се оглеждат.

Овцевъдът се изправи, като пъкна под мишница двуцевката си. Той освободи спънатите два коня, сетне ги поведе с въжетата към оседлания кон и се качи на него. Обиколи отстрани стадото, насочи се към горната част на долината, след това размота дълъг камшик и го размаха, като звукът от силното му свистене прозвуча като изстрел от пушка.

Стадото се раздвижи на вълни, от плющенето на камшика овцете се обърнаха и заприпкаха към водоема и кошарата, и заслизаха по

долината в бавен ход, като продължаваха да пасат. Кучетата тичаха напред-назад отстрани на стадото, препречвайки пътя на овците, които се опитваха да се отделят.

— Този човек ми изглежда познат — замисли се Хинтън и прокара пръсти през опърпаната си руса брада. — Страшно прилича на проклетия надзирател, който се опита да ме ожени за онази жена, дето я бях оправил.

— Кой? Старши надзирателят? — отвърна Краули, клатейки глава в знак на несъгласие. — Какъв дявол ще търси онова копеле тук? Този овчар е също огромен като него, но той в никакъв случай не би могъл да бъде старши надзирателят. Де да беше той, цяла седмица щяхме да го измъчваме, парче по парче щяхме да го режем.

Хинтън се засмя зловещо, сетне вдигна рамене.

— Който и да е той, това е последният му залез. Хайде да се връщаме към онова сухо дърво и да правим бивака.

Мъжът изглеждаше смътно познат и на Александра, но се намираще прекалено далече, за да може да види чертите и лицето му. Тя последва разбойниците, които започнаха да се връщат тихо назад по хълма, и като поглеждаше през рамо към непознатия, се опитваше да се сети къде може да го е виждала преди. След това се отказа, мислейки си за онова, което я очакваше.

Ако планът на разбойниците се осъществеше, Хинтън щеше да я прехвърли на Краули и Снайвли още на следващия ден. Единствената ѝ надежда да избегне тази съдба тя виждаше в това, да изпълни човешкия си дълг. Трябваше да намери начин да помогне на човека или най-малкото да го предупреди, че разбойниците са наблизо и възнамеряват да го убият.

* * *

Дейвид Керък вече знаеше, че има някой наблизо. Както винаги, щом надушеха непознати, кучетата ставаха неспокойни. От другата страна на долината отвъд стадото имаше някой, но поведението на кучетата сега говореше, че неканените гости са напуснали мястото.

Докато следваше стадото към езерото, Дейвид си мислеше, че кучетата са надушили някакви аборигени. От време на време те

обикаляха из района и често искаха овнешко месо, което той винаги им даваше. Понякога те се скитаха в околностите ден-два, преди да му се обадят, и това, което беше се случило днес, не беше нищо ново.

Вероятността да бъде някой друг беше много малка. Въпреки че сега пасеше свое собствено стадо, Дейвид беше сигурен, че Пат Гарити ще го посети, за да донесе малко провизии и да види как вървят нещата, като жест на приятелство. Но той беше напуснал Уайамба едва преди няколко седмици, така че беше прекалено рано за Пат да идва и ако беше той, просто щеше да излезе с коня си и да мине през долината.

Когато овцете стигнаха до езерото, слънцето беше вече ниско, и те се струпаха около водата, като пиеха жадно. Кучетата се присъединиха към тях, и Дейвид, докато яздеше между овцете, навлезе във водата, за да напои коня си. След като прецени всички възможности, оставаше само една — непознатите биха могли да бъдат единствено разбойници, дошли да го убият и да откраднат овцете.

Това беше малко вероятно, тъй като фермата се намиреше на стотици мили разстояние от местата, по които обикновено вилнееха разбойниците, но той си спомни за един случай, за който му беше разказал Пат. Преди много години, разбойници нападнали Пат и Майра с намерение да ги убият и да откраднат овцете. Пат тогава бил прострелян в крака, а Майра останала с дълбок белег на челото.

Като тичаха между овцете, кучетата подкараха стадото. Дейвид размаха камшика, яздейки около овцете, и кучетата заеха позициите си встрани по фланговете, докато стадото се движеше нагоре по хълма към кошарата. Докато го следваше, Дейвид продължаваше да си мисли, кои ли можеха да бъдат непознатите. По всяка вероятност кучетата бяха надушили аборигени, но вътрешният му глас го предупреждаваше дали не е и по-зловещия вариант.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде се дяна всичко това? — реवेशе Хинтън и удряше Александра. — Имаше толкова много сирене и сухари.

Александра избегна удара, като се отдръпна назад.

— Просто са изядени — протестираше тя. — Стигнаха само дотолкова.

— Не, ти си ги опропастила, това е станало! — крещеше той. — Ти си една проклета, негодна за нищо курва! За нищо не ставаш!

— Много хубаво, че са се свършили — измърмори Краули, — защото ми писна да ям само сирене и сухари. Хинтън, няма причини да не запалим огън и да сготвим нещо. Овцевъдът няма да го забележи.

Хинтън се колебаеше, оглеждайки се наоколо, застанал в края на дърветата покрай сухото дърво, а в това време вече се смрачаваше. Сетне вдигна рамене и кимна в знак на съгласие.

— Хайде, давай — изръмжа той. — Може и така да е, но не искам голям огън. И няма да спъвате конете, вържете ги! Ако са жадни, ще искат да пият вода и може да тръгнат към долината, където онзи ще ги види.

Мъжете вързаха конете, докато Александра събираше съчки за огъня, след което извади съда за вода и торбите с храна. Няколко минути по-късно, докато огънят гореше в края на пясъчното корито на сухото дърво, мъжете седнаха около него и започнаха да разговарят, а тя приготвяше храната. Беше останало съвсем малко от осоленото свинско, така че тя изпържи само няколко тънки парчета от него в тигана.

— И свинското е прахосала — изръмжа Хинтън, поглеждайки към тигана. — Но утре ще имаме всичкото овнешко на света, което можем да изядем.

Краули коментираше в знак на съгласие, сетне внезапно протегна ръка и оципа грубо Александра по бедрото.

— Овнешкото няма да е единственото нещо, което ще имам утре — добави той, хилейки се похотливо.

Разбойниците завиха от смях, а Александра хапеше устни, за да не заплаче от болка, като се отдръпна от Краули.

— И за мен овнешкото няма да е единственото нещо, което ще имам утре — отбеляза щастливо и Снайвли.

— Ще си чакаш реда! — изкрещя Краули. — Ти ще вземеш каквото остане, когато аз свърша с нея, а то няма да е много.

— Ще ми стигне — отговори Снайвли, като хвърляше цинични погледи към Александра. — Докато е жива и здрава, аз съм доволен.

Мъжете отново се изсмяха грубиянски, а бедрото на Александра туптеше от болка и стомахът ѝ се бунтуваше от страх и отвращение. Като свърши с готвенето и сервира храната, мъжете започнаха да обсъждат плана си как ще убият овцевъда и ще откарат овцете на изток. Александра се отмести встрани от огъня с чиния в ръка, след това я постави на земята, без да се докосне до нея, тъй като не можеше да сложи залък в устата си от притеснение и страх.

Докато слушаше разбойниците, тя си даде ясна сметка, че няма свой собствен план. Ако застанеше на страната на непознатия и се опълчеше срещу Хинтън и останалите, тя със сигурност беше обречена, освен ако и тримата не бъдат убити. Но овцевъдът беше сам срещу трима жестоки убийци и се намираше в изключително неизгодно положение. Тя трябваше да помогне на този човек да се пребори с престъпниците, но не знаеше какво да стори.

Помисли си, че дори и да бъдат убити разбойниците, тя може би щеше да размени трима жестоки мъчители с един, който нямаше да бъде по-добър от тях. От това, което бе чувала, някои от овцевъдите бяха безпътни и развратни. Тя се умисли за непознатия, като се чудеше дали го беше виждала преди, или може би той просто ѝ напомняше на някого, когото беше срещала. След това отхвърли тази мисъл, тъй като нейният непосредствен проблем бяха разбойниците.

След като се нахраниха, тя отиде да прибере чиниите. Докато подреждаше съдовете и канчетата, Краули се протегна да я оципе отново, а тя се дръпна встрани. Мъжете се запревиваха от смях.

— Чакай да видиш! Утре ще трябва да се мърдаш по-бързо, за да се измъкнеш от мен! — изрева той, усмихвайки се мрачно. След това се обърна към Хинтън: — Тя трябва да остане тук, докато се оправяме със скотовъда.

— Ъхъ, така трябва — съгласи се Хинтън. — Но за да сме сигурни, че няма да ни създаде грижи, ще я вържа като свиня, каквато е тя самата!

Александра отново се отдалечи от огъня. Като пестеше водата от стомната, тя миеше чиниите и слушаше разговора. Като отговаряше на въпрос от Снайвли, Хинтън каза, че ще отидат до колибата на скотовъда пеша, тъй като конете ще вдигнат повече шум. След това добави, че ще стоят будни цяла нощ, за да не се успят, така че да бъдат до колибата точно преди изгрев-слънце.

След като изми съдовете, Александра се зави с одеялото си, след това изведнъж се сети за двуцевките и пищовите, които се намираха сред откраднатите вещи. Помисли си, че би могла, след като бандитите тръгнат към кошарата, да се освободи с помощта на ножа, който криеше в подгъва на роклята си, да вземе оръжие и да ги проследи. Щом приближаха колибата, тя може да започне да стреля с надеждата да убие поне единия от тях и да предупреди с гърмежите непознатия.

С всеки изминал миг надеждата ѝ растеше, но тя потисна съзнателно оптимизма си, като се опита да разграничи желаното от онова, което можеше да направи в действителност. Всичко бе една възможност, но нищо повече.

Бе виждала оръжията само веднъж, когато разбойниците бяха подреждали плячката си в скривалището, и не можеше да си спомни дали сред ограбените вещи имаше барутници, или торбички за патрони. Логически погледнато, бандитите би трябвало да са задигнали и тях, но ако не бяха го направили оръжието щеше да е безполезно. От друга страна, дори и да имаше патрони, не беше изключено Хинтън да се сети за оръжието и да го вземе като допълнителна предпазна мярка.

Въпреки неизвестността, надеждата не я напускаше. Най-малкото съществуваше възможност да успее, перспектива, че утрешният ден може би щеше да ѝ донесе освобождението ѝ от разбойниците, а не по-страшни мъки. Тя се обърна и погледна към бандитите и сцената ѝ напомни за мрачен и мъчителен сюжет в стила на Хогарт.

Пламъците осветяваха изпъкналите черти на сбръчканото, брадясало лице на Краули, като хвърляха тъмни сенки върху кухините му, карайки го да изглежда още по-жесток. Очите и зъбите на Снайвли

блестяха на изкривеното му, злобно лице, докато той и останалите двама обсъждаха зловещия си план за убийството. Хинтън изглеждаше като самия дявол, белегът му приличаше на кърваво петно на светлината от огъня. Върху дебелиите му устни блестеше хрчка, студените му сини очи бяха безмилостни, а мазните му руси коси и брада обграждаха грозната му физиономия. Изпълнена с отвращение към тримата, Александра се обърна на другата страна.

Разговорът ставаше все по-вял, докато накрая съвсем секна. От време на време някой от тях хвърляше дърва в огъня, които лумваха със силен пламък за няколко минути, сетне бавно догаряха. Александра лежеше, загледана в звездите и в луната, която се движеше съвсем бавно, а времето течеше и тя гореше от надеждата планът ѝ срещу разбойниците да успее.

Късно през нощта Хинтън неочаквано изкреця някаква псувня и удари с юмрук Снайвли.

— Казах да не заспиваш! — викаше ядосано той. — Щом ние с Краули можем да стоим будни, и ти трябва да можеш!

Снайвли изкреця от болка и изненада, катурна се встрани от седналото положение, в което се намираше и се просна целия върху земята, после се изправи в цял ръст.

— Всъщност не спях — защитаваше се той. — Просто си бях затворил очите за миг.

— Спеше! Сега стой буден!

Снайвли въздъхна и като хвърли дърва в огъня, отново седна на земята. Огънят се разгоря, и мъжете седяха около него, без да говорят, след това отново угасна. Александра беше твърде напрегната, за да може да заспи, но затвори очи и се опита да си почине, подготвяйки се за изненадите на утрешния ден. В очакване да мине времето, тя се вслуша в цвъртежа на насекомите, в печалните писъци на нощните птици и другите звуци на Пустошта нощем.

Най-после Хинтън измърмори нещо на другите, хвърляйки дърва в огъня. Разбойниците се изправиха на крака, протягаха се и се прозяваха, докато проверяваха оръжието си. Хинтън взе въжета от багажа и се наведе над Александра. Хвана ръцете ѝ и я обърна по гръб.

— Няма да можеш да се освободиш — ръмжеше той, като увиваше здраво въжето около китките ѝ. Той ритна краката ѝ един до

друг, завърза глезените ѝ, като стегна силно въжето, което се впиваше в кожата, докато той го завързваше.

— Така, това ще те държи, докато се върнем обратно.

— А аз ще те развържа, щом си дойдем — добави Краули, като се хихикаше, надвесен над нея, предвкушвайки удоволствието си.

— Остави това за по-късно — каза раздразнено Хинтън. — Сега имаме много по-важни дела. Провери дали наблизо няма някой остър камък или нещо подобно, с което тя може да пререже въжето.

Краули отиде до огъня, взе горяща пръчка и се върна до Александра. Претърси мястото около нея и доволен от проверката отново отиде до огъня и хвърли пръчката в него. Тя чакаше, затаила дъх, за да види дали Хинтън или другите щяха да се сетят за оръжието в багажа, след това се успокои въздъхвайки облекчено, когато те тръгнаха между дърветата и заизкачваха хълма.

Като си наложи да изчака, докато се увери напълно, че те са се махнали, Александра събра с пръсти полата на роклята си и приплъзна ножа от подгъва. Като придържаше ножа си със стъпалата си, тя започна да реже въжето, с което бяха вързани ръцете ѝ. Всеки път, щом въжето се впиваше надълбоко в китките ѝ, тя се задъхваше от болка, докато най-сетне то се разхлаби съвсем и освободи ръцете ѝ.

Тя разряза въжето, с което бяха стегнати глезените ѝ, и бързо отиде до багажа. Намери продълговатия и тежък вързоп с оръжието, замъкна го до огъня и го отвори. Отмести двуцевките и пищовите и се усмихна зарадвано, когато откри една дузина барутници и торбички с куршуми. Сърцето ѝ обаче се сви, когато разгледа оръжието поотблизо. Затворите и петлетата, които възпламеняваха барута в подсиците липсваха.

Без тях оръжието беше толкова безполезно, колкото и ако нямаше амуниции. Александра изсипа вързоба и търсеше напразно да намери поне един затвор, сетне се отпусна на земята, въздишайки обезверена. Изглежда, че по някое време Хинтън беше изхвърлил затворите на пушките, в случай че тя успее незабелязано да вземе някоя от тях и да я зареди. С единственото оръжие, което имаше сега, малкия нож, планът и бе неосъществим, и тя трескаво започна да мисли какво да прави.

Погледна към багажа, след това към конете, които стояха завързани наблизо. За първи път, откакто разбойниците я бяха

заловили, тя имаше пряк достъп до предостатъчно провизии и коне, идеален шанс да избяга. Щяха да минат часове, преди те да се върнат, давайки ѝ време да изчезне, а можеше и да ги остави в безизходица, като вземеше всичките коне със себе си.

Нищо досега не бе я изкушавало толкова много, тъй като щеше най-сетне да се освободи от разбойниците. Но тя щеше да бъде съвсем сама в изпълнената с опасности, непозната и дива земя, а освен това, за нея бягство означаваше малодушие. Един мъж бе белязан да умре и за нея бе истинска мерзост да избяга и да го остави на съдбата, без дори да се опита да го предупреди.

Еднакво важно за нея бе и изгарящото я желание да отмъсти на разбойниците. Да ги остави безпомощни в Пустошта, не беше достатъчно. Тя ги мразеше със сила, която я изпепеляваше, по-натрапчива от всяко познато ѝ досега чувство, и тя желаше да ги види мъртви.

Размишлявайки отново върху ситуацията, тя не можа да измисли нещо, което да изравни шансовете между разбойниците и непознатия. Разбойниците обаче мислеха, че тя е здраво вързана, което ѝ даваше предимството на изненадата. Освен това, тя знаеше, че има пред себе си единствената възможност да си помогне сама, а времето изтичаше. Трябваше да направи нещо, каквото и да е.

Най-накрая тя реши да тръгне след бандитите и да изчака появата на благоприятен случай и да се възползва от него, а ако това не станеше, просто да извика и да предупреди овцевъда. Тя се запъти към дърветата.

Когато стигна до другата страна на хълма, луната вече беше залязла, ала небето беше ясно и звездите светеха ярко в часа преди изгрев-слънце. Гората остана зад нея и тя се движеше бързо през високата трева и на бледата светлина храсталаците хвърляха по-тъмни сенки.

Напрягаше очи, но едва различаваше хълма, където се намираха овцевъдът и кошарата, почти на четиристотин ярда разстояние. Голата ивица земя под кошарата, отгпкана от овцете, беше светло петно, заобиколено от високи храсти и треви. Александра тръгна през долината, като се слушваше и оглеждаше за разбойниците, но очевидно те бяха някъде напред. Докато притичваше от храст на храст, първите лъчи на изгрева докоснаха хоризонта.

Александра извървя тичешком последните сто ярда, като зави към един храст, отдясно на голата ивица земя под кошарата. Щом стигна до него, тя напрегна очи и забеляза неясните фигури на тримата мъже, които пълзяха нагоре по хълма към кошарата. Поколеба се за миг, сетне пое дълбоко въздух, сложи ръце на уста и започна да крещи с всички сили.

Письците ѝ разцепиха тишината и около кошарата на върха на хълма кучетата започнаха да ръмжат. Уплашени от псетата, овцете се замятаха насам-натам и започнаха да бляят, вдигайки невъобразима врява в кошарата. Извисявайки се над бъркотията, гласът на Хинтън трепереше от ярост.

— Да знаеш, ще те убия за това, мръсна курво! Хай размърдайте се по-бързо!

Разбойниците затичаха нагоре по хълма и Александра погледна към колибата, за да види има ли някакво движение там. Като не забеляза нищо, тя въздъхна отчаяно, когато разбойниците се втурнаха в колибата. По неизвестна причина овчарят не бе могъл да реагира, а кучетата не бяха в състояние да му помогнат, тъй като очевидно бяха завързани зад кошарата. Александра зачака да чуе изстрелите, които щяха да убият непознатия.

Изстрели обаче нямаше. Миг по-късно, когато слънчевите лъчи на изгрева осветиха небосклона, бандитите излязоха от колибата.

Объркани и разярени, те се заоглеждаха наоколо, докато в същото време врявата в кошарата продължаваше. Хинтън вдигна двуцевката си, изливайки яда си върху Александра.

— Ти, мръсна, хитра, кучко! — крещеше той. — Ще ти дам да разбереш, какво значи да си против мен!

Той вдигна пушката и Александра понечи да скочи в храсталака. В този момент, някъде по средата на хълма, сред гъсталака вляво на голата отсечка, в зараждащата се светлина на утрото, нещо проблесна. Яркият пламък от възпламенен барут бе последван от огнения език на двуцевка и силен изстрел разцепи въздуха, надмогвайки врявата в кошарата.

Снайвли, който стоеше на открито, напълно незащитен, политна назад и падна.

Другите двама се втурнаха объркани надолу по склона да търсят прикритие в гъстата растителност. Александра скочи в близкия храст,

давайки си сметка, че през цялото време непознатият е знаел, че разбойниците са наблизо и ги е очаквал. Но проблемът далеч не бе разрешен. Човекът беше един срещу двама хитри и зли престъпници. Тя запълзя през храсталаците нагоре по хълма, да вземе оръжието на Снайвли.

От другата страна на голата отсечка, мъжете си разменяха изстрели, докато Александра се изкачваше с мъка нагоре. Овчарят беше добре въоръжен, тъй като стреля три пъти едно след друго, когато бандитите се опитаха с непрекъсната стрелба да не му дават време да реагира. Краули изкрещя от болка, очевидно одраскан от куршум, и двамата с Хинтън станаха по-предпазливи. Смъдящата мъгла от барутния дим се разстиляше над голата отсечка и стигна до Александра, когато тя отмина бандитите.

Слънцето вече се показваше, когато тя излезе от храсталаците близо до върха на хълма, овцете продължаваха да вдигат врява с блеенето си, която заглушаваше изстрелите от оръжието долу по хълма. Снайвли се помръдна леко и Александра извади ножа от джоба на палтото си, докато прекосяваше голата отсечка под кошарата, до която той лежеше на няколко ярда от нея.

В този момент тя разбра, че той вече не представлява заплаха за когото и да било. Прострелян през белите дробове, той бе съвсем близо до смъртта, ризата му бе прогизнала от кръв, лицето бяло като платно. Погледът му я проследи, докато вземаше оръжието му, а когато тя започна да изтегля пищова от колана му, повдигна слабо ръка и я постави върху нея.

— Помогни ми! — прошепна той. — Моля те, помогни ми.

— Не мога да направя нищо — отговори тя студено, като отстрани ръцете му и измъкна пищова. — Освен това, и не искам, защото без теб светът ще бъде по-хубав.

Тя взе торбичката му с куршуми и барутника и ги сложи в джоба на палтото си.

— Ти си избрал как да умреш, още когато си решил какъв живот ще водиш, Снайвли.

Като се отдалечи от него, тя се заслуша в изстрелите и погледна към барутния пушек, който се издигаше над храсталаците. Единият от бандитите се намираше долу на хълма по права линия от нея, а другият беше вдясно и доста по-надолу и се опитваше да заобиколи овчаря, и

да го изненада с кръстосан огън. Помъкнала дългата и неудобна двуцевка и тежкия пищов, Александра тръгна надолу по склона към бандита, който бе по-близо до нея.

Като пълзеше тихо през шубраците, Александра погледна оръжията и видя петна от ръжда по тях. Никой не беше се грижил за тях и подсипите навярно бяха наблъскани с барутни сажди и ръжда, което можеше да предизвика засечка. Като нямаше никакво време да ги проверява, тя спря колкото да насипе още барут в барутниците в случай, че подсипите бяха частично запушени.

Под ранните лъчи на слънцето гъстата растителност, през която Александра минаваше, докато се спускаше по хълма бе комбинация от ярки петна и тъмни сенки. Когато на около трийсет фута от нея изпищя куршум, тя протегна врат, за да вижда пред себе си, докато се местеше от един храсталак на друг. В този момент забеляза бандита. Беше Краули, който лежеше по корем зад един шубрак със сплетени клони и вперил поглед надолу по склона, трескаво презареждаше двуцевката си.

В гъстата растителност Александра трудно боравеше с голямата и неудобна двуцевка и реши да я остави на земята, докато коленичеше зад един храст. Тя дръпна петлото на пищова, като го придържаше с двете ръце, и подпря дебелата му цев върху клона на един храст. Примижа с очи и се прицели в гърба на Краули, сетне си пое дъх, напрегна тялото си, за да посрещне отскока на пищова, когато падна петлото, и натисна спусъка.

Петлото щракна напред, кремъкът между челюстите му натисна капака на барутника и той се отвори, разпръсквайки дъжд от искри върху барута. Щом чу силното, металическо щракване на спусъчния механизъм, Краули се подпря на земята и погледна през рамо. Грубото му, брадато лице изразяваше учудване и ужас, когато от препълнения подсип на пищова изскочи фойерверк от огън и дим, и той се преобърна на една страна.

Стиснала здраво зъби, Александра не обръщаше внимание на огъня, който леко опърли веждите ѝ и покри лицето ѝ със сажди. Погледна през дима и започна да следи Краули, като движеше пищова. Миг по-късно, пищовът избълва огън, придружен със силен гърмеж. Огромна дупка се появи върху ризата му над колана, когато тежкият куршум раздра стомаха му. За миг лицето му се изкриви от

невъобразима болка и пълен шок, сетне почервения от ярост и той понечи да се изправи, олюлявайки се, и насочи пушката си към Александра.

Щом Краули се изправи, Александра понечи да скочи обратно в шубрака, но в същия миг изстрел процепи въздуха, куршум от двуцевка улучи Краули в шията и изведнъж гърлото му се превърна в кървава маса от разкъсана плът. С широко отворени очи и уста, той изпусна пушката и се строполи на земята. Агонизиращ, той издаваше предсмъртни хрипове, а крайниците му се мятаха конвулсивно, разбърквайки шумата около него.

От известно разстояние вдясно и по-надолу по хълма, Хинтън стреля по овчаря, който отвърна на изстрела с изстрел. Въпреки че очите ѝ смъдяха от барутните сажди, а ръцете ѝ трепереха от напрежение, Александра издуха цевта и подсипа, за да отстрани горещи частици от тях, ако бяха останали. Зареди отново оръжието, като нагласи пълнителя и протривателя под цевта, след което насипа барут и затвор капака. В това време Хинтън и овчаря продължаваха да си разменят откъслечни изстрели, а Александра взе двуцевката и запълзя надолу по хълма към разбойника.

Стигна на около четиридесет ярда от Хинтън, когато той очевидно започна да се безпокои, тъй като другарите му бяха престанали да стрелят.

— Краули! — извика той. — Къде си? Добре ли си?

— Той не може да ти отговори, Хинтън! — извика Александра през смях. — Той гори във вечния огън! Когато и ти след малко се присъединиш към него, двамата отново ще си бъдете подходяща компания!

Хинтън изкрещя цяла канонада от псувни и се затича надолу по хълма, като мачкаше всичко пред себе си. Александра се втурна след него, решена на всяка цена да не му позволи да вземе кон и да избяга. Докато тичаше през шубраците, жилавите клони я удряха в лицето и закачаха двуцевката ѝ, но Хинтън бягаше бавно и тромаво и тя почти го догонваше.

В подножието на хълма храстите бяха по-малки и започваха да оредяват и Александра виждаше разбойника. Спря и пусна двуцевката на земята, след което вдигна пищова. Докато той бягаше зигзагообразно между групичките храсти, тя се прицели в него, като

изчакваше да излезе на открито. Щом той излезе зад един храст, за да пресече на откритото, тя натисна спусъка, петлето щракна и пищова гръмна.

Куршумът счупи няколко клона зад Хинтън и той започна да тича по-бързо. Александра втъкна пищова под колана си, взе двуцевката и като притичваше от шубрак на шубрак пресече долината. Достигна до отсрещната страна, като през цялото това време Хинтън нито веднъж не спря, за да стреля срещу нея. Уверена, че в даден момент той все пак ще го направи, Александра сви наляво, когато той започна да качва отсрещния склон на хълма.

Въпреки шума от собственото ѝ тичане, Александра чуваше отчетливо тремавите и тежки стъпки на Хинтън, под които трещяха клоните. Като тичаше на около петдесет ярда вляво от него, тя постепенно се изравни с разбойника. Той спря, очевидно, за да я изчака и да стреля по нея. Александра намали темпото и премина в бърз ход, като се движеше тихо нагоре по склона. Когато след няколко минути той отново започна да тича, Александра беше стигнала до дърветата близо до върха на хълма.

Навлече в гората и като прехвърли хълма, заслиза по другата му страна. Щом стигна коритото на сухото дърво, тя се движеше крадешком покрай дърветата в посока към бивака. В мига, в който видя конете, тя чу как Хинтън се подхлъзна и препъна, докато тичаше нагоре по склона. Александра притичваше от дърво на дърво, докато най-сетне пред погледа ѝ се разкри мястото, където бяха издигнали бивака си. Скри се зад едно голямо евкалиптово дърво и като вдигна пушката, от време на време надничаше да види какво става.

Задъхан от тичането, Хинтън се промъкваше към мястото, където бяха струпани седлата и багажите, сетне спря до тях и погледна назад, готов да стреля. След малко, когато видя, че никой не го преследва, той се успокои. Свали по-ниско пушката, без да престава да наблюдава гористия склон, и постепенно дишането му стана нормално. Най-накрая той разхлаби пищова в колана си, остави двуцевката на земята и като взе едно седло, тръгна към конете. Александра излезе иззад дървото и се прицели с пушката в него.

Хинтън подскочи като ужилен от оса и изпусна седлото. Тръгна към двуцевката си, но спря, когато пръста ѝ натисна леко спусъка.

Небелязаната му половина на лицето стана бяла като платно, сините му очи излъчваха страх и той облизваше с език пресъхналите си устни.

— Нищо лошо не съм ти направил, което наистина да те е наранило — защитаваше се той. — Всеки на мое място щеше да го стори рано или късно, нищо повече от това не съм направил. Позволи ми да взема един кон, а аз ще ти оставя парите и всичко останало.

— Не, ти разруши живота ми, сега е мой ред и аз ще отнема твоя.

По грозното му лице блестяха капки пот и той отново облиза устните си. След това той зачака тя да отпусне спусъка, готов да се опита да избегне куршума в онази част от секундата между искрата в подсипа и изстрела на пушката. Александра се изпъна, за да завърти тежката пушка и да я държи насочена към него, докато стреля, сетне дръпна спусъка.

Щом петлето щракна, от пушката изскочиха огън и дим, поради свръхзареждането на подсипа. Хинтън се хвърли на една страна, легна на земята и започна да се търкаля. Със смъдящи очи Александра не обръщаше внимание на болката и продължи да следи разбойника с пушката, като я държеше прицелена в него. След малко димът се разсея напълно, но двуцевката засече.

Хинтън трмаво се изправи на крака, измъкна пищова от колана си и го насочи към Александра. След като вече той владееше ситуацията, страхът му на часа бе изместен от обичайното му арогантно поведение и той се ухили победоносно.

— Така значи, ще ме убиваш, а! — надсмиваше ѝ се той подигравателно. — Я си помисли по-добре, глупава курво!

С крайчеца на окоето си Александра забеляза някакво движение и отмести поглед натам. В този момент непознатия тъкмо излизаше безшумно от гората, която бе извън поглед на Хинтън, и насочи двуцевката си към бандита.

Когато тя отново погледна към Хинтън, той ѝ се хилеше зловещо.

— Ах, ти мръсна курво, ще ме подвеждаш, а? Искат ти се да ме накараш да погледна нататък, а ти да ми избягаш между дърветата? Да знаеш, не съм чак толкова глупав, няма да се отървеш от мен! Аз мога да се отърва от тебе, но ти — никога.

Той понечи да каже още нещо, но остана като гръмнат, когато чу шумното щракане на двете петлета на пушката. Докато той обърна

глава, за да види какво става, оръжието изтреця силно и от цевите му забълваха облаци дим. Шапката на Хинтън отскочи, косата от лявата страна на главата му се разбърка, а дясната половина на черепа му се пръсна и наоколо се разхвърчаха кръв, кости и коса. Куршумите го подхвърлиха на едната страна и докато падаше на земята, пищовът му гръмна безцелно с насочено надолу дуло.

Овцевъдът излезе от пушилката и Александра веднага го позна, бяха се срещали в Парамата. Шокът от разпознаването, примесен с непреодолимо чувство за облекчение, я остави безмълвна за миг. Овчарят също изглеждаше твърде изненадан и я гледаше втренчено, без да казва нищо. Александра първа дойде на себе си.

— Казвам се Александра Хамънд — рече тя, — и съм ви много благодарна за навременната помощ. Вие веднъж вече ми помогнахте, когато ситуацията беше далеч по-малко опасна. Това беше в Парамата, тогава вие оправихте падналото колело на двуколката ми. Но едва ли ще помните.

Той се държеше сдържано, но по всичко личеше, че му бе необходимо почти физическо усилие, за да откъсне погледа си от нея. После кимна, като отмести погледа си встрани, към багажа.

— Спомням си много добре — отвърна той тихо.

Озадачена от резервираното му отношение, внезапно ѝ хрумна, че нейният отблъскващ, раздърпан вид навярно го кара да мисли, че тя е жена на бандитите, обърнала се против тях, поради неизвестни нему обстоятелства.

— В случай че си мислите, че съм искала да бъда с тези хора, уверявам ви, че напълно грешите. Те ме отвлякоха близо до Сидней...

— Как бих могъл да си помисля подобно нещо? — прекъсна я той нетърпеливо, мръщейки чело. — Съвсем очевидно е, че сте била отвлечена.

Той се обърна към багажа и започна да преглежда съдържанието му.

— Виждам, че не сте уличница, мистрес Хамънд, както би видял всеки, който има поне малко ум в главата.

— В такъв случай не съм в състояние да разбера причината за вашето държание — отвърна тя. — Бихте ли бил любезен поне да ми кажете вашето име? Независимо от това, че разговорът ни нещо не

върви, като се имат предвид обстоятелствата, бих искала да зная с кого разговарям.

Той погледна към нея, след това вдигна двете товарни седла и ги занесе към конете.

— Казвам се Дейвид Керък.

След бързия ход на събитията през последния един час, на Александра ѝ трябваше секунда, за да си спомни, защо името му ѝ е толкова познато. Тя го изгледа потресена, давайки си сметка, че той бе убиец с присъда и смъртен враг на семейството ѝ, мъжът, който беше убил нейния братовчед.

* * *

Час по-късно, в колибата под кошарата, Александра все още се опитваше да проумее случилото се. Погледна надолу към хълма, наблюдавайки Дейвид Керък. След като подреди багажа до колибата, той натовари телата на убитите на трите коня и ги закара в подножието на хълма, където ги погребя.

Щом свърши, той се върна на хълма с конете и Александра започна да изпитва растящо притеснение, което потисна всички други чувства. Беше нещо напълно непознато за нея, реакция към Дейвид Керък просто като към мъж, и не бе свързано лично с него. Като анализира чувството си, тя си даде сметка, че грубото отношение на бандитите към нея бе причината да изпитва недоверие към мъжете като цяло.

Той се спря до едно дърво близо до колибата, където беше завързал останалите коне. Щом ги развърза, предпазливите им погледи се срещнаха, мълчаливо потвърждение за съществуващата между двамата пропаст на враждебност. Докато събираше въжетата за спъването на конете, той понечи да се обърне, сетне погледна отново към нея.

— Овнешкото, което виси зад колибата, е прясно — каза ѝ той.
— Чувствай се свободна да използваш всичко тук, което може да ти потрябва.

Чувството ѝ за вежливост изискваше отговор, но Александра успя да си наложи само да му кимне студено с глава.

Дейвид откара конете към кошарата и развърза кучетата. След това отвори вратата и овците наизскачаха навън, като тръгнаха надолу по хълма. Кучетата тичаха край тях и ги държаха в широка колона, а Дейвид тръгна след стадото яздейки, като водеше със себе си останалите коне.

Щом изчезна, Александра седна покрай тлеещата жаравна на огъня пред колибата. Безцелно хвърли съчки върху въглените, а в главата ѝ се блъскаха неясни и объркани мисли. Тя бе зашеметена най-вече от развоя на събитията, от прищевките на съдбата, освободила я от бандитите, за да я остави с Дейвид Керък.

През дългите седмици, прекарани с разбойниците, единствената мисъл, която ангажираше изцяло вниманието ѝ и часовете, в които бе будна, беше на всяка цена да избяга от тях. Сега, когато се бе освободила от тях, тя отново се намираше в капан, макар и по друг начин — този път между нея и семейството ѝ лежах стотици мили безлюдна Пустош. Дори да се опита да намери овцевъдите на юг, пътят ѝ щеше да бъде изпълнен с опасности. Можеше да се изгуби, да загине от жажда и глад. А близо до нея нямаше никой, освен убиеца на братовчед ѝ.

От съчките, които хвърли върху въглените, започнаха да се издигат тънки ленти дим и след малко дървата лумнаха в пламъци. Александра гледаше огъня и в нея се обади вроденото ѝ чувство да не приема никакво поражение. Независимо от това, че семейството ѝ се намираше далеч от нея, бандитите бяха мъртви и тя не трябваше вече да живее в непрекъснат страх от това да бъде изнасилена. В крайна сметка тя щеше да намери някакъв начин да се върне при семейството си и да се опита да започне живота си отначало.

Александра се изправи, и като си мислеше единствено за най-неотложните си нужди, си наложи да отхвърли за момента всичко останало. Беше гладна и изтощена, но първата ѝ грижа бе нейният одърпан и отблъскващ външен вид, който я бе дразнел в продължение на седмици. В подножието на хълма, водоемът даваше начало на ручей, напълно подходящо място, където най-сетне тя щеше да се изкъпе необезпокоявана от никого. Започна да рови из багажа, като търсеше някаква рокля и други неща сред дрехите, откраднати от бандитите.

* * *

Дейвид се обърна, погледна назад и видя, че Александра се движи из колибата. Въпреки че тя бе възкресила мъчителните чувства, които смяташе, че е загърбил в миналото, той изпита съжаление към нея. Разбираше какво е изпитвала като пленница на бандитите, и почувства облекчение, че е заета с нещо, вместо да седи потисната и мрачна, както преди.

Искаше му се да ѝ помогне, да я успокои и същевременно изпитваше силно желание да избяга от нея. Мъчителните спомени за изневярата, които тя възкреси в него, бяха мрачно предупреждение за наказанието, което той веднъж бе платил, поради това, че се бе поддал на красотата и очарованието. Размаха камшика и подкара по-бързо овцете през долината, към мястото, където тя правеше завой, изпълнен с желание да остави зад себе си колибата и красивата жена.

Близо до горната част на долината овцете пасяха шубраците. Той спъна конете и седна под едно дърво, наблюдавайки животните. Долината си беше съвсем същата, както и преди, и въпреки това мигът изглеждаше напълно различен. Предишните дни тя бе сцена на новия живот, който си бе изградил. Сега миналото му се бе появило отново и се бе домогнало до него, като предишният му живот и всичките му страдания бяха нахлули и в новия му живот.

Разбойниците не бяха нищо, освен неприятност, която го заплашваше само физически. Премахването им беше рисковано, но ясно действие. Те обаче бяха довели със себе си човек, който бе напълно невинен от гледна точка на някакво престъпление, но представляващ далеч по-голяма опасност. Александра го атакуваше отвътре, предизвикваше в него състояние на криза, която го глождеше и измъчваше и той не бе в състояние да се бори срещу всичко това.

Въпреки че любовта към бившата му съпруга да бе отровена от нейната изневяра, която я превръщаше в разяждаща и болезнена сила, той не можеше да се откаже от нея. Вместо това той я бе сложил някъде дълбоко в съзнанието си и бе ангажирал ума си с други мисли, но тази любов продължаваше да бъде твърде голяма част от самия него, за да може да я прогони от живота си.

За първи път от почти две години, той извади часовника си и го отвори, гледайки миниатюрния портрет. От момента, в който се бяха срещнали, любовта му към нея се бе превърнала в единствената цел в живота му. Всичко друго беше подчинено на нея, дори и работата му, която се превърна просто в източник на средства, за да купува подаръци, които да накарат прекрасното ѝ лице да се усмихва. Тази липса на мярка беше подготвила почвата за катастрофата, правейки го сляп за недостатъците ѝ и оставяйки го без никакво убежище, когато тази нестабилна основа на живота му се бе сгромолясала.

С часове Дейвид остана в същото положение, вгледан втрещено в портрета. Късно следобед, изпълнен със смесени чувства, той стана и подкара овцете обратно надолу по долината. Нямахше особено желание да се връща в колибата, защото не искаше да среща Александра, но се тревожеше за нея след мъките, които бе преживяла и се питаше какво ли прави в момента. В същото време — и това предизвикваше още по-остър конфликт вътре в него — той чакаше с нетърпение да я види.

Пред очите му се показа колибата. От огъня се издигаше дим, а щом стигна по-близо до хълма, Дейвид забеляза, че Александра беше облечена с тъмна рокля вместо опърпаните дрехи и готвеше. Стадото стигна до водоема, като овцете и кучетата нацапаха във водата да утолят жаждата си. Възседнал коня си, Дейвид навлезе във водата и остави конете да пият, след това даде знак на кучетата и подкара стадото по хълма. Докато вървеше след овцете към кошарата, той мина покрай колибата. Александра не му обърна внимание, дори не го погледна. Беше коленичила покрай огъня и бъркаше в тенджерата. Като се замисли, той си даде сметка, че държането към него беше точно такава, каквото Дейвид бе очаквал — като към осъден престъпник, убил неин роднина.

Той се опита да се държи с нея също така резервирано, но това бе невъзможно. Тя омайваше с класическата красота на нежното си лице, което обаче говореше и за горд, решителен нрав, който бандитите не бяха успели да сломят. То бе обрамчено с дълги и гъсти кестеняви коси, които улавяха проблясъците на залязващото слънце. Въпреки безформената си дочена рокля и груби обувки, тя беше рядко красива, точно така, както и в скъпото облекло, с което бе облечена, когато я бе видял за първи път.

След като прибра овцете, Дейвид завърза конете за през нощта и се насочи към колибата, следван от кучетата. Тъй като не беше ял нищо от предишната вечер, той изпитваше силен глад, а храната, която Александра приготвяше, миришеше много по-апетитно, отколкото когато той си готвеше сам. Тя продължи да не му обръща внимание, когато той сложи оръжието до колибата и тръгна към огъня. Напрегнато, наситено с враждебност мълчание лежеше между тях.

Дейвид се огледа наоколо и разбра, че през целия ден тя бе работила усърдно. Багажът и кухненските прибори около огъня и в колибата бяха подредени педантично, а от едната страна на огъня беше натрупана спретната купчина с дърва за горене.

— Не е необходимо да вършиш каквото и да било — каза той. — Във всеки случай от теб не се очаква да правиш каквото и да било тук.

— Не обичам да безделнича — отговори студено тя, като продължаваше да не поглежда към него, докато обръщаше овнешкото върху огъня. — Докато съм тук, ще върша моя дял от работата. Скоро вечерята ще бъде готова.

Дейвид взе от колибата нещата си за бърснене и отиде до ручей. След малко се върна, прибра нещата си на място и седна до огъня.

Между двамата отново настъпи неловко, изпълнено с напрежение мълчание, стена от безмълвно недоверие. Александра взе едно от парчетата овнешко месо от огъня, нарязва го на дребно и нахрани кучетата. След това сипа от яденето в чиниите за себе си и за Дейвид. Тя вършеше нещата съсредоточено, като явно се стараяше да контролира както смущението си, че се намира близо до мъж, така антипатията си към Дейвид в частност. Взе чинията и чая си и седна, от другата страна на огъня.

Докато ядеше, Дейвид откри, че храната не само миришеше по-апетитно, отколкото когато си готвеше сам, но и беше много по-вкусна, а и Александра беше прибавила към неговите провизии и тези от багажа на разбойниците. Печеното месо беше крехко и сочно, а излишните мазнини, които придаваха специфичния тежък вкус на овнешкото, бяха изрязани. Тя беше прибавила към граха и фасула парчета пържено свинско месо, а киселото зеле беше вкусна гарнитура.

— Яденето е много вкусно — отбеляза той.

Александра повдигна рамене, погледна към него през пламъците на огъня, после отмести погледа си.

— Ще стигне за едно ядене — отговори безразлично тя.

Отблясъците от огъня осветяваха прекрасното ѝ лице, превръщайки я в красиво видение и Дейвид трябваше да си наложи да не я гледа непрекъснато. След малко той отново проговори.

— Зная, че искаш да се върнеш в семейството си колкото е възможно по-скоро. Фермата Уайамба се намира на юг от тук и е собственост на Патрик Гарити. Той може да ти помогне да се завърнеш в Сидней, но аз не мога да оставя стадото и да те закарам до Уайамба. Но аз съм сигурен, че Патрик ще дойде да ме посети и ти ще можеш да тръгнеш с него.

Забележките му говореха за загриженост, която изненада Александра, тъй като от резервираното му отношение не бе очаквала подобно нещо, а и след прекараните седмици с грубите и жестоки бандити ѝ се струваше непривично и странно един мъж да се отнася към нея с такава доброжелателност.

— Разбирам ви, че не можете да оставите овцете — каза му тя. — Кога очаквате да дойде мистър Гарити?

— Навярно в края на лятото, след като премине опасността от пожари. Когато си тръгнеш, можеш да вземеш конете и багажа на бандитите, те са си твои. Струват повече отколкото трябва, за да си наемеш придружител до Сидней.

— Баща ми ще плати за транспорта. Онзи, скопеният кафяв кон е мой, но останалите коне и нещата са ваши по право, вие убихте бандитите, не аз.

— Бе ми оказана голяма помощ, която високо ценя.

Александра пропусна темата с вдигане на рамене и двамата отново замълчаха. След като се нахраниха, тя изми чиниите в кофата за вода и Дейвид отиде да си вземе одеялото и го донесе до огъня. После седна и запуши с лулата, като се обърна към Александра.

— Ако искаш, можеш да спиш в колибата — предложи той.

Александра благодари с кимване, като подреждаше чиниите до огъня. След това отиде до багажа, взе оттам одеяло и го отнесе в колибата. Заобиколена от вещите на Керък, тя бе обхваната за миг от безпокойството, което след пребиваването си с разбойниците изпитваше, когато се намираше в близост до някой мъж. Повдигна рамене, опитвайки се да се отърси от това чувство, и се питаше дали то щеше да продължи да я преследва и когато се върне в Сидней. Това

обаче беше без значение, тъй като знаеше, че след пленничеството ѝ никой мъж, когото тя би харесала, нямаше да прояви интерес към нея.

Погледна през вратата към Дейвид и си помисли за отношението му към нея. Неговата доброжелателност изглежда беше мотивирана от нещо повече от вроденото му чувство за вежливост. Въпреки че той беше убил братовчед ѝ, тя осъзнаваше, че той не беше обикновен престъпник. Нямаше друг мъж, който да се различава до такава степен от представата за разбойниците, както Дейвид.

Докато пушеше лулата си, Дейвид взе пръчка широколистно дърво и извади ножа от джоба на сакото си. Той бе застанал с гръб към Александра и тя не можеше да види какво прави, но като че ли започна да дялка пръчката, но много скоро я сложи на място и прибра ножа си. След това извади часовник и отвори капака му. Отначало тя си помисли, че гледа колко е часът, но той дълго не откъсваше поглед от него. Когато Александра заспа, той все още седеше край огъня и гледаше в часовника.

Тя се събуди преди изгрев-слънце. Дейвид разчистваше пепелта и запали огън сред все още плътния мрак. След това отиде да провери овцете и конете, а кучетата го последваха. Александра сгъна одеялото си и излезе от колибата. Взе приборите и приготви за закуска каша и чай. Щом чу стъпките на Дейвид, тя сложи тенджерата и канчето върху една скала край огъня.

Дейвид седна и започна да яде.

— Много е вкусно — отбеляза той, — благодаря ти. Но не си длъжна да правиш нищо, Освен това, което ти е необходимо.

— Разбирам — отговори тя. — Но след като ми е даден подслон, докато съм тук, ще върша част от работата, както ви казах снощи. — Тя уви в кърпа останалите от вечерта овнешко и питка, и завърза краищата ѝ. — Това е за обяд.

Дейвид протегна ръка да вземе вързоп, но вместо да му го подаде, тя го остави върху един камък между тях. След това отиде в другия край на огъня. Дейвид забеляза, че тя избягва да стои близо до него и реши, че това се дължи на нейната омраза към него.

Дейвид взе вързоп с храна от камъка и отиде при конете. Оседла и яхна един от тях, поведе останалите със себе си и затвори вратата на кошарата. Овцете наизскачаха вкупом и се понесоха надолу по хълма, а Дейвид вървеше след тях. Когато мина покрай колибата, Александра

вдигна очи от огъня и го погледна. Той докосна с ръка шапката си, а тя кимна в отговор.

Докато овцете и конете пасяха, Дейвид се почувства по-доволен, отколкото през предния ден. Вместо да бъде потиснат от нахлуването в живота му на външен човек, напомнил му за стари страдания, той чувстваше, че не е самотен. Въпреки враждебността между тях, Александра беше забележителна жена. Тя бе не само изключително красива, но и най-смелото човешко същество, което той бе срещал. Тя бе устояла на жестокостите и гаврите на разбойниците.

Чувствата му бяха засенчени от предупредителен глас, някъде вътре в него, който му напомняше за страданията, които бе преживял заради друга жена. Той обаче знаеше, че с Александра положението беше временно и най-много да продължи няколко месеца. Той никога нямаше да я види отново, след като си тръгнаше с Пат и се върнеше у дома си в Сидней.

Имаше други непреодолими причини, поради които предишният му опит даваше погрешна основа да прави изводи по отношение на Александра. Докато ядеше храната, която тя бе приготвила за него, той си мислеше как тя настояваше да върши част от работата. Тя правеше това, което смята за правилно, независимо дали ѝ се искаше, или не. Бившата му жена беше лишена от подобни принципи, живееше за моментното удоволствие, което настоящето ѝ поднасяше.

Още отдавна той съвсем логично беше дошъл до извода, че не е честно да съди всички жени според бившата си съпруга. Но страданията, през които бе преминал, емоционално не му позволяваха да приеме това заключение, а и той самият не искаше. Хванал се като удавник за мъчителните и осквернени късчета, останали от любовта му, той не желаше да има нищо общо с жените. И докато следобедът минаваше в мисли за Александра, отношението му започна да се променя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Късно същия ден, докато караше овците надолу по долината, Дейвид знаеше, че Александра трябва да е в колибата, но изпитваше ирационално, неудържимо чувство да се увери, че това е така. Когато между него и склона, на който се намираше колибата, остана само едно разклонение на хълма, той се отдалечи от стадото, поглеждайки към колибата. Заслонила очи с ръка, Александра гледаше в посока към долината. Щом го видя, тя се обърна към огъня, а Дейвид отиде отново при стадото.

По време на вечерята разговорът им беше по-непринуден и студенината между тях започваше да изчезва. В отговор на комплимента му за яденето, тя каза, че до съвсем скоро опитът ѝ в готвенето е бил ограничен. Тя започна да му обяснява, но когато очевидно трябваше да спомене, че е готвила за разбойниците, изведнъж млъкна. Разбирайки напълно нежеланието ѝ да говори за бандитите, Дейвид бързо смени темата и я попита още колко окаченият близо до колибата овнешки бут може да изтрае, без да се развали.

— Около два дни — отговори тя. — След това няма да може да се яде.

— Добре тогава, вдругиден ще доведе стадото по-рано и ще заколя един овен. Имам достатъчно излишни.

— Навярно е така, тъй като вие имате най-голямото стадо, което съм виждала. Ваши ли са овците?

Дейвид кимна, обяснявайки ѝ как се е сдобил с тях.

— Рисковано е за сам овчар да пасе толкова много овце — продължи той, — но миналата година изкарах без големи загуби. Ако успея и тази година по същия начин, идната година ще наема няколко души да ми помагат.

— Уверена съм, че ще успеете, и разбира се, ви желая късмет. Това фермата Тибубура ли е?

— Да — отговори Дейвид учуден. — Откъде знаете?

— Чух да я споменават в разговор с мистър Самюъл Тери, един от основните акционери в Банката на Нов Южен Уелс. Той каза, че в

банката е открита сметка на ново овцевъдно стопанство в Пустошта и го назова по име. Какъв бяхте в Англия, овцевъд или фермер?

— Не, по образование съм инженер.

Сега беше ред на Александра да се учуди, но само до известна степен. Очевидно Дейвид беше добре образован и се различаваше в много аспекти от средния фермер или овцевъд. Беше космополит и интересен събеседник. Беше силна и властна личност и изглеждаше по-скоро като човек, свикнал да упражнява контрол над другите, отколкото да работи сам.

Докато Александра миеше съдовете, тя спомена, че е видяла стадо, подобно по размери на това на Дейвид във ферма на изток. Овцевъдът бил придружаван от жена аборигенка и многобройна челяд. Дейвид ѝ каза, че овцевъдът се казва Адолариъс Бодънхем. Той описа семейството и странностите на Адолариъс толкова забавно, че Александра се усмихна и за малко да се разсмее.

За първи път, откакто бандитите я бяха заловили, тя се развесели, и когато си легна, усещането за лекота не я остави. Легнала върху одеялото в колибата, тя погледна през вратата към Дейвид. Както и предната вечер, той седеше край огъня и гледаше часовника. Заспивайки, Александра видя, че той продължаваше да гледа втренчено в него.

На другия ден, след като Дейвид тръгна със стадото и преди да се залови за работа, Александра се замисли за разговора им от предната вечер. Тя си каза, че е имала изключителен късмет разбойниците да изберат Дейвид и стадото му, като прицел на техния злокобен план. Някои други, които биха били способни да убият бандитите, нямаше да притежават благородството, което Дейвид беше показал към нея.

Освен това, тя си даде сметка, че е имала късмет и с това, че пленничеството ѝ свърши в отдалечените пространства на Пустошта. Съчетанието от подигравки и непристойно любопитство, и доброжелателна, ала досадна загриженост, на което тя неминуемо щеше да бъде обект в Сидней, щеше да бъде непоносимо, непосредствено след мъчителните ѝ изживявания с разбойниците. Тук тя имаше съвсем обикновена работа, с която да се занимава, и самота, която ѝ помагаше да се приспособи, както към случилото се, така и да се подготви за онова, което я чакаше, щом се върнеше у дома.

На вечеря Александра и Дейвид разговаряха по-дълго от предната вечер. Безгласно те се бяха споразумели да говорят единствено на безобидни, неутрални теми и на Александра ѝ беше приятно. Напомняше ѝ за разговори с приятелите ѝ в Сидней, което изглеждаше толкова отдавна. След като прибра и изчисти, вместо да си легне, тя отново седна до огъня.

Дейвид пушеше лулата си и ѝ разказваше за овцевъд близо до Парамата, който му бе помогнал и показал как да гледа овцете.

— Франк Уилямсън помогнал и на Пат — добави той. — Наел го още като момче. Най-напред собственик на Уайамба бил Франк. Той продал стопанството си на Пат и се върнал обратно до река Нипиън. Тогавашното стопанство не се казвало Уайамба и не било толкова голямо, овцете били далеч по-малко от тези, които сега Пат притежава.

— Мисля, че съм чувала за мистър Уилямсън — замисли се Александра и се сети за разговора си в Камдън парк със стария градинар, който бе споменал името на Уилямсън. — Да, сега се сещам. Мистър Уилямсън има син, който държи магазин в Сидней, и той се свързал с мистър Джон Макартър с предложение да му продаде имота на баща си. Тъжно е да ви кажа, че здравословното състояние на приятеля ви е лошо и не се очаква да се оправи.

Дейвид се натъжи, клатейки загрижено глава.

— Съжалявам, Пат също ще съжалява. Но Франк беше твърде стар, пристигнал в Австралия още с Първата флота и ако наистина е починал, има зад гърба си дълъг живот.

— Защо избрахте да бъдете овцевъд? Като инженер щяхте да бъдете много добре в Сидней.

— Сигурно е така. Но в Сидней винаги ще съм бивш каторжник, а след това инженер. Тук аз съм просто овчар.

Отговорът му засегна факта, който силно озадачаваше Александра, тъй като бе напълно несъвместим с Дейвид. Въпреки че изобщо не приличаше на обикновен престъпник, Дейвид беше осъден за убийство. Като знаеше, че рано или късно ще трябва да го попита, тя реши да зачекне въпроса.

— Защо убихте Уесли Хамънд, моя братовчед?

Въпросът наруши мълчаливото им съгласие да не обсъждат спорни въпроси, но Дейвид го очакваше. Смъртта на нейния братовчед беше основата за непримиримостта между тях и след като взаимната

им резервираност започна да се стопява, този въпрос трябваше да излезе наяве. Докато отговаряше той наблюдаваше как ще реагира Александра.

— Защото, когато се върнах неочаквано вкъщи един ден, го заварих в леглото на жена ми.

Красивото ѝ лице не говореше нищо, но в огромните сини очи той видя, ако не съгласие, то поне разбиране за това, което бе извършил. Тя кимна с глава, докато се изправяше, и отиде в колибата, за да си легне. Разговорът за вечерта беше приключил. Дейвид беше повече от доволен, как той бе завършил, защото не искаше тя да си мисли лошо за него.

Дейвид постави лулата настрана, взе ножчето и пръчката календар, за да издълбае поредната чертичка. После ги прибра, и сложи дърва в огъня за през нощта. След това, без да изпитва особено силно желание да погледне портрета на жена си заспа.

На следващото утро, докато закусваше, Александра си припомни, че имат нужда от прясно овнешко.

— Ще приготвя всичко, за да заколиш овена веднага щом прибереш овцете в кошарата — добави тя.

— Добре, ще върна овцете един-два часа по-рано. Щом се оправя с овена, ще запаля огън в подножието на хълма и ще изгоря каквото остане от закланото животно, за да не привлича кучетата динго.

Разговорът създаваше домашна атмосфера между двамата, която Дейвид намираще за изключително приятна. Александра уви в кърпа остатъците от овнешкото и питката от вечерта за обяда му, като продължаваше да слага вързопа върху камъка, вместо да му го подаде. Но щом той подкара стадото надолу по хълма, тя му се усмихна, когато мина край нея. Прекрасното ѝ лице се преобрази и засия с цялата си красота, а слънцето изглеждаше мрачно в сравнение с нея.

В този момент си каза, да не забрави, че жена като Александра Хамънд никога няма да отдаде живота си на овцевъд, дори той да притежава огромни стада. С енергичния си и практичен характер, тя можеше да се занимава и с най-обикновен тежък труд, ако реши, че трябва, но по законно право принадлежеше към богатата, привилегированата класа.

Сполетялото я нещастие бе причина техните пътища да се пресекат, но в крайна сметка нейният път щеше да я заведе в посока,

напълно различна от неговата.

Докато караше стадото, Дейвид забеляза, че тревата беше започнала да оредява. Само след няколко дни ще трябва да премести овците на север в друга кошара. Беше рискована работа, стадото щеше да е уязвимо към нападения на кучетата динго, тъй като нямаше да има сигурността на постоянните кошари. Освен това, преместването беше трудоемка и тежка работа. Но с Александра, която щеше да се грижи за нещата, които поглъщаха много време, като правенето на бивак и готвенето, за него щеше да е по-лесно, отколкото преди.

Докато овците пасяха, Дейвид се стараеше да не мисли за месеците, които бяха пред него, когато Александра вече щеше да си е отишла. Изпълнен с нетърпение да я види и да поговори с нея отново, часовете минаваха прекалено бавно. За да запълни времето, той на два пъти премества овците на пасища с по-сочна трева. След това, някъде към обяд, подкара стадото обратно в долината, като ги оставяше да пасат по пътя.

Още щом я зърна, му стана приятно. Дори от разстояние тя излъчваше красота, която причиняваше болка. Когато я поздрави с махане на ръката, тя му отговори по същия начин.

Докато овците пиеха вода в езерото, тя отиде при кошарата, Дейвид подкара животните нагоре по хълма, а тя стоеше до вратата на оградата и я затвори, щом овците се прибраха, а след това му помогна да оправи конете.

— Всичко е готово — каза му тя. — Избрах място долу между дърветата, далече от колибата и изкопах дупка, за да заровим каранцията. Ножът, въжето и платницето са там.

Дейвид кимна одобрително, свали седлото от коня си и го постави встрани.

— Отивам да взема чук и да избира овена.

— Не го убивай пред останалите, Дейвид! — възкликна тя. — Няма смисъл да се плашат бедните животни, а чукуът се намира при ножа.

Никога досега тази процедура не беше предизвиквала някакво видимо страдание сред овците, но Дейвид кимна в знак на съгласие, развеселен от контраста между практичната и нежната страна на нейната природа. Избра един овен от стадото и го поведе надолу по хълма, а Александра вървеше пред тях. Щом стигнаха мястото,

подготвено от нея, той свали сакото си и нави ръкавите на ризата, а Александра отмести поглед встрани, когато той взе чука и уби овена с един-единствен бърз удар.

Задните крака на овена бяха омотани с въже и Дейвид закачи животното на един нисък клон. Александра нави ръкавите на роклята си и завърза парче брезент около тялото си, за да предпази дрехите си, след това му помогна да одерат кожата и да изчистят вътрешностите на овена. Вдигнала нагоре под определен ъгъл брадичката си и стиснала устните си до побеляване, Александра, изглежда се бореше с гнусливостта си. Дейвид ѝ каза, че той може да се справи и сам, както е свикнал.

— Не — отговори тя твърдо. — Това е по-скоро мое задължение, отколкото твое, а двама могат да се справят с работата далеч по-бързо, отколкото един.

Работеха съвсем близо един до друг и след малко Дейвид разбра, че поне голяма част от нейното безпокойство нямаше нищо общо с кървищата, с които се занимаваше. Докато дереше кожата от предния крак, ръката му се плъзна и докосна нейната. Тя се отдръпна рязко като опарена и се отмести по-далеч от него.

— Не си ти причината — обясни тя, като се изчерви смутено. — След престоя ми с онези грубияни, изпитвам неприятно чувство да бъда близо, до който и да е мъж и... — Тя млъкна, повдигайки безпомощно рамене. — Зная, че е странно и неразумно, но не мога да се отърва от това чувство. Нямах намерения да те обидя.

Като си даде сметка, че това е причината тя да не му подава нещата директно и да стои на разстояние от него, Дейвид заклати глава.

— Не се обиждам, Александра. Сега, когато зная за това, ще бъда по-внимателен да не ти причинявам страдание. Знаеш ли, аз също изпитвах чувства, които не са съвсем различни от твоите.

— Какво имаш предвид?

Той се обърна към овена, теглейки кожата.

— След като жена ми ми изневери, аз бях склонен да не вярвам на никоя жена. Това е дори още по-странно и по-неразумно, отколкото твоите чувства, Александра.

Когато отново се върна към животното, Дейвид застана от задната му страна. Те довършиха работата в мълчание. Александра уви

закланото животно с брезент, за да не го нападнат мухите, а Дейвид зарови в дупката вътрешностите. Тя свали брезента от себе си и уви в него ножовете, след това сакото на Дейвид и тръгна към колибата. С трупа на одраното животно върху едното си рамо, той взе кожата със свободната си ръка и я последва.

Александра остави сакото му до огъня и слезе по хълма. След като закачи трупа, Дейвид сложи кожата на покрива на колибата да се суши и влезе вътре да вземе бърснача, сапуна и огледалото. Когато пристигна до водоема, Александра переше брезента и миеше ножовете.

Тя погледна към него, когато той коленичи в края на водата да изплакне кръвта от ръцете си.

— В известно отношение, това, което се е случило и с двама ни, е едно и също — отбеляза тя. — И двамата сме страдали поради грехове на други и двамата сме били изправени пред обстоятелства, опропастили живота ни.

— Но същевременно нещата, които са се случили с нас двамата, се различават — противоречеше ѝ той. — Ти си напълно невинна, не си извършила никакво злодеяние, докато моята беда е резултат главно на това, което аз извърших. Не трябваше да убивам братовчед ти.

— Да, това е така. Наистина е неразумно човек да позволява гневът да контролира действията му. Но бандитите успяха да ме отвлекат, защото постъпих неразумно, движейки се без придружител.

— Навярно е така, но една жена трябва да може да се движи сама, където си поиска. И ако онези, които живеят само от плякосване и нападения над други хора се третират така, както заслужават, жените ще могат да правят това. Във всеки случай, както казваш ти, обстоятелствата опропастиха живота ми. Но това стана, само защото аз позволих да стане така, и ти трябва да избягваш да правиш същото.

— Как мога да го избегна? То вече е сторено.

— Не, нищо в живота не е последно, освен смъртта. След като бях докаран в Австралия, аз можех да забравя страданието си и да оставя миналото зад себе си. Но не стана така, защото аз не го желяех. Ти трябва да забравиш какво се е случило и да продължиш да живееш, както преди.

Александра въздъхна нервно, докато изцеждаше водата от брезента, като държанието ѝ говореше, че той бе пропуснал нещо

жизненоважно. Тя мълчаливо вдигна ножовете и брезента и се върна в колибата. Докато сваляше ризата, за да се измие и обръсне, Дейвид си мислеше за разговора, но не можа да открие някакво друго значение в това, което тя бе казала.

Слънцето вече беше съвсем ниско, когато той се заизкачва обратно по склона, където Александра готвеше. Държанието ѝ не предразполагаше към разговор и той сложи нещата си в колибата, след което започна да проверява екипировката, за да види дали беше в добро състояние, имайки предвид преместването на стадото на север. След като прегледа товарните седла, той провери внимателно въжето, което използваше за временните кошари.

Когато вечерята беше готова, Дейвид сложи на място навитото на спирала въже и отиде до огъня. Докато се хранеха, Александра разговаряше с него, но само за обикновени, безлични неща. Като избягваше предишните сериозни разговори за самите тях, тя очевидно смяташе, че той не е способен да разбере чувствата ѝ.

По време на една пауза в разговора, той зачекна темата, за която бяха разговаряли край езерото. Дори с риск да ѝ досади, той смяташе за важно да я предупреди да не повтаря неговата грешка. Каза ѝ, че трябва да вземе живота си в ръце и да остави случилото се зад себе си.

— Това е просто въпрос на твърдост — продължи той, — и аз зная, че ти...

— Не, не е — прекъсна го рязко тя. — Дейвид, животът ми преди такъв, какъвто го знаех, е опропастен. Ако трябва да бъда откровена и ясна до болка, аз съм опозорена и нямам никаква перспектива да се омъжа.

— Глупости! — отговори разпалено той, сетне премисли. — Е, вярно за мъже с ограничено мислене, онези от безгръбначния вид, които разчитат на другите да вземат решения вместо тях. Защо трябва да обръщаш внимание какво мислят хората? Ти си била жертва на престъпници, не си имала никакъв контрол над ситуацията, и точно така всеки разумен мъж ще мисли за случилото се с тебе.

Като го изучаваше, Александра се питаше дали той само се опитваше да ѝ вдъхне кураж, но видя, че е напълно искрен, макар и да грешеше. Тя бе виждала резултатите от опетнена репутация и смазващото въздействие на общественото мнение, срещу които малцина мъже биха се изправили. Дейвид беше един от тези рядко

срещани мъже с вътрешна сила, позволяваща им да следват собствените си убеждения, и тя си помисли, че бившата му жена трябва да е била изключително глупава, за да му изневери.

— Не, ти грешиш — каза му тя, като подреждаше на купчина чиниите. — Освен това, общо казано, миналото оформя настоящето и да се опитваш да игнорираш какво е станало преди, е безполезно. Но нека да не говорим за това сега.

— Добре. Така съм устроил кошарите с пасбищата тук, че едно-две стада от по три хиляди овце могат да пасат из тях до безкрайност. Време е обаче да преместя стадото в близките дни.

Александра беше доволна, тъй като това място предизвикваше неприятни асоциации в нея.

— Кога възнамеряваш да го местиш?

— През следващите два-три дни. Ще отидем на север, към базисната кошара. Засях градина там през пролетта и искам да видя как вървят зеленчуците.

— Плевелите със сигурност вървят добре, мисля аз — отбеляза тя шеговито. — Когато човек засее градина, не я оставя да се отглежда сама.

Дейвид се засмя и каза, че за него е по-важно да осигури добра паша на овцете, отколкото да гледа градината. Те обсъдиха как ще стане местенето на стадото и Александра попита къде ще държи овцете през нощта. Той ѝ описа подробно как се прави временна кошара, а след това ѝ обясни недостатъците и рисковете, свързани с преместването на стадото от едно пасбище на друго.

Разговорът им продължи по-дълго от друг път и огънят отслабна. Дейвид сложи дърва в него, след това извади ножа и пръчката, която Александра беше забелязала преди време. По нея имаше редица от резки и когато той добави още една, Александра разбра за какво служи тя.

— Аха, значи по този начин следиш датата? — отбеляза тя. — Съвсем съм забравила каква дата сме.

— Когато човек е извън града, лесно забравя — отговори Дейвид. — В Пустошта дните си приличат един с друг, но за овчаря е необходимо да следи датите, за да може да започне стригането на овцете навреме.

Той погледна резките и ги преброи, след това прибра пръчката.

— Днес сме 14 ноември.

Вперила поглед в огъня, Александра се сети, че съдбовният ден, в който бе яздила до Камдън парк, беше осми септември. На нея ѝ се струваше, че са изминали около два месеца откакто бандитите я бяха отвлекли, но не беше съвсем сигурна. Нещо, свързано с датата, се мярна за миг в съзнанието ѝ, но в този момент Дейвид заговори отново за преместването на стадото, и тя се заслуша. После стана късно и тя отиде да спи.

Седнал покрай огъня, Дейвид извади часовника и отвори капака. За миг се загледа в портрета, след това затвори капака и захвърли часовника далече в тъмното. Изненадана, Александра се надигна от одеялото си и седна, понечи да извика, за да го попита защо хвърля часовника си, после промени решението си.

Очевидно предметът бе свързан с миналото му, което той мислеше, че може да бъде загърбено, но Александра знаеше, че не е прав. Дори рана върху детски пръст оставяше, макар и блед, белег за цял живот.

На другия ден, след като Дейвид излезе с овцете, Александра се зае с домакинската работа, мислейки за семейството си. Страшно желаше да намери някакъв начин да им съобщи, че е жива. Особено се тревожеше за баба си, как ѝ се бе отразила непрекъснатата тревога, която тя изпитваше за внучката си, сега, когато седмиците от нейното изчезване вече бяха станали месеци.

Докато си мислеше за всичките тези месеци, Александра изведнъж се сети за един факт, свързан с това време, който предната вечер бе минал през ума ѝ само за миг. До този момент точните дати на дните нямаха особено значение за нея, тъй като през цялото време, докато беше в плен на бандитите, съзнанието ѝ бе ангажирано с мисълта, как да избяга. Но една дата, свързана със събитията от последните няколко седмици, беше от решаващо значение. По всичко личеше, че беше минал повече от месец от последния ѝ мензис.

Като тръгна като сляпа към огъня, Александра се опита да отхвърли смразяващото опасение, за да може да разсъждава трезво. Като започна от предния ден, тя се опита да си припомни отделните моменти, като броеше дните между тях и щом стигнеше до числото 28, все още имаше неща, които се бяха случили в периода след една седмица и повече от последния ѝ мензис.

Ужасът ѝ растеше все повече и повече, когато тя отново и отново броеше дните с надежда да е сгрешила. Тя не беше много сигурна за събития, станали три или четири седмици преди това, но вероятната грешка беше в най-добрия случай два или три дни. Заключение то беше както неизбежно, така и пагубно. Закъснелият ѝ с повече от седмица мензис означаваше, че тя е бременна от Хинтън.

Сега изпитанието, което тя предварително знаеше, че я очаква при завръщането ѝ у дома, щеше да бъде несравнимо по-лошо от съжаления, подигравки и многозначителни усмивки. Опозоряването ѝ щеше да има видим резултат — незаконородено дете, което щеше да носи завинаги и още едно позорно петно — да бъде заченато чрез изнасилване от търсен престъпник.

Изведнъж болката ѝ стана нетърпима, знаейки, че бъдещето ѝ обещаваше единствено безкрайна мъка. Последните думи на Хинтън се оказаха пророчески, тъй като тя не можеше да се отърве от него, дори и сега, когато той бе мъртъв. По време на мъките си като пленница, тя нито за миг не се бе поддала на отчаянието, ала този последен съкрушителен удар бе прекалено силен за нея, хвърляйки я в безнадеждно страдание. Тя се строполи край огъня и избухна в горчив плач.

Когато сълзите ѝ свършиха, тя продължи да подсмърча в отчаяние и унижение, знаейки, че сега животът ѝ е повече от безсмислен. Лежеше безчувствена до огъня, времето губеше своето очертание, всичко бе в мъгла, в даден момент часовете ѝ изглеждаха цяла вечност, а в следващия само миг. Внезапно се оказа, че е късно следобед, тъй като тя чу далечната глъч на блеещите овце, които приближаваха към водоема.

Реагирайки от чувство за отговорност и необходимост, Александра се изправи на краката си, цялата трепереща от неимоверното бреме на мъката си. Подутите ѝ очи я пареха от плача, но тя продължи механично да върши рутинната работа по приготвянето на вечерята.

След малко се чу тропотът от копитата от овцете, които забързано се катереха по стръмния склон. С приподхлъзване конят спря и Дейвид скочи от него, като се втурна към нея.

— Какво има, Александра? — попита разтревожено той. — Какво е станало?

Александра нямаше никакво желание да разговаря и само мълчаливо поклати глава в знак на отрицание и продължи да реже от овнешкото месо. Дейвид се огледа тревожно наоколо, сетне изтича до колибата, погледна надолу от другата страна на хълма и се върна обратно.

— Александра, не виждам нищо нередно. Моля те, кажи какво има?

Като отново поклати отрицателно с глава, Александра му даде знак да се махне, след което отнесе месото на огъня. Дейвид се огледа наоколо още веднъж, поколеба се за миг смутен, след това неохотно отиде до коня си.

— Трябва да погледна стадото, но ще се върна колкото е възможно по-бързо.

Той яхна коня и тръгна обратно надолу по склона, а Александра сложи месото да се пече. Раздуха огъня, след това забърка питата и сложи ориза и граха да се готвят, като вършеше работата си, без да мисли, напълно безчувствена.

Малко след като овцете минаха край нея, придружавани от кучетата, Дейвид дръпна юздите на коня си и другите коне зад него спряха и погледна за миг към Александра, сетне продължи нагоре по хълма. След няколко минути той се върна забързан до огъня.

— Александра, трябва да ми кажеш какво има — настояваше той. — Моля те, кажи ми, и аз ще направя всичко, за да ти помогна.

Като капитулира пред факта, че рано или късно трябва да му каже, Александра понечи да заговори, но гласът ѝ секна. Отново избухна в плач и зарови лице в ръцете си.

— Бременна съм — ридаеше тя, а раменете ѝ се тресяха от хълцанията ѝ. — Нося в себе си детето на долен и мръсен престъпник.

Дейвид понечи да каже нещо, сетне вдигна безпомощно рамене и седна край огъня. Александра избърса очите си и хвана вилицата с треперещи ръце. Обърна месото върху огъня, после разбърка яденето и махна питката от жаравата. Нахрани кучетата и напълни чинията на Дейвид.

Загубил апетита си, той занесе чинията настрана и изсипа яденето на земята за кучетата. Седна, напълни лулата си и запуши. Прекараха дълги часове в мълчание.

Късно през нощта той взе одеялото на Александра от колибата и уви с него раменете ѝ. Физически и психически изтощена, тя спя няколко часа на пресекулки, събуждайки се всеки път, щом той слагаше дърва в огъня. Към изгрев-слънце тя отново се събуди, когато той се раздвижи.

Като взе вързопата с обеда си, Дейвид тръгна към кошарата. Щом първите лъчи на зората осветиха небето, той се върна с нейния кон, оседлан с дамско седло. Завърза коня до колибата, влезе в нея и когато излезе, държеше в ръцете си мъжкото сако и шапката, които тя носеше.

— Хайде, ела с мен, Александра — каза той и когато тя понечи да откаже, той вдигна ръка. — Не, днес не бива да оставаш сама. Стадото трябва да отиде на паша и аз не мога да тръгна с него, ако ти не дойдеш с мен.

Докато тя кимаше с глава покорно, той се върна при стадото. Александра облече сако и сложи шапката, след това провери седлото на коня си. Коланът му беше малко по-стегнат, отколкото тя предпочиташе, и след като го нагласи се качи на коня. Като подскачаше на задните си крака, игрив и буен след дните, прекарани в почивка и добра паша, конят бързо се подчини, когато Александра ловко и сръчно приложи практическите си умения.

Когато Дейвид мина със стадото и конете, Александра го последва, поддържайки умерено темпо. Щом стигнаха подножието на планината, той изсвири с уста и даде знак на кучетата да обърнат стадото нагоре по едната страна на долината. Александра отиде към другия ѝ край, като пушна коня си в галоп, за да може да изразходва излишната енергия.

С лице срещу вятъра, тя почувства, че лети далеч от съкрушителното бреме на страданието си, и отпусна юздите. Младият и мощен кон се впусна с пълна сила напред, като копитата му удряха силно и шумно по земята. За Александра, това беше пълно бягство от мъката, тъй като стремителният бяг на коня през храсти и други препятствия, изискваше цялото ѝ внимание и умение, което тя бе придобила като малко момиче, докато яздеше през пресечените терени в Англия.

Докато овцете се движеха бавно нагоре по едната страна на долината, тя отиваше и се връщаше от другия ѝ край, като прескачаше ровове и храсти. После, когато овцете започнаха да пасат и спънатите с

въжетата коне хрупаха листа по склона, тя пресече долината и отиде до тях. Слезе от коня и Дейвид ѝ помогна да го разседлае и върза краката му с въжето.

— Виждал съм няколко много добри ездачи — коментираше той, с чувство на възхищение, — но ти си най-добрата.

Александра кимна в стремежа си да бъде вежлива, знаейки, че сега умението ѝ да язди нямаше никакво значение, тъй като никога вече нямаше да бъде поканена да се запише в никой ловен клуб. Търсейки сянката на едно близко дърво, тя седна, затваряйки се в нещастieto си, и Дейвид приседна до нея мълчаливо.

Часовете минаваха, но Дейвид не правеше никакви опити да я заговори. На обяд той сложи между тях шише вода и вързопа с остатъците от вечерята.

— Опитай се да хапнеш нещо, Александра — подкани я той, докато развързваше кърпата. — Моля те, само опитай.

Тя взе малко парче питка, което раздвижи соковете в празния ѝ стомах. Взе парче и от овнешкото месо.

— Навярно сега не е най-подходящият момент да разговаряме за положението ти — каза той, докато се хранеше, — но не мисля, че изобщо някога ще настъпи подходящ момент. Като виждам как се чувстваш, мисля, че няма да желаеш да се върнеш в Сидней.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато си даде сметка, че той е навлязъл в същността на проблема, изразявайки онова, за което тя самата избягваше дори да мисли, тъй като бе твърде болезнено. Но това беше така, нямаше къде да избяга от факта. Освен това, което самата тя трябваше да изтърпи, а и щеше да е унижение за своето семейство, дори и да се върнеше в Англия.

Като сдържаше сълзите си, Александра избърса очите си.

— Не, сега вече не мога да се върна у дома — прошепна тя покрусена.

— Следователно, ще трябва да останеш тук. С течение на времето болката ти ще премине. Напълно естествено е да тъгуваш за семейството си, но нищо не може да се направи срещу това. Що се отнася до всичко останало, трябва да го оставиш зад себе си навреме и да си създадеш един добър живот, Александра.

Александра отново изтри очите си, без да отговори. Тя знаеше, че той греша, като смята, че миналото може да се загърби. Той някак

си бе сляп за факта, че радостите и мъките са плодовете на предишни действия и решения. А що се отнася до това да си създаде добър живот тук, тя не беше в състояние дори да мисли. Можеше единствено да скърби, тъй като всяко подобие на предишния ѝ живот, бе безвъзвратно загубено за нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра гледаше внимателно в сенките под храста и търсеше животното, което Дейвид ѝ бе посочил, и след малко го видя. Уплашено от овцете, кучетата и конете, то се бе свило на топка с настръхнала жълто-кафява четина.

— Прилича малко на таралеж — замисли се тя, — но само малко. Какво е това животно?

— Мравояд — отговори Дейвид. — Четината му наистина го прави да прилича на таралеж, но това е козина, а не бодли. В много отношения мравоядът е доста необикновено животно. Вместо да ражда малките си, той снася яйца и ги носи със себе си в торба на стомаха си.

Говорейки, те подминаха храста. През последните няколко дни, през които местеха стадото на север, Дейвид непрекъснато ѝ показваше различни неща. Александра знаеше, че той се опитва да отвлече мислите ѝ от сполетялата я трагедия и до известна степен успяваше. Въпреки че беше виждала няколко кенгура и други необичайни животни близо до Сидней, Пустошта гъмжеше от чудновати създания.

Докато овцете хрупаха нежните филизи и семенните чашки на млади евкалиптови храсти, които растяха на големи групички, Дейвид привлече вниманието на Александра към могила от листа, клони и пръст от едната им страна. Върху нея пъстра птица малко по-дребна от кокошка ровеше усърдно с дългите си и силни крака.

— Тази птица е достатъчно голяма, за да бъде хищник — забеляза Александра. — Това тук бърлога на някое малко животно ли е и птицата се опитва да го изрови?

— Не, това е птица, която живее в евкалиптовите храсти, и се храни единствено с тези семена тук. Тази купчина е нейното гнездо, а яйцата ѝ са отдолу.

— Нейното гнездо? — повтори учудено тя.

— Да, очевидно тя използва комбинация от топлината на слънцето и от разлагащата се растителност, за да мъти яйцата си. Те са големи колкото пачи яйца и птицата знае как да поддържа постоянна

температура. През горещите дни тя покрива могилата с повече пръст, за да предпази яйцата от слънцето. Когато е по-хладно, разравя пръстта.

— Предполагам, че когато яйцата са готови да се излюпят, тогава птицата ги изравя на повърхността, за да не се задушат малките.

— Не, малките си проправят сами път навън от купчината. Щом излязат, те са напълно покрити с перушина и могат изцяло да се грижат за себе си. Доколкото зная, те никога не виждат родителя си. Навярно знаят инстинктивно как да оцеляват и как да вършат сложния процес на мътенето на яйца. Твърде любопитно, нали?

Александра въздъхна обезверена и отмести поглед встрани.

— Да, но и обезнадеждаващо за мен, като се има предвид положението, в което се намирам. От това следва, че детето, което нося, може да стане престъпник, но каквото ще да става. Така или иначе това ми беше известно и преди.

— Не, детето ти ще бъде човешко същество със свободна воля да избира между доброто и злото, а не животно. Освен това, децата могат да бъдат възпитавани, Александра. Фиданката ще израсне висока и права, ако се подпре, както трябва.

— Ние не сме пленници на миналото, но сме неговият резултат, като се стигне чак до деня на раждането ни. Хората избират по кой път да тръгнат, но кръстопътищата, до които стигат, са резултат от техни предишни решения. А една подходящо подпряна кленова фиданка никога няма да израсне като висок и изправен дъб.

Те никога не можеха да постигнат съгласие по основните си гледни точки, така че Дейвид се отказа да коментира по-нататък. Александра също млъкна, като размишляваше, че намира отдушник за лошото си настроение, като бе готова по-скоро да спори, отколкото да дискутира проблема. През изминалите дни към страданието ѝ се прибави безпомощна ярост, отчаян, надигащ се гняв срещу положението, в което се намираше. От време на време нервите ѝ не издържаха, но Дейвид никога не избухна.

Той започна да говори за градината в главната кошара, като изреждаше имената на различни зеленчуци, които беше посял.

— Чакам с нетърпение какво ще кажеш за тях, когато ги видиш — добави той.

— Както вече споменах, имам опит най-вече с цветя, но ми харесва да се занимавам с растения и за мен ще бъде удоволствие да видя какво мога да направя в градината. Остават ни още няколко дни, докато стигнем, нали?

— Да, след три-четири — отговори той, поглеждайки нагоре към слънцето — Недалеч от тук има билабонг с извор, който тече от малък хълм точно над него и там ще направим бивака за нощта. Вчера ти се занимава с него, затова аз ще избързам напред, за да го направя днес аз.

Александра протегна ръка назад към седлото и взе халката с въжетата, където бяха завързани товарните коне, които тя водеше, развърза ги и му ги подаде. Дейвид се обърна изчезна в гъсталака, заобикаляйки стадото. Като разви резервния камшик, който той ѝ бе оставил, Александра започна да наблюдава овцете.

За първи път в живота си можеше да участва във всичко, което ставаше около нея, и тя го правеше с голямо удоволствие. Дейвид ѝ беше показал как да управлява кучетата и овцете и тя знаеше, че целта му е да я отвлече от тъжните ѝ мисли. Но освен това, той се стремеше да ѝ се доверява във всичко и да я остави да прави онова, което искаше. Това бе непознато и удовлетворяващо преживяване за нея.

Освен това, по незабележим начин, който никога не изискваше отговори или налагаше някакъв натиск върху нея, той изразяваше все по-задълбочаващите се чувства към нея. Но това включваше бъдещето, а нейното нещастие беше прекалено живо, за да мисли за утрешния ден или да прави нещо друго, освен да понася болката си и миговете на негодувание и безпомощна ярост. Дейвид беше приятен и интересен събеседник и притежаваше качества, които тя харесваше и им се възхищаваше, но не искаше да търси нещо повече от това в чувствата си.

Докато следваше стадото, на излизане от гъсталаците с евкалиптови храсти, тя видя билабонга отсреща на откритото тревисто поле, където спънатите с въжетата коне пасяха. Между разпръснатите дървета на една ниска издатина над водата, Дейвид беше подредил на купчина багажа под едно дърво и събираше дърва за огъня. Овцете подушиха водата и покритите им с вълна гърбове се заклатиха забързано към нея.

Конете и овцете нагазиха във водата, а конят на Александра си пробиваше път между тях. След като изгради бивака, Дейвид излезе от дърветата, а овцете, напоени добре, започнаха да се връщат към полето да пасат. Той ги наглеждаше и в същото време правеше временната кошара в подножието на хълма, докато Александра разседла и спъна коня си и го пусна да пасе сред останалите животни.

Тя отиде до бивака и взе кофите за вода, след това ги занесе до извора, който представляваше малък вир с превъзходна студена вода в естествено каменно корито, засенчено от дървета и заоблени речни камъни от гранит. Докато пълнеше кофите, тя забеляза върху камъните резба, която по всичко личеше, че представлява силно стилизирани образи на хора, птици и други животни. Линиите върху камъните, навярно изрязани от аборигените преди векове, с течение на времето бяха загубили очертанията си.

Александра занесе водата до бивака, след това запали огън и започна да приготвя вечерята. Щом слънцето започна да залязва, Дейвид вкара овцете във временната кошара. Не след дълго, той се появи в бивака заедно с кучетата. Александра му спомена за резбата върху камъните при извора, и той ѝ каза за други, които беше виждал.

В същия миг той внезапно млъкна, тъй като в далечината се чу виене на куче динго, натрапчив и потискащ звук. Някъде в евкалиптовите храсталаци му отговори друго. Тъкмо неговият вой изчезна, трето куче, близо до него започна да вие мрачно.

Овчарските песове се наежиха и оголиха зъби, а Керък се намръщи, докато слушаше виенето на дивите животни.

— Тези кучета, изглежда са съвсем наблизно — замисли се той. — След като веднъж разберат какво могат да направят огнестрелните оръжия, те обикновено стават по-предпазливи, когато решат да се приближат до някое стадо, освен когато са много гладни.

— Убивал ли си някога кучета динго? — попита Александра.

— Да, но това беше преди доста време — каза той, заслушан в друго виене, идващо от различна посока. — Тези вероятно скоро са се преместили в този район и изглежда са доста голяма глутница. Може да си имаме грижи с тях, така че тази нощ ще спя до кошарата.

Като изостави темата, той отново заговори за рисунките на аборигените. От време на време се чуваше как кучетата динго вият, докато Александра привършваше с готвенето, а песовете гледаха в

тъмното, ръмжейки. Тя нахрани кучетата, след това сложи на Дейвид и на себе си.

Докато се хранеха, Александра отново се върна към забележката, която бе направила предната вечер. Разговорът им бе засегнал бандитите и Дейвид беше споменал, че ги познава отпреди. Като си спомни разговора между Хинтън и Краули за някакъв старши надзирател в Парамата, тя попита дали той е човекът, за когото бяха говорили разбойниците.

Дейвид кимна, като й каза, че е отговарял за един строителен обект, където двамата бандити са били общи работници.

— Те повече създаваха грижи, отколкото работеха — добави той, — така че когато избягаха, не липсваха на никого.

— Защо избягаха? Да не би да ги изпращаха в затвора на остров Норфолк или нещо подобно?

— Не, навярно и това в крайна сметка щеше да стане, но не това беше най-близката перспектива. Настоявах Хинтън да се ожени за момиче на име Обърта Маубрей, но мисля, че това само ускори нещата. Според мен двамата отдавна планираха да избягат.

— Да, да, Хинтън спомена някаква жена. Тя беше бременна от него, нали?

Изразът на лицето му говореше, че съжالياва, че е споменал тази страна на въпроса, и той кимна с глава.

Изпепеляваща омраза към мъртвеца обхвана Александра, придружена от безпомощна ярост към съдбата. Като се бореше да обуздае чувствата си и да мисли за други неща, тя си помисли какво ли е станало с другата жена. Попита Дейвид и той й каза, че свещеникът й е осигурил място като прислужница в богато семейство в Сидней. Той се замисли за миг, сетне се сети за името на хората.

— Семейството се казваше Андъруд.

Александра кимна, като си припомни разговора си с Андъруд за същата тази прислужница, която се бе омъжила за корабостроител на име Хайръм Бакстър.

И след като приключиха с вечерята, кучетата динго продължаваха да вият на пресекулки в далечината и Дейвид взе одеялото си и две пушки, като се отправи надолу към кошарата, следван от кучетата.

След като се прибра, Александра влезе в колибата и заслушана във воя на дивите кучета и другите звуци на нощта, заспа. След няколко часа, тя бе събудена от кучетата, които ръмжаха с настървение в подножието на хълма. Ръмженето премина в боричкане и скимтене на безжалостна битка, а овцете блееха от ужас. Изстрел от пушка процепи въздуха, сетне друг и Александра скочи и излезе от колибата.

Поглеждайки надолу към кошарата, тя не можа да види нищо в тъмното, освен движещи се сенки. Врявата нарастваше от енергичната борба, която се водеше между овчарските песове и дивите кучета, и Дейвид стреля отново. Изстрелът почти потъна сред врявата, вдигана от овцете, след това тя чу по-зловещ звук. Ненадейно се чу силен бумтеж от тропачите копита на овцете, които се втурнаха стремително навън от временната кошара.

Вдигна се гъст прахоляк, който стигна до бивака, когато овцете се устремиха на изток, като постепенно шумът от копитата им заглъхваше. Борбата между песовете и дивите животни продължаваше, а Дейвид крещеше яростно, като удряше жестоко с пушката си по кучетата динго. Александра затича надолу по хълма и мина покрай конете, завързани в края на дърветата. Борбата приключи, когато дивите кучета се разпръснаха в мрака. Дейвид викна кучетата при себе си и ги прегледа.

— Ранен ли си Дейвид? А има ли ранени кучета? — извика Александра.

Дейвид говореше на кучетата, докато ги преглеждаше, след това ѝ отговори.

— Не, добре съм. Кучетата са ухапани тук-там, но във всеки случай те нанесоха повече рани, отколкото получиха.

Като следваше посоката, от която идваше гласът му, Александра го откри, като той и кучетата едва се различаваха сред мрака и облаците прах.

— Има ли нещо, с което мога да помогна?

— Не — отговори той обезверен. — Може да се окаже така, че никой да не е в състояние да помогне, Александра. Ще оседлая един кон и ще ида след овцете да видя дали ще мога да ги открия, щом настъпи денят.

— Може би не са отишли надалеч — предположи тя с надежда.

— Може би, но не е много вероятно. По начина, по който се втурнаха да бягат, несъмнено вече са изминали доста мили. Ще се върна, щом разгледам наоколо.

Заедно с кучетата, той тръгна към конете. Александра се върна в бивака, където запали огъня и напълни канче с вода, чувайки чаткането на отдалечаващите се копита. Изпи чая си, докато чакаше да настъпи денят.

Щом слънцето изгря, тя слезе надолу по хълма, оглеждайки цената на опустошението. Седем мъртви кучета динго и една овца с разкъсано гърло лежаха върху земята. Коловете и въжетата от временната кошара бяха разхвърляни на всички страни, а широката пътека, която стадото беше направило в земята, беше осеяна с мъртви овце, стъпкани в суматохата.

След като прибра коловете и въжетата, Александра заведе конете в бивака. Оседла коня си и натовари багажа върху другите, подготвяйки всичко в случай, че Дейвид поиска да тръгнат веднага след стадото, когато се върнеше.

Час по-късно тя го зърна в далечината, подкарал овце към бивака. Когато го видя ясно, сърцето ѝ се сви. Овцете не бяха повече от петдесет. Тя сложи канчето с вода върху горещата жаравя и направи чай за Дейвид.

Керък влезе в бивака, като силното му, красиво лице бе помрачено. Докато пиеше чая, той говореше със спокоен, примирен глас, като ѝ разказваше какво беше открил. В по-голямата си част овцете се бяха запазили като стадо, докато бяха бягали на изток няколко мили. След това пред една каменна скала, издигаща се внезапно на сред терена, стадото се бе разделило. Част от овцете бяха отишли на север, а останалите на югоизток, като всички продължаваха да тичат.

— Поради това — заключи той, — ще изгубя почти половината си стадо. Когато преодолеят уплахата си и спрат да бягат, те ще започнат да се събират на групички, тъй като не обичат да бъдат сами. Но те ще бъдат разпръснати на две места, които се намират твърде далеч едно от друго.

— Не можеш ли да прибереш едната част, а после другата.

— Не, ще ми трябват няколко дни да събера само едната част. В това време другите ще са се разпръснали твърде далеч, за да могат да

бъдат открити.

— Или ще умрат от жажда — замисли се Александра.

— Така е. Тези, които не попаднат случайно на вода, ще загинат, тъй като те не могат да я намират от разстояние, както би могъл да направи човек върху кон. Е, трябваше да наема овчар тази година, но каквото е сторено, е сторено.

— Как са се разделили овцете пред скалата, по равно ли?

— Не, като се има предвид пътеката, която са направили, повече от половината са тръгнали на север — каза Дейвид. Той изпи чая докрай, след това явно пропъди угризенията на съвестта си, докато се изправяше. — Именно след тях ще тръгна. Ако успея да открия повечето овце и ако агненето е сравнително добро през идната пролет, след година-две ще имам отново голямо стадо.

— Това означава една или две загубени години — отбеляза Александра.

— Така е, но както казва Пат, който не иска да рискува, да не се захваща с овцевъдство. Какво ще кажеш, ако те оставя с онези овце там и конете? Кучетата динго няма да дойдат отново, а аз ще се върна след няколко дни.

Александра се изправи, като тръсна глава.

— Не, не искам да оставам тук. Ще тръгна след овцете, които са се отправили на югоизток, Дейвид.

— И дума да не става, Александра — отсече той твърдо. — Знаеш много добре, че не можеш да се скиташ тук сама.

— Няма да се скитам, а ще събирам овцете. А няма да бъда сама, тъй като някои от кучетата ще бъдат с мен.

Дейвид пропусна забележката ѝ, повтаряйки, че ще бъде сама. Припомни ѝ свои преживявания, когато загубил пътя към Уайамба и за малко не загинал. Тя изтъкна, че е вървял пеша и без достатъчно запаси от вода и храна, докато тя ще язди и ще разполага с всичко необходимо.

Докато спореха, Дейвид настояваше, че тя можеше да се изгуби.

— Не, Дейвид, няма да се загубя — отвърщаше му тя. — Ти ми каза, че главната кошара се намира на север от тук, до потока Тибубура, а овцете са на югоизток. Аз просто ще събера всичките овце, които намеря, ще ги закарам на север към ручея и сетне ще тръгна нагоре по течението, докато стигна главната кошара.

Заставен да млъкне от пълното и логично разбиране на посоките и основните елементи на района, Дейвид се поколеба за миг, сетне отново се опита да я разубеди.

— Александра, тези овце не си заслужават риска.

— Рискът е незначителен и за мен си струва — каза му тя, обръщайки се към конете. — Да взема ли половината от товарните коне?

— Не, повече от един ще представлява бремене за теб, а и ще е по-добре аз да бъда с останалите. Но това е неразумно, Александра.

Обсъждането приключи, поне от нейна страна и тя свали товара от конете. Дейвид въздъхна, като ѝ помагаше неохотно. Като прегледаха багажа, те извадиха екипировката, от която тя щеше да има нужда, заедно с кухненски прибори и храна за няколко дни. Александра си избра пушка и пищов, а Дейвид раздели прясното овнешко месо, увивайки го в брезент, след това опакова багажа във вързоп и го натовари на един от конете.

С пищов в колана си, Александра се качи на коня, като балансираше пушката върху предната част на седлото. Дейвид ѝ подаде въжето на товарния кон, след това тръгна напред докато тя заслиза по склона. Той извика кучетата и избра половината, които щяха да вървят с нея.

Щом тя бе готова да тръгне, Дейвид се опита още веднъж да я разубеди.

— Може двамата с теб да отидем да съберем овцете, които се разпръснаха на север — предложи той. — Ако работим заедно, няма да отнеме много време, след това ще можем да видим другите.

— Не, ти знаеш много добре, че дори и да сме двама, ще ни отнеме почти същото време, колкото и ако си сам, Дейвид. Това е логичното разрешение на въпроса.

— Но то е и опасно. Внимавай, Александра.

— Ти също. Ще се видим в главната кошара след няколко дни.

Той кимна и се опита да се усмихне и докосна шапката си с ръка за довиждане. Александра обърна коня си и товарното животно тръгна след тях. Кучетата се колебаеха, поглеждайки към Дейвид, докато той не им даде знак да тръгнат след Александра. Те се затичаха да я настигнат, сетне тръгнаха покрай коня ѝ, отправяйки се на изток.

* * *

Няколко часа по-късно, след като мина каменната скала, тя откри една дузина овце, наблъскани в един ров, встрани от отъпканата пътека, сторена от главната група овце. След като ги извади от рова, Александра завърза товарния кон и претърси всички дупки и шубраци наоколо.

Умните и опитни кучета схванаха какво прави и започнаха и те да търсят. От всички страни забляяха овце, когато псетата ги откриваха на групички по две, по три или четири. Александра намери още, като ги караше към останалите и групата от животните растеше. Щом ги подкара пред себе си, повела отново товарния кон, животните бяха повече от петдесет.

Броят им растеше, докато тя караше бавно овцете и търсеше вода. Животните блееха от жажда, звук, който се чуваше на стотици ярда във всички посоки. Още малки групички и отделни овце бяха привлечени от него и от инстинкта им да се скупчват заедно, а и кучетата откриваха някоя и друга овца. Към залез-слънце, докато Александра ги караше към светлозелена растителност, която говореше, че наблизо има вода, тя вече беше събрала почти седемдесет и пет животни.

В центъра на зелената растителност имаше кална дупка, покрита с един-два инча топла, застояла вода, която напълно задоволи животните, но Александра отпи малко от бутилката с вода. След като изпъна въжето между фиданките, за да направи временна кошара, и вкара овцете в нея, Александра сготви набързо храна за себе си и кучетата, след това заспа край огъня.

Александра стана преди изгрев-слънце и беше готова за тръгване, когато стана достатъчно светло, за да вижда. Тя се движеше по отъпканата пътека между шубраците и стадото бързо се увеличаваше. Малко овце скитаха по единично, тъй като животните се бяха намерили и се бяха събрали на групички от по една дузина и повече. Александра проверяваше от двете страни, докато кучетата влизаха далеч навътре по фланговете и докарваха овцете на групи.

На залез-слънце, когато спря до един малък водоем за нощувката, стадото вече наброяваше над четиристотин овце. След като

овците, кучетата и конете пиха вода, водоемът се превърна в течна и покрита с пяна кал, която не показваше никакви признаци, че ще се прочисти с часове. Александра трябваше да изпие малкото вода, останала в бутилката ѝ, а за да направи временната кошара за поголемия брой овце трябваше да използва цялото въже.

Докато палеше огъня и готвеше вечерята, тя видя, че на следващия ден ще трябва да заколи един овен. Овнешкото вече намиришваше силно и беше повечето кости и хрущяли. Направи питка и свари малко грах и ориз за себе си, а месото изпече за кучетата. Те бяха още гладни и след като го изгълтаха набързо и душеха за повече, ръмжейки едно срещу друго, оспорвайки си жилавите сухожилия и кокалите.

Още от първите няколко минути, след като се отправи на път на следващото утро, стадото растеше стремително. Пътеката, която овците бяха направили, започна да се губи, докато съвсем изчезна, но Александра знаеше, че върви по следите на основната група овце поради броя на животните, които намираше. Те се бяха събрали в още по-големи групи и се присъединяваха към стадото на цели дузини.

Като излизаха от храсталаците и рововете от двете страни на пътеката, овците бяха полудели от жажда и блееха жално. Някои от тях бяха толкова слаби, че нямаха сили да бляят езиците им бяха подути в отворените им уста, докато те се препъваха сред шубраците, бързайки да се присъединят към стадото. С някои от овците, които се намираха в поносимо състояние и други, които едвам стояха на краката си, стадото ставаше все по-трудно за управление и се движеше изключително бавно.

Към средата на следобедта стадото вече беше прекалено голямо, за да може Александра да преброи овците точно, но тя беше сигурна, че те са повече от седемстотин. Беше почти невъзможно да бъдат контролирани, но кучетата настървени връщаха овците, които се опитваха да се отклонят, но те се движеха все по-бавно и по-бавно. Когато пресичаше едно ниско възвишение, Александра забеляза тъмнозелено парче земя и обърна стадото към него.

Щом овците надушиха водата, Александра трябваше да заобиколи стадото и да застане пред него, за да забави хода му, тъй като беше вероятно по-слабите овце да бъдат прегазени. Стадото се разкъса, като овците тичаха като обезумели към водата. Тя

представляваше малък поток от изворна вода, която потъваше в изсъхналата почва на малко разстояние след източника си, и имаше място само за няколко десетки овце. Александра яздеше между тях, като гонеше от водата напоените овце, за да могат на тяхно място да застанат следващите.

Кучетата лочеха лакомо и бързо, като същевременно се нахвърляха срещу овците, помагайки на Александра да ги прогонва, за да не настъпи бъркотия. Част от стадото започна да се изтегля от водата и да пасе тучната трева около нея, като постепенно натрупването намаля и по-слабите животни намериха място, за да пият и те. Щом и последната овца се махна от водата, Александра отиде и пи от началото на извора.

След като спъна конете си с въжета, тя направи бивак. Сетне си даде сметка, че непрекъснато отлага изключително неприятната задача да заколи овен. Като събра сили и преодоля гнусливостта си, тя приготви необходимите неща.

На известно разстояние от потока, намери дърво с удобен клон за окачване на заколеното животно, където да го одере и почисти. Изкопа дупка в земята за вътрешностите, след това взе въжето, ножовете и брезента. Най-тежкият наличен уред бе брадвичката и тя я сложи под дървото при другите неща.

Кучетата наблюдаваха приготвянията, очевидно усещайки, че не след дълго ще има пир с прясно печено овнешко месо, и когато тя тръгна между овците, те я последваха. Като ги разглеждаше отгоре, Александра си мислеше, че ще бъде срамно да убие някое животно, което е било измъчвано от жажда. В същото време изпитваше вътрешно съпротивление да избере първото ѝ попаднало животно, тъй като всички те някак си вече ѝ бяха близки.

Освен това, липсата на отличителни знаци изглеждаше нечестен критерий да бъдеш обречен, но Александра избра едно животно, което приличаше на много други, без да е сигурна кога точно се е присъединило към стадото. Тя го изведе от стадото, а кучетата ѝ помагаха нетърпеливо. Те се събраха покрай дървото да наблюдават, като дишаха радостно в следобедната горещина и махаха с опашки.

Застанала пред животното, тя взе брадвичката. Кучетата спряха да пръхтят, като застанаха напрегнати, а очите им следяха лъскавата стомана. Александра вдигна брадвичката на високо, изправи се на

пръстите на краката си и събра сили. В този момент животното погледна към нея. Тя застина, гледайки втренчено надолу, докато то я изучаваше с печален поглед, сетне бавно започна да движи брадвичката надолу.

Кучетата се размърдаха нетърпеливо, като се почесваха от ухапванията на мухите. Александра заобиколи животното и застана откъм гърба му, извън погледа му. Хвана го за врата и вдигна брадвичката. Кучетата отново замряха, с очи вперени в сечивото. Александра събра сили, като гледаше към мястото, където Дейвид винаги удряше овните, когато ги колеше. Тя се сети за изпъкналите мускули на загорялата от слънцето му ръка, съкрушителната сила, която той влагаше в тежкия чук, за да убие животното само с един-единствен удар. В този момент тя изведнъж видя удареното от нея животно, което се въргаляше просто ранено на земята, и последните му мигове на предсмъртна агония и ужас, докато удряше неистово опитвайки се да го довърши. Замахна с брадвичката още веднъж и като отмести поглед от него, тръгна към бивака. Кучетата се колебаеха, поглеждайки ту към нея, ту към овена, сетне затичаха след Александра, за да я настигнат. Докато те се мъкнеха след нея, две от тях заръмжаха и оголиха зъби. Щом стигна бивака, тя захвърли брадвата, взе пищова си и се върна под дървото.

Като застана зад животното със заредения пищов, Александра го хвана здраво за врата. С опряно до главата му дуло, тя затвори очи и като обърна главата си настрани, натисна спусъка. Щом подсипът пламна, овенът и Александра подскочиха. След това пищовът изгърмя и вълнестата кожа на животното се изплъзна от ръката ѝ, щом то се строполи на земята, умирайки на място.

Окачването на овена на клона за завързаните му задни крака беше борба от друг характер и Александра премести тежестта на тялото си върху въжето. Кучетата я наобиколиха и наблюдаваха, като я окуражаваха, скимтейки нетърпеливо и радостно. След като овенът най-сетне беше вдигнат от земята, Александра завърза парче брезент върху роклята си и се залови за работа.

Следващата спънка беше как да завлече животното до бивака и Александра залиташе насам-натам под тежестта на отпуснатото, покрито с брезент животно върху гърба си. Най-сетне то увисна на едно дърво до бивака и никоя от другите овце не видя убития си

събрат. Изтощена, Александра направи временната кошара и вкара стадото в нея, след което запали огън.

Без да има апетит, но с разяждащ стомаха ѝ глад, тя сложи на шиш едно голямо и едно малко парче месо и ги остави да се пекат. Кучетата гледаха към парчетата и скимтяха, предвкусвайки удоволствието, докато Александра приготвяше останалата храна. Веднага щом голямото парче беше готово, тя го извади от шиша и нахрани кучетата.

Сити и доволни, кучетата се излегнаха покрай огъня, а Александра си сложи ядене в чиния. Тя се опита да не обръща внимание на гаденето и да изяде една мръвка, но стомахът ѝ се разбунтува. Като овладя пристъпите си да повърне, тя изплю хапката в огъня, а останалата част от месото хвърли на кучетата. Те я изгълтаха лакомо, а Александра изяде питката, заедно с ориза и граха.

Тъй като предишните две нощи беше спала лошо, тя едва стоеше на краката си от умора след още един дълъг и тежък ден. Но щом легна, воят на кучетата динго, който се носеше от всички страни, не ѝ позволи да спи спокойно. Събуждаха я на няколко пъти и когато един час преди изгрев-слънце те отново я обезпокоиха, тя стана, разпали огъня и си направи чай.

На следващия ден, докато караше овците на изток, тя откри какво беше привлякло дивите кучета. Сред храсталаците бяха разпръснати умрели от жажда овце, с обезобразени трупове, с които се бяха хранили през нощта дивите кучета динго. Няколко от тях все още се прокрадваха наоколо. Подплашени птици хвъркнаха нагоре и гущери, хранещи се с мърша се разбягаха, когато стадото мина покрай тях.

Мъртвите животни бяха доказателство, че Александра следва пътя, по който бяха тръгнали овците, но тя започна да се чуди дали ще намери други останали живи. С кучетата динго наоколо, това ставаше все по-съмнително. Докато пресичаше едно възвишение, тя огледа местността наоколо, осветена от ярката слънчева светлина. Огромната Пустош стигаше до хоризонта във всички посоки и тя забеляза растителност, която говореше за наличие на вода в далечината пред стадото.

През цялата сутрин Александра караше стадото с бавен ход, като вече не откриваше дори мъртви овце. По обяд, водата беше точно пред тях, в една долина отвъд нисък хълм. Стадото се заизкачва по хълма, а

когато стигна върха на възвишението, Александра внезапно дръпна юздите, слисана и възхитена от гледката, която се разкриваше пред погледа ѝ.

Тревистата долина под нея беше осеяна с овце на купчини по четиридесет и повече. Като прецени броя им, Александра реши, че в долината имаше около два пъти повече от тези, които тя вече беше събрала. В края на долината се намираше билабонг, засенчен от гъсти дървета. Овцете бяха намерили достатъчно вода и пасище и бяха останали тук.

Като огледа отново овцете, Александра не видя никакви трупове на умрели животни сред тях. Мъртвите овце, покрай които мина от сутринта насам, бяха задоволили кучетата динго и те не бяха разкъсали нито една овца от тези в долината. Като се усмихваше щастливо, Александра подкара стадото надолу по склона.

Когато извика кучетата и обиколи долината, за да събере овцете, тя видя, че те са едни от най-добрите, от насочилите се на югоизток. В разцвета си, младите силни животни бяха продължили на изток, докато другите се бяха изтощили и изостанали назад. Тя изпрати кучетата в шубраците по околните склонове, откривайки още няколко, след което подкара всички животни към средата на долината.

В единия край на котловината се издигаше гранитна скала, висока повече от сто фута, чиято основа беше полегнала ниско, образувайки огромна висока пещера. След като Александра разтовари коня в нея, върху високия таван тя забеляза резби и рисунки на аборигени от отминали векове. Спънатите с въжета коне пасяха, а тя наблюдаваше хрупациите наоколо овце. Бяха прекалено много, за да може да ги преброи, но беше сигурна, че са близо две хиляди.

По-късно през деня следата от миризмата на овцете, които тя бе докарала в долината, привлече дивите кучета, които се бяха хранили с труповете на животните. Тя застана нащрек, предупредена от ръмженето на овчарските песове, започна да обикаля около стадото и зачака дивите кучета да се приближат достатъчно близо. Тя застреля едно с пищова си, след което хвърли оръжието и се прицели с пушката, и докато дивите животни се разбягаха, повали още едно.

Като отстрани опасността от дивите кучета, направи временната кошара между няколкото дървета близо до пещерата, използвайки цялото въже, което имаше. След като заведе да напои овцете на

билабонга, тя ги върна в кошарата, която едва ги побираше. Щом падна вечерта, запали огън пред пещерата, чийто каменен под носеше следите от палени преди много години огънове.

Заедно с месото за кучетата, Александра сложи и малко парче овнешко на шиша и го пече дълго. Опита го предпазливо и разбра, че ще може да го яде с другата си храна. Въпреки че бе капнала от умора, тя спа съвсем леко, като се будеше от най-малкият необичаен шум откъм кошарата.

На разсъмване, докато приготвяше чая си, Александра реши да остане в долината и през този ден. Тя не беше много сигурна колко ѝ остава до Тибубура, както и дали по пътя щеше да намери вода, но знаеше, че някои от животните са все още слаби от прекараните без вода дни. Щом съмна, тя изкара стадото в долината и отново спъна конете.

Докато животните пасяха, тя си помисли в колко необичайно положение се намира, в сравнение само допреди няколко месеца. И в най-безумните си моменти на въображение, тя нито за миг не можеше да си представи, че ще наглежда стадо овце в Пустошта. Но усещането беше изключително благодатно, тъй като най-сетне имаше свобода и независимост, за които винаги бе мечтала.

Докато оглеждаше пещерата, тя си помисли, че навярно аборигените са били принудени да направят скеле, за да рисуват върху високия таван. Нямахме и следа от него и поколения древни художници, които бяха създали загадъчните фигури и символи, бяха мъртви от векове. Единственото доказателство, че те изобщо са живели някога, бяха каменните рисунки в една пещера, затъкната сред безбрежните простори на Пустошта. Единствено мълчаливият вечен пейзаж бе оцелял, а хората бяха само изчезнали сенки, борили се срещу времето.

Като размишляваше върху това, тя видя собствения си живот в същата плоскост. В този контекст, бунтът ѝ срещу отвличането, както и целият ѝ живот дотук, бяха преходни, като проблясъка на пращинка под слънчев лъч. Тя постигна примирие със себе си за случилото се, като отчаяният ѝ гняв бе изместен от вътрешно спокойствие и тя вече не мразеше живота, който растеше в утробата ѝ.

На следващата сутрин, щом се показа първият лъч на изгрева, тя подкара овцете на север. Когато няколко часа по-късно забеляза

яркозелено петно, Александра остави стадото и отиде натам. Сред дърветата беше останало само парче кална земя, чиято повърхност бе пресъхнала в лабиринт от пукнатини. Следобеда забеляза свежа растителност в северозападна посока и отиде до нея, за да открие друга пресъхнала от летните горещини водна дупка.

На залез-слънце на север до хоризонта се виждаха само сивокафяви и тъмнокафяви парчета изсъхнала земя и изгоряла от слънцето растителност. В една широка, пясъчна долина, Александра направи временната кошара, завързвайки въжетата между разпръснати тук-там малки дръвчета. Жадните овце блееха печално в знак на протест, докато влизаха неохотно в кошарата, подкарвани от Александра и кучетата.

Другите животни молеха за вода, като кучетата скимтяха, а конете бяха толкова жадни, че не можеха да правят нищо друго, освен да ръфат оскъдната кафява и прашна трева, която растеше близо до дърветата. Александра се опита да не обръща внимание на засилващата ѝ се жажда, докато събираше дърва за огъня. След като го напали, тя извади шишето с вода и тенекиената чиния.

Кучетата я наобиколиха нетърпеливо, лакомо гълтайки водата, която тя насипа на два пъти в чинията. Отиде до конете и даде на всеки един от тях по една пълна догоре чиния с вода и течността свърши. Твърде жадна, за да яде и спи, тя опече само едно парче месо за кучетата и сетне седна край огъня в очакване на изгрева.

На следващото утро беше по-лесно да се карат овцете да вървят бързо, тъй като те бяха прекалено жадни, за да ядат и не правеха никакви опити да пасат. По-късно същата сутрин забеляза място с растителност, която говореше, че там през някои сезони има вода, но не направи никакъв опит да провери, като пазеше собствените си сили и тези на конете. Пред нея се ширеха само сухите, вълнообразни хълмове, покрити с прегоряла от слънцето растителност, и Александра се питаше дали животните ще оживеят след още една нощ без вода. Собствената ѝ жажда предизвикваше безмилостни страдания, устата ѝ бе пресъхнала, а устните ѝ напукани. Но решимостта ѝ беше непрекъснат източник на енергия, докато животните щяха да свършат мъките си, като се предадат и легнат да умират.

Когато следобеда горещината стана непоносима, овцете забавиха ход. По-старите и по-слабите постепенно изостанаха в края на стадото

и Александра трябваше да размахва камшика си през няколко минути, за да ги накара да се движат. Кучетата също се изтощаваха все повече и повече, като дишаха задъхано с увиснали навън езици. Конете се намираха в същото състояние, движейки се тежко с бавни и провлечени стъпки.

Александра разбираше, че може да загуби всичките овце, ако прახосва енергията си, борейки се слепешката да спаси всяка една от тях, но тя не желаше да се раздели с нито едно от животните. Като размахва камшика си над овцете, които се движеха едвам, тя ги връщаше обратно в стадото. Всеки път щом някоя стара овца или овен, клатушкайки се едва-едва излизаше от стадото, тя крещеше с прегракнал глас на някое от кучетата и му даваше знак да върне обратно изостаналото животно.

Съсредоточила вниманието си върху стадото, тя поглеждаше порядко пред себе си. Когато вдигна глава, тя забеляза някакво петно с по-различен цвят в далечината, но потисна надигащата се в нея надежда, страхувайки се от разрушителния удар от разочарованието, ако грешеше. Като сдържаше желанието си да погледне отново, тя впери поглед в овцете сякаш за цяла вечност, като размахваше камшика и държеше стадото накуп. Сетне тя вдигна очи отново и видя пред себе си широка ивица от блестяща, яркозелена растителност, която се простираше от изток на запад до хоризонта.

Тя нямаше сили да се радва, тъй като последните няколко мили бяха истинска борба да накара овцете да вървят, като няколко десетки от тях залитаха под изгарящите лъчи на слънцето. Много падаха внезапно, сетне залитайки се изправяха на крака едва-едва, щом Александра размахаше камшика над главите им. Изтощените кучета се движеха апатично напред-назад, когато тя ги засипваше с прегракналия си дрезгав глас, изпращайки ги да върнат овцете, които се бяха отделили от стадото отпред.

Когато прехвърляха последното ниско възвишение преди ручея, овцете надушиха водата, което доведе до нова криза. Стадото се задвижи на вълни, като овцете, които можеха, се затичаха стремително напред. По-слабите се запрепъваха и падаха в бъркотията, подложени на непосредствената опасност да бъдат стъпкани. Александра викна на кучетата и ги прати в предната част на стадото, а тя яздеше през него размахвайки с камшика, за да си проправя път.

Овцете се разделиха, тъй като се стремяха да избегнат кучетата пред себе си и силното плющение на камшика. Стадото се разпадна в неорганизирана маса с широчина около сто фута, като една групичка овце тичаше и припкаше през долината към ручея. По-слабите и по-бавни животни останаха назад, някои от тях продължаваха да подскочат надолу по последното възвишение.

Като подкара коня си в лек галоп, Александра мина пред овцете. Ручеят беше широк и плитък, с дървета наоколо, които бяха заобиколени от акри тучна трева и храсти. Като цопнаха във водата, конете спряха с подхлъзване и потопиха муцуните си, пиейки неистово.

Александра дръпна юздите, опитвайки се да ги извади от водата, преди да са пили прекалено много. Най-накрая започна да ги удря, за да ги накара да спрат. Изкара ги от водата и завърза товарния кон за едно дърво. Върна се отново в ручея, като размахваше камшика, за да изкара овцете от другата страна, преди да са се нагълтали прекалено много с вода.

Овцете гълтаха лакомо водата, като се пазеха от камшика и газеха през ручея. На отсрещната страна, утолили вече жаждата си, те започнаха да пасат лакомо тревата и храстите. Като яздеше нагоре-надолу по ручея, Александра изкара още овце от водата. Кучетата пиеха, като в същото време ѝ помагаша да гони овцете на отсрещния бряг.

С пресъхналата си уста, да усеща пръскащата до седлото вода беше истинско мъчение за Александра. Но тя се сдържаше, защото знаеше, че овцете ще се разболеят жестоко и може да умрат, ако се надуеха с вода. Ако спреше, за да пие, някоя овца можеше да прекали, а тя бе решена да спаси всяка една от тях.

След малко останаха само онези, които имаха трудности с пристигането си до ручея. Като взе кучетата със себе си, Александра се върна към тях. Някои се препъваха и падаха след няколко слаби стъпки, докато други влачеха задните си крака, водени единствено от миризмата на вода. Силният плющящ камшик и кучетата ги подплашиха и те правеха последни усилия, когато Александра бавно ги подкара към ручея.

Водата ги съживи и последната овца прецапа ручея пред Александра и кучетата. Тя ги последва, като даде знак на кучетата да

заобиколят стадото и да го придвижат още по-далече от водата. След това, като остави кучетата със стадото, тя завърза коня си, свали прашното си сако и шапка, хвърляйки ги на тревистия бряг. Нагази в ручея и седна, като водата минаваше през дрехите нагоре към гърдите ѝ, когато тя потопаи ръце и отпи с пълни шепи. Наплиска лицето си, сетне като задържа дишането си, се излегна по гръб, оставяйки приятно студената вода да я покрие цялата.

* * *

Четири дни по-късно, когато подуши слаба миризма от дим на дърва, носен от вятъра надолу по ручея, Александра обърна коня си и отиде встрани на стадото. Освен праха и миризмата на овцете, тя ясно различи миризмата на горящи дърва.

Тя впери поглед напред на няколкостотин ярда нагоре по ручея, до мястото, където той правеше завой. Висок хълм се издигаше над заобикалящия го терен и точно под билото му се бе скатало плато, където имаше голяма колиба, над която се виеше пушек от тлеещ огън. Това беше главната кошара и Александра изведнъж засия от радост, обхваната от предчувствието за пълно щастие.

Силата на чувствата ѝ я изненада и тя си даде сметка, че чака с нетърпение да види радостта на Дейвид, щом зърнеше овцете. Освен това, тя жадуваше да види усмивката му, когато се срещнеха. Макар и да не бе изпитвала самота, той ѝ бе липсвал.

Не след дълго главната кошара се изпречи в целия си вид пред нея. Градината — около пет акра земя, заобиколена от дървена ограда, се намираще на по-близката страна на хълма, а до водата имаше водно колело, с което да се напоява градината през периодите на суша. От другата страна на хълма стоеше кошарата, като че ли по-голяма, отколкото другите, които бе виждала, изградена от здрави колове и храсти.

Стадото пасеше на юг от хълма и върху едно възвишение над овцете Дейвид яхна коня и се запъти към нея. Докато конят му тичаше през хълмистия терен, той ту изчезваше, ту се показваше отново. Щом се приближи, тя видя, че загорялото му, красиво лице сияеше по детски от радост и той гледаше само към нея, без дори да забележи овцете,

когато мина покрай тях. След това той дръпна юздите и спря до нея, а конят дишаше тежко от тичането.

Цял един миг никой от тях не проговори, изтръпнали и двамата в хипнотизиращо мълчание. Притеснението ѝ от това, че е близо до него, беше изчезнало, заменено от напълно противоположна реакция. Неговият свеж, мъжки мирис ѝ беше приятен и мисълта за мускулестите му ръце, които я прегръщат, предизвика в нея топло, нежно чувство. Сините му очи искряха от лъчезарна радост и излъчваха силната му любов към нея. Осъзнала новото си чувство към него, Александра му отговори с усмивка, която извираше от дълбините на душата ѝ. В тяхното взаимно въодушевление, че отново са заедно след дълги дни раздяла, прекарани в безбрежната Пустош, думите бяха напълно неподходящи и в същото време ненужни.

Най-накрая той свали шапката си и отметна косата си назад, въздишайки щастливо.

— Виждам, че си добре, Александра.

— Да, а ти?

— Сега вече съм добре, но безпокойството беше започнало да ме обхваща все повече и повече. Ако бяха минали още ден-два, щях да оставя овцете да правят каквото искат и да тръгна да те търся.

Като се обърна да погледне за първи път овцете, които тя водеше, той се облеци от изненада.

— Боже, господи, Александра! Та тук има доста над две хиляди овце!

— Сигурна съм, че не успях да намеря няколко. За съжаление други бяха загинали от жажда, преди да успея да ги открия.

— Въпреки това, ти си се справила далеч, ама далеч по-добре, отколкото който и да е овцевъд. Цялата загуба от стадото не е повече от няколкостотин глави, което е направо чудо. Като се имат предвид трудностите, с които се сблъсках, само мога да си представя какво си преживяла, докато събереш тези овце и ги докараш дотук.

— Трудности? — попита с престорено учудване Александра. — Грижи? Нищо подобно, аз просто събрах овцете и ги подкарах на север към ручея, после дотук. Няма нищо по-просто и по-лесно от това, Дейвид.

Той замълча объркан, силно скептичен. Като не можа да задържи веселото си настроение, Александра се разсмя, сетне и той весело ѝ

пригласяше. Подкараха овците към останалите, докато Александра му разказваше какво всъщност се бе случило през последните няколко дни.

Щом овците се събраха заедно, Дейвид остави кучетата да ги наблюдават и тръгна с Александра към хълма, като ѝ показваше къде възнамерява да построи комплекса от сгради за фермата. Спряха до градината, която беше засята със зеле, краставици, картофи, лук и други зеленчуци. Върху плодородната и влажна от напояваната с водното колело почва бяха избуяли плевели, но и растенията вирееха добре.

— Градината е в много по-добро състояние, отколкото очаквах, Дейвид — каза му Александра. — Има нужда от малко торене и плевене, с което ще се заема през следващите няколко дни. Зелето и краставиците вече могат да се ядат, и вярвам, че са вкусни.

— Несъмнено — каза Дейвид. — Чаках те да дойдеш тук, за да откъсна от тях. — Той посочи хълма. — Възнамерявам да построя къщата точно зад колибата, ей там.

Те изкачиха склона до колибата и спряха до нея. Равното плато, върху което бе издигната колибата, беше повече от един акър земя, защитен от господстващите ветрове от билото на хълма зад него. Александра се огледа наоколо, след това се върна да проучи околностите.

Тя остана изумена и пленена от неземната красота на гледката от хълма. На следобедната светлина с няколко леки и пухкави облачета, които хвърляха сенки върху земята, гледката беше панорама на хълмисти пасища и редки гори, простиращи се на разстояния, които зашеметяваха въображението. В сравнение с безбрежността на пейзажа, предишните сцени от живота ѝ бяха незначителни и ограничени, съвсем нищожни по значение.

— Колко прекрасно е всичко, Дейвид — въздъхна тя благоговейно. — Никога преди не съм обхващала с поглед наведнъж толкова много от Пустошта. В целия свят едва ли има друга гледка прекрасна като тази.

— И аз изпитвам същото, но не е така с всекиго. Мнозина предпочитат да са заобиколени отвсякъде с шумни улици.

Александра се засмя, докато слизаше от коня и го разседлаваше.

— Аз бях точно такава по едно време, при това колкото по-шумно, толкова по-добре, но сега вече обичам Пустошта. Я гледай, каква здрава и голяма колиба си построил, Дейвид.

— Засега е добре — каза той, като разтоварваше другия кон. — Но един ден тук ще има къща, която ще отговаря напълно на гледката. Връщам се при стадото и ще оставя тези коне при останалите.

— Много добре, те ще могат да си починат и да попасат. Моят кон доста е поизтънял, както и аз самата.

— Всяка жена на света само може да мечтае да изглежда като теб — отговори ѝ той категорично, отвеждайки конете. — По същия начин и аз само мога да искам да намеря думите, за да ти кажа колко съм щастлив, че си тук. Ще те видя отново малко след залез-слънце, Александра.

С огряно от лъчезарна усмивка лице той обърна коня и поведе останалите коне. Тя се усмихна и се изчерви от удоволствие. Когато той се скри от погледа ѝ, тя отново впери очи в гледката, сетне отиде в колибата и разрови багажа, за да извади чисти дрехи.

При ручея Александра намери умивалник, който Дейвид беше направил от дърво, там бяха и бръсначът, огледалото и пръстеният съд със сапуна върху него. Наблизо висяха току-що изпрани дрехи, проснати върху въже, вързано между две дървета. Александра се изкъпа и изми косата си, след това се облече в чистите дрехи и изпра старите, окачвайки ги след това на въжето.

Върна се в колибата, за да вземе кофа и отиде в градината, където откъсна зеленчуци. Изми ги на ручея, отнесе кофата до колибата и започна да готви.

Преди залез-слънце Дейвид докара стадото до ручея, напои го и след това го вкара в кошарата. След няколко минути Дейвид дойде до колибата, следван от кучетата, а измитото му и избръснато загоряло от слънцето лице бе зачервено от студената вода.

Той се усмихна на Александра, настани се край огъня, след което отбеляза, че храната мирише много апетитно.

Нейният апетит също бе раздразнен от миризмите на готвенето и след като нахрани кучетата, тя напълни чиниите и подаде едната на Дейвид. Докато се хранеше, той повтаряше непрекъснато колко вкусно е яденето. Александра мислеше същото, тъй като дори обичайното овнешко месо и питка имаха друг вкус, когато вървяха заедно с

киселото уханно зеле, крехките краставички и пържените картофи и лук, смесени с парченца хрускаво и ароматно свинско месо.

Александра сипа допълнително на Дейвид, а на себе си сложи още малко зеле и краставици. Щом свърши, той поклати отрицателно глава, когато тя предложи да му сипе за трети път.

— Толкова е вкусно, че ми се ще още, но не мога да сложа нито хапка повече — каза ѝ той. — И кралят не е ял толкова вкусно ядене. Освен това, — добави той с усмивка, — всяко величество би ми завидял за компанията, която имам за вечеря.

Александра се усмихна, докато прибираше чиниите.

— Градината ще дава повече, отколкото ще имаме нужда. Трябва да помислим дали да не направим зимнина.

Дейвид се съгласи, като извади лулата и тютюна, Александра каза, че една изба ще бъде чудесно място за съхраняване поради постоянната температура в нея, а той ѝ отговори, че ще започне да копае от едната страна на хълма през някой от следващите дни.

Докато Дейвид пушеше лулата, той отново заговори за плановете си, като обясняваше какви удобства възнамерява да създаде, които да направят живота тук приятен. Изведнъж той остави лулата и хвана Александра за ръката.

— Всичко това обаче не означава нищо за мен, ако ти не го споделиш с мен, Александра — каза той искрено. — Откакто те срещнах, открих повече смисъл в живота си, отколкото мислех, че има, защото разбрах какво е истинската любов. Моля те, кажи ми, че ще се омъжиш за мен.

Въпреки че бе очаквала това, предупредена от начина му на държане, когато чу да изговаря думите, тя остана някак си изненадана. Но това бяха словата, които тя копнееше да чуе повече от всичко на света. Изпълнена с радост и щастие, тя се усмихна и кимна в знак на съгласие.

— Да, Дейвид, ще се омъжа за теб — отговори тя.

Той я взе в прегръдките си и я целуна пламенно. Докато устните му покриваха лицето ѝ, тя цялата пламна.

— Пат е мирови съдия — шепнеша той с устни срещу нейните. — Когато дойде, ще ни венчае.

Александра кимна, отдръпна се от него и се изправи.

— Много добре, Дейвид. Междувременно, тъй като нямаме съседи, които да ни шпионират и одумват, може да делим колибата от тук нататък.

Той се изправи, привлече я отново в прегръдките си и я целуваше, докато я занасяше в колибата. Докато я слагаше върху одеялата им, за момент тя бе обхваната от яростта, която бе изпитвала, когато Хинтън я бе обладал. Но сега беше друго и усещането отмина и се изгуби сред засилващото се ново чувство, което нежните и внимателни ръце на Дейвид събуждаха.

Хладният нощен въздух обгърна голата ѝ кожа и усещането за мускулестото му тяло до нея предизвикаха настойчивото желание да бъде още по-близо до него, с изгаряща болка за по-интимен контакт. Устните му възбуждаха още по-голямо желание, което се превърна в рафиниран жесток копнеж вътре в нея. Тя се примъкна до него и той легна отгоре ѝ, като тежестта на тялото му нежно я притисна.

Изпита моментно чувство на удовлетворение, което изчезна, превръщайки се в зашеметяващото желание за още по-голямо удоволствие. Той се приближи, сетне се отдръпна, оставяйки я в приятно, ала мъчително очакване, а времето сякаш бе спряло, докато усещането идваше и си отиваше, на приливи и отливи, приближавайки се всеки път все повече и повече. И тя се притисна силно към него и телата им се сляха в екстаза на подлудяваща страст.

Сетне тя бе обладана от чувството за абсолютен покой, усещане за най-съвършеното задоволство, което някога бе изпитвала. То бе още по-прекрасно от усещането на ръцете му около нея, от устните му, които покриваха лицето ѝ. Сетне той легна по гръб, притискайки я до себе си.

— Ти ме направи най-щастливият мъж на земята, Александра — каза той.

— И аз съм най-щастливата жена, Дейвид. — Тя въздъхна и сложи ръка върху стомаха си. — Единственото нещо, което би ме направило още по-щастлива, е това дете да беше твое.

— Но то ще бъде. Ти ще си моя жена, когато се роди, и ще носи името ми. Нима някой ще знае нещо повече от това?

Александра не каза нищо, като придърпа одеялата, за да се завият. Обърна глава на една страна, погледна към тлеещия огън и към безбрежния пейзаж зад него, чиито очертания чезнеха под меката

лунна светлина. Няколко минути по-късно Дейвид вече дишаше с бавния и спокоен ритъм на съня, а тя прошепна.

— Съдбата ще реши.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанал до огъня пред колибата, Пат свали шапката и се поклони, когато Дейвид му представи Александра.

— Истинско удоволствие е за мен да се запозная с вас, мистрес Хамънд — каза той. — Дейвид ми обясни какво се е случило с вас и приемоте моите най-искрени съчувствия. Сега, когато виновните за вашето нещастие най-сетне са намерили смъртта си, вярвам, че вие ще се чувствате щастлива и спокойна тук.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Гарити — отговори тя. — Да, това, което започна като истинско нещастие, имаше щастлив край. За нищо на света не бих сменила мястото си тук с Дейвид, с положението на която и да е друга жена.

— Радвам се за вас и Дейвид. Както му казах вече, трябва ми свидетел, за да извърша церемонията по бракосъчетанието, но това лесно ще се уреди. Щом се върна във фермата, ще приготвя необходимото, за да дойдем със семейството ми и други хора тук. Освен това, ще изпратя конник до Сидней, който да съобщи на родителите ви къде се намирате, за да знаят, че сте жива и здрава.

— Много съм ви задължена, мистър Гарити. Надявам се, че това няма да наруши работата ви в стопанството.

Той я увери, че няма такава опасност и те продължиха да разговарят, като Дейвид сияеше целият, гордеейки се с Александра. Приказно красива, одухотворена и независима, тя бе наистина една несломима личност. Въпреки че вече бе бременна в петия месец, широката ѝ дочена рокля прикриваше напълнялото ѝ тяло. За първи път откакто Дейвид познаваше Пат, той виждаше едрия, самоуверен мъж леко объркан, който полагаше усилия да се изразява правилно докато разговаря с Александра.

— Вечерята ще бъде готова скоро — каза тя. — Междувременно мисля, че имате нужда от нещо освежително след дългото пътуване.

Тя наля ром в канчета и ги подаде на двамата мъже, след това се върна при огъня, а Дейвид и Пат отидоха нататък.

Взеха провизиите, които беше докарал Пат, и ги занесоха в колибата, след което седнаха. Пат изпи рома и поклати глава учуден, гледайки към Александра.

— Дейвид, срещал съм хора с късмет — каза той тихо, — но нито един от тях не може да се сравнява с твоя.

— Аз самият не мога да повярвам на щастието си, Пат, най-вече, че тя се съгласи да се омъжи за мен.

— Не си прав, Дейвид — изрази несъгласието си Пат. — Може да претърсиш целия свят и да не откриеш друга като нея, но и самият ти си рядко срещан човек. Казваш, че успяла да събере част от стадото, когато овцете ти се разпръснали. Човек може да си помисли, че жена с нейното положение никога не би направила нещо подобно, но погледът ѝ излъчва особена непоколебимост.

— Тя може да направи всичко, което реши, Пат. В случая с овцете, тя се справи много по-добре от всеки друг овчар.

— Да, да, така е. Ти обаче рискуваш ненужно, като гледаш сам едно толкова голямо стадо, Дейвид. Трябва да наемеш помощници.

Дейвид се съгласи, но основната му причина бе, че искаше да бъде близо до главната кошара по време на бременността на Александра.

— Нямах ли някои добри, стабилни помощници, от които да можеш да се лишиш, Пат?

— Нещо повече, Дейвид. Ако искаш, мога да ти пратя Адолариъс Бодънхем с цялата му дружина да работят за теб.

Предложението изненада Дейвид, тъй като Бодънхем беше изключително ценен работник. Пат обясни, че откакто Адолариъс работел при него, броят на стадата се е увеличил и овцевъди от близките кошари от време на време го посещавали, което никак не му се нравело. Бил недоволен, като изтъквал, че стопанството вече е прекалено населено и заплашвал, че ще напусне.

— Предупредих ги да не ходят при него — добави Пат, — но без никаква полза. Съвсем естествено е, когато ти се свърши тютюнът, солта или нещо друго да отидеш да си поискаш от най-близкия овцевъд. Това е нещо, което не може да се промени.

— Щом това му е оплакването — каза Дейвид, — тогава Адолариъс ще бъде щастлив до края на дните си в моята северозападна

кошара. Тя е изолирана и пасищата са оскъдни, така че в тях никога няма да имам повече от едно стадо.

— Адолариъс ще се зарадва да чуе това, а освен това, най-големите от момчетата му ще работят в главната кошара. Ще трябва да им плащаш надници за помощници, но имаш достатъчно пари в банковата си сметка.

— Дори още повече, тъй като у Хинтън открих кесия с доста пари. Освен това, видя и плячката, която разбойниците носеха със себе си. — Дейвид разклати канчето с рома и го изпи. — Дори този ром е от техния грабеж, а на мен не ми харесват подобни придобивки.

— Разбирам те, но по право те са твои, Дейвид. Не могат да бъдат върнати на истинските им собственици, а ти заслужаваш повече за това, че прати тези трима бандити в ада, където им е мястото. Ако имаш излишни пищови и пушки, ще бъда повече от доволен да ги разменя срещу овце. Оръжието на някои от моите хора е толкова старо и ръждясало, че не върши никаква работа.

Дейвид се усмихна многозначително и заведе приятеля си в колибата. Когато разтвори багажа с оръжието, Пат възкликна учудено.

— Та ти можеш да въоръжиш цяла рота войници, Дейвид! Покажи ми колко от тях можеш да ми дадеш, и срещу това ще ти предложи честна сделка.

Дейвид остави няколко пищова и пушки за себе си и посочи към останалите. С широка радостна усмивка върху брадатото си лице, Пат огледа оръжието и Дейвид го изнесе отвън. После увиха пушките в брезент, готови да бъдат натоварени на коня на Пат на следващата сутрин. В това време Александра ги извика за вечеря.

Беше краят на лятото, оставаха само няколко дни до началото на март, но градината все още даваше зеленчуци. Така че за гарнитура към овнешкото и питата Александра беше приготвила пресен грах, моркови и картофи, както и салата от маруля и краставици. Яденето беше отлично приготвено и Пат направи комплимент на Александра, като отбеляза също колко добре върви градината.

— Това се дължи на Александра — каза му Дейвид. — Благодарение на познанията ѝ по градинарство и на упорития ѝ труд имаме достатъчно зеленчуци за зимата в избата, които да стигнат за доста хора, както и няколко бушела със сушен фасул и грах.

— Ако семейството на Бодънхем дойде при вас, зеленчуците няма да пропаднат — пошегува се Пат. — Гърбовете на конете ми са се разтегнали от носене на провизии за тази банда, която обича да си похапва добре.

Дейвид и Александра се засмяха и темата на разговора се прехвърли към времето. Обикновено в края на лятото, когато растителността беше изгоряла от слънцето, мълниите от сухи и гръмотевични бури предизвикваха страхотни пожари, които се разпространяваха на много мили със скоростта на вятъра, опустошавайки всичко по пътя си. Тази година имаше само ограничени тревни пожари и Пат се надяваше, че положението ще се запази така, докато дойдат есенните дъждове.

След като се нахраниха, Пат отиде до купчината с багажа му, който се състоеше от седлото, увитото одеяло и провизиите, и донесе обратно при огъня голяма кожена торба. Извади хартия, шише с мастило и писалка и предложи на Александра ако иска, да напише писмо до семейството.

Александра му благодари с чувство на признателност и пое материалите за писане, а мъжете продължиха да разговарят. Пат повдигна въпроса за оръжието, като обясни как вижда сделката.

— Ако смяташ да наемеш Адолариъс и дружината му — каза той, — ще ти изпратя с него три хиляди овце и провизии, които ще ти стигнат до следващата доставка през пролетта. Ще гледам повечето от овцете да са млади, които ще се агнят.

— Струва ми се напълно честно, Пат.

— Още не съм свършил, Дейвид. Оръжието е дефицитна и ценна стока тук, а овцете са евтини. Затова ще ти дам още шест телни крави и една дузина прасета. Коне имаш предостатъчно, така че ще имаш всичко необходимо за полагането на една добра основа.

— Според мен това, което ми даваш, е прекалено много, Пат.

— Не е съвсем така. Самият ти знаеш, че една хубава двуцевка стига до 40 гвинеи, а аз имам предостатъчно добитък и прасета. Щом се върна тук за сватбата ти, ще докарам каруците и хора, да прокарат пътека. Идната пролет, ако всичко върви добре, ще имаш над 12 хиляди овце, и ще бъде безсмислено да ги караш при мен за стригането.

— Това е така, а с каруците могат да се докарат провизиите за следващата година. Ще имам нужда обаче от навес за стригане, бараки за хората, които ще се занимават с това, както и склад за провизиите.

— Разбира се. Когато разговарям с Адолариъс, ще му кажа, че искаш две от най-големите му момчета да работят тук. Те ще ти помагат да събереш дървен материал и да започнеш строежа на сградите, а докато съм тук с моите хора за сватбата, ще можем малко или повече да ги завършим.

— Благодаря ти, Пат, това наистина ще ми бъде от голяма помощ.

Вместо отговор на благодарностите на Дейвид, Пат вдигна рамене и започна да обсъжда подробностите. Решиха от къде е най-добре да минава пътят за Тибубура, така че да е лесен за построяване, да минава през няколко водни източници, като в същото време да следва най-пряката линия. След това Дейвид описа северозападната кошара и как най-лесно може да се стигне до нея със стадото, така че Пат да може да обясни на Адолариъс.

Докато разговаряше с приятеля си, Дейвид поглеждаше от време на време към Александра, която седеше край огъня и пишеше писмото си. Светлината от пламъците осветяваше прекрасното ѝ лице и тя бе толкова поразително красива, че страстната любов, която Дейвид изпитваше към нея прерасна в мъчително-сладка болка. Знаеше, че ѝ е трудно да напише това писмо, защото тя се бе изправила срещу семейството, давайки съгласието си да се омъжи за него и баща ѝ щеше да побеснее, когато научеше.

Бяха обсъждали този въпрос и тя бе изразила съжалението си, но каза, че не може да направи нищо. Той знаеше обаче, че отношението на родителите ѝ към брака ѝ бе от изключителна важност за нея — обратно на впечатлението, което тя създаваше, когато говореха на тази тема — тъй като тя им бе дълбоко предана. Но както бе разбрал, Александра бе с изключително силен характер, за да понесе твърдо онова, което не можеше да промени и да продължи живота си с високо вдигната глава.

Освен това, той знаеше, че сега чувството ѝ за преданост бе насочено към него, защото го обичаше. Любовта ѝ към него продължаваше да бъде постоянен източник на учудване, нов крайгълен камък, на който се крепеше всичко, което бе от значение за

него. Той бе доволен върху своята си земя, от своите си овце, но това бе безлично и сиво съществуване, в сравнение с богатия на багри и изпълнен с радост живот, с който тя го бе дарила. В Пустошта той бе намерил живота, който бе търсил, а тя го бе направила пълноценен.

Пат си тръгна на другия ден сутринта, като обеща след няколко дни да изпрати Адолариъс и овцете, както и самият той и хората му да дойдат скоро, за да проправят път към фермата. Дейвид откара овцете на паша, като взе със себе си и брадва. Предишната пролет, когато бе засял градината си, той бе набелязал с кръгове корите на няколко десетки дървета. В горичката близо до пасящите овце, той започна да почиства и сече клони от мъртви и вече изсъхнали дървета.

През следващите дни гъсталаците около главната кошара бяха задръстени от трупи и цепеници и всеки път, щом Дейвид дойдеше тук, гледаше да види някакъв знак, че Адолариъс вече е пристигнал. Седмица след като Пат си бе заминал, облак прах се появи на хоризонта, когато сутринта Дейвид подкара стадото на паша. Докато слънцето се вдигаше по-високо, облакът бавно се бе преместил леко на север, което показваше, че стадото се движи към северозападната кошара.

Някъде към обяд, в единия край на стадото, кучетата се размърдаха неспокойно, явен признак, че наблизко има непознати. Дейвид остави брадвата и заобикаляйки стадото, отиде с коня до кучетата. От един гъст храсталак наблизко се показва Адолариъс върху коня си, придружен от две момчета на четиринайсет-петнайсет години, възседнали един неоседлан кон.

Високият мъж на средна възраст беше облечен в обичайното си облекло — редингот, права колосана яка, копринено шалче за врата и цилиндър, всичко износено. Свали шапка и поздрави със силно изразения си оксфордски акцент, а в същото време лицето му изразяваше силното желание разговорът да бъде кратък, за да може да се върне към уединението си, заедно със семейството.

Адолариъс направи знак на момчетата да слязат от коня и посочи към по-голямото.

— Това е Корнелиъс, а брат му се казва Юстас, мистър Керък — каза той. — Ще видите, че и двамата са отлични работници.

— Има доста работа за тях и те ще бъдат посрещнати добре — отговори Дейвид. — Ако продължите в същата посока, ще намерите

северозападната кошара точно на юг от островърхите хълмове, които аз наричам Кулите. В центъра на пасището се намира кошарата.

— Ясно, мистър Керък. Кога възнамерявате да стрижете овцете?

— Хората и каруците ще пристигнат тук, след като свършат работа в Уайамба, което ще бъде някъде през третата седмица на септември. Дотогава пролетните агнета трябва да бъдат отбити и вече да пасат.

— Така е. Ще се видим тогава, мистър Керък.

Адолариъс отново повдигна шапката си и навлезе обратно в храсталаците, водейки свободния кон. Дейвид се обърна към момчетата, които го изучаваха, като се усмихваха кротко и приветливо. И двете момчета бяха едри и мускулести за възрастта си, с тъмна кожа и черти на аборигени. Бяха облечени в широки и груби брезентови панталони и ризи, а принадлежностите им бяха увити в одеяла, прехвърлени през рамо.

По-голямото момче посочи към себе си, сетне към брат си, като говореше на някаква смесица от оксфордски английски и жаргона на овцевъдите, примесен с аборигенски акцент.

— Аз съм Корли, а той е Юли. Така е по-лесно, нали?

— Да, по-лесно е — съгласи се Дейвид и се засмя. — Идете да свалите въжетата от спънатите коне, ей там, след това ще ви покажа къде ще живеете. Можете да използвате всички коне, с изключение на дорестия, който е на господарката.

След като момчетата се качиха на конете, Дейвид им каза да преместят овцете по-нататък. Корли и Юли дадоха знак на кучетата, като умело придвижваха стадото към мястото, което Дейвид им бе посочил. Доволен от това, че всеки един от тях спокойно можеше да бъде оставен сам със стадото, Дейвид ги заведе в градината, където Александра работеше, и се запозна с тях.

Тя ги поздрави сърдечно, като ги разпитваше за различни неща, момчетата отговаряха срамежливо и неуверено. Дейвид ги разведе наоколо, като им обясняваше в какво ще се състои работата им. Щом свърши, той изпрати Корли да наглежда овцете, а Юли взе със себе си да подреждат трупите, които беше насякъл и почистил от клоните. Като използваха конски впряг, те изтеглиха материала на отсрещната страна на хълма.

До вечерта Дейвид разбра, че Адолариъс беше подценил възможностите на синовете си като работници. Обучени да вършат разнообразните задачи, с които един овцевъд трябваше да се справя, момчетата имаха силното желание да се харесат и работеха съсредоточено и с неизтощима енергия. На следващото утро те станаха преди Дейвид и започнаха да цепят дърва за огъня и да носят вода от ручея.

Няколко дни по-късно, щом купчината от трупи близо до кошарата стана доста голяма, Дейвид определи размерите на сградите и тяхното разположение. Броят на овцете, които Дейвид щеше да има през следващите две-три години, оправдаваше изграждането на не много голям навес за стригането на животните, а и за склад през този период щеше да му бъде достатъчна една малка сграда. По този начин, ако се съобразяваше само със сегашните си нужди, в крайна сметка щеше да се получи една смесица от малки постройки вместо добре организиран комплекс от големи и стабилни сгради. Когато обсъди този въпрос с Александра, тя нямаше никакви съмнения относно това, което трябваше да се направи.

— Строй с перспектива, Дейвид — каза му тя. — Ще дойде момент, когато ще имаме десетки хиляди овце и всичко, построено във фермата Тибубура, трябва да бъде стабилно и да издържи дълго.

Мнението ѝ бе определящ фактор и Дейвид и Юли очистиха храстите и другата растителност върху огромна, равна територия от страната на хълма, която се намираше близо до кошарата. След като определи конкретните постройки за целия комплекс, Дейвид измери с крачки мястото за голям навес, където да стрижат овцете, както и за бараките и склада, а Юли го следваше и забиваше колчета в земята. След това двамата домъкнаха до мястото големи камъни и ги наредиха един до друг, запълниха дупките с подходящи по-малки камъни, изграждайки по този начин прави и стабилни основи за постройките.

След като завършиха основите, започна тежката работа по оформянето на трупите в масивни греди. Късно следобед Корли и Юли помогнаха на Дейвид да изтърколи гредите по специално направено от камъни нанадолнище и да ги повдигне с лост до мястото им в основите.

След като работите по постройките започнаха, Дейвид отделяше част от времето си и за други задачи. Като използваха грубите трески

при цепенето на трупите, двамата с Юли сковаха рафтове за избата и направиха обори за добитъка и свинете, които Пат щеше да докара. Щом момчетата разбраха, че има нужда от някакви съдове, в които да се държат подредени зеленчуците в мазето, те изплетоха кошници от трева, занаят, който бяха научили от майка си.

Рано един следобед, когато Дейвид работеше на постройките, Александра го извика от колибата. Тя слезе надолу по хълма при него, сочейки му на юг. Дейвид стъпи върху купчина камъни и видя Пат да се приближава през пасбището и двамата си махнаха с ръка за поздрав.

Пат дръпна юздите и слезе от коня, като свали шапка, за да поздравя Александра. Здрависа се с Дейвид, след което зяпна учуден, когато видя колко работа бе свършена.

— Дейвид, когато решиш нещо, действаш бързо, а? — отбеляза той през смях. — Изобщо не очаквах да си напреднал толкова много.

— Корли и Юли се оказаха изключителни помощници, Пат. Обсъдихме въпроса заедно с Александра и решихме, вместо малки сгради, които да ни вършат работа само за момента, да построим големи и стабилни, с перспектива за бъдещето.

— Аха, разбирам, освен това, виждам, че постройките ще бъдат добри. Веднага се забелязва, че си инженер с познания за лостове и други такива неща. Някои от тези греди сигурно тежат един тон и аз не бих се опитал да ги преместя, ако нямам половин дузина, ако не и повече яки мъже, които да ми помагат.

— Използвах наклонени плоскости и лостове, за да ги повдигна и сложа в основите, но не съм се опитвал да поставя отвесните подпори. За това ще трябва система от скрипци и въжета, както и няколко мъже, които да теглят въжетата.

— Ами, докарал съм ти и двете неща — каза Пат, — както и рамков трион за разрязване на трупите на дъски и всичко друго, от което ще имаме нужда. Каруците са на около пет-шест мили и ще бъдат тук час-два преди залез-слънце. Съгласен ли си сватбата да бъде утре?

Двамата мъже се обърнаха към Александра, тъй като тя трябваше да реши.

— Добре, нека да е утре сутринта — отговори тя. — Ще бъде заета тази вечер с приготвянето на храна за всички и ще...

— Не, не — прекъсна я Пат, като се усмихваше и клатеше глава. — Мъжете си готвят сами, а Майра ще сготви за семейството ми. Ще ви бъде тежко да готвите за цялата банда, а и аз няма да позволя. Носим всичко необходимо за едно добро хапване след сватбата и мъжете ще го приготвят. Вие трябва да се радвате на събитието, а не да работите като вол.

— Това е много мило и тактично от твоя страна — каза му Александра, — но аз настоявам ти и семейството ти да се храните с мен и Дейвид. Вечерята ще бъде готова, щом пристигнете.

— Е, добре — отговори Пат, доволен от подреждането на нещата. — Майра чака с нетърпение да се запознае с вас и по този начин ще има достатъчно време да ви гостува. Сега ще е по-добре да се върна и да пресрещна каруците.

Той отново се поклонил на Александра, след това се качил на коня си и потеглил. Дейвид се върнал на постройките, а Александра тръгнала да приготви отрано вечерята. Щом свърши, Дейвид отиде до умивалника при ручея, за да се обръсне и посрещне гостите.

Късно следобед те се показаха на хоризонта, като двама от помощниците вървяха отпред и посичаха храстите и фиданките по пътя. Пат и още трима мъже язدهа след момчетата, следвани от две каруци, теглени от коне. Най-отзад трети помощник водеше добитъка и прасетата. Те приближаваха хълма, а зад себе си оставяха утъпкана пътека, която се виеше като панделка по хълмистия терен. Налице бе средството за връзка и контакти, което стигаше навътре в Пустошта и фермата Тибубура вече не беше изолирана от външния свят.

Дейвид и Александра поздравиха гостите в подножието на хълма, като овцевъдите и помощниците се кланяха несръчно и заекваха, докато ѝ бяха представяни. Двете с Майра Гарити веднага се харесаха една друга, още докато си размениха сърдечни любезности, след което Майра запозна Александра с децата си.

Овцевъдите спряха каруците близо до кошарата и вкараха добитъка и прасетата в готовите и очакващи ги обори. Семейството на Гарити отиде към колибата заедно с Дейвид и Александра. Докато Александра завършваше приготвянето на вечерята, Майра и децата ѝ помагаха, а мъжете седнаха да разговарят на канче ром. Пат отново отбеляза какъв късмет имал Дейвид с Александра.

— Сякаш съм открил златна планина — съгласи се Дейвид, — с тази разлика, че тя е по-скъпоценна и от най-огромното количество злато. Тя се чувства щастлива тук, но аз зная, че чака с нетърпение да получи отговор от семейството си.

— Навярно съвсем скоро ще има отговор — каза Пат. — Ездачът, когото изпратих в Сидней, е с добър кон. Ако не се случи нещо непредвидено, трябва да бъде тук до четири-пет седмици. Казах му да изчака отговора на семейство Хамънд, и ако нещата вървят добре, той трябва да се върне обратно тук някъде към края на есента.

Пат обясни, че пратеникът също така носи доклад до главния съдия за тримата разбойници.

Щом се стъмни, те вечеряха, като Майра и Александра разговаряха за дивите кучета динго. Аборигенката каза, че те са нещо повече от обикновена заплаха за овцете. На разваления си английски, тя обясни, че кучетата динго имат важна роля в Пустошта.

— Какво те ядат — каза тя, — то изчезва. Нещо не хубаво или не искано, няма го, ако динго ядат. Те правят лоши неща нелоши.

— Аха, те се хранят с мърша — намеси се Пат, като се смееше. — Ако мъртво кенгуру или нещо друго лежи и умирисва мястото, те ще го изядат. Всеки знае това, Майра. Що се отнася до мен, аз по-скоро бих избил всички кучета динго като оставя умрелите животни на папагалите.

Майра не отговори, но ако се съдеше от нейната сдържана усмивка към съпруга ѝ, на Дейвид му се стори, че тълкуването на Пат на нейните думи беше изцяло погрешно. Беше прекалено буквално, но в същото време и самият Дейвид не беше уверен какво точно бе имала предвид тя.

Той и Александра размениха погледи, както изглежда и тя мислеше като него.

В края на вечерята, мъжете запалиха лулите си. Близко до каруците в подножието на хълма овчарите и помощниците свършили с яденето, бяха насядали около буйния огън и гласовете и смехът им достигаха слабо до колибата. Когато огънят започна да угасва, мъжете и момчетата разслаха одеялата си и легнаха наоколо. На Колин му се доспа и той отиде да си легне в едната от каруците, а Шийла остана край огъня и слушаше как майка ѝ и Александра разговаряха.

Пат се прозяваше от време на време, а и Дейвид се почувства уморен. Но тихият разговор между двете жени край огъня не показваше никакви признаци да свърши скоро — дъщерята от едно добро и заможно английско семейство и дъщерята на хора от каменния век се бяха сприятелили. Най-сетне Пат се изправи и обяви, че е време за лягане, и те тръгнаха в нощта, надолу по склона към каруците.

Щом се съмна на следващия ден, близо до каруците в чезнещия мрак лумна огън. Овчарите приготвиха прасето, което Пат беше донесъл специално за случая, и го набучиха на шиш над огъня, след това сложиха големи тенджери със зеленчуци да се задушават бавно на края на жаравата.

Късно сутринта всички от каруците дойдоха в колибата. Всеки зае своето място — Пат се изправи пред Дейвид и Александра, а зад тях застанаха Майра и децата ѝ, а останалите се подредиха в редица най-отзад. Пат свали шапката си, последван от останалите мъже. След това отвори молитвеника си и започна да чете службата за венчаване.

Въпреки че церемонията беше изключително проста, на Дейвид му се струваше още по-значителна, тъй като нямаше никакви украшения, които да затъмняват важността на събитието, когато един мъж и една жена се свързваха в любовта. Обстановката беше много по-подходяща, от която и да е пищна венчавка, с огромното небе над Австралия вместо свода на катедрала, а музиката на органа бе изместена от шепота на вятъра в края на лятото. Но което бе най-важно, с нея се осъществяваше необходимостта животът му да бъде пълноценен.

Щом церемонията свърши, Александра и Дейвид се обърнаха един към друг за традиционната целувка. Устните им често се бяха срещали в страстта, но лекото докосване на устата ѝ до неговата, беше нещо по-въодушевяващо от всичко преди, защото сега тя бе негова съпруга.

Мълчанието на малката групичка бе нарушено и премина в разговор и смях, докато мъжете се ръкуваха с Дейвид и се редяха непохватно в очакване да получат целувка от младоженката. След като официалната част свърши, хората тръгнаха на тълпи надолу по хълма към каруците, където овцевъдите бяха наредили импровизирана маса близо до огъня. Те свалиха тенджерите със зеленчуци от жаравата и ги поставиха на масата.

Прасето беше опечено точно колкото трябва и вятърът разнасяше неговата апетитна миризма, докато Майра и Александра го режеха на парчета. Дейвид взе чиния с тлъсто и сочно парче от прясно свинско, след това натрупа чинията догоре със зеленчуци. Храната не беше толкова вкусна, колкото когато Александра готвеше, но от приповдигнатото му настроение яденето му се стори апетитно.

Щом се нахрани, Пат извади от каруците кана с ром и я постави на масата заедно с канчетата. Мъжете веднага се насочиха натам, но той ги предупреди да не пият прекалено много, защото след малко ще започне работата по постройките. Дейвид и Пат разливаха рома, след това се отместиха встрани, като разговаряха.

По някое време Пат внезапно млъкна и се намръщи поглеждайки подозрително към Шийла. Близо до Пат и Дейвид седеше момичето — същинско олицетворение на пълно доволство, като мляскаше и едва съдържаше оригванията си. Беше подпряла едната си ръка на хълбока, а в другата държеше канче, като от време на време сърбаше от него.

— Шийла! — изкрещя Пат. — Какво има в това канче?

— Същото, каквото има и в твоето! — отвърна момичето. — При това ми отива също така добре, както и на теб!

— Я говори прилично! — каза ѝ разярен Пат. — Няма да търпя нахални и безочливи забележки! И остави това канче с ром!

Намръщена, Майра се приближи до момичето и му взе канчето.

— Стига безочливост! — заповяда тя. — И никакъв ром!

Намръщена и обидена, Шийла премести встрани погледа си. Овчарите и помощниците също извърнаха очи от Пат, като едва съдържаха смеха си. Александра не одобряваше постъпката на Шийла, но същевременно се забавляваше, което съвпаднаше с чувствата на Дейвид, с когото си размениха погледи.

Пат въздъхна дълбоко, като отпи от канчето си.

— Това момиче ще ме умори — измърмори той. — Някой ден ще получа удар, както непрекъснато ме ядосва. Но за нищо на света не бих я заменил. — Той промени темата, като сниши глас. — Дейвид, снощи, преди да заспим, Майра ме подсети за нещо...

— Така ли? — подтикна го Дейвид да продължи.

— Ами — започна неловко Пат, — аз самият никога нямаше да се сетя, но Майра ми каза, че Александра е в доста напреднала бременност.

— Да, така е. Александра възнамеряваше да каже на Майра по някое време, но не ми е споменавала, че са говорили по този въпрос. А, както и ти отбеляза, щом не личи, как е разбрала Майра?

— Дейвид, ако изобщо е възможно да се проумее как аборигените разбират някои неща, то и двамата щяхме да понаучим нещо. Питал съм Майра, но никога не получавам отговор, който да има някакъв смисъл за мен. Причината, за да заговоря по този въпрос е, че Майра иска да бъде близо до Александра, когато му дойде времето. Съгласен ли си?

— Напълно — отговори ентусиазирано Дейвид. — Всъщност ще съм й изключително благодарен, ако тя е тук, Пат.

— В такъв случай ще кажа на Майра да извести Александра, когато двете заговорят за това. Майра си има някакви способности да разбере няколко дни преди това, кога ще се ражда бебето, така че ще дойде тук на време, за да може да се погрижи за всичко. Навярно ще вземе със себе си Шийла и още няколко жени.

— Чудесно, много ти благодаря, Пат.

Пат отмина неловкия разговор с кимване на глава и започна да обсъжда реда, по който ще се работи на постройките. Дейвид почувства огромно облекчение. От време на време се сещаше за опасностите, пред които Александра щеше да бъде изправена след няколко месеца, когато трябваше да ражда. Сега, когато с нея щеше да има опитна жена, тази опасност нямаше да е толкова страшна.

* * *

Щом гостите си тръгнаха, мястото в подножието на хълма започна да придобива очертанията на главна кошара. От едната й страна, се издигаха големият навес за стригане на овцете, бараките и складът, на които им трябваше още малко, за да бъдат напълно завършени. Освен това, имаше купчини нарязани дъски и греди за бъдещия строеж.

Въпреки че бе доволен от постройките, Дейвид си даваше все по-ясна сметка за мизерния вид на колибата. Нощите ставаха студени, а Корли и Юли спяха в бараките, където имаше огнище, докато Александра все още трябваше да готви на огъня на открито.

Изграждането на къщата предстоеше, тъй като те бяха обсъдили и стигнали до заключението, че това ще бъде голяма, каменна къща, за което щяха да са необходими материали от Сидней.

Когато той ѝ предложи да се премести за момента в някои от постройките, тя отказа.

— Предпочитам да бъда тук, на хълма — обясни тя. — Имам изглед към пейзажа и свежа, приятна атмосфера. Колибата си има своите недостатъци, но въпреки това бих останала тук Дейвид.

— Навярно ще е по-добре да построя малка къща за момента.

— Строй с перспектива, Дейвид — напомни му тя. — Ние възнамеряваме да имаме каменно, представително жилище, а не обикновена къща. Засега колибата ни е достатъчна.

Той не продължи темата, но в него остана чувство на неудовлетвореност. Всеки път, щом видеше как Александра зъзне край огъня в хладния утринен въздух, изпитваше безпокойство. А всеки път, когато се връщаше към хълма контрастът между колибата и големите постройки близо до кошарата беше болезнено очевиден.

Друг по-маловажен проблем за него беше състоянието на пасбището, което се изчерпваше. Въпреки че в околностите имаше хиляди акра тревни площи, прекалено голямото стадо пасеше тук вече седмици в края на сухия сезон, където нямаше да порасне никаква нова трева. Но помощниците бяха прекалено неопитни, за да закарат стадото на друго пасбище, а на Дейвид не му се искаше да оставя Александра, докато не се родеше бебето.

Александра всеки ден разтъпкваше коня си, така че самата тя забеляза недостига на добра паша и повдигна въпроса пред Дейвид. предложи му той с едно от момчетата да премести стадото на друго място, а другото момче да остане тук да пасе добитъка и да пуска прасетата да ровят в гората. Когато той ѝ отказа, тя изтъкна, че е напълно здрава, дори няма характерното за бременните сутрешно гадене. Той продължаваше да ѝ отказва, тъй като знаеше много добре, че ще се притеснява непрекъснато, ако я оставеше сама.

Александра беше недоволна, но не каза нищо повече по въпроса. Дейвид чувстваше ясно, че тя бе силна и здрава жена, че Майра Гарити ще бъде с нея при раждането, както и че овцете се нуждаеха от по-добро пасбище, за да осигурят здрави агнета и добра вълна. Но Александра беше животът му и той искаше да бъде с нея.

Една сутрин, след един студен и ясен ден, още в ранни зори заваля и първият дъжд. Въпреки че облаците се натрупаха бързо, вятърът и непрекъснатото тропане на дъждовните капки по покрива на колибата събудиха Дейвид. Той се облече, наметна мушамата, сетне излезе навън и разпали силно огъня, за да не позволи на дъжда да го угаси.

Щом се върна в колибата, дъждът се процеждаше през покрива и капеше върху одеялата, а Александра търсеше пипнешком в тъмното мушамата си. Дейвид ѝ помогна да я намери и я разстла върху одеялата, след това сложи отгоре и своята мушама. Съблече се и легна отново, но одеялата бяха влажни и Александра трепереше, като се гушеше в него да се стопли.

На разсъмване закуската бе окайваща операция. Александра клекна до пушещия огън под дъжда, за да приготви кашата и чая, след което двамата с Дейвид се сгушиха един до друг в мократа колиба да закусят. Всичко това беше познато на Дейвид, тъй като колибите винаги пропускаха дъжда, и това да му е студено и влажно беше част от дъждовния период, но той знаеше, че Александра имаше нужда от удобства.

Същата сутрин Дейвид и Юли работиха по колибата. Въпреки че пластовете кора от дървета бяха доста дебели, конструкцията започна да пропада, като непрестанният дъжд намираще начин да се промъкне през покрива на няколко места. Юли обаче знаеше как да предпази огъня от дъжда в случаите, когато не духаше силно. Сложи тънки колове около огъня, върху които постави пръчки, образувайки нещо като наклонен покрив от кори на дървета, така че дъждът да се стича от едната страна.

На следващия ден продължи да вали и почвата около колибата се превърна в тресавище от кал. Дейвид разбираше, че трябва да направи нещо. След като прецени сегашните нужди и бъдещите планове, той взе решение. Изпрати Юли да доведе два коня, след което те откараха впряга до един товар дървен материал, който се намираще до постройките и го завлякоха нагоре по хълма.

Когато натовариха втория наръч с дървен материал и го откараха до платото зад колибата, Александра излезе навън.

— Да строиш дървена къща е противно на това, което ние решихме, Дейвид — каза му тя.

— Това не е къщата, която имам предвид, тъй като тази постройка ще се превърне в кухня и килер в задната част на сградата, която в крайна сметка ще построим като наш дом. Вътрешните стени няма да поддържат покрива, така че ще мога да ги извадя. Една каменна къща трябва да има вътрешно дървено скеле и това просто ще бъде част от него, когато започнем да строим с камъните.

Александра се поколеба, като преценяваше казаното, сетне се усмихна.

— Имам голям късмет да съм омъжена за един толкова интелигентен мъж — отбеляза тя. — Бързай да я построиш Дейвид.

Дейвид се засмя и двамата с Юли започнаха да подрежда дървения материал от първия товар, а Александра се върна в колибата. Когато момчето отведе конете, за да докара още материал, Дейвид измери с крачки мястото, върху което един ден щеше да издигне голяма каменна къща сред платото. Когато реши къде ще се намира кухнята и килера, той започна да събира камъни за основите.

В края на деня беше завършена само част от основите, но перспективата за суха и топла къща караше Дейвид и Александра да понасят по-леко студената и влажна колиба. Неудобството изчезна на следващия ден, когато дъждът спря и небето се проясни. През следващите дни топлината на късното лято се върна, когато слънцето изгря над пасбището, което се обагри в светло зелено от новопоникналата трева.

Нощите си оставаха хладни, а във въздуха се усещаше смяната на сезона, докато работата по къщата напредваше. Въпреки че тази част щеше да бъде в крайна сметка само дял от къщата, размерите ѝ бяха значителни, разделени на четири стаи. Когато подът и скелетът за външните стени бяха завършени, Дейвид започна да гради огнищата в две от стаите. Тъй като нямаше време да направи хоросан, той използваше фина глина от източник близо до ручея, за да слепи камъните, както беше правил огнищата в бараките.

Докато глината съхнеше, ясното време продължи, и когато от запаления огън се образува здрава спойка между камъните, отново се появиха облаци. Дъждът продължи два дни, придружен от силен вятър, който разклати корите от покрива на колибата, предвещавайки още по-силни бури, които щяха да настъпят през следващите седмици. Когато

небето се проясни отново, слънцето вече беше изгубило силата си и беше настъпила късна есен.

Дейвид посвещаваше по-голяма част от времето си на къщата, но от време на време отиваше до кошарата и пасбището около нея, за да провери какво става там. Имаше новопоникнала трева на пасбището, но тя нямаше да бъде достатъчна. Освен това, на отделни места щетите бяха големи, тъй като овцете бяха изгризали тревата до корен още преди да се развият новите кълнове.

За да се възстанови пасището, бяха необходими месеци, през които тук не трябваше да се пасат овце. Дейвид престана да мисли за това, все още твърдо решен да не напуска Александра. Тя работеше на постройката заедно с него, пробиваше дупки в дъските за заклиняване и изпълняваше други леки задачи. Съвместната им работа по тяхната къща беше едно от най-приятните преживявания в живота на Дейвид, но по всичко личеше, че зимните бури щяха да пристигнат, преди къщата да е завършена.

Рано един следобед, докато Александра шеташе насам-натам и чистеше пода от дървените изрезки, тя спря и погледна в далечината.

— Дейвид, по пътя идват конници.

Дейвид, който в това време дялкаше една дъска, се изправи и погледна. Единственият посетител, който той очакваше, беше пратеник от Уайамба, който трябваше да донесе писма за Александра от семейството ѝ. Ако всичко беше минало добре, конникът, който бяха изпратили в Сидней, трябваше да се върне всеки момент. Но вместо един ездач в далечината се виждаха петима, които водеха три товарни коне, като се движеха бавно по пътеката.

— Кой може да бъде, Дейвид? — попита Александра.

— Нямам никаква представа — отговори той замислено. — Знам, че не са разбойници, тъй като те никога не се движат в групи, по-големи от двама-трима души и не се появяват посред бял ден.

Той се обърна към другия край на платото, където Юли водеше конете с поредния товар от дървен материал.

— Иди и оседлай един от тези коне, и го докарай до колибата, Юли! Бързай!

Момчето забързано отвърза конете и се затича надолу по хълма с тях, а Дейвид и Александра тръгнаха към колибата. Тя попита дали да

започне да приготвя ядене за конниците, но Дейвид твърдо кимна отрицателно с глава.

— Не, няма нужда от това. Ние ще им дадем храна, както си му е редът, но те могат да си готвят в бараките. Сега поне вече има къде да слагаме посетителите.

— Така е — съгласи се Александра, като гледаше към конниците в далечината и въздъхна тъжно. — Надявам се поне да носят пощата.

— Аз също, любов моя. Скоро ще разберем.

Тя се усмихна и кимна, като отново въздъхна. Миг по-късно Юли се зададе, яхнал коня, като водеше със себе си оседлания кон на Дейвид, който се качи на него и тръгна надолу по хълма. В подножието на склона, той зави към пътеката, движейки се в лек галоп.

Поради вълнистия терен на хълма, през по-голямата част от времето мъжете не се виждаха. Щом Дейвид премина първото възвишение, конниците, които се намираха върху една по-висока част от пътеката на около миля, му махнаха с ръце. Дейвид се спусна надолу по една блатиста долина и след няколко минути мъжете отново се появиха на малко повече от половин миля разстояние. Те го поздравиха с викове и Дейвид махна в отговор, разпознавайки в тях работници от фермата на Франк Уилямсън при река Нипиън.

Щом се приближи, той видя, че мъжете бяха опърпани, а конете им изтощени и изкльощавели. Само два от товарните коне, които носеха увити в брезент сандъци, бяха в добро състояние. Сайлъс Доак и Руъл Блейки бяха станали мъже, докато останалите трима си бяха същите. Тъмното лице на Кунманара се освети от широка и весела усмивка, а Даниъл Корбет, главният овцевъд беше мрачен и сдържан. Джимбоб, старият готвач беше седнал малко накриво върху коня си поради сакатия си крак, и изглеждаше неподвластен на времето.

Мъжете поздравиха Дейвид сърдечно, с уважението на работници към собственик на ферма. Даниъл извади от джоба на сакото си пакет, увит в мушама, и му го подаде.

— Имаше писма в пощенската станция в Сидней за фермата ви, мистър Керък — каза той. — Освен това, вътре има няколко писма за господарката от семейството ѝ. Нейните дрехи, книги и други лични вещи се намират в сандъците върху ей тези два товарни коня.

— Тя ще се зарадва много, най-вече на писмата. В такъв случай вие сте се срещали с конника от Уайамба?

Даниъл кимна утвърдително. Докато слизаха надолу по хълма, той обясни на Дейвид, че Джимбоб работел в странноприемницата в Сидней, където бил отседнал човекът от Уайамба. Докато двамата разговаряли, Джимбоб разбрал за Дейвид и Александра, след което се свързал с Даниъл. Главният овцевъд се срещнал с брата на Александра, който му предал писмата от нейното семейство и принадлежностите ѝ, както и два коня, с които да ги закарат при нея.

— Изглежда от известно време вече не работите за Франк Уилямсън — отбеляза Дейвид. — Да не би да е починал?

— Да, сър. Малко след като синовете му продадоха фермата.

Даниъл зараказва с какво са се занимавали той и останалите мъже, след като фермата била продадена. Двама от помощниците си намерили добра работа в Камдън парк, но другите не успели да намерят нищо, което да ги задоволи. Освен това, Даниъл, Джимбоб и Кунманара копнеели да се завърнат в Пустошта, а Сайлас и Руъл пожелали да тръгнат с тях.

— Така че, затова сме тук — обобщи Даниъл. — Щом чух за фермата ви, свързах се с останалите и всички ние решихме да дойдем и да видим дали няма да може да работим за вас.

— Да, това навярно е най-доброто нещо, което може да ми се случи за следващите две-три години от сега нататък — каза Дейвид. — Но засега аз паса само десет хиляди овце, което не оправдава наличието на прекалено много работници.

— Ние очаквахме това — отговори бързо Даниъл. — Десет хиляди е много повече, отколкото мислехме, че притежавате. Ако може да ни давате храна, ние ще работим без надници докато вие можете да ни платите.

Щом стигнаха хълма, те дръпнаха юздите и зачакаха нетърпеливо да чуят какво ще каже Дейвид.

— Разбира се, бихме могли да обсъдим това — каза им той — Сигурен съм, че точно сега искате да си починете и да хапнете добре. Изберете си овен за колене от стадото, а аз ще ви изпратя зеленчуци в бараките.

Доволни от отговора му, мъжете предадоха двата товарни коня на Дейвид и се насочиха към бараките. Дейвид се заизкачва по хълма, отделяйки четирите писма за Александра от останалата поща в

мушамения пакет. Щом стигна колибата и ѝ съобщи за писмата, тя ги грабна нетърпеливо.

Докато Юли помагаше да разтоварят четирите тежки сандъка от конете, Дейвид му каза да занесе една кошница със зеленчуци в бараките и да заведе конете при останалите.

Александра седна до огъня и се надвеси над писмата, а Дейвид сложи вода за чай, сетне погледна към останалата поща. Тя се състоеше от писма от търговци на вълна и от фабрики за провизии. Те предлагаха бизнес, което говореше, че Тибубура ставаше добре известна ферма в Сидней.

Щом водата завря, Дейвид направи чай и зачака Александра да свърши с четенето на писмата. По всичко личеше, че те бяха всичко друго, но не и окуражаващи, тъй като прекрасното ѝ лице излъчваше мъка и разочарование, докато очите ѝ внимателно четяха редовете. Тя се усмихна само веднъж, при това тъжно, въздъхвайки замислено.

Тя сгъна писмата и докато пиеха чая, каза на Дейвид, че две от тях бяха от баба ѝ и майка ѝ, които ѝ пожелаваха всичко хубаво в новия ѝ живот.

— Въпреки това — добави тя — те очевидно мислят, че съм прокълната. Моето писмо до тях беше изключително весело, но, изглежда те смятат животът ми тук за трагична съдба. Писмото от брат ми не е толкова потискащо, но той е тъжен, че ще бъдем толкова далеч един от друг. От баща ми няма нищо, дори в другите писма не споменават за него. Ние често бяхме в конфликт с него и по всичко личи, че сега вече той изцяло ме е изхвърлил от живота си.

— Съжалявам за всичко това. От кого е другото писмо?

— От Ейми Годуин, прислужница в домакинството на баща ми. Тя не е доволна там и иска да дойде да работи при нас.

— Това лесно може да се уреди. Тя би могла да дойде с каруците, които карат провизии и хора за стригане на овцете. Мисля, че няма да е лошо да има друга жена с теб тук, Александра.

Потисната от писмата, Александра се съгласи разсеяно, като отпиваше от чая, загледана в огъня. След това разтърси рамене, прогонвайки мрачното настроение, и попита Дейвид за петимата мъже. Той ѝ каза кои са и защо са дошли тук.

Изпитвайки силно желание да откъсне мислите си от писмата, Александра слушаше внимателно, заинтересувана от предложението

на мъжете.

— Стадото може веднага да бъде преместено на по-добро пасбище — отбеляза тя, щом Дейвид свърши с обяснението. — Освен това, то би могло да бъде разделено на две части, които да бъдат държани винаги в различни кошари, което ще премахне опасността от загуби на животни от преместването им насам-натам.

— Вярно е — съгласи се Дейвид. — Има известни предимства да наемем тези мъже, а навярно ще можем да им осигурим и храна. Но ще имаме осем работници и десет хиляди овце, което не е много разумно.

— Ако възнамеряваме да имаме повече овце, то тези сега трябва да пасат на по-добри места, за да могат да родят здрави агнета. Сигурна съм, че ще можем да осигурим храна. Имаме предостатъчно зеленчуци, както и животни за прясно говеждо и свинско месо. След няколко години ще имаме силна нужда от овцевъди, а междуременно има достатъчно работа, която може да се върши тук в главната кошара.

Дейвид харесваше мъжете и му се щеше да ги наеме, но беше предпазлив към всякакви увеличения. Александра беше по-склонна да се възползва от всяка възможност, която обещаваше бъдещи облаги, дори и да имаше временни неудобства, които като че ли нарушаваха печалбата в момента. С падането на есенната вечер времето застудя, но те продължиха да разговарят и най-накрая тя успя да го убеди.

— Добре, ще опитаме — каза Дейвид замислен, като хвърляше дърва в огъня. — Освен това, ще има кой да помага за строежа на къщата, така че ще мога да я свърша по-скоро.

— А което е по-важно, овцете ще пасат на по-добро място. Те са нашият поминък и трябва да ни бъдат първа грижа.

— Не, Александра, ти си моята първа грижа — каза той твърдо. — Ще отида до бараките да съобщя на мъжете какво съм решил.

След като той се отдалечи, Александра започна да приготвя вечерята. Той се обърна и я погледна, и видя, че прекрасното ѝ лице отново бе тъжно. Той знаеше, че тя отново си мисли за писмата от къщи. Това го тревожеше дълбоко, тъй като любовта му към нея превръщаше нейната болка в негова, но знаеше, че няма какво да се направи. Въздъхна тежко и заслиза надолу по хълма.

* * *

Следващата сутрин на разсъмване, Сайлас и Корли подкараха около три хиляди овце към кошарата на югоизток. Руъл и Юли тръгнаха с останалата част от стадото, подкарвайки го към югозападната кошара. След като овцете заминаха, Даниъл и Джимбоб започнаха да работят на постройката. Кунманара подкара конете, добитъка и няколко млади овце, оставени да пасат в главната кошара заедно с прасетата да ровят в гората за корени и растения. Когато се върна по-късно, той се включи в работата по строежа на къщата.

Строежът напредваше бързо, тъй като както Даниъл, така и Джимбоб имаха опит като дърводелци. Вечер двамата мъже сглобяваха капациите за прозорците и вратите на светлината от огъня в бараките. Край огъня до колибата Дейвид и Александра цепеха дъски за шинделите на покрива и дялкаха колчета за вклиняване на дъските.

Кунманара не само умееше да работи с дърво, той беше истински талант. Работеше нощем в бараките, като използваше клони във формата на вилка, от които правеше облегалки и крачета за столове и пейки с високи облегалки. След като направеше скелета на предметите, той изтъркваше дървото до мек блясък и тапицираше мебелите с пластове от овчи кожи.

Докато строежът вървеше към своя край, мебелите стояха складираны в постройката за провизии. Един студен и ветровит понеделник на разсъмване, тъмни облаци покриха небето, предвещавайки ранна зимна буря, която обещавахе да бъде жестока. През първата половина на деня вятърът се усили, а Дейвид и мъжете закрепиха последните шиндели върху покрива и поставиха капациите на прозорците. След това пренесоха провизиите от колибата и мебелите от склада в къщата.

По-късно през деня Дейвид и Александра се бяха преместили вече в топлата и уютна къща. Бурята започна, когато те вечеряха, като дъждът се изливаше върху покрива, а виенето на вятъра караше пламъците в огъня да се издигат по-високо. След вечеря Дейвид махна брезента от сандъците, които братът на Александра беше изпратил, и ги отвори. Александра прегледа вещите си, унесена в спомени, след това започна да ги подрежда.

Седнал край огнището и запалил лулата си, Дейвид наблюдаваше Александра, докато тя сновеше из стаята. Макар и да беше в напреднала бременност, тя стъпваше леко. Извади снежнобяло

муселинено бельо и рокли от скъпи и пъстри платове и започна да ги поставя в сандъците и шкафовете за дрехи, които Кунманара беше направил от дърво. Имаше десетки книги, които бързо запълниха рафтовете.

Когато тя за малко не изпусна една книга от купчината, която носеше, и направи рязко движение, за да я хване, Дейвид стана от стола си.

— Сигурна ли си, че не искаш да ти помогна? — попита той.

— Не, благодаря — отговори тя, отнасяйки книгите до лавицата. — Очаквах с нетърпение вещите си и сега искам сама да свърша тази работа. Ако не успея тази вечер, ще продължа утре.

Дейвид разпали огъня, за да ѝ бъде по-светло, после седна и запуши, като я наблюдаваше. След като изпразни единия от сандъците, лавиците вече бяха запълнени с книги и тя отбеляза, че сега вечерите им ще бъдат по-приятни. Дейвид се съгласи, тъй като според него единственият недостатък на Пустошта беше липсата на материали за четене. Когато свърши за вечерта, остана ѝ още един пълен сандък. Книгите, картините и порцелановите украшения, които тя нареди наоколо, бяха изгонили безличната, спартанска атмосфера на къщата, превръщайки я в истински дом.

На следващия ден, докато отиваше към бараките, Дейвид си мислеше, че нещата, които оставаха да бъдат направени в главната кошара, сякаш нямаха край. Ето, една крава се беше отелила предишната нощ и това още повече потвърждаваше този факт. Това определи и следващия по важност проект, когато видя как кравата се гушеше в единия ъгъл на обора, опитвайки се да предпази телето от студения, шибав дъжд. След като направиха навес от кори за кравата и нейното теле, Дейвид и мъжете започнаха да строят конюшния и обор за добитъка и кочина за прасетата. Както винаги, Дейвид измери с крачки мястото, така че да бъде достатъчно за предвидимото бъдеще.

Два дни по-късно, когато кочината за прасетата беше завършена и работата по конюшния вече доста напреднала, бурята спря. Късната есен се върна за известно време, преди да настъпи началото на зимата с неясното и мъгливо небе и слабо слънце, което успяваше чак следобед да поразпръсне за кратко нощния студ. Строежът на конюшнията вървеше бързо през студените и сухи дни, и постройката за добитъка беше готова тъкмо навреме, когато се отели още една крава.

Щом се роди и третото теле, Джимбоб изтъкна предимствата, ако едното от тях бъде използвано за храна. Без телето кравата щеше да дава мляко и масло, а сирицето от телето беше основна съставна част за сиренето, което той умееше да прави. Като се съгласи с готвача, Дейвид каза на Джимбоб да заколи едновременно и едно прасе. След това Дейвид изпрати Даниъл да провери стадата. Освен обичайните провизии за овцевъдите и помощниците им, той взе със себе си телешко и свинско месо.

Когато седмица по-късно главният овцевъд се върна и съобщи, че стадата са добре, се развихри нова буря. По време на отсъствието на Даниъл Дейвид и другите двама мъже бяха завършили оборите, а от онази страна на хълма, от която се виждаха сградите на главната кошара, те бяха изградили пещ, в която да приготвят глинени тръби. Един ден след завръщането на Даниъл, докато работеше с мъжете на пещта, Дейвид забеляза конници и каруца, които се движеха по калната пътека под дъжда, и яхна коня да ги посрещне.

С Майра и Шийла имаше и двама овчари. Всички те се бяха увидели в дебели кожуси, които висяха от седлата на конете им. В каруцата десетина аборигени се гушеха заедно с вещите си под брезентовото покривало, по което се стичаше дъждовната вода. Дейвид и Майра си размениха поздрав и той ѝ благодари за това, че е дошла, сетне се обърна към Шийла, която го разглеждаше навъсено, а от огромната за нея широкопола овчарска шапка се стичаше вода.

— Добре ли си, Шийла? — попита я той.

— Изглеждам ли добре, по дяволите? — отвърна тя сопнато. — Цялата съм мокра, а костите ми са измръзнали, ето, това ми е доброто.

— Без грубости, Шийла! — изкрещя майка ѝ. — Дръж се любезно!

— Просто отговорих на тъпия му въпрос, какво толкова? — измърмори раздражено момичето. — Какво лошо има в това, по дяволите? А колкото по-дълго стоим тук под този порой и тракаме със зъби, толкова по-мокри ще ставаме и ще ни бъде още по-студено.

Овцевъдите едва сдържаха смеха си, а Майра кипеше от гняв. Дейвид споделяше и едната, и другата реакция, докато се движеха по пътеката. В подножието на хълма каруцата свърна към дърветата покрай ручея, а Дейвид поведе останалите към къщата. Щом Александра посрещна Майра и Шийла на вратата с размяна на

радостни поздрави, мрачното настроение на момичето се изпари. Дейвид отнесе багажа им в стаята, която Александра беше приготвила за тях, след това поведе овчарите към бараките.

До следващия ден посетителите се бяха настанили удобно. От огньовете пред колибите, които аборигените си бяха построили между дърветата край ручея, се издигаше дим, а Майра и Шийла бърбеха весело с Александра, докато ѝ помагаша в къщната работа. Дейвид и неговите хора продължиха да работят на пещта, като овцевъдите от Уайамба им помагаша.

Освен провизии за следващата година Дейвид възнамеряваше да поръча необходими части за вятърна мелница и помпа, за да има в къщата течаща вода. Заедно с мъжете той бе изкопал дълбок ров, който те облицоваха с дърва за огрев и покриха с парчета от чим, като от всеки край оставяха отвори за влизане на въздух и за отдушник. В навес до пещта, върху поставки бяха наредени прави и равни дължини от тънки дънери, които бяха покрити с дебел слой глина от източника до ручея. В пещта дънерите се превръщаха в пепел, а глината се опичаше и така се получаваха твърди и трайни тръби за вода, както и водопроводи за къщата.

Дори и на студа под дъжда на открито, около пещта беше приятно и топло място за работа. Откъм ветровитата страна въздушна фуния, направена от кора и закрепена към скелет от прътове, насочваше вятъра към отворите за въздух. Течението от насочения въздух от силния вятър караше пламъците да излизат с рев от отдушниците на няколко фута височина, а силната горещина затопляше земята около пещта.

На четвъртата вечер след пристигането на посетителите, малко след като си легнаха с Дейвид, Александра започна да се върти неспокойно. Тя докосна ръката му и го помоли да извика Майра. Докато той забързано навличаше дрехите си, Майра влезе в стаята със свещ в ръка.

Тя погледна Дейвид, след това се приближи до леглото.

— Моля те сега да идеш в бараките — каза тя тихо.

Не, искам да остана с жена си — противопостави ѝ се Дейвид. — Ако няма с какво да помогна, то няма и да преча. Но искам да остана.

Жената поклати твърдо глава в знак на отрицание, повтаряйки думите си. На трептящата светлина от свещта, Александра се усмихна

умолително към Дейвид и го помоли да напусне. Неохотно, Дейвид се облече и излезе от стаята.

Малко по-късно мярна Шийла, която излизаше от къщата, понесла фенер. Като загърна палтото си и намести шапката си, Дейвид тръгна след нея. През светлината, дъжда и мрака той видя движещото се светло петно на фенера надолу по хълма, към колибите на аборигените сред дърветата.

По същия загадъчен начин, по който Майра бе разбрала, и аборигените в колибите очевидно знаеха, че природните сили стигаха своя апогей в къщата. Пред колибите горяха огньовете и миг по-късно нощта бе изпълнена със странни звуци, към които се присъединиха гласове, които повтаряха едни и същи два отекващи тона.

Ритмични пръчки удряха в такт, сетне към тях се прибавиха към гласовете, които преминаха в монотонно песнопение. Звуците се смесиха в едно пулсиращо цяло, което сякаш идваше от всички посоки, а над хълма се виеше гъстия дим от огньовете. Шийла се върна от колибите и на светлината на фенера той едва я видя, когато мина на няколко ярда покрай него. Носеше кошница с треви и влезе в къщата. Дейвид се обърна и тръгна надолу по хълма към бараките.

Мъжете не бяха си легнали, и както си бяха облечени кладяха огън, а готвачът пълнеше канчетата да стопли вода за чай.

— Чухме короборито — обясни Даниъл, когато Дейвид влезе.

Мъжете преместиха пейките от масата към огнището и Дейвид седна заедно с другите.

— Какво точно означава коробори, Кунманара? — попита Джимбоб, докато слагаше канчетата на огъня. — Какво казват, когато пеят така, и за какво служи всичко това?

— Не ме питай — отговори Кунманара. — Вече от дълги години се храня с овнешко и питки, за да знам повече, отколкото ти.

Мъжете се разсмяха, след това замълчаха. Всички те бяха ергени и не можеха да посъветват и окуражат Дейвид. Щом стана готов чай, Джимбоб го раздаде. Дейвид размени няколко думи с овцевъдите от Уайамба, обсъждайки овцете там. От време на време се чуваха безцелни разговори, следвани от дълго мълчание, нарушавано единствено от короборито.

Мигът, от който той се страхуваше, беше дошъл и Дейвид седеше, вперил поглед в огъня, без да отпие от чая в студеното канче,

което държеше в ръцете си. Докато Александра преживяваше опасностите и агонията от раждането, Дейвид страдаше от страх да не я загуби, да не му отнемат единствения смисъл на живота му.

Всяка минута изглеждаше цяла вечност, но минаваха някак си превръщайки се в часове. Мъжете дремеха на скамейките, а огънят постепенно угасваше. Когато настъпващият студ събуди един от мъжете, той сложи дърва в огъня и отново заспа. За известно време огънят лумна силно, след това бавно се превръщаше в пепел, докато някой друг от мъжете се събудеше отново.

Смразяваща тишина настъпи внезапно през първите часове на утрото, когато звуците от колибите изведнъж млъкнаха. Дейвид подскочи от мястото си, което събуди останалите. Бараката беше студена и тъмна и мъжете коментираха тишината, докато един от тях слагаше дърва върху жаравата в огнището. Щом огънят се разгоря, Дейвид облече палтото си и тръгна. В този миг вратата се отвори и влезе Шийла с фенер в ръка.

— Свърши ли всичко, Шийла? — попита един от мъжете от Уайамба.

— Гледай си проклетото стадо и остави другите на мира, червей такъв!

Мъжът, към когото тя се бе обърнала, както и всички останали се разсмяха, а тя се обърна към Дейвид.

— Ако можеш да се откъснеш от другарите си, жена ти иска да те види. Имаш син.

— Как е Александра? — попита той, тръгвайки към вратата.

— Достатъчно добре — отговори Шийла, като тонът и изразът върху малкото и тъмно личице за първи път бяха сърдечни. — Мама казва, че ще бъде добре.

Напрежението от дългата нощ внезапно го напусна и Дейвид последва момичето навън, чувствайки слабост от облекчение. Шийла подтичваше, за да догонва Дейвид, който вървеше с огромни крачки, докато се изкачваха по хълма. Щом стигнаха къщата, той забързано влезе в спалнята, и когато видя Александра, отново го обхвана безпокойство.

На светлината от свещта, прекрасното ѝ лице беше бледо, измъчено от болка и белязано от умората. Майра се отдръпна от

леглото и направи знак на Шийла да я последва, а Дейвид се приближи и се надвеси над Александра, като я целуна.

— Как се чувстваш, любов моя?

Като не обърна внимание на въпроса му, тя погледна към бебето, сгушено близо до нея.

— Хинтън ми каза, че никога няма да се отърва от него — прошепна горчиво тя, — и е говорил истината. Бебето има белег, Дейвид.

Тъй като единствената му тревога беше за нея, Дейвид погледна към бебето за първи път сега. Тя дръпна края на мекия плат и му показва белега върху тъничкото му рамо. Беше в същия яркочервен цвят като белега, който покриваше едната страна от лицето на Хинтън.

— Това нищо не означава — успокои я той. — Нашият син ще порасне като добър човек, като уважаван и будещ възхищение мъж.

Като търсеше начин да отклони вниманието ѝ от белега, той помисли за името.

— Ще го кръстим ли на вуйчо ти Мортън от Лондон, както бяхме говорили?

Александра въздъхна и кимна с глава, сетне се усмихна слабо.

— Ти си добър човек и добър съпруг, Дейвид. Жена, която носи чуждо дете, щеше да бъде тормозена от по-голяма част от съпрузите, докато твоята единствена мисъл е, как да ме развеселиш. Аз съм една щастлива жена и толкова много те обичам.

— Аз те обичам също толкова много и аз съм щастливецът. Освен това, няма причина да не бъдем весели и радостни. Ти ще се справиш и ние ще имаме син, който ще ни кара да се гордеем с него.

Докато той я целуна отново, усмивката ѝ леко загатваше за обичайната си лъчезарност, но дебнещата сянка на безпокойството се прокрадваше в сините ѝ очи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изминаха шест години от сватбата ѝ, и въпреки че оттогава беше виждала Патрик Гарити от време на време, Александра забеляза бели кичури в косата на едрия мъж, които той нямаше по време на онзи паметен случай. Докато той се покланяше и отговаряше на поздравите ѝ, спомена косвено онова, което тя вече бе забелязала.

— Добре съм, мистрес Керък — каза той, — но вече чувствам леко бремето на годините.

— Изобщо не ви личи — увери го тя. — Изглеждате все така здрав и бодър, какъвто бяхте, когато се видяхме за първи път, преди няколко години. Моля, заповядайте, дайте нещата си да ги сложа в стаята. Дватама с Дейвид с нетърпение чакаме да чуем нещо за Майра и децата, а съм сигурна, че бихте пийнали нещо освежително.

Ратаят от конюшната хвана поводите на коня на Пат, готов да го отведе в обора. Пат развърза навитото на руло одеяло и други принадлежности, сложени зад седлото. Взе ги под мишница, а момчето поведе коня надолу по алеята с насадени от двете страни дръвчета, през подредената с лехи площ пред къщата. Александра и Дейвид тръгнаха по стълбището, за да влязат вътре, но Пат остана пред къщата, като я оглеждаше.

Построена от местен камък, тя бе на три етажа с крила от двете страни, простиращи се назад. Освен входния портал, подпрян с две колони, фасадата беше обикновена, като лишените от всякакви орнаменти прозорци подчертаваха огромните размери на сградата. Липсата на архитектурни детайли ѝ придаваха елегантна простота, докато в същото време правите, изчистени линии предизвикваха усещане за могъщество. Огромната къща се издигаше като каменна кула на крепост, властваща над околностите.

От двете страни на алеята пред къщата имаше тревни площи, а отстрани и отзад на сградата се виждаха цветни градини и огромни дървета. В меката октомврийска пролет, лехите започваха да се изпълват с цъфнали цветя, а дърветата оживяваха от песента на птичките.

— Никога няма да ми омръзне да разглеждам тази къща — отбеляза Пат, докато се изкачваше по широкото каменно стълбище заедно с Александра и Дейвид. — Напълно си заслужава пътя от Уайамба само и само отново да я погледне човек.

— Ще ни се да изминавате по-често този път, мистър Гарити — каза му Александра. — Толкова отдавна не сме ви виждали.

— Да, и аз не съм ви виждал отдавна — съгласи се Пат. — Ала понякога овцевъдите имат прекалено много работа, за да могат да се радват на плодовете на своя труд. Уверен съм, че и с тебе е така, Дейвид.

Дейвид кимна с глава и отговори, че само преди един ден се е върнал след триседмична обиколка на кошарите и пасбищата. В широкото входно антре, те бяха посрещнати от прислужницата Ема Бодънхем, едно от многото деца на ексцентричния овцевъд. Тя взе нещата на Пат и се изкачи по стълбите, за да ги сложи в стаята за гости, а мъжете последваха Александра във всекидневната, където в мраморна камина гореше слаб огън.

Мъжете седнаха в широките и удобни кресла. Застанала пред барчето с напитки, Александра напълни чаша с портвайн за Дейвид и друга с ром, който Пат винаги предпочиташе и подаде напитките на мъжете.

Тя излезе и отиде горе, за да доведе синовете си да поздравят Пат. На мецанина над входа, тя зави по големия хол към източното крило и влезе в първата врата. Това беше учебната стая с чинове, лавици за книги и големи дъски за писане с тебешир, като пред всяка имаше по една табуретка.

Двете момчета работеха над задачи със събиране, които тя бе изписала върху дъските сутринта. Мортън беше слабичко, русо момченце с бледосини очи и добре оформени черти. Шестгодишно, то беше сдържано, меланхолично дете. Той погледна към Александра, сетне отново се обърна към дъската. Брат му Джонатън, русичко като ангелче петгодишно дете, се усмихна на Александра, излъчвайки слънчево настроение.

Като сложи настрана плетката си, Ейми Годуин стана от стола под прозореца, когато Александра влезе в стаята. Тридесетгодишна яка жена, бившата прислужница в дома на Александра в Сидней, беше пристигнала заедно с каруците, които доставяха провизии и отнасяха

вълната. Тя се бе оказала идеалната бавачка. Любяща и безкрайно търпелива, тя гледаше на грижите си към децата повече като удоволствие, отколкото като работа.

Александра провери задачите, които Джонатън беше свършил, като му посочи грешките. Реагирайки с обичайното си добро настроение, той бързо коригира числата. Но когато тя стори същото с Мортън, той започна да се отбранява раздразнен. Въпреки че тя го обичаше също така предано, както и Джонатън, Александра бе твърдо решена да пресече всяка проява на прилика с биологическия му баща, а според нея той притежаваше няколко такива черти.

— Това са същите задачи, които вече няколко дни решаваме — напомни му тя. — Не ги ли разбираш? Ако е така, ще започнем отначало. Но ако ти просто не се съсредоточаваш, това е друг въпрос.

Навъсено, момчето повдигна рамене в отговор, като отмести погледа си от Александра.

— Мортън, трябва да зная къде е трудността, иначе не мога да ти помогна — настояваше тя. — Моля те най-любезно да ми кажеш каква е причината да допуснеш тези грешки.

— Ще оправя грешните отговори — промърмори той мрачно.

— Не става въпрос за това, Мортън. Аз не мога да бъда с теб през целия ти живот и да поправам всяка твоя грешка, която допускат. Само мога да ти помогна да се научиш как да избягваш грешките. И така, каква е причината да допуснеш тези грешки?

— Не зная — отговори момчето ядосано.

— Не ме предизвиквай! — извика рязко Александра. — Гледай ме, когато ти говоря!

Момчето се обърна да я погледне, а тя предупредително размаха пръст.

— Ако сега си оформиш навик да се противопоставяш на законния авторитет, това няма да те доведе до добър край, когато пораснеш. Аз няма да ти позволя това.

Момчето я погледна, като мълчеше сърдито и атмосферата в стаята стана напрегната. Джонатън винаги се притесняваше, когато се караха на Мортън, а Ейми се отнасяше към децата като тяхна закрилница и неизменно ги защитаваше, независимо от това, какво бяха извършили.

— Мадам — започна тя неуверено, — навън е толкова прекрасен ден и за тях е трудно да седят тук и...

Гласът ѝ заглъхна, когато Александра я погледна изкосо с пронизващ поглед. Като се стараеше да контролира гнева си към своя син, Александра коленичи до табуретката му и го прегърна, миризмата и усещането на малкото му телце в ръцете ѝ ѝ достави истинска радост.

— Неподчинението е пречка към усъвършенстването, Мортън — каза тя с нежен, но нетърпящ възражение глас. — Когато посочвам пропуските, то е защото ви обичам и искам да избегнете всичко, което може да ви оцети и нарани. А ако ти ме предизвикваш, аз трябва да те накажа, докато не спреш. Моля те, не ме карай да правя това.

Момчето кимна и измърмори някакъв отговор, но тонът му беше по-скоро отбранителен, отколкото извинителен. И тъй като не направи никакво явно движение да се отдръпне от нея, Александра усети как той се затвори в себе си. Като изостави въпроса за момента, тя се изправи и посочи допуснатите от него грешки. Той поправи числата, след което тя изведе двете момчета от стаята и ги поведе надолу.

По-дребен от по-малкото си братче, Мортън не притежаваше и буйния темперамент на Джонатън. Той вървеше невъзмутимо по коридора и стълбите, докато Александра непрекъснато трябваше да прави забележки на Джонатън да не подскача по стълбите и да не безпокои цялата къща. Докато поздравяваха Пат, явните разлики в характерите на двамата изпъкнаха още повече.

Момчетата се поклониха любезно, както ги беше учила Александра, но Пат искаше нещо повече от това. Като се смееше весело, той ги придърпа към себе си и ги прегърна с любов. Джонатън веднага беше готов да се покачи вскута му, тъй като винаги беше приятелски настроен, а Мортън се отдръпна от Пат толкова резервиран, колкото брат му бе общителен.

Когато върна децата обратно горе, Александра каза на Ейми да ги изведе навън, след като свършат задачите си. После тя отиде в кухнята, за да уточни вечерята с готвачката. Между четиридесет и петдесетгодишна, Флора Блейнли беше омъжена за скотовъд и тъй като бе работила в няколко семейства в Сидней като готвачка, притежаваше голям опит. Почти толкова важен бе и фактът, че тя и семейството ѝ

харесваха живота в Пустошта, съществено изискване за един надежден работник.

Като знаеше, че Пат обича простите яденета, обемисти и насищащи, отначало Александра помисли за няколко вида предястия, много приятни на вкус, но те не засищаха, и тя ги отхвърли. Спря се на киевски котлет със задушени в масло зеленчуци и огретен от картофи.

— Не слагай прекалено много чесън в пилето — каза тя на Флора. — Ще имаме ризлинг от Камдън парк, а той не върви особено с прекалено много подправки.

— Ясно, мадам. В такъв случай за супа ще е добре пилешкият бульон.

— Да, но го сгъсти с грис от просо. Рибното блюдо ще бъде сушена треска, задушена в масло, за да върви с основното ядене. Не слагай яйчена глазура върху хляба. Зъбите на нашия гост не са здрави като преди. За десерт ще имаме ябълки с ориз.

Готвачката кимна и след като Александра излезе, двете с помощницата започнаха да шетат из просторната, безупречно чиста кухня.

Като се върна във всекидневната, Александра напълни отново чашите на мъжете, а на себе си сипа в малка чаша шери, сетне седна и се включи в разговора.

През последните четири години добивът на вълна в Тибубура беше толкова голям, че вместо каруците, които ходеха до Уайамба, трябваше да идват специални каруци от Сидней, за да приберат вълната. Оттогава и връзките между двете ферми бяха намалели. Когато темата на разговор се върна към развъждането на овцете, Пат се учуди, когато разбра, че през изминалата година Александра и Дейвид са докарали от Камдън парк няколко чистокръвни мериносови овни за разплод.

Дейвид обясни, че Александра е приятелка на семейство Макартър, които се съгласили да им продадат овните, а двама овчари били изпратени да докарат животните във фермата. През следващите две-три години, добави той, средствата, платени за овните, ще бъдат компенсирани от увеличеното производство на вълна. Пат помоли да му съобщят за резултатите, а когато Дейвид спомена да му покаже подобренията в главната кошара, той отговори, че за съжаление трябва да си тръгва рано на следващата утрин. Дейвид се противопостави,

като се опитваше да го убеди да остане още, но Пат повтори, че трябва да се върне колкото е възможно по-бързо.

Александра се включи към протестите на мъжа си, но вече беше усетила, че посещението на Пат щеше да бъде кратко. Чувствителна към нюансите в поведението на онези хора, които тя познаваше добре, тя бе стигнала до извода, че Пат е дошъл по конкретен повод, който щеше да разкрие, когато реши, че му е дошло времето.

Малко преди вечеря, докато децата се хранеха в трапезарията за работниците до кухнята, Александра отиде, за да ги нагледа. След като прекара известно време с момчетата, тя излезе разстроена и притеснена. Мортън се хранеше охотно до момента, в който тя влезе в стаята, след което започна да рови в чинията си.

Вечерята мина добре, ястията бяха както винаги умело приготвени, и мъжете се нахраниха добре. Александра си помисли, че вместо ризлинга, Пат може би щеше да предпочете чай и въпреки че на нея ѝ харесваше виното, тя се съобразяваше с неговите предпочитания. От време на време тя изпитваше желание да пие чай от почерняло от огъня канче с привкус от евкалиптово дърво.

След вечеря те се върнаха в салона, където мъжете натъпкаха лулите си, а Александра наля бренди за Дейвид и отново ром за Гарити и малка чашка с ментов ликьор за себе си. Около час разговорът продължаваше да бъде като между приятели, които отдавна не са се виждали. Но когато Пат започна да говори за някакъв чиновник в канцеларията на главния съдия в Сидней, Александра разбра, че той стигна до целта на своето посещение.

— Като мирови съдия — продължаваше Пат, — аз често съм разменял кореспонденция с него през годините. Отношенията ни са съвсем приятелски и той често ми съобщаваше за различни неща, които стават там. В последното си писмо той казва, че губернаторът и хората му са решили да заснемат кралските земи, така че те да могат да бъдат продадени, за да наберат средства.

— Той мисли ли, че това ще ни засегне? — попита Дейвид. — Тази земя дори не е официално изследвана, Пат. Тя не може да бъде измерена, тъй като върху картите на колонията тя е бяло петно.

— Да, засега — съгласи се Пат. — Но някои от белите петна започват да се запълват. — Той извади сгънат лист хартия от джоба си

и го подаде на Дейвид. — Това е копие на най-новата карта на колониалната земемерска служба. Вземи я за себе си.

След като погледна картата, Дейвид я подаде на Александра, и продължи да разговаря с приятеля си. Тя започна да я разглежда внимателно, като я държеше под светлината на лампата върху масата до нейния стол.

Въпреки че обхващаше предимно източното крайбрежие на север и на юг от Сидней, картата беше много по-пълна от всяка друга, която тя бе виждала. Бяха показани нови селища, включваше речни системи и други елементи в обхват на около двеста мили навътре от Сидней.

Тя сгъна картата и я сложи встрани, като слушаше какво казва Пат. Той разсъждаваше, че след няколко години областта ще бъде проучена, след което земите ще бъдат обявени като кралски владения.

— Ние притежаваме само разрешителни за използване на земите за паша, Дейвид — отбеляза той. — Това е доста различно от правото на собственост и ще се окажем върху твърде хлъзгава почва.

— Навярно е така, но все пак има права, свързани с условията за ползване. Не съм адвокат, но знаей, че съществуват подобни права в закона за правото на ползване на чужди пасбища.

— Има един адвокат в Сидней, с когото няколко пъти съм имал делови контакти, така че му писах за този проблем. Ако фермата ми бъде застрашена, първо ще опитам чрез съда, след това с оловото и най-накрая барута. Мислех си, че ще е най-добре да ви предупредя и вас двамата, за да можете да планирате какви мерки ще предприемете.

Дейвид и Александра сърдечно му благодариха. Започнаха да обсъждат други теми и разговорът продължи още известно време. Приятелството им бе калено от годините на общи преживявания, и на тримата не им се искаше вечерта да свършва. Най-после, когато вече стана много късно, Дейвид заведе Пат до стаята му, а Александра се упъти към детските спални.

Джонатън спеше дълбоко, но се размърда, когато тя се надвеси над него да го целуне. Сънен, той обви ръце около врата ѝ и я целуна, сетне отново сложи глава върху възглавницата и почти мигновено заспа.

Другото дете беше будно и дишаше повърхностно, но се правеше, че спи.

— Няма да те оставя на мира, докато не ми дадеш целувка, Мортън — каза тя закачливо.

Той се обърна и я целуна, но го направи формално и тя усети студенината му. Без да обръща внимание на отношението му, тя прокара пръсти през косицата му, след това подпъхна завивките около него и излезе от стаята му.

В спалнята, докато Дейвид се приготвяше за лягане, Александра застана пред тоалетката и разреса косите си. Те обсъдиха накратко въпроса, по който ги информира Пат, след което Александра сподели безпокойството си за Мортън.

— Напоследък той сякаш ми е сърдит и се държи по-студено с мен — разсъждаваше тя. — Чудя се дали не съм прекалено строга с него.

— Строга ли? — повтори Дейвид, като се смееше. Застанал зад нея, той отмести косата ѝ и я целуна отзад по врата. — Ти си толкова мила и нежна, че дори не можеш да бъдеш твърда с момчетата, освен в случаите, когато това е напълно заслужено.

Александра му се усмихна в огледалото, сдържа въздишката си и продължи да реше косата си, след като той се отдръпна от нея. От доста отдавна тя бе открила, че му липсва умереност в чувствата, черта, която го бе направила подозрителен към всички жени след изневярата на първата му съпруга. Вместо да бъде обичана, тя бе обожавана и от негова гледна точка тя не притежаваше никакви недостатъци. Това бе изключително приятно, но си имаше и своите недостатъци.

* * *

На следващия ден, след като Пат си замина, Александра се занимава около час с уроците на момчетата, след което отиде да язди. Тя слезе надолу по хълма и излезе на пътя, за да бъде сама, тъй като имаше три неща, които искаше да обмисли. Първото бе, че може би отново е бременна. Двамата с Дейвид копнееха за дъщеричка и тя се чудеше дали да не му каже веднага. След това реши да изчака докато се увери, че наистина е така, за да не предизвика напразни надежди в него.

Другите две неща — вероятността техният район в крайна сметка да бъде въведен във владение на краля, както и отношенията ѝ с Мортън — бяха далеч по-сложни, поради което решенията им някак си ѝ се изплъзваха. Все по-често тя откриваше в Мортън черти, които ѝ напомняха за Енос Хинтън. Точно както Хинтън бе казал, тя не беше в състояние да прогони разбойника от живота си.

Замислена над проблемите си, тя се спря на пътеката и погледна към главната кошара. Складовете, кухнята, бараките, навеса за стригане на овцете, оборите и другите постройки покриваха акри земя в северната част на хълма. На изток около ручея се бяха разпрострели градини със зеленчуци, с овощни дръвчета и десетина колиби за семейните овцевъди. По-нататък до ручея беше селцето на аборигените. Каменната къща се издигаше над всичко това и гледаше към околния пейзаж от платото на хълма.

За нея фермата имаше стойност, в която парите не играеха никаква роля. Тя бе начин на живот и Александра потръпна от мисълта, че може да я загуби. Главната кошара беше оживен център на различни дейности в огромната Пустош и съсредоточаваше милиони акри земя, където пасяха седемдесет и пет хиляди овце. Тя осигуряваше пълна заетост на десетки и десетки хора, както и значителни приходи за още хиляда души, свързани с производството на вълната, която в крайна сметка стигаше чак до английските фабрики.

Внезапно в мислите ѝ се породидеята, как да спаси собствеността си. Беше премислила начина, който бе избрал Пат, но това можеше да отнеме години по съдилищата, и тя го отхвърли. Искаше да вземе мерки, които да дадат бързи и неоспорими резултати и да завършат с безспорното право на собственост върху земята, вместо условното право на владение, какъвто резултат щеше да даде уреждането в съда.

Неоспоримото право на собственост можеше да бъде получено единствено чрез дарение, което изглеждаше невъзможно. Земята край Сидней беше разпродадена на парцели, които стигаха до сто акра. Затова изглеждаше малко вероятно искането да бъде отпусната земя, възлизаща на милион акра да бъде посрещнато благоприятно, да не говорим за повече. Но докато мислеше върху идеята си, тя си спомни картата, която Пат бе донесъл и внезапно ѝ хрумна начин, как да

спечели благоразположението на хората от най-високо равнище. Мисълта ѝ течеше бързо и тя си даде сметка, че дори възприемането на тази идея щеше да бъде спорен въпрос, но в най-лошия случай предлагаше една възможност. Тя реши да проучи въпроса, след което се върна обратно към къщата.

Щом влезе вътре, тя видя, че Ейми слизаше по стълбите, а по кръглото ѝ розово лице беше изписана обърканост.

— Слава богу, че сте тук, мадам — каза бавачката. — Мистър Мортън днес се държи направо ужасно.

Александра си пое дъх и въздъхна мрачно, докато се качваше по стълбите, а бавачката се забърза след нея.

— Какво е станало?

— Забелязах, че изобщо не се е захващал със задачите — обясняваше Ейми, — така че му казах да се захване с тях, защото в противен случай вие няма да сте доволна от него. Тогава той се разгневи силно и... Ами, вие сама ще видите, мадам.

Жената отвори вратата пред Александра. Седнал върху табуретката и намръщен сякаш целият свят му е крив, Мортън не обърна никакво внимание, когато Александра влезе в стаята. Неговата черна дъска беше преобърната върху пода, а задачите, които тя беше изписала върху нея, бяха надраскани с тебешир. Джонатън трескаво пишеше, като хвърляше неспокойни погледи към майка си.

— Ейми, изведи мистър Джонатън в градината навън — каза тя.

Бавачката му махна с ръка, момчето се затича към нея и след малко вратата се затвори след тях.

— Мортън — започна спокойно Александра, — ако можеш да ми дадеш някакво разумно обяснение за всичко това, аз няма да те наказвам.

Но когато той мълчаливо поклати рамене, търпението ѝ се изчерпа.

— Кажи ми защо направи това, Мортън — изкрещя тя.

— Бях ядосан — измърмори той, като продължаваше да избягва погледа ѝ.

Като си даваше сметка, че е безсмислено да го разпитва повече, Александра се помъчи да убеди себе си, че става въпрос за действие на едно упорито, своенравно дете. Искаше ѝ се да вярва, че е така, но не успяваше. Неговият гняв ѝ приличаше твърде много на

необуздаността, която тя бе забелязала в Енос Хинтън, когато той грубо, безразсъдно удряше по някой предмет или човек, стоящ близо до него.

— Трябва да помисля и да взема решение за подходящо наказание — каза му тя. — Стани и застани в ъгъла, докато се върна.

Той я погледна гневно, сетне отвърна очи и отиде в ъгъла. Кръвта ѝ застина и Александра сви пръстите си в юмруци с такава сила, че ноктите ѝ се забиха в дланите и изпита желание да закрепци. В мига, в който очите му бяха срещнали нейните, тя бе видяла върху лицето на сина си дивия поглед на Енос Хинтън. Разтърсена из основи, тя излезе от стаята.

Вече на долния етаж, тя се бореше да отхвърли видението за изпълнения с омраза поглед и съсредоточи вниманието си върху идеята, как да получат документ за земята, чудейки се дали това бе възможно. Когато успя, трудностите, които имаше с Мортън, съвпадна с идеята, като се сети за евентуално разрешение на проблемите със сина ѝ. Изтича навън от къщата, оглеждайки се за Дейвид.

Той беше при вятърната мелница, като двама от чираците му помагаха да я ремонтира. Докато вървеше към него, Александра изпита чувство на спокойствие, на емоционалната и физическа сигурност, които Дейвид ѝ даваше. Издигащ се над момчетата, огромният и силен мъж, когото тя силно обичаше, изглеждаше способен да се справи с всичко. Александра обаче знаеше, че само тя можеше да разреши проблемите с Мортън, ако изобщо имаше някакво решение.

След като го извика настрана и започна да му обяснява идеята си, тя се зарадва, че не му е казала нищо за още несигурната си бременност. Знаеше, че ако го беше сторила, той щеше упорито да настоява тя да не пътува никъде. Той и сега се противопостави, тъй като винаги искаше да бъдат колкото е възможно повече заедно.

— Мога да изпратя да извикат Адолариъс — каза ѝ той. — Начинът ти да се доберем до разрешително е отличен и не е изключено да успеем. По всяка вероятност Адолариъс може да свърши каквото е необходимо, няма смисъл ти да ходиш там. Той много ще се зарадва да дойде тук, като се има предвид дрехите и другите неща, които му изпращаше през годините.

— Но той може просто да не пожелае да дойде тук, а и това, което аз искам, е изцяло извън неговите задължения като овцевъд. Но има друга причина, заради която искам да отида.

Тя накратко му обясни какво е сторил Мортън, като добави, че иска да го вземе със себе си.

— Докато сме само двамата, без да бъдем разсейвани от нищо, може би ще успея да се разбера по-добре с него.

— Може би му трябва един добър бой — предположи Дейвид мрачно.

— Дейвид, аз бих го напердашила с камшика, ако мислех, че ще помогне. Но от един бой неподчинението му само ще се засили.

Лицето му се проясни и той ѝ се усмихна нежно.

— Не е ли възможно да виждаш в момчето черти от някого, които всъщност то не притежава? — попита внимателно той. — Зная, ти винаги си се страхувала от това, любов моя. Но той е твой и мой син и на никого друго, а и толкова много момчета са трудни за контролиране.

— Аз съм само една простосмъртна, Дейвид. Ако бях всемогъща, щях да виждам природата му като в кристална чаша. Но сега само мога да тълкувам какво той притежава и да действам съобразно убежденията си.

— Ти си най-съвършеното човешко създание, което Бог е сътворил — убеждаваше я искрено Дейвид. След това извърна поглед от нея, като въздъхна и кимна с глава. — Добре, Александра. Ще пратя няколко мъже, които да те придружат до северозападната кошара.

— Дейвид, не се нуждая от много хора, защото...

— С теб ще дойдат толкова души, колкото е необходимо — каза той твърдо, прекъсвайки я. — Освен това, ще имаш всичко необходимо за твоята безопасност и удобство, тъй като възнамерявам аз да се заема с това.

Александра се усмихна, като се повдигна на пръсти, за да го целуне, след което се върна в къщата.

Джонатън би посрещнал новината за пътуването с радост и би гледал на него като на приключение. По всичко личеше обаче, че Мортън го приема като наказание за нервното му избухване, защото кимна начумерено, когато тя му каза.

На разсъмване на следващия ден, Александра и Мортън тръгнаха заедно с придружителите. Когато за първи път си помисли да отиде да се срещне с Адолариъс, Александра смяташе да бъде придружавана от един овцевъд и някой от чираците, но сега от къщата тръгна дълга процесия. Двама скотовъди водеха четирима чираци със себе си, ведно с осем коне, натоварени с всичко, от което тя евентуално щеше да има нужда, включително и брезент за палатка, ако завали.

Но нямаше никаква заплаха от дъжд и когато слънцето изгря, по тъмносиньото небе се виждаха само няколко леки облачета.

Конете се движеха в лек тръс между големи площи с остра и твърда трева и гори от изсъхнали дървета карая, и сребристи и прозрачни евкалипти. На места мъртвите дървета представляваха само загнили скелети с протегнати към небето голи, сиви клони.

Мортън яздеше зад Александра, без да говори. Тя знаеше, че в крайна сметка той ще я заприказва, ако не за друго, то от чувство за самотност, сега, когато се намираще далеч от брат си и Ейми. Двете чирачета бяха само с няколко години по-големи от него, но Александра знаеше, че той ще избягва тяхната компания. Момчетата се шегуваха шумно един с друг, което не се харесваше на Мортън.

Александра не правеше опити да разговаря с него, като се наслаждаваше на пътуването и чакаше той да я заприказва. Сред непрестанното пеене на прекрасни пъстри папагали и какадута, тя наблюдаваше кенгура и други животни, които притичваха насам-натам, подплашвани от конете. След всеки завой на пътеката пред очите ѝ се откриваше поредната гледка към земята, която тя обичаше — Пустошта.

На залез-слънце те си направиха бивак до един билабонг и чирачетата запалиха два огъня на няколко ярда един от друг. Тъй като бе отвикнала да готви, Александра опари единия от пръстите си на огъня, докато приготвяше вечерята, но яденето си го заслужаваше. И най-вкусните гозби на готвачката им не можеха да се сравнят с простата храна, приготвена на открития огън и изядена под отблясъците на вечерната заря отмиращи в спускащия се над огромната Пустош здрач.

На следващия ден Мортън заговори Александра, най-вече, за да мърмори. Мухите кръжаха наоколо и той заяви, че би желал един ден да бъде някъде, където няма насекоми и изобщо няма да му се налага

да язди кон. Подхващайки подадената тема, Александра го попита какъв иска да бъде.

— Просто искам да се махна от тук — отговори той, докато удряше по мухите.

— Това е напълно възможно — каза му тя. — На мен ми харесва тук, но това не означава, че и на теб трябва да ти харесва. Можеш да живееш в Сидней, ако искаш.

Очевидно момчето никога не беше се замисляло сериозно, че може да живее другаде, така че той я погледна замислено, докато преценяваше казаното от нея. След това се отказа от темата, като започна да говори за други неща. Но вечерта край огъня той отново повдигна въпроса и ѝ каза какви са стремежите му, които естествено бяха неясни. Искаше да води уседнал живот и да работи в градска среда.

— Навярно някоя работа в колониалната управа — подсказа му тя. — Или нещо в бизнеса като брат ми Крейтън.

— С какво се занимава той? — попита Мортън.

Досега той не беше проявявал никакъв интерес към вуйчо си, но се заслуша внимателно, когато тя започна да му разказва за брат си Крейтън. След смъртта на майка им, той се бе преместил да живее в семейната къща заедно със съпругата си и трите си дъщери. Продължаваше да управлява семейния бизнес, докато баща ѝ се занимаваше предимно с адвокатската си практика. През всичките тези години, тя и Крейтън си разменяха изпълнени с нежност и любов писма, но тя не беше получила никакво послание от баща си, дори и след смъртта на майка им.

В някои от писмата, Крейтън ѝ беше споменал за отделни факти от семейния бизнес. Александра разказваше на Мортън за тях, както и за всичко, което можеше да си спомни за времето, когато беше живяла със семейството си. Просто и ясно тя му обясни принципите на инвестирането в корабостроенето, в земя и други бизнес интереси, с които Крейтън се занимаваше.

Момчето беше заинтригувано и разговорът продължи и през следващите дни, докато те язدهа по пътеката. Един ден, след като бяха стигнали до огромното северозападно пасбище, по обяд, пред тях се показва постоянната кошара разположена в центъра му. Александра

подкара коня към групичката колиби до кошарата, а останалите слязоха от конете, докато я чакаха.

Между колибите надзъртаха няколко дечица, които разглеждаха Александра с плахо любопитство, а край огъня една аборигенка държеше в ръце бебе и друго дете, достатъчно голямо, за да е проходило. Тя посочи на север към долината, където овцете били на паша и след като ѝ благодари Александра обърна коня и се упъти нататък. Не след дълго стадото се показа. Въпреки че пет от децата му работеха в Тибубура, Адолариъс все още имаше достатъчно помощници, тъй като четири момчета държаха под око стадото, застанали до кучетата.

Високият, дългокрак мъж беше седнал под едно дърво на близкия склон и рисуваше в скицник. Благодарение на дрехите, които Александра му беше изпращала, той изглеждаше колкото елегантен, толкова и не на място сред Пустошта с обичайното си официално облекло. Вместо да се скрие, което често правеше, когато се появяха неочаквани гости, той остави скицника и зачака, докато тя се приближаваше към него.

Финото му, аристократично лице, набръчкано от годините и атмосферните условия се озари от усмивка и той свали шапката си, когато Александра спря коня.

— За мен е удоволствие, мистрес Керък — каза той.

— Удоволствието е и мое, мистър Бодънхем. Надявам се, че сте добре.

— Чувствам се съвсем добре, мила лейди, въпреки напредналите ми години — отговори той. — Човек няма нужда да пита как се чувствате вие, защото сте същинско олицетворение на здраве и щастие. Заповядайте при мен на сянка.

Седнаха под дървото и тя отклони благодарностите му за дрехите и материалите за скициране, които му бе изпратила.

Разговаряха за децата му, които работеха в нейната ферма. След като му разказа за онези от тях, които не беше виждал скоро, тя подхвана темата, която бе причина за нейното посещение. Когато той потвърди, че е обходил надлъж и на шир Пустошта, преди да започне работа в Уайамба, тя извади картата, която Пат им беше дал.

— Спешно ми трябва карта на района, който се намира на запад от този — каза му тя. — В идеалния случай, тя трябва да обхваща

колкото е възможно по-големи територии и да включва района около фермата Тибубура. Вие сте образован човек с художествени умения, който е пътувал из Пустошта. Ето защо ми хрумна, че вие бихте могъл да направите карта, която да показва какво сте видели.

Озадачен, той не отговори директно, докато разглеждаше картата.

— Аз съм изумен, мистрес Керък — отбеляза той. — Това надминава очакванията ми, не знаех, че само толкова малка част от Австралия е проучена.

— Официално проучена — уточни тя. — И други сигурно са пътували доста, подобно на вас, но това, което са открили не е документирано. Но има признаци, че в крайна сметка ще бъдат предприети официални действия в тази насока.

— И областта ще бъде обявена за кралска земя — добави Адолариъс, уловил идеята ѝ с пъргавия си ум. — Та вие имате нужда от картата, с цел да защитите фермата Тибубура. Навярно за да получите разрешение за собственост?

— Точно така. Ако имам карта на тази област, ще мога да преименувам река Кобдогла в река Дарлинг, в чест на губернатора. При разглеждане на молбата ни за оформяне на документ, това поне ще ни осигури известна проява на съчувствие.

— И още как — възкликна Адолариъс, като се засмя. — Прекрасна идея, мила лейди. Както се оказва, аз имам рядкото щастие да мога да ви бъда от полза. Преди години чертаех карти на пътуванията си. Те обхващат земите около реките Дачлан и Миримбиджи на юг от тук, на север са скицирани стотици мили, а на запад — чак до пустинните земи. Те са на ваше разположение и може да правите с тях каквото пожелаете.

Александра беше изключително доволна, тъй като бе очаквала, че Адолариъс тепърва ще рисува картата и ще ѝ я изпрати. Докато вървяха към конете си, той извика четирите момчета и им каза, че отива до кошарата и ще се върне скоро.

На път към кошарата Александра попита Адолариъс за семейството му. Във вестниците, които тя бе получила по пощата, беше прочела за сър Джефри Бодънхем, назначен за заместник-секретар в колониалната служба в Лондон. Той бил от рода Съри на фамилията Бодънхем, изтъкнато семейство, за което Александра

отдавна беше чувала. Когато тя спомена името му, Адолариъс с неохота отговори, че това е неговият по-млад брат.

— Предпочитам това да си остане между нас — добави той. — А което е по-важно, в момента предпочитам семейството ми в Англия да не знае къде се намирам.

Тъй като причините за това му желание не бяха нейна работа, Александра веднага се съгласи да не казва никому. Щом стигнаха в кошарата, Адолариъс влезе в една от колибите и започна да тършува вътре, след това излезе с три карти, рисувани върху хартия за скициране. Александра ги разгледа внимателно, като се чудеше колко голяма територия обхващаха те, с подробно обозначение на реки, планински вериги и други елементи. Върху една от картите се виждаха добре Голите планини в южните граници на фермата, а на север Кулите. Беше посочена и фермата Уайамба и Адолариъс беше сложил имена на някои от местата.

Едно име близо до северната частна фермата предизвика любопитството ѝ. Тя посочи към него и попита:

— Счупеният хълм? Защо сте го нарекли така, мистър Бодънхем?

— Превод е на аборигенското име Уайамба — отговори ѝ той.

Тъй като знаеше, че богатата информация от картите щеше да бъде посрещната в Сидней с голямо задоволство и благодарност, което правеше по-големи шансовете им и Александра поиска да се отплати на Адолариъс по някакъв начин. Когато попита дали има нещо, което би могла да направи за него, той отговори, че би желал, когато умре семейството му в Лондон да бъде уведомено за смъртта му.

— Това ще разреши всички проблеми, свързани с наследството и предизвикани от моето заминаване от Англия — обясни той. — Освен това, се надявах, че досега всичките ми деца трябваше да са достатъчно големи да се оправят сами, но съпругата ми е изключително плодовита жена. Така че, бих желал да се грижите за тях и жена ми.

— Бих го направила и без да ме молите, естествено, така че бъдете спокоен за тях. И макар и да съм убедена, че ви остават още много години да живеете, когато заминете за вечния покой, веднага ще уведомя брат ви. Не се ли сещате и нещо друго, с което мога да ви бъда полезна, мистър Бодънхем?

— Да, скиците ми. Онези, които според мен са най-добрите, са подредени в кутии и увити с брезент. Бих искал да направите с тях каквото сметнете за най-добре.

Александра се съгласи да се погрижи за рисунките му след неговата смърт, след това попита няма ли още нещо, което да може да стори за него. Той не можа да се сети за нищо повече, тъй като простият живот, който си бе избрал, включваше малко неща, които трябваше да бъдат уредени. Тя продължи да разговаря с него още известно време, като изпитваше удоволствие да разменя мисли с един интересен и ексцентричен мъж. След това го остави насаме с жена му и многобройната му челяд, както той предпочиташе, и тръгна с коня, за да се присъедини към сина си и придружителите им.

Същата вечер край огъня Александра отново разгледа внимателно картите и остана много доволна. Показа ги на Мортън и му обясни какво възнамерява да прави, но той не прояви онзи интерес, който тя по-малко или повече бе очаквала от него. Но все пак не бе напълно безразличен и любезно изказа надежда тя да успее, което беше твърде обещаваща промяна в неговото поведение.

Докато пътуваха назад към основната кошара, разговорът за нейния брат продължи, като Мортън все още бе силно заинтригуван от работата на Крейтън. Като се ровеше в паметта си за подробности, тя разширяваше описанията за семейния бизнес. В крайна сметка момчето изрази желание да върши същото, когато порасне.

— Ако смяташ да правиш това — каза му Александра, — ще трябва да насочиш всичките си усилия към постигане на тази цел. Брат ми е с добро образование, а също така и баща ти. На твоята възраст те здравата са се трудили върху уроците си, вместо да се мръщят пред черната дъска.

Жегнат от откровения съвет, Мортън остана мълчалив за известно време, като в него пак се появи нещо от предишното му поведение. Александра също мълчеше, очаквайки той да проговори и да поеме инициатива да общува с нея. Най-насетне той се престраши, макар и неохотно и попита дали би му помогнала да разбере повече неща за бизнеса.

— Разбира се — отговори тя. — Мортън, винаги ще бъда готова да ти помогна да постигнеш това, което искаш. Нали знаеш, че те обичам?

— Казваш, че е така, а непрекъснато ме критикуваш.

— Мортън, знаеш много добре, че ако ядеш много пресни плодове, ще те заболи корема. В живота има много неща, които могат да имат още по-лоши последици, но вместо да се явят веднага, те се проточват с години. Живяла съм доста и разбирам от тези неща, докато ти си съвсем малък и още не разбираш. Когато те поправам, то е защото искам да избегнеш тези неща, а не защото ми харесва да го правя.

Момчето замълча за известно време, като преценяваше казаното от нея. Тогава, както безброй пъти преди, Александра му обясни колко е важно да съсредоточава вниманието си върху уроците не само за да ги научи, но и за да развие умствена дисциплина. За първи път момчето слушаше и изглеждаше, че я разбира.

Край огъня вечерта той заговори за уроците.

— Невинаги зная какво трябва да правя с остатъците от сумите — каза ѝ той. — Ще ми обясниш ли пак?

Александра разчисти място върху земята и взе една пръчка, за да изпише числата върху пръстта и да покаже действието. Като си спомни грешките, които беше допускал, Александра си даде сметка, че неразбирането му бе причина за някои от тях. Чудеше се дали от гордост, инат или нещо друго той не ѝ бе казвал досега.

Най-важното обаче бе, че той бе споделил. Освен, че бе получила необходимите ѝ карти, тя бе постигнала несравнимо по-важен за нея успех по време на пътуването. Знаеше, че трудностите с Мортън щяха да продължат, както и че винаги ще се страхува относно произхода на някои черти на характера му. Но поне сега вече можеше да работи с него, след като най-сетне бе успяла да пробие студената му резервираност.

* * *

През седмиците след завръщането си у дома, Александра се убеди, че отново е бременна. Дейвид се зарадва, когато му каза и двамата хранеха надежда, че този път ще имат дъщеря. През това време Александра трябваше да започне да преподава други уроци на синовете си. Много интелигентен, както и по-зрял за възрастта си,

Мортън изпревари Джонатън по аритметика, както и по другите предмети, които тя им преподаваше. Понякога поведението му създаваше проблеми, но той се подчиняваше, макар и често неохотно, и залягаше упорито над уроците.

Всеки ден, след като свършеше с уроците и другите си задължения, Александра се захващаше с картите, седнала зад бюрото в салона. Върху огромен лист хартия тя обединяваше картите на Адолариъс и тази, която Пат им бе донесъл. Като ги превръщаше в приблизително еднакъв мащаб с линията, тя скицираше линиите с остър и твърд молив, след това ги повтаряше с мастило.

След като картата беше завършена и река Кобдогла наречена река Дарлинг, Александра знаеше, че това е само началото. Картата щеше да предизвика благоприятно мнение, но една молба за предоставяне на земя за собственост трябваше да бъде напълно съдържателна. Искането ѝ съдържаше достатъчно много аргументи. На първо място, Тибубура допринасяше значително за развитието на икономиката на колонията, а на второ, тези земи бяха прекалено сухи, за да бъдат раздробени на по-малки имения, които нямаше да могат да бъдат независими. Но освен това, имаше още много други причини, поради което отпускането на земята бе в интерес най-вече за колонията.

Тези аргументи трябваше да бъдат представени убедително и Александра работеше усилено върху проекта на молбата, за да бъде всяко изречение точно. Тя знаеше, че е важно молбата да попадне в ръцете на губернатора, а не някой чиновник просто да я заведе в регистрите или да я изпрати на колониалния инспектор. Уверена по пътя на логиката, че в най-лошия случай брат ѝ поне ще познава губернатора, затова тя възнамеряваше да прати молбата до Крейтън и да го помоли да я предаде лично на губернатор Дарлинг.

Тази част от плановете ѝ отпадна един декемврийски следобед в началото на лятото, когато спокойствието в къщата бе нарушено от ударите на чукалото на главния вход. Посетителите все още бяха изключителна рядкост и изпълнена с любопитство, Александра излезе от салона в антрето, когато Ейми се запъти към вратата. Прислужницата я отвори и Александра остана изумена, когато видя брат си да стои на входа.

Освен че видът му беше раздърпан от дългото пътуване, Крейтън се бе променил през годините, по лицето му се бяха появили бръчки, а

в косата му се виждаха бели кичури. За първи път Александра си даде сметка колко много той прилича на баща им. Но той си беше нейния любящ брат и лицето му се озари от нежна усмивка.

— Крейтън! — извика тя възторжено. — Скъпи мой, Крейтън!

Като се смееше радостно, той прегърна Александра и я целуна.

— Милата ми Александра — каза той. — Заслужава си човек да измине целия този път само за да те види. Нямам думи да ти кажа колко ми липсваш.

— Аз също копнеех да те видя, Крейтън — отговори тя. — Ела, влизай, нека първо те настаним, а после докато пиеш нещо освежително, ще говорим. Искам да знам всичко за жена ти и семейството, както и всичко, което е ставало през тези дълги години, откакто не съм те виждала.

Момчето от конюшната отведе конете, след като Крейтън и Александра с помощта на Ейми свалиха багажа от товарния кон.

— Дейвид е на обиколка из пасбищата — говореше Александра на брат си, докато влизаха вътре. — Ще се върне тези дни. Веднага щом си оправиш багажа, може да се опознаеш със синовете ми.

Крейтън кимна щастливо, като говореше колко много искал да се запознае с мъжа и децата ѝ. Те продължиха да разговарят весело, докато се изкачваха по стълбите, но от неуловимите нюанси Александра знаеше, че носи лоша вест. След като майка им и баба им вече не бяха сред живите, новината можеше да се отнася единствено до баща им или до по-малкия им брат Робърт, който беше офицер от флотата. Когато останаха сами в стаята за гости, Крейтън ѝ каза, че става дума за баща им.

— Получи инфаркт — обясняваше той, като извади едно писмо. — Живя така няколко дни, през които изпитваше силни угризения на съвестта относно това, как се бяха развили нещата между вас. Написа това писмо до теб и след няколко часа почина.

Александра взе писмото, като радостта ѝ от срещата с Крейтън внезапно помръкна. Въпреки че баща ѝ я бе наранил дълбоко, предизвиквайки негодуванието ѝ, той все пак ѝ беше баща.

— Добре, Крейтън. След като се освежиш от пътуването, ела при мен в градината, която се намира встрани на къщата.

Той се усмихна и кимна утвърдително, сетне се целунаха, и Александра слезе долу. Каза на прислужницата да донесе питиета и

леки закуски, когато Крейтън слезе, след това отиде в градината. Встрани от пътеката, която се виеше между дърветата и цветните лехи, в беседка от розови храсти имаше каменни пейки и маса, като сенчестото кътче за разговори ухаеше приятно. Александра седна и отвори писмото.

Докато четеше извиненията и изказаните съжаления, Александра си даде сметка, че баща ѝ наистина бе страдал от разрива помежду им. Негодуванието ѝ срещу него изчезна, а очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя заплака. Покри лицето си с носна кърпичка, като си спомни хапливите аргументи, които тя бе по-скоро търсила, отколкото избягвала и винаги му бе отговаряла с младежко упорство, вместо с желание за компромис.

Крейтън седна до нея, като обгърна рамото ѝ с ръка.

— Сълзите ти ти правят чест, Александра — каза ѝ той. — Изправен пред смъртта, той искаше да се помири с теб. Но докато беше жив, той се отнасяше с теб прекалено жестоко.

— Така е — съгласи се Александра, като изтриваше очите си. — Но това можеше да не се случи, ако аз бях по-малко своенравна и го бях накарала да ме обича повече.

— Родителят е водещата фигура при постигане на разбирателство с детето си. Използваните подходи могат да бъдат най-различни — от нежни до строги, ала отговорност носи родителят. Самият аз стигнах до този извод, а както смятам, и ти самата.

Припомняйки си преживяванията с Мортън, Александра кимна утвърдително с глава.

— Дори и да е така, мъчно ми е, че не се помирихме, докато беше жив.

— Пак ще ти повторя, това не беше твоя грешка. Освен това, сега той най-сетне намери покой, защото след като мама почина, той беше много нещастен.

Моментът ѝ напомни за времето на нейното детство, когато Крейтън я утешаваше, и тя избърса очите си. Измит и преоблечен в чист костюм, сега повече приличаше на себе си. Тя го попита за семейството му и той ѝ отговори, че всички са добре и че има четвърта дъщеря, след което разговорът им премина към други по-весели и приятни теми.

Когато прислужницата донесе поднос с портвайн и шери, Александра ѝ каза да доведе момчетата в градината.

След малко те се появиха, като Мортън за първи път беше понетърпелив от Джонатън да се запознае с техния гост. Продължаваше да бъде резервиран, отдръпвайки се назад, докато брат му си разменяше нежна прегръдка с Крейтън, но затова пък нямаше търпение да задава въпроси. Александра остави брат си да разговаря с момчетата, а тя отиде да обсъдят вечерята с Ейми.

Когато се върна в градината, Александра изпрати момчетата да играят, като трябваше два пъти да повтори на Мортън да напусне. Най-накрая той си тръгна, мъкнейки се едва-едва и недоволен.

— Мортън иска да стане бизнесмен като теб — обясни тя на брат си.

— Да, каза ми — отговори Крейтън. — По всичко личи, че е умен и ще успее. Трябва да обсъдим нещо с теб, Александра, и то е завещанието на баща ни.

Той ѝ обясни, че малко преди да умре, баща им направил ново завещание, с което наследството му трябва да се раздели поравно между трите му деца. Семейният бизнес включваше по-голямата част от имението, но стойността му се намираще в различни инвестиции и ценни книжа. Можеха да се съберат пари, за да се покрие частта на Робърт, но ако трябва да се направи същото и с дяла на Александра, го грози банкрут.

— Двамата с теб може да станем съдружници — предложи Крейтън. — Ще трябва да вземем пари на заем, за да покрием дела на Робърт, но ще можем да го изплатим за година. Ще извадя средствата за заплатата ми по управлението на бизнеса, а печалбите ще делим годишно. Сумата няма да е малка.

Като се замисли, Александра видя начин за разрешаване на потенциалния проблем, който щеше да се появи в близките години. Ако Мортън решише да се занимава с бизнес, той щеше да се нуждае най-малкото от известен капитал, който трябваше да получи от печалбите от фермата. Но с едно сътрудничество в семейния бизнес на Хамънд, който можеше да му бъде прехвърлен като наследство, Мортън щеше да започне като равен с онези, които бяха от десетилетия в търговията.

— Естествено ще трябва да обсъдя въпроса с Дейвид — отговори Александра, — но предложението ми се струва твърде разумно, Крейтън. Сега аз искам да обсъдя нещо с теб, което засяга Тибубура.

Крейтън веднага разбра за какво става въпрос, когато тя му обясни безпокойството си от превръщането на този район в кралски територии, а щом тя му каза за плана си да получи разрешително, той кимна утвърдително с глава.

— Идеята е отлична — каза той. — Както казваш, става въпрос за огромно количество земя, така че одобрението е под въпрос. Но мога да те уверя, че молбата ще бъде предадена в ръцете на губернатора, той лично ще я разгледа, тъй като двамата сме в добри отношения.

Като си даваше сметка, че не може да иска нищо повече, както и че фактически тя имаше изключителен късмет, че брат ѝ познава губернатора, Александра знаеше, че предстоящите месеци нямаше да бъдат лесни. За нея фермата Тибубура беше самият живот. Заплахата за фермата извикваше в нея нещо повече от страх, предизвикваше чувства на вледеняващ ужас, застрашено бе самото ѝ съществуване.

Докато стане време за вечеря, Крейтън ѝ обясняваше колко се е променил Сидней и ѝ разказваше светски клюки за старите им приятели. Момчетата се присъединиха към тях в трапезарията, а яденето беше безупречно, като Флора беше надминала себе си. Говеждото месо беше крехко и сочно, а сосът беше силно ароматен от подправките и лука. Зеленчуците и другите гарнитурни бяха отлично подправени, а гъстото ароматно вино с оттенъците на дъбовата бъчва, в която беше отлежавало, слагаше венец на цялата прекрасна вечеря.

След вечеря Александра и Крейтън отидоха в салона и разговаряха до късно през нощта, спомняйки си годините в Лондон.

На следващото утро Крейтън пожела да прекара известно време с момчетата и да работи с тях по уроците им, а Александра написа окончателния вариант на молбата за земята, за да може брат ѝ да я занесе. Следобеда Дейвид се върна от кошарите.

Александра искаше двамата най-важни мъже в живота ѝ да се разбират и тя бе изключително доволна, когато мъжът ѝ и брат ѝ веднага се харесаха. Следобедът мина в оживен и приятен разговор, последван от вкусна вечеря.

Същата вечер, докато се приготвяше за лягане, Александра каза на Дейвид за предложението на Крейтън за съдружие в семейния бизнес. Тя обясни възможността евентуално да прехвърли нейния дял от наследството на Мортън и Дейвид напълно се съгласи с плановете ѝ. На следващия ден, докато Дейвид отиде да нагледа работата в конюшната и оборите, Александра и брат ѝ отидоха на езда, като тя го разведе из главната кошара. Щом стигнаха до най-отдалечения край на аборигенското селце и обърнаха конете, Крейтън отбеляза очевидното задоволство на Александра от живота ѝ във фермата.

— Това ме радва изключително много — добави той. — Имаш причини да бъдеш доволна, тъй като живееш в лукс, за който по-голяма част от аристокрацията „бунип“ в Сидней би ти завиждала. Но има нещо повече от задоволството, което виждам, а това е, че ти си изключително щастлива, а Дейвид е един прекрасен съпруг.

— И двете неща са верни — съгласи се Александра. — Живеем добре, но Пустошта не е за всеки, Крейтън. Бих искала да задържа и двете момчета тук, но мисля, че Мортън ще се чувства по-добре, ако прави това, което желае. Той ще е по-добър бизнесмен, отколкото овцевъд. Ти какво мислиш?

— Мисля, че си права. Сега, когато го опознах по-добре, смятам, че той ще постъпва по-различно от мен. Но той може и да успее повече и вярвам, че има нюх към бизнеса.

— Тогава нека да обсъдим съдружието, което ми предлагаш. Дейвид и аз възнамеряваме да пратим момчето в колеж в Сидней. След като Мортън завърши там, бих искала да го вземеш във фирмата като младши съдружник. Щом стане пълнолетен, ще му прехвърля моя дял в компанията и той ще бъде твой съдружник. Искам да променим името на компанията на „Хамънд и Керък“. Имаш ли нещо против всичко това?

— Във всеки случай не и против смяната на името на компанията — отговори Крейтън. — То трябва да отразява кой владее фирмата. — Той се поколеба и замисли за миг, след това се усмихна горчиво: — Както вече споменах, Мортън може и да има по-различно отношение към нещата от мен, но мисля, че ще мога да се справя с това. А по всичко личи, че няма да мога да имам син, който да ме последва в бизнеса, така че приемам тези условия.

Александра кимна доволна и те обсъдиха по-нататък въпроса, докато яздеха назад към поточето. Малко след като стигнаха къщата, Дейвид се присъедини към тях в градината. Тримата обсъдиха от всички страни бъдещата роля на Мортън в съдружието, като се съгласиха по всички подробности.

След като нещата бяха установени, Александра с право бе уверена, че бъдещето на Мортън е осигурено. Но за другия ѝ син, бъдещето не беше толкова ясно. По всичко личеше, че интересите му изцяло ще се съсредоточат върху фермата, но дали тя щеше да остане да съществува, зависеше изключително от това, как ще бъде приета молбата им за предаването на земята в тяхна собственост.

Молбата и картата бяха в багажа на Крейтън, когато два дни по-късно той си тръгна. Дейвид отново замина да достави провизии на овчарите и да провери стадата. Къщата изглеждаше много тиха, след постоянното суетене и разговори, и Александра се почувства самотна и изпълнена с безпокойство, като се надяваше, че губернаторът ще удовлетвори молбата. Но щом се върна отново към изпълненото с безброй задължение всекидневие, чувството ѝ за самота се изпари.

След няколко дни Дейвид се върна и стечение на времето посещението на Крейтън се превръщаше в приятен спомен. Но молбата и картата продължаваха да тревожат мислите ѝ като почти не минаваше час от деня, без тя да се сети за тях.

Когато измина достатъчно време, през което Крейтън вече трябваше да е стигнал до Сидней, безпокойството ѝ нарасна. Като желаше да има някакъв начин да надскочи разстоянието, за да чуе думичка за реакцията на губернатора, тя се примири и зачака пристигането на каруците с провизии. Дотогава имаше месеци, но тя се надяваше, че в пощата, която те щяха да донесат, щеше да има отговор на молбата ѝ.

Отговорът обаче пристигна доста по-рано. Докато разхождаше коня си, през един горещ февруарски следобед в края на лятото, Александра забеляза двама конници, следвани от товарен кон, да вървят по пътеката. Тя се запъти да ги посрещне и видя, че единият от тях бе жена с бебе в ръцете си.

Младата двойка спря върху едно възвишение и погледна към главната кошара със страхопочитание, като жената почти се разплака

от щастие и облекчение. Мъжът докосна шапката си, когато Александра стигна до тях.

— Добър ден, мадам. Аз съм Айзък Логън, а това тук е моята съпруга Манди. Имам поща за собствениците тук.

— Добър ден. Аз съм Александра Керък и ще взема пощата.

— Пардон — заизвинява се Логън, като свали шапката си. — Трябваше да се досетя коя сте, мадам.

Той извади мушамения пакет от джоба на палтото си и като се наведе напред го подаде на Александра.

— Срегнах мистър Хамънд — вашия брат, в Сидней, мистрес Керък. Той каза, че ще ми даде препоръка за назначение при вас, ако донеса пощата, и ето ме тук. Освен това, той ми даде тези два коня, за да можем да стигнем дотук с Манди.

Александра погледна към пакета, измъчвана от желанието да го отвори, но си наложи да се обърне към жената.

— Добре ли сте двете с бебето?

— О, сега вече да, мадам — отговори жената, като се усмихваше през сълзи. — След този ужасно дълъг път по тази тясна пътека, не очаквах да видя всичко това тук. То е като чудесен малък град с тази прекрасна къща, издигаща се над него. Почти онемях, когато го видях.

— И аз се сепнах — присъедини се Логън. — Бях чувал, че фермата Тибубура е голяма, но не мислех, че ще бъде нещо такова. Пресякохме южната ѝ граница преди няколко дни. Дали ще мога да получа работа тук, мадам? Работил съм с овце и кучета от съвсем малък.

— Не всеки се чувства добре в Пустошта. Но мисля, че няма да ни е излишен още един овчар, така че ще видим как вие и семейството ви ще понесете пребиваването си тук. Последните две къщи до ручея са празни. Настанете се в едната от тях, след това идете до склада, който се намира до навеса за стригане на овцете, и нека ви дадат провизии. Склададжията ще ви даде също лампи и други неща за къщата.

Младото семейство благодари сърдечно, а Александра едва съдържаше нетърпението си, докато те повтаряха отново и отново благодарностите си. Най-накрая те тръгнаха надолу по пътеката. С треперещи ръце Александра отвори пакета. Той съдържаше писмо от Крейтън и един по-дебел плик с печата на губернатора върху него.

Като разчупи печата, Александра извади кратка бележка и дебел документ върху пергаментова хартия. Бележката, подписана от губернатора Дарлинг, съдържаше благодарности за отличната карта и за честта голямата река да бъде наречена на негово име. След като погледна бележката, Александра разтвори пергаментата.

С големите и ярки официални печати и подписа на губернатора под текста, това беше документ, който предаваше земята на Дейвид и Александра Керък и техните наследници и пълномощници за вечни времена. Земите включваха Голите планини на север до Стръмните хълмове, след това на изток и на запад от главната кошара на разстояние от осемдесет и осем хиляди ярда, като общата територия бе един милион и шестдесет хиляди акра.

Продължилото с месеци постоянно и разяждащо безпокойство изведнъж се изпари и Александра изпита облекчение и слабост, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Като стискаше здраво пергаментата и другите писма, тя бавно се смъкна от седлото с поглед, премрежен от сълзите ѝ.

Сграбчи шепа пръст и я пусна да тече на тънки струйки през пръстите си. За нея земята винаги е била безценна, но само няколко мига преди това всичко бе много по-различно от сега. Сега беше сигурна, че земята им не можеше да бъде присвоена от някой завистлив натрапник. Огромни пространства земи, разпрострени във всички посоки щяха да принадлежат на семейството ѝ и щяха да се предават от поколение на поколение.

ТРЕТА ЧАСТ

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бих искал да разговарям за малко с теб, Мортън.

Мортън вдигна глава от документите на бюрото си и усети в гласа и отношението на вуйчо си известно недоволство. Той се облегна назад и посочи стола до бюрото си.

— Да, разбира се. Какво има?

Натежал от годините и измъчван от подагра, Крейтън Хамънд бавно прекоси офиса и се отпусна на стола.

— Разбрах — започна той мрачно, — че си продал дяла на компанията от товара на търговския кораб „Уейвъртрий“ на Едгар Хъмфрис.

— Да, и слава богу, че го направих. Както разбирам от съобщенията на канцеларията на адмиралтейството, „Уейвъртрий“ е потънал в открито море близо до Носа.

— Слава богу? — повтори Крейтън с неодобрение. — Мортън, Едгар Хъмфрис ми е приятел от двадесет и пет години.

— Зная това много добре. Да не би да искаш да кажеш, че трябва да се съобразяваме с това, когато правим бизнес с него?

— Разбира се, че трябва — изкрещя Крейтън. — Мортън, даваш ли си сметка, как ще погледнат на всичко това останалите?

— Изобщо не ми пука какво ще си помислят другите! — отвърна му остро Мортън. — Компанията ви не притежава 64 процента от товар, който е на дъното на океана и нищо друго не ме интересува!

— Но ти си му го продал, след като корабът е потънал!

— Но две седмици преди потъването да бъде обявено от канцеларията на флота! Да не би той да твърди, че съм знаел преди канцеларията?

Крейтън си пое дълбоко въздух и задържа гнева си, прокарвайки пръсти през бялата си коса.

— Той не твърди нищо, Мортън. Но ти знаеш много добре, както и аз, че понякога новината за потъване на някой кораб се предава от уста на уста и ние научаваме за него, преди адмиралтейството да бъде уведомено по официален път.

— Скапани слухове — отвърна Мортън, като отхвърли варианта, поклащайки нетърпеливо с глава. — Кой слуша несвързаните брътвежи на пияни моряци?

— Не, Мортън, не мога да оставя тази работа така.

Крейтън вдигна ръка, когато племенникът му започна да се противопоставя разпалено.

— Виж, Мортън, аз съм старшият съдружник и настоявам да възстановиш парите на Едгар. Аз самият ще се погрижа това да стане.

Мортън въздъхна раздразнен, вдигайки рамене.

— Много добре, но ти ще бъдеш старши съдружник на банкрутирала компания, щом толкова настояваш това да стане. Освен това, аз продадох дял от този товар на Фаръл Ибетс и той няма да получи обратно нито шилинг. Това си беше моя лична инициатива и продажбата е валидна.

— Фаръл Ибетс? — възкликна Крейтън, внезапно развеселен. — Този стар мошеник? Той е измамил толкова много хора, че изпитвам голямо удоволствие да видя как и той губи. Какъв дял му продаде?

— Една осма.

— Една осма? — зяпна удивен Крейтън. — Ти си купил една осма от този товар със собствени средства? Това е доста значителна инвестиция. На каква цена му го продаде, на костващата ли?

— Не, направих му намаление, тъй като се нуждаех спешно от налични пари.

Крейтън се облегна назад, като изучаваше с безпокойство племенника си.

— Това, че си решил да загубиш от продажбата на този дял, говори за паническа разпродажба. Нали не знаеше, че корабът е потънал?

— Как бих могъл да зная?

За миг настъпи мълчание и Крейтън навъси вежди обезпокоено, докато Мортън го гледаше иронично. Възрастният мъж бавно поклати глава.

— Когато човек е съдружник, Мортън — каза той сериозно, — принципите са по-ценни отколкото парите, това съм ти го повтарял неведнъж. Искрено се надявам, че помниш това, така че няма да говоря повече по този въпрос. Проучи ли колко ще струва инвестицията в овцевъдната ферма на юг от реката Мъррей?

Мортън кимна и отдели един документ от купчината върху бюрото си и го бутна към вуйчо си.

— Да, и се разбра, че не е удачно да се инвестира.

— Купуването на земята и отпускането на пари за добитък и провизии означава да инвестираме в хора — четири добри, честни семейства. Те ще работят усилено и средствата ще започнат да се възвръщат само след няколко години.

— Не, аз по-скоро си мисля, че трябва да вземем пустеещите земи около река Мъррей, а тези хора да си търсят някой друг, който да им осигури преживяването. Твърдо съм против сделката.

— В такъв случай, аз ще инвестирам лично — каза Крейтън примирено, като взе документа и се изправи бавно на крака.

Той излезе от стаята, а Мортън прогони от мислите си разговора с вуйчо си и се съсредоточи върху работата си по купчината документи. Бяха ипотеки с отдавна изтекъл срок, които той беше купил доста по-евтино от номиналната им стойност. Докато ги проучваше една по една, Мортън направи списък и изчисли каква печалба ще реализира над цената, за която ги бе купил, след като осигури документ върху цялата собственост.

Мортън беше изкупил няколко от ипотеките, които бяха на къщи, собственост на съдии, правителствени служители и на хора с други професии не толкова за директна печалба, колкото за други облаги. За да си осигури тези облаги, той беше изкупил още една ипотека, този път върху къщата на адвоката Джон Фицрой. Мортън предвкусваше с удоволствие пазаренето с него.

Беше му изпратил бележка, с която го молеше да се срещнат, за да обсъдят ипотеката. Фицрой я беше игнорирал напълно, доказателство за презрението от страна на някои високопоставени особи, с което се бе сблъскал Мортън, въпреки че мнозина, които доскоро му бяха обръщали гръб сега се отнасяха твърде приятелски с него. Парите бяха власт и той едва сега започваше да осъществява целта си — да натрупа огромно състояние и да съсредоточи в ръцете си могъщ контрол.

На вратата на офиса му се чу вежливо почукване и Мортън вдигна глава. Както често се случваше, денят незабележимо беше преминал в здрач докато работеше и главният чиновник на фирмата стоеше на вратата.

— Извинете, сър — каза той. — Мистър Хамънд си тръгна преди малко, а аз си свърших работата за деня. Ако се нуждаете от нещо, чиракът е тук.

— Добре. Пратете момчето да ми донесе огън за лампата.

Човекът излезе, а след малко в стаята се появи момче със свещ в ръка и запали лампата на бюрото. Мортън изчисли евентуалната печалба и направи два списъка — единия с имената на хора с добро социално положение сред купените ипотeki, а другия с ипотеките на търговски фирми, които той възнамеряваше да обяви за просрочени. Щом свърши, заключи документите в чекмеджето на бюрото и напусна офиса.

В тъмния и тих външен офис на едно от високите счетоводни бюра момчето работеше на светлината от свещта. Като се смъкна тромаво от табуретката, то отиде до закачалката с дрехи. Помогна на Мортън да си облече палтото, подаде му шапката и бастуна, след това отвори вратата.

Градът се беше успокоил след напрегнатия ден и калдъръмената улица в търговската част беше тиха, след като магазините и дюкяните в полудървените сгради бяха заключени и със спуснати кепенци. Тук-там светещи прозорци в жилищните помещения на вторите етажи хвърляха слаба светлина върху улицата. Докато вървеше, Мортън видя някакъв мъж да излиза от сенките на отсрещната страна на улицата и да се насочва към него. Той разпозна в него шкембестия Джон Фицрой, мъж на средна възраст.

— Хей, ти — викна надменно Фицрой. — Ако името ти е Керък, искам да поговоря с теб.

— Така се казвам, но не си върша бизнеса по улиците — отговори Мортън рязко. — Елате утре в офиса ми.

— Не, ще говоря с теб сега — настояваше арогантно Фицрой и посегна към ръката на Мортън. — Нямам навика да бъда снизходителен към всеки...

Той внезапно прекъсна думите си и се олюля назад, когато Мортън размаха бастуна срещу него.

— Боже господи! — озъби се Мортън. — Осмелявате се да ме хващате за ръката. Ще ти счупя тъпата глава, дебелокожа свиня такава!

— Как смееш! — извика разярено Фицрой. — Знаеш ли кой съм аз, ти келеш такъв? Ще те накарам да разбереш, че аз съм...

— Знам много добре кой си! Ти си онзи нечестен адвокат, който не отговори на бележката ми за ипотеката му, която аз притежавам. Така че утре в седем часа сутринта гледай да бъдеш в офиса ми.

— Няма да стане — отговори запенен Фицрой. — Ще ти дам да разбереш, че...

— В такъв случай, чуй предупреждението ми какво ще ти се случи. В неделя сутринта, когато всички са си вкъщи, ще наема десет от най-гадните, най-пияните моряци, които мога да намеря в Писмайър и ще ги изпратя да изхвърлят тебе, семейството ти и вещите ви на улицата, та всички да видят. Ако си мислиш, че няма да го сторя, изчакай, по дяволите, до неделя.

С провиснали и треперещи челюсти Фицрой поклати отрицателно глава.

— Няма да посмееш — просъска той с треперещ от страх глас. — Имам приятели и те ще предприемат всички възможни официални действия срещу теб, които...

— Не, няма да го сторят, тъй като не биха желали и за техните дългове да им бъде потърсена сметка по същия начин. Досега ти си работил с банкови директори, които са по-загрижени да получават покани за вечери, отколкото да печелят. Сега си имаш работа с мен, а аз вечерям единствено вкъщи. Бъди в офиса ми в седем часа утре сутринта.

Като остави мъжът онемял и вцепенен от ужас, Мортън продължи пътя си. Зави зад ъгъла и тръгна по другата улица към аптеката. Тя беше затворена и той изкачи стълбите от едната страна на сградата. Почука с бастуна на вратата на площадката в края на стълбището.

Аптекарят Джеймс Боланд, педантичен човек между четиридесет и петдесет години, преглъщаше и бършеше устата си, докато отваряше вратата.

— Добър вечер, мистър Керък. Тъкмо хапвах. Ще вечеряте ли с мен?

— Не, благодаря ви. Много ви моля да излезете навън и да затворите вратата.

Като кимаше любезно, Боланд излезе на площадката. Образован мъж, бивш производител в Англия, той беше осъден и прехвърлен в Австралия за фалшифициране на патентни права за производство на

стомана. Освободен предсрочно, той бе докарал семейството си в Сидней, след това беше отворил аптеката.

Потънал в дългове и с голямо семейство, той често беше в безпаричие. Но осведомеността му за това кой е болен, кой оздравява или се очаква да умре, можеше да бъде твърде полезна за бизнес сделките в града, което той често разкриваше с желание пред Мортън. И сега Боланд му разказваше за всички лекарства, които беше продавал, откакто бе видял Мортън за последен път, както и на кого ги бе продал и за какво заболяване те обикновено се използваха. След като аптекарят каза всичко, което знаеше, Мортън му подаде една монета и си тръгна.

Следващото място, където Мортън спря, беше през няколко улици. Една кръчма, където се събираха моряците. Сравнително скъпа, нейна постоянна клиентела бяха капитаните и техните заместници. Съдържателят Харви Манкин, щом видя Мортън да влиза в претъпкания и шумен бар, го посрещна в тихия ъгъл до вратата. Манкин го беше снабдявал с изключително ценна и напълно достоверна информация, включително и онази за потъването на „Уейвъртрий“. От последната им среща досега, той не беше чул нищо важно, но имаше молба. Прехвърлянето на осъдени каторжници в Ню Саут Уелс беше прекратено преди три години, но мнозина продължаваха да излежават присъдите си. Отгоре на всичко, те продължаваха да бъдат транспортирани в Земята на Ван Дайъман и братът на съдържателя беше изпратен там преди няколко месеца.

Манкин беше получил писмо от брат си, в което той му описваше тамошните условия, и съдържателят искаше на всяка цена да го измъкне от затвора.

— Ако можете да му направите тази услуга, мистър Керък — продължи той неспокойно, — няма да ви взема нито шилинг повече. Ще работя още по-усилено да узнавам неща, които ви интересуват. Но трябва да измъкна Харолд оттам, преди да са го убили.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

Мъжът искаше да продължи да говори, да го умолява. Но за Мортън разговорът беше приключен. Нямаше повече интерес той да продължава и се запъти към квартирата си.

Живееше на една тиха улица над залива на Сидней, в къща, собственост на една вдовица, Клара Тейвиш, която беше някъде между

тридесет и четиридесет години. Домът ѝ беше приятен, а децата добре нахранени и облечени, училищните им такси платени с парите, които Мортън ѝ даваше, така че той беше единственият ѝ квартирант и Клара се бе отдала на удовлетворяването на всичките му нужди експедитивно и умело.

След като Клара пое палтото, шапката и бастуна му, Мортън влезе в трапезарията. Сиднейският вестник, който той беше донесъл в къщата, стоеше на масата заедно с лондонския „Таймс“, пристигнал през деня. Той се вгълби над вестниците, докато се хранеше, а Клара му сервираше яденето, което беше запазила топло за него. Щом свърши и с последното блюдо, тя разчисти масата и донесе димяща от запаления тютюн лула.

След малко Клара застана на вратата на трапезарията.

— Да идвам ли в стаята ви тази нощ? — попита тя.

Мортън я погледна разсеяно, след това поклати отрицателно глава и запуши с лулата, вгълбен във вестника.

— Не.

— Добре тогава. Лека нощ, мистър Керък.

— Лека нощ.

Къщата беше потънала в тишина и Керък анализира съобщенията във вестниците, премисляйки какви последици можеше да имат. Веднъж беше чел за ураган в британските Западни Индии, център на захарното производство. Тогава беше инвестирал в доставки от Малая и беше реализирал големи печалби. Оттогава се възползваше от съобщенията във вестниците по същия начин, но той беше един от малцината, които проучваха събитията с оглед на техните непосредствени последици. Повечето бизнесмени се придържаха към остарялата вече практика, като следваха това, което правеха колегите им, и реагираха единствено на съвсем очевидните неща.

Въпреки че беше уморен от дългия, изпълнен с ангажименти ден, той продължи да изучава вестниците до късно, като кипеше от неизтощима енергия. В началото неин отдушник бе гневът, който покъсно бе заменен от сегашните му занимания. Макар да му се свидеше времето, което прекарваше в сън, той знаеше, че почивката беше съществена, за да има ясна и остра мисъл, и той духна лампата на масата и понесе свещта нагоре по стълбището на път за стаята си.

На следващата сутрин, когато Мортън стигна до офиса си малко преди седем, пред сградата го чакаше Фицрой. Като не му обърна никакво внимание, Мортън го подмина, за да влезе вътре. Фицрой последва Мортън, с обтегнати нерви и съвсем несигурен.

Щом влезе в кантората си, Мортън седна зад бюрото и отвори мастилницата, потапяйки перото си в нея.

— Сигурен съм, че познаваш някои чиновници и служители в канцеларията на главния държавен адвокат — каза той рязко.

— Ами... да — отговори Фицрой объркан.

Мортън написа името на Харолд Манкин върху парче хартия и го блъсна към него по бюрото.

— Ето, в случай че паметта ти изневери, подобно на финансовите ти преценки. Човекът е затворник в земите на Ван Дайъман и искам да бъде освободен по-рано. Затова ще платя пет гвинеи, не повече.

— Искате да предложи подкуп? — зяпна втрещен Фицрой. — Никога през живота ми не съм правил нищо подобно, мистър Керък, и не мога...

— Тогава предложи някакъв коледен подарък, по дяволите! — отсече раздражен Мортън, като отключи чекмеджето и извади списъците, които бе направил предната вечер. — Или застани на колене и моли, докато някой го стори вместо теб. Не ме интересува как ще го направиш. Просто искам това да стане днес.

Фицрой сложи хартията в джоба на жилетката си, като лицето му се изкриви и покри с петна.

— Хм, мистър Керък, останах с впечатлението, че ще обсъдим ипотеката на къщата ми — подхвърли смирено той.

— Именно това и правим — отговори грубо Мортън. — Ти нямаш пари, така че ние обсъждаме какво трябва да направиш, за да ми платиш. — Той блъсна към него единия от списъците. — Сигурен съм, че познаваш тези хора. Иди при всеки един от тях и им кажи, че си ми юридически съветник, и ги уведоми, че съм закупил ипотеките им.

Фицрой облещи очи, докато разглеждаше списъка, онемял за миг.

— Но, мистър Керък — запъна се той, — тези хора са мои приятели и те са твърде важни...

— Много добре знам кои са. Просто им кажи, че ако ми правят сечено, аз съм безмилостна свиня, за която няма пречки, когато трябва да вземе това, което е нейно. Трябва вече да ти е ясно, че трябва да обясниш това съвсем убедително.

— Но да ставам част от това, и да говоря с приятелите си по този начин, е направо позорно! — извика Фицрой, като от устата му хвърчаха слюнки. — Това е възмутително!

— Навярно — отвърна Мортън, като се изсмя студено. — Но ще разбереш, че всички вие сте на едно дъреждане. Те бързо ще си дадат сметка, че рано или късно ще поискам нещо от тях. — Той блъсна другия списък по бюрото. — Притежавам ипотеките за тези кантори и искам съдебни решения, за да вляза във владение на сградите и това, което е в тях. За такива неща мълвата бързо се разпространява, така че искам съдебните решения днес, преди да могат да изнесат вещите.

— Днес? — усъмни се Фицрой. — Но подаването на писмена молба за съдебно разпореждане може да се проточи от няколко дни до...

— Трябва да си много тъп! — прекъсна го нетърпеливо Мортън. — Не виждаш ли имената на двама съдии в този, втория списък. След като им обясниш ситуацията, дай на всеки един от тях половината от имената в списъка, и ще получиш веднага съдебните нареждания. А сега, кажи колко дължиш на зарзаватчията, на месаря и тем подобни?

Фицрой замига с очи от внезапната промяна на темата, след това се замисли.

— Ами, жена ми ми каза, че са някъде към трийсет гвинеи, мистър Керък.

Мортън извади кесията с парите и я отвори, преброявайки четиридесет гвинеи.

— Има допълнително за джобни пари и за разходи по домакинството. Когато му дойде времето, ще определим и подходяща заплата. Имаш достатъчно работа да вършиш днес, така че започвай. На първо място виж онази работа с предсрочното освобождаване на затворника.

Фицрой погледна към парите, които държеше в ръката си и се поколеба, сякаш възнамеряваше да протестира отново, но се обърна и излезе с бавни, тежки стъпки и присвити рамене. Веднага щом излезе, в кантората влезе главният чиновник и сложи два листа хартия върху

бюрото на Мортън. Единият беше списък на пристигащите и заминаващи кораби, които единият от стажантите беше получил в капитанската канцелария на пристанището, а другият лист съдържаеше списък на сутрешните съобщения от адмиралтейството. Мортън ги прегледа, отбелязвайки пристигащите кораби, в които той или компанията притежаваха дялове от товара.

По-голямата част от бизнесмените на града прекарваха огромна част от времето си по кафенетата, където разменяха клюки, продаваха и купуваха дялове от стоки, товари и вършеха всякакви други сделки. Както обикновено вуйчо му би трябвало да бъде по тези места поне до обяд, но Крейтън пристигна внезапно доста време преди това.

— Най-ужасната новина пристигна току-що на катер от Нова Зеландия — съобщи той, щом влезе в кантората на Мортън. — Хора от племето маори са изклали групата от землемери и няколко от заселниците в едно място, наречено Уайрау, и на територията на целия Северен остров племената са се разбунтували и са въоръжени. Тази работа е много лоша, Мортън, наистина много лоша.

Като знаеше, че Крейтън има предвид нещо повече от убитите, Мортън остави документите и се облегна назад в стола си. Когато Нова Зеландия стана колония, имаше големи спекулации с акциите за развитието на земите в новата територия за заселване. Мортън ги беше избягнал, защото предусещаше, че ще настъпят събития, подобни на това, за което току-що му беше съобщил вуйчо му. Но въпреки силните възражения на Мортън, Крейтън беше купил акции от името на компанията.

Като прекоси стаята, Крейтън седна на стола до бюрото и като въздъхна дълбоко, продължи:

— Ти беше напълно прав, като не одобряваше закупуването на акциите за развитието на Нова Зеландия, Мортън. Допуснах много сериозна грешка, като инвестирах доста от името на компанията.

— Да, и сега цената им пада рязко — каза Мортън.

— Рязко? Това е меко казано, Мортън. Когато излязох от кафенето, предлагаха 60 процента от номиналната стойност, но нямаше купувачи.

Отбивът от цената беше твърде голям и Мортън си спомни какво беше чел за Нова Зеландия. Мнозина от заселниците бяха прехвърлени там и продаваха земя чрез компания, създадена от човек на име

Уейкфийлд, чиито акционери бяха едни от най-богатите и политически влиятелни семейства в Англия. Те щяха да настояват да се предприемат някакви действия и щяха да успеят, а освен това, правителството нямаше да остави стотиците заселници в Нова Зеландия незащитени.

За него беше ясно, че бизнесмените се надигаха един след друг, като причиняваха паника, но никой от тях нито знаеше, нито се замисляше върху всички страни на ситуацията. Сега, когато цената на акциите беше паднала доста по-ниско от тяхната действителна стойност, се създаваше възможност за огромна печалба.

— Ще купя акциите, които държи компанията ни — предложи той, — за 60 процента от номиналната стойност.

— Добре — отговори Крейтън мрачно, — преди всичко аз съм виновен, че ги закупих, но не мога да покрия нито една от тях. Финансирането на онази овцевъдна ферма на река Мъррей с лични средства, почти изчерпа възможностите ми. — Той въздъхна унило и се надигна от стола. — Прибирам се вкъщи, Мортън. Не се чувствам много добре.

След като вуйчо му си отиде, Мортън започна да мисли трескаво. След няколко минути, вече решил как ще действа, той напусна кантората и се запъти към най-близкото кафене. Обикновено оживено от трескава дейност, сега мястото бе обхванато от гробна тишина. Мъже с палта и шапки седяха около масите и разговаряха разбъркано и непоследователно, а сервитьорите сновяха насам-натам, разнасяйки чашите.

— Какво, мистър Керък, дошъл сте да злорадствате — пошегува се иронично някакъв мъж, когато Мортън влезе. — Вие не купихте от тези проклети акции, нали така?

— Не — отговори Мортън, като седна на масата. — Чувам, че не вървят добре сега.

— Така е — съгласи се мъжът горчиво. Той извади няколко акции от джоба на палтото си и ги тръшна върху масата. — Хайде да ги разиграем с вас. Тяхната номинална стойност е петстотин гвинеи и аз предлагам 62 процента намаление.

— Дадено — отговори Мортън, като протегна ръка.

Около масата настъпи мъртва тишина, която се предаде и на останалите маси и накара хората да се обърнат към тях. Мъжът се

опули от изненада, тъй като тонът му бе жлъчно шеговит, сетне той сграбчи ръката на Мортън и я разтърси енергично. Тишината бе нарушена от внезапен шум, когато останалите мъже на масата започнаха да крещят предложенията си и започнаха да падат столове, тъй като от всички страни на кафенето хората скачаха от местата си и тичаха към масата с акциите си.

Когато излезе, Мортън изпрати сервитьора до кантората да извика стажанта. Момчето се срещна с Мортън в следващото кафене и занесе акциите в кантората, със списък на банковите чекове, които трябваше да издаде. По-късно няколко от момчетата тичаха напред-назад до кантората и обратно, като следваха Мортън от едно място на друго. Те занасяха до кантората списъците и акциите, като ги заключваха в касата, след което се връщаха с бележки, върху които главният чиновник пишеше колко пари оставаха в личните сметки на Мортън.

След като свърши за този следобед, Мортън се върна в кантората да подпише банковите чекове и да провери сметката си. По време на последните покупки той се бе разпрострял прекалено много, и му бяха останали средства, недостатъчни за водене на нормална дейност, докато акциите се покачаха. Седна на бюрото си и се вгълби върху сметките по пристигналите през последните няколко седмици товари. След това, късно през деня той отиде да види търговеца на едро, който снабдяваше с провизии всички търговци на кораби и ремонтни работилници в града.

Изненадан, мъжът накара началника на склада да донесе инвентарния списък. Той го прелисти, като откри стоката, за която Мортън бе попитал.

— Имам малко повече от четиристотин големи бъчви от боров катран, мистър Керък — каза той. — Цената е точно по девет гвинеи за бъчва, но тук търсенето е много малко. Защо се интересувате от боровия катран?

— Ще го купя всичкия по шест гвинеи, ако вие го съхранявате на склад и се занимавате с него, докато го препродам — обясняваше Мортън на мъжа, без да обърне внимание на въпроса му.

— Ами, всичко това ми се струва още по-странно, мистър Керък. Но ще ви го дам за по седем гвинеи бъчвата, ако изнесете всичко, което остане след три месеца. Както ви казах, тук боровият катран не се

търси много. Сигурно не знаете, но повечето от търговците, които снабдяват корабите и тези, които се занимават с ремонтните работилници тук в града, използват смола от новозеландско каури, която е малко по-евтина.

— Дайте ми парче хартия да ви напиша чек.

Докато вървеше обратно към кантората си и извърши всичко, което можа, Мортън си мислеше, че е достатъчно. Върху бюрото си намери бележка от Фицрой, който го информираше, че решението за предсрочното освобождаване на Харлод Манкин ще замине със следваща поща за Земите на Ван Дайъман. На път към квартирата си той се отби да каже новината на Харви Манкин, след което си тръгна бързо, тъй като нямаше настроение да слуша прочувствените излияния на благодарност.

Обикновено Мортън не спеше добре, но тази нощ сънят му беше изключително спокоен. На следващия ден, за да прикрие положението на финансите си, той закупи една акция за товар, като в банковата му сметка останаха едва няколко гвинеи. Тази нощ той изобщо не можа да спи, но беше преодолял крайното изтощение. На другия ден почувства известно облекчение, но през следващите дни преумората му нарастваше.

С бързи съдебни действия и благодарение на усилията на Фицрой Мортън получи правото за законно притежание на имотите, върху които притежаваше просрочените ипотeki. Те включваха търговски обекти за търговия на дребно с налична стока, която други търговци чакаха нетърпеливо да закупят на намалени цени. Когато доставките с катран от каури от Нова Зеландия спряха да пристигат, търговците, които снабдяваха кораби и работилници, откриха, че количеството на наличния боров катран беше ограничено. Те се втурнаха да се запасяват като купуваха всичко, което се намираше в складовете на търговеца на едро, по 12 гвинеи бъчвата.

Ипотеките, които Мортън беше закупил, промениха отношението към него в града, като предупреждението, което Фицрой беше разпространил сред длъжниците, оказа огромен ефект. Пред кантората спираха карети и добре облечени мъже правеха приятелски посещения при Мортън със смътни обещания да платят, както и с конкретни предложения да използват влиянието си по начин, който ще му донесе облаги. Много други, които не бяха забелязвали съществуването му

преди, промениха отношението си и за да не го обидят, го поздравяваха сърдечно по улиците.

Сестра му, четиринадесет годишната Диердри, учеше в академията Сайдънхам, скъп девически колеж за ограничен кръг хора. Когато педантичния и изпълнителен началник на чиновниците му напомни за рождения ѝ ден, Мортън напусна работа за един час, за да ѝ занесе комплекта от гребени и четки. По време на посещението тя отбеляза, че той вече ставал важна фигура в града. Въпреки че го каза с весело и приятелско чувство, което раздражни Мортън, това беше доказателство, че известността му вече е широко разпространена.

Когато губернаторът изпрати част от военизираната полиция в Уелингтън, новозеландските акции, които бяха останали в обръщение, започнаха да се разпродават с намаление, което обаче вече не беше 50 процента, а 30. А щом се разбра, че военните кораби, базирани в Тринкомалии бързат в същата посока, процентът падна до 20.

Около шест седмици, след като Мортън беше закупил акциите, от Индия пристигна кораб, който донесе новината, че полковник Оливър Бетун е тръгнал от Бомбай за Нова Зеландия с батальон от бенгалски улани. Същия този ден акциите започнаха да се търгуват по номиналната им стойност. През следващите дни, когато акциите започнаха да се котират на висока цена, Мортън започна да продава своите.

След като и последната акция беше ликвидирана, Мортън бе преминал важен крайъгълен камък и се превърна в богат човек. Други на негово място биха намерили начин да отбележат случая, но той продължаваше да е подвластен на присъщата си резервираност. Като следваше обичайната си рутина, напускаше кантората по същото време, както и преди, но вътрешно преливаше от радост, докато се движеше през тъмните и тихи улици.

Докато вземаше палтото, шапката и бастуна му, Клара Тейвиш го поздрави, както винаги.

— Приятен ли беше днешният ви ден?

— Да, твърде приятен.

Отговорът му контрастираше с обичайното му необвързващо сумтене и Клара го погледна отново, докато окачваше дрехите му. Отвърна на погледа ѝ, и като продължаваше да не дава израз на щастието си, той като че ли за пръв път забеляза, че тя беше стройна и

привлекателна, с приятни черти на лицето и огромни сиви очи. Той също си помисли за някакъв начин, по който да изрази чувствата си.

Бяха изминали седмици, откакто тя бе посещавала стаята му, тъй като всеки път щом имаше желание, то бе потискано от мислите му по работите, които не бяха уредени. Той си даваше сметка, че тя започва да се безпокои, тъй като се стремеше да задържи човека, който осигуряваше прехраната на децата ѝ. Като изучаваше лицето му, тя се приближи по-близо към него и леко докосна ръката му. Той бързо улови ръката ѝ и докато се изкачваха по стълбите, тя се усмихваше с облекчение.

Върху мекото ѝ, поддаващо се тяло, той отпразнува победата си върху целия свят, постигната срещу онези, които се бяха опитали да мерят съобразителността си с неговата. Това беше пълно освобождаване на бушуващото в него опиянение, а и нещо повече. Неговата ликуваща наслада я докосна, като я караше да реагира. Докато преди покорно задоволяваше желанията му, сега неочаквано и тя се включи.

Сексуални партньори до неотдавна, сега те станаха любовници. Нейното гъвкаво тяло се изпъна, когато гладките ѝ крака се вплетоха с неговите и пръстите ѝ се забиха в гърба му. Сдържайки нежните си и тихи викове с разтворени устни, долепени до неговите, тя го посрещна със силна страст, която го накара да ѝ отвърне, като актът между тях, по рано просто самозадоволяване, се превръщаше в съвсем ново преживяване за него.

Задоволяването им отне само няколко минути, но уталожването на страстите им продължи с часове и те отново и отново се съединяваха. Сетне, късно през нощта, те слязоха долу. Тя донесе късната вечеря в трапезарията. Устните ѝ бяха наранени от страстните целувки и щом погледите им се срещнеха, те споделяха ново, тайно познание един за друг.

Като се замисли за несигурното си положение с нея, той реши да го направи по-трайно.

— Плащането на наема месец за месец не е задоволително — каза той. — Утре ще ти откроя сметка в банката.

— Мен напълно ме устройваше досегашното положение — отвърна тя, усмихвайки се щастливо, — но съм загрижена за децата ми и тяхното бъдеще.

— Престани да се тревожиш. Тяхното бъдеще е осигурено, а ще се погрижа и сегашното ви материално положение да се подобри.

Нейната мълчалива и пламенна благодарност го ласкаеше и събуди отново копнежа му за онова тайнствено и блажено изживяване, което бе открил заедно с нея. Щом отново изкачиха стълбите, тя понечи да тръгне към стаята си, сетне се усмихна и влезе заедно с Мортън в неговата стая, а той я улови за ръка.

На следващия ден, след като се погрижи за банковата сметка на Клара, Мортън отиде в кантората, където предобедът мина бързо, докато той очертаваше стратегията си за непосредственото бъдеще. Следобед, когато чу вуйчо си да разговаря с някого във външната канцелария, той отиде до вратата. Докато неговото финансово състояние се подобряваше стремително, то това на Крейтън се влошаваше. Разговорът даваше основание да се смята, че вуйчо му е застрашен от поредния финансов неуспех.

Посетителят, облечен в дрехи на скотовъд, беше един от хората от овцевъдната ферма, която Крейтън беше финансирал. Човекът се жалваше от цяла поредица злочестини, между които и болести, сполетели семействата във фермата, както и огромни загуби на овце, изядени от дивите кучета динго. След това той започна да говори за допълнителни източници на приходи, които Крейтън му беше наредил да проучи.

— Има големи количества дървен материал, мистър Хамънд продължаваше той, — но извозването надолу по реката ще бъде много трудно и ще трябват месеци. Не открихме никакви залежи от въглища или нещо подобно, но не е изключено да има някакви минерали. — Той посочи към дървения сандък до краката си. — Един от хората там е работил преди в оловна мина и той намери скали, които може би съдържат минерали. Донесох тук няколко от тях в случай, че пожелаете да ги изследвате.

Крейтън поглади брадичката си, гледайки скептично към сандъчето.

— Добре. Колко пари ще са ви необходими за провизии?

— Около трийсет гвинеи, мистър Хамънд — отговори мъжът, като извади списък. — Написал съм всичко тук.

— Не ми е необходимо да го гледам — каза Крейтън, като махаше с ръка. Той кимна към главния чиновник, който започна да

пише банков чек, след това се обърна отново към овцевъда: — Надявам се, болестта сред хората там да не е нещо сериозно.

— Не, не — уверяваше го мъжът. — Високо ценим вашето доверие в нас и ще положим всички сили, за да превърнем овцефермата в печеливша.

Доверието на Крейтън изглеждаше далеч не толкова голямо, ала той подписа чека и го подаде на мъжа. Те си стиснаха ръцете и човекът си тръгна, а Крейтън мрачно разглеждаше сандъчето. Главният чиновник каза нещо на помощника, и момчето намери нож и започна да откъртва капака. Мортън се приближи, наблюдавайки как момчето махна капака и го сложи встрани.

— Е, да, той каза истината — отбеляза Крейтън безизразно. — Донесъл е скали от реката Мъри. Какво ще кажеш за тях, Мортън?

Мортън заразглежда единия от късовете с цветни жилки, след това го върна обратно в сандъка и изтупа ръцете си от праха.

— Изобщо не разбирам от минерали. Но дори и да става въпрос за някаква руда, превозването ѝ, за да бъде преработена, ще бъде немислимо скъпо.

— Това е така — съгласи се Крейтън. — А доколкото знам, в Сидней няма къде да бъдат изследвани минерали. — Той се огледа наоколо. — Хайде, нека да сложим сандъка някъде. Като се има предвид колко съм инвестирал там, не ми се ще да го хвърлям, дори и да не струва пукнатата пара. Но не можем да го оставим тук.

— Може да го сложим на пода в шкафа в моята стая — предложи Мортън. — Така и така използвам само рафтовете за счетоводните книги и папките.

Крейтън кимна в знак на съгласие и влезе в кабинета си, а Мортън се упъти към своя. Когато помощникът донесе сандъчето и го сложи в шкафа, Мортън си помисли за аптекаря Джеймс Боланд, който притежаваше опит, а може би и материали, с които да изследва скалите. Досега единственият ценен минерал, открит в Австралия, бяха въглищата, така че докато гледеше папките върху бюрото си, той с раздвоени чувства реши някой ден да занесе сандъчето на Боланд.

Когато на следващия ден отвори шкафа, за да вземе една папка от полицата, той погледна към кутията и отново се сети за нея. През следващите дни тя се превърна в познат предмет, който той почти не

забелязваше всеки път, щом отваряше шкафа, тъй като си мислеше за по-важни неща.

Седмица по-късно пристигна посетител, който предизвика весело оживление в предната канцелария. Мортън чу радостните възгласи на вуйчо си, последвани от отговор, изречен със звучен баритон, който Мортън познаваше добре. Беше брат му Джонатън.

Изпълнен с обичайните противоречиви чувства към брат си, Мортън се надигна от стола. Той обичаше брат си, но в същото време го беше яд на него. С благия си, сърдечен нрав Джонатън лесно печелеше възхищение, а освен това, той бе и стройният, красивият, който никога през детството си не бе порицаван или мъмрен. Като въздъхна дълбоко, Мортън излезе от стаята си.

Над шест фута висок и тежащ повече от двеста либри, Джонатън изглеждаше прекалено огромен в канцеларията в дрехите си на овцевъд, на човек от Пустошта. Той приличаше на баща си не само по ръста. Имаше изсечени черти на лицето, мургав тен и беше обаятелна личност, на която не може да се устои. С грейнали сини очи и засмян до уши, той блъсна подадената му ръка от Мортън и го прегърна с обич, докато си разменяха поздравии.

Мортън, който винаги изпитваше някаква обърканост в близост до брат си, вдигна рамене, за да върне самоувереността си.

— Е, какво те носи в Сидней — попита той.

— Безброй поръчки — отговори Джонатън. — Трябват ни още мериносови овце от Камдън парк, както и седла и други разни дреболии. Мама иска да издаде офорти от скиците, които притежава, откак старият Бодънхем почина... — Гласът му заглъхна, сетне той се засмя и вдигна рамене: — Изобщо куп неща, за които някой трябва да дойде и да ги свърши.

— Първото нещо, което трябва да сториш — каза твърдо Крейтън, — е да идеш и да поздравиш леля си. Тя ще приготви стая за теб, а дъщерите ми ще се погрижат да не скучаеш, докато си тук.

Джонатън благодари за поканата и попита вуйчо си как е семейството му, а Крейтън му отговори, че всички са добре. Мортън забеляза, че помощниците не откъсваха очи от Джонатън, изпълнени със страхопочитание, а главният чиновник се усмихваше разсеяно, докато слушаше и наблюдаваше. Огромният мъж винаги правеше изключително благоприятно впечатление на околните.

Като приключи разговора, Джонатън каза, че трябва да заведе хората си в странноприемница, преди да отиде в къщата на Крейтън. Той се сбогува, като обеща да се види с Мортън, докато е в града, след което излезе. Както винаги, когато Джонатън тръгваше нанякъде, мястото след него изглеждаше някак си тихо и празно.

Мортън се върна на бюрото си, изпитвайки обичайната смесица от удоволствие и неприятно усещане от виждането си с брат си. Той обаче отново се съсредоточи напълно в документите върху бюрото, като всичко друго беше изместено някъде встрани от мислите му.

* * *

Същата тази вечер, докато се разхождаше по една тъмна и тиха уличка в жилищен квартал заедно с двете си красиви братовчедки и техните придружители, Джонатън беше засипан с въпроси относно Пустошта от двамата млади мъже. Те бяха от търговски семейства и имаха идеализирана представа за Пустошта, като гледаха на него, като на нещо по-възбуждащо и по-приятно от живота в Сидней.

— Уверен съм, че ще ми хареса — отбеляза единият от тях. — Ще ми бъде приятно да яздя из откритите широки простори, брулен от вятъра и слънцето.

— Ще ти излязат пришки от седлото — отбеляза Дора, най-младата от сестрите. — Ще си мечтаеш за бюрото и стола.

Всички се засмяха, после разговорът се насочи към събирането, към което бяха тръгнали. Братовчедка му Леона каза на Джонатън, че откакто той за последен път е бил в Сидней, местният духов оркестър давал представления за хората от града по няколко пъти всяка седмица. Оркестърът свирел в градската градина на улица Маккуайър и по време на представленията там раздавали закуски и освежителни напитки.

— Но само малко бира, лек пунш и такива неща — добави Леона. — По-силните напитки биха привлекли не когото трябва, което не е желателно. Двете с Дора често идваме тук сами, както правят и много други.

Тя продължаваше да говори, като изтъкваше нещо, което Джонатън ясно разбираше. Освен че беше място за развлечение на

целия град, тук се срещаха младите в търсене на подходяща партия. Всеки път, когато идваше в Сидней, братовчедките му го запознаваха с цял куп привлекателни млади дами от добри семейства, но всички, които беше срещал досега, му се струваха безвкусни и плиткоумни, в сравнение с майка му.

Щом завиха зад ъгъла, чуха музиката да се носи от градината по улица Маккуайър. Паркът беше ярко осветен, около подиума от клоните на дърветата висяха фенери, както и над количките на търговците. Градината беше пълна с хора, чиито смях и гласове се явяваха като полутонове на музиката, която се носеше в меката вечер, а продавачите оживено търгуваха.

Веднага щом влязоха в парка, Леона и Дора зърнаха Мелиса, една от техните две по-възрастни и вече омъжени сестри. Мелиса водеше със себе си малко момченце. Тя поздрави Джонатън, като му каза:

— Я, какъв хубавец си станал. Този костюм и вратовръзката ти ще засрамят всичко, което съпругът ми има. Надявам се, че майка ти и баща ти са добре?

— Да, така е, благодаря. А как е мъжът ти?

— Той също е добре — отговори тя. — Тази вечер трябва да работи до късно, така че реших да изведа на разходка малкия Томи. — Тя вдигна на ръце малкото с уморен вид момченце. — Сега обаче ще е най-добре да го заведа вкъщи, преди да е заспал. Гледай, докато си тук, да намериш време да дойдеш у нас, Джонатън.

Той ѝ обеща и Мелиса си тръгна. Другите две сестри го запознаваха предимно с млади жени. Въпреки че Джонатън предпочиташе да търси сам своите запознанства, той знаеше, че братовчедките му чувстваха, че изпълняват своя дълг и се бе примирил. Докато се поздравяваха и разговаряха с различни хора, Джонатън забеляза, че социалните бариери от миналото бяха се размазали още повече, като явно деца на бивши каторжници и тези на свободни имигранти се движеха в една и съща компания.

Докато се разхождаше с братовчедките си из тълпата, той забеляза в единия край на градината сама жена. Доволна, че е сама, тя слушаше музиката. Джонатън забеляза, че роклята и широкополата шапка, която отиваше на тоалета ѝ, излъчваха блясъка на фин скъп муселин. Обикновено муселинените рокли бяха в ярки цветове, с

нервюри, докато нейната беше семпла и в убит цвят. Ефекта от тоалета и поведението ѝ му се сториха приятни, и оставяха впечатление за практична млада жена, която не се нуждаеше да има хора около нея. Роклята подходдеше на стройното ѝ тяло много добре, а в полусянката от фенерите тя изглеждаше привлекателна с черната си коса.

Наблюдателната Леона, забелязвайки погледа му, хвана Джонатън под ръка и заяви, че тръгват да пият нещо. Като се отделиха от компанията, те се насочиха към една количка и спряха пред жената, която беше по пътя им.

— О, добър вечер, Катрин — каза Леона. — Почти не те познах на тази светлина. Да ти представя братовчед ми Джонатън Керък. Джонатън, запознай се, това е Катрин Бакстър.

След като си размениха любезностите, Джонатън забеляза, че тя беше много по-привлекателна. С необикновеното съчетание между огромните си зелени очи и блестящата, гарваново черна коса, пъхната под шапката, тя очароваше, а прекрасните ѝ черти на лицето разкриваха силна личност. Погледът на красивите ѝ очи беше спокоен и твърд, а брадичката ѝ показваше непоколебим характер.

За миг Джонатън помисли, че забеляза интерес в очите ѝ, но това усещане изчезна толкова бързо, че той не можеше да бъде сигурен. Интересът в очите ѝ бе замъглен от явното ѝ неудоволствие от натрапването им. Без да се усмихва, тя размени с него поздрави, след което се обърна към братовчедка му:

— Тази вечер съм в отвратително настроение, Леона — каза тя. — Моля ви да ме извините.

След това тя си тръгна, като се насочи към улицата, а Леона вдигна рамене учудена.

— Аз почти не я познавам — отбеляза тя, — но съм чувала, че често е рязка. Учителка е в общественото училище, така че човек само може да съжалява децата, когато я ядосат. А и не е нужно да си пророк, за да отгатнеш защо не е омъжена, след като вече е надхвърлила двайсетте. Меко казано тя е много хубава, но отблъсква мъжете побързо, отколкото красотата ѝ ги привлича.

Докато наблюдаваше как тя изчезва в мрака, Джонатън си каза, че тези мъже трябва да са глупаци. За краткия миг, в който бе разговарял с нея, той беше видял, че дори в сравнение с майка му — еталон, на който малко жени можеха да отговорят, Катрин Бакстър

беше всичко друго, но не и безинтересна и безцветна. Той беше сигурен, че те ще се срещнат отново. Всъщност той беше решен да направи всичко, за да се сбъдне това.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти си шефът и това е твоя работа, Джонатън — каза Руъл Блейки. — Не е нужно да ти го казвам.

— Да, така е — отговори Джонатън. — Аз обаче имам други неща да върша, а ти разбираш повече от овце. Така че естествено е ти да избереш овните в Камдън парк.

Набитият, брадат овцевъд се намръщи недоволен, докато двамата с Джонатън стояха пред конюшната заедно с другия овцевъд и четиримата чираци.

— Щом си зает днес, можеш да избереш овните утре — подхвърли Руъл.

— Не, казахме, че ще отидем днес да подберем животните и точно това ще сторим — посочи Джонатън пакета, който носеше. — Имам писма и неща от фермата за сестра ми и искам да отида при нея сега. След това имам други неща, които трябва да направя днес.

Корли Бодънхем, другият овцевъд, погледна към изрядния костюм, вратовръзка и шапка, в които се беше издокарал Джонатън.

— Тези други неща са по женската част или може би се лъжа — гадаеше той.

— Ако случаят е такъв — отбеляза весело единият от помощниците, — ще е далеч по-добре мистър Блейки да избере овните. Не е изключено шефът да обърка нещата и вместо овни да избере овце.

Руъл хвърли гневен поглед към младежите, чийто смях секна. Той се обърна отново към Джонатън и като вдигна рамене, се предаде:

— Добре, ще се погрижа за това. Какво трябва да направя?

— Просто се срещни с главния овцевъд там и той ще ти покаже всичките овни. Щом избереш една дузина от тях, те ще ги отделят, докато тръгнем. Е, това е всичко.

Мъжът кимна с разбиране, като даде знак с ръка на останалите да го последват към конюшната, за да вземат конете. Когато той се отдалечи, Джонатън изпита чувство на вина, като си даде сметка, че се е измъкнал от отговорност.

Но ако беше отишъл той, вече щеше да бъде тъмно, когато се върнеше в Сидней, а той бе решен на всяка цена да бъде в училището късно следобед, когато ученици и учители свършваха учебния ден.

Междувременно той прекоси центъра на града и зави по Кингстрийт, която минаваше покрай големи, луксозни къщи, разположени на склона с изглед към залива. На върха на хълма висока стена ограждаше сградите и огромните площи на Академията Сайдънхам. В канцеларията до входните порти, една строга на вид жена го разпита за целта на посещението му, след което му посочи административната сграда.

Зад стените на оградата, между сенчести поляни минаваха пътеки, които водеха към каменните спални и академичните сгради, към игрището за крикет и други спортни терени. Повечето от сградите бяха строени скоро, но бръшлянът по каменните стени и спокойната атмосфера придаваше на училището достолепен вид.

В централния дом икономка го покани в стаята за гости и изпрати да извикат сестра му.

Диердри дотича след няколко минути и задъхана от вълнение и радост се хвърли към Джонатън. Той я прегърна и разцелува, като се смееше радостно. Наследила ръста си от Керък, тя беше висока за възрастта си и бе едно очарователно и хубаво момиче, което много приличаше на майка си.

Те седнаха на дивана и Джонатън ѝ предаде пакета, в който имаше подаръци и писма от родителите им. Той понечи да я разпита за училището и други такива обичайни неща, но тя щеше да се пръсне от нетърпение да му каже нещо.

— Чул ли си за любовницата на Мортън — попита тя възбудено.

Джонатън запремигва от изненада, сетне се усмихна.

— Не, не знаех, че си има някого. Диердри, когато използваш тази дума точно по този начин, става ясно, че не разбираш нищо по тези въпроси. Пък и не ти трябва. Трябва да я използваш само като...

— О, не ставай смешен, Джонатън! Искам да кажа, че си има държанка, разбира се.

— По дяволите — възкликна ядосан Джонатън! — Какво ви учат в това... — Той млъкна и погледна към вратата, за да се увери, че никой не ги чува, сетне сниши глас: — Диердри, извинявам се за ругатнята, но възнамерявам да разговарям с директорката по въпроса.

— Джонатън, Джонатън — въздъхна Диердри, учудена и нетърпелива. — Вече съм на четиринадесет години, не съм дете. Та значи, не знаеш?

Обсъждането на тази тема със сестра му предизвикваше неловкост у Джонатън и той подръпна яката си и заклати отрицателно глава.

— Никой от Хамъндови не ми е споменавал, но те може и да не знаят.

— Сигурна съм, че им е известно, тъй като съседите на жената знаят. Едно от момичетата тук разбрала за това от прислужницата, която работи в къщата на съседите, след това един ден ми я показа в обществената градина. Вдовица е с три деца, и затова е любовница на Мортън?

— Какво искаш да кажеш?

— Когато момичето ми я показа, аз разговарях с нея. Тя е много приятна, изобщо не е някаква мръсница. Разбрах, че тя просто се старае, доколкото може да осигури децата си. С Мортън не може и да бъде нещо повече, като се има предвид, че е безчувствен като дърво, никаква романтика.

Джонатън насочи разговора в друга посока, като я попита как върви учението и тя му разказа как стоят нещата. Тя се усмихваше, изпълнена с надежда, когато му изтъкваше, че като ученичка в горните класове, тя може да получи разрешение да отсъства няколко часа, за да вечеря с роднините си. Джонатън я увери, че ще се погрижи да вечерят в дома на вуйчо Хамънд, докато е тук.

Когато стана време да си тръгва, те се запътиха към входната врата. Докато наблюдаваше сестра си, Джонатън си даде сметка, че тя вече е пораснала. В спретнатата си ученическа униформа, тя беше висока почти колкото повечето жени, издълженото ѝ стройно тяло започваше да придобива форма. Той беше доволен, но в същото време му липсваше малкото момиченце. В нея все още имаше много детски неща, но докато стоеше на стълбите с пакета под ръка, тя изглеждаше твърде самотна и когато той тръгна по пътеката, тя му махна с ръка за довиждане.

Общественото училище се намираще в далеч по-малко изискано място, в края на търговския квартал и беше обградено от търговски сгради. Представляваше безлична триетажна каменна постройка,

проектирана преди години от архитект на име Франсис Гринуей. Малко след като Джонатън стигна до нея, учениците започнаха да излизат от входната врата и се разпръснаха по всички посоки.

Малко след това учителите излязоха от сградата и Джонатън се вглеждаше внимателно във всяка една от жените сред тях. Това обаче беше излишно, тъй като Катрин Бакстър изпъкваше сред останалите, сякаш улицата беше празна, и тя тръгна по нея, отдалечавайки се от Джонатън. Като прекоси улицата между коне и карети, той се забърза да я настигне.

С високо вдигната глава и рамене, тя си проправяше път сред многолюдната тълпа със забързан ход. Като се изравни с нея, Джонатън повдигна шапката си в знак на поздрав:

— Добър ден, мистрес Бакстър. Много се радвам да ви срещна отново.

Изненадана, тя реагира по съвсем очевиден начин — смарагдовите ѝ очи заблестяха от радост, а лицето ѝ се освети от усмивка. Тя присви устни, сдържайки усмивката си, и забави ход.

— Добър ден, мистър Керък. Радвам се да ви видя.

— Това не е случайно — каза ѝ той, отхвърляйки обичайните любезности. — Аз ви чаках. Ако позволите, бих желал да ви придружа до вкъщи, така че да можем да разговаряме.

Неговият интерес към нея, изразен прямо, без заобикалки, отново я свари неподготвена, и тя се изчерви леко, отмествайки поглед от него. Той чакаше тя да му отговори, докато си проправяха път между хората. Когато стигнаха до един ъгъл, тя посочи към друга улица.

— Може да вървим по този път, тъй като тук винаги има по-малко хора. Но само до вратата, тъй като майка ми не обича нечакани гости.

Отговорът ѝ беше знак, че тя поне възприемаше интереса му към нея. Настроението на Джонатън се повиши, щом тази гигантска пречка беше преодоляна. Щом свърнаха по тихата уличка и започнаха да разговарят, той си даде сметка, че предишната вечер, тя наистина е била разстроена. Сега тя се държеше приятно, беше духовита и приветлива, най-очарователната жена, която той бе срещал.

Когато я разпитваше за работата ѝ, той откри причината за нейното безпокойство от предишната вечер. Тя си обичала работата, но

правела големи изключения от предприетите от директора мерки по дисциплината.

— Ако някое от момчетата се държи неприлично в клас — продължи тя, — аз бих го ударила с линията веднага. Но да се бият децата с пръчка по краката, докато потече кръв, както сам директорът го направи преди няколко дни, е дивашки жестоко и отвратително.

— Родителите не го ли държат отговорен за това?

— Обикновено те са притеснени да намерят средства да платят училищната такса и повечето пъти просрочват датата, така че не обичат много да се противопоставят. Понякога си мисля, че ще напусна, но родителите на моите деца правят огромни жертви, за да платят таксите ми за по-горните класове, така че да мога да бъда учителка. Обичам да преподавам, но най-много от всичко бих искала да имам собствено училище в някое малко селце. Но обикновено в селата се справят, като назначават за учител някого, който може да чете и пише.

Джонатън си помисли за положението във фермата, което беше същото за около едната дузина деца на работещите в главната кошара. Родителите му често бяха изказвали желание да наемат квалифициран учител, но беше малко вероятно да се намери човек, който би дошъл да живее в Пустошта. Той понечи да каже за това на Катрин, но реши да не го прави засега. Въпреки че бяха малко повече от познати, той усещаше, че още малко и ще започне да търси начини да ѝ представи Пустошта като привлекателна.

Като си мислеше за това, той отбеляза със задоволство, че неговата компания очевидно ѝ се нравеше. Оживеният им разговор се прехвърляше от една тема на друга и забавиха ход, щом започнаха да се изкачват по една улица с непретенциозни, добре поддържани къщи с дворове, пред които бяха спретнати и оградени с жив плет и с огради от колове. Като спря пред вратата на една от къщите, Катрин продължи да говори с Джонатън още известно време, сетне хвана резето.

— Това бе най-приятния разговор, който изобщо съм водил някога — каза ѝ той искрено. — Бих желал да се срещнем отново утре, както и да ви представя на семейството ми, когато на вас ви е удобно.

— Приятно ми беше да разговарям с вас, Джонатън и ще се радвам да се срещнем отново. Ще попитам майка ми да ви поканим... — Тя спря, тъй като от къщата излезе една жена. — А, ето и майка ми.

Предполагам, че ни е видяла да разговаряме и иска да се запознае с вас.

Тонът ѝ изразяваше учудване и обърканост от това, че майка ѝ бе излязла навън. Жената дойде при тях по пътеката и Катрин я представи на Джонатън. С изрядно поддържана външност, Обърта Бакстър беше около четиридесет годишна, със спокойно и строго излъчване, което говореше за източника на самоувереността на нейната дъщеря. След като бяха представени един на друг, тя обясни причината накарала я да излезе да се срещне с Джонатън.

— Погледнах навън и забелязах, че сте цяло копие на мистър Дейвид Керък — каза тя. — Сигурно сте негов син.

— Точно така, мистрес Бакстър и хората казват, че си приличаме много. Сигурно го познавате отдавна.

— Ами, има близо четвърт век, горе-долу, това беше в Парамата. Той ми направи впечатление, като най-изтънчения от господата, с неговите съдржани обноски. Вашият баща не е човек, който може лесно да бъде забравен. — Тя тръгна към къщата. — Покани младежа вътре, Катрин. Той може да се запознае с баща ти и братята ти, когато се приберат и да вечеря със семейството ни.

Зарадван от неочаквания обрат на нещата, Джонатън се усмихна щастливо, докато отваряше портата и я държеше, за да влезе Катрин. Тя беше всичко друго, но не и недоволна, с усмивка върху лицето си, докато вървеше след майка си по пътеката. В скромно мебелираната, но безупречно чиста дневна, тя го покани да седне, доведе по-малката си сестра и я представи. Срамежливото седемгодишно момиченце бързо напусна, за да помогне на майка си в кухнята.

Не след дълго бащата и братята на Катрин се прибраха от работа. Баща ѝ, Хайръм Бакстър беше приятен мъж малко над петдесетте, корабостроител по професия, който работеше в корабостроителница, собственост на семейство Андъруд. Тримата му синове бяха по-малки от Катрин, най-малкият от тях беше около петнадесетгодишен и работеха като чираци в същата корабостроителница.

Семейството беше задружно и любящо, нямаше караници и пререкания между децата, а по всичко личеше, че Хайръм обожаваше съпругата си. Кроткият, трудолюбив мъж се държеше приятелски с Джонатън, докато разговаряше с него в дневната до времето за вечеря.

По време на разговора той спомена, че си спомня бащата на Джонатън отпреди години, когато и двамата са били в Нюкасъл.

Когато яденето стана готово, те отидоха в кухнята, която беше и трапезария. Върху дългата тежка маса бяха натрупани чинии със зеленчуци, пресен хляб, свинско печено и домашно приготвена бира. Храната беше майсторски приготвена, вкусна и засищаща, а момчетата се хранеха лакомо и с апетит.

Докато Джонатън и Бакстър разговаряха, стана ясно, че семейството е имало изцяло различен подход при възпитанието на Катрин в сравнение с останалите деца. Образованието ѝ бе далеч над средното за дете на занаятчий, докато братята ѝ бяха получили само основно образование, преди да започнат чиракуването. Когато стана въпрос за това, Обърта направи коментар, който даде да се разбере, че това е било въпрос на избор.

— Майките обичат всичките си деца еднакво — отбеляза тя, — но първородното дете винаги получава повече внимание.

— Изглежда, че това е така — съгласи се Джонатън. — На мен винаги ми се е струвало, че майка ми отдаваше повече време на брат ми Мортън.

— Чувал съм за вашия брат — каза Хайръм. — Не му беше необходимо много време, за да стане един от водещите бизнесмени тук. А във вестниците съм чел за вашата ферма. По всичко личи, че баща ви е успял в това дело. Говори ли често за Нюкасъл?

— Не, аз зная съвсем малко за живота му като млад. Винаги когато заговорим за това, той казва, че е оставил миналото зад себе си и е започнал нов живот, когато се е запознал с майка ми. — Джонатън се усмихна, като повдигна рамене: — Но съм чувал майка ми да казва, че това не е възможно. Според нея всеки изминал ден е една тухла в къщата на живота на човека.

— Майка ви е права — съгласи се тихо Обърта.

Хайръм се засмя, като поклати глава в знак на несъгласие.

— Не съм съгласен с теб и с майката на Джонатън, скъпа. Аз не се срамувам от факта, че пристигнах тук като осъден, но постъпих точно както и бащата на Джонатън.

Отговорът на жена му се изрази единствено в тиха усмивка, която обаче даваше да се разбере, че мнението ѝ си остава непроменено. След вечеря момчетата и малката сестричка се

погрижиха за съдовете, а Джонатън и възрастните отидоха в дневната. Като не искаше да прекалява с любезната покана, след час той се сбогува и благодари на семейство Бакстър за тяхното гостоприемство.

Катрин го изпрати по пътеката, като вървеше с него под лунната светлина.

— Вечерта беше много приятна — каза ѝ той, когато спряха до портата. — Вечер, която аз няма да забравя никога.

— За мен също беше приятна, Джонатън, а майка ми и баща ми явно също прекараха добре. Майка ми ми каза, че си добре дошъл и утре вечер за вечеря, ако желаеш.

— С най-голямо удоволствие, но не искам да се натрапвам.

— Това няма да е натрапване. Надявам се братовчедките ти да не са ти осигурили срещи, които ти да предпочетеш като по-забавни.

— Нищо не може да се сравни с удоволствието, което изпитвам в твоята компания, Катрин. Бих могъл да кажа и нещо повече, но мисля, че все още не бива.

Лунната светлина блестеше върху прекрасното ѝ лице и се отразяваше по блестящата ѝ черна коса. Тя мълчаливо му се усмихна и тръгна обратно по пътеката. Джонатън затвори портата и тръгна през града към дома на Хамънд, като стъпваше леко, изпълнен от радостно чувство.

* * *

Четири дни по-късно, след като бе прекарал всяка една вечер с Катрин и семейството ѝ, Джонатън бе абсолютно сигурен, че я обича и никога няма да бъде щастлив, ако тя не му стане съпруга. Нещата изглеждаха благоприятни, тъй като очевидно Катрин бе силно привлечена от него, а родителите ѝ го харесваха. Той обаче предполагаше, че ако се оженят, те ще искат да се установят в Сидней или някъде наблизо. Ако я помолеше да живее с него в Пустошта, навярно щеше да предизвика неблагоприятна реакция от нейна страна, от родителите ѝ или пък от всички заедно.

Времето също се оказваше проблем, тъй като той беше планирал да прекара не повече от седмица в Сидней. Времето се беше изнизало, докато той посещаваше Диердри всеки ден в училището. От време на

време виждаше за малко Мортън и се занимаваше с проблемите на фермата. Щом свършеше работата си по тях, което навярно щеше да отнеме още четири-пет дни най-много, родителите му очакваха той да се върне с провизиите, необходими за фермата. Дори и ако Катрин се съгласеше да му стане жена и да тръгне с него, имаше прекалено малко време за сватбата.

След като прекара поредната вечер със семейство Бакстър, Джонатън обсъждаше с Катрин плановете си за следващия ден, докато двамата вървяха към портата. Следващия ден беше събота и нямаше учебни занятия. Джонатън желаше да има време да разговаря насаме с Катрин и предложи да се разходят до Парамата и обратно.

— Мога да взема карета от конюшнията, където държим конете си — добави той. — Ще бъде приятен излет.

— Да, наистина не е лошо. Да приготвя ли обяд?

— Не, ще намерим място, където да напаля огън и ще приготвя ядене като овчарите. Това ще бъде нещо ново за теб, нали?

— Наистина — съгласи се тя, като се смееше. — Много добре, Джонатън.

— Ще взема разрешение от училището на Диердри, за да вечеряме с нея у вуйчо ми в неделя вечерта. Съгласна ли си да дойдеш на вечерята и ти? Леля ми и вуйчо ми ще се радват да се запознаят с теб, както и Диердри.

— С удоволствие, Джонатън. Аз също бих искала да се запозная с тях.

Когато спряха пред портата, тя стоеше приканващо близо до него. Щом той я прегърна и се наведе да я целуне, силното привличане между двамата премина в страстна прегръдка. Тя се притисна към него за миг, сетне се отдръпна и тръгна към къщата. Той продължаваше да чувства сладкия вкус на устните ѝ и когато излезе от портата, се понесе по улицата, изпълнен с радостна еуфория. Той обаче се питаше дали на следващия ден, когато я помоли да прекара остатъка от живота си в Тибубура, като негова съпруга, тя щеше да се съгласи да се омъжи за него само ако останат в Сидней.

На другата сутрин, когато докара каретата пред дома ѝ и тя излезе по пътеката, сигурността му, че не може да живее другаде, освен в Пустошта се разколеба. Роклята ѝ, скъпа, но без украшения, както обикновено беше от бледозелен муселин, който подчертаваше

блестящите и смарагдови очи. С усмивка върху прекрасното си лице и с гъстите си, гарвановочерни коси, втъкнати под шапката и огрявани от слънцето, тя бе толкова обаятелно красива, че никаква жертва не можеше да бъде достатъчно голяма, ако тя щеше да му бъде съпруга.

Двойката млади, буйни коне, впрегнати в леката двуколка, минаха бързо през града и тръгнаха нагоре по пътя покрай река Парамата. Времето беше слънчево, но лек ветрец разсейваше сухата горещина на ранния януари, като правеше деня приятен. Разговорът с Катрин беше оживен, както обикновено, и Джонатън знаеше, че те са родени да бъдат заедно.

Поглеждайки към кухненските съдове и торбата с храна зад седалката, Катрин коментира шеговито колко много е взел само за едно ядене.

— Можеше и повече — отговори той в същия дух. — А може би съм взел достатъчно за доста време и възнамерявам да те откъсна.

Катрин се засмя, след това замлъкна, като гледеше природата със замислена усмивка. Точно когато той възнамеряваше да засегне темата по-сериозно, тя го попита за нещата, които той трябваше да оправи в града, свързани с фермата. Той ѝ разказа какво е купил, а това включваше и каруцата, с която трябваше да ги превози, след това разговорът премина на други теми.

Беше пазарен ден в Парамата и фермерите от околностите бяха докарали добитък, продукти и ръчно изработени изделия да се пазарят и продават. Когато стигнаха главната улица, Джонатън дръпна юздите и конете забавиха ход, проправяйки си път между стълпотворението от хора и коли. В другия край на селото, последните къщи останаха зад тях и пътят беше пуст.

Катрин никога не беше ходила по-далеч от Парамата и тя се заглежда любопитно наоколо, докато двуколката се движеше по пътя. От двете страни земята беше частна собственост и Джонатън подкара колата към реката. На няколко ярда от моста се виждаше тесен път отляво на главното шосе и той сви по него. Пътят водеше до края на гъста горичка, която растеше от двете страни на реката и след няколко минути стигнаха до тревиста поляна, където конете можеха да пасат, той спря двуколката и помогна на Катрин да слезе.

След като разпрегна конете и ги остави да пасат, Джонатън извади одеялото и другите неща от двуколката. Докато търсеше

камъни, с които да обгради огъня, той откри изграден кръг от големи камъни и останки от колиба, в която някой беше лагерувал преди десетки години. Той разстла одеялото до камъните и събра съчки за огъня.

Като се наслаждаваше на преживяването да се готви върху открит огън, нещо съвсем ново за нея, Катрин седна върху одеялото и помогна на Джонатън. Той беше донесъл дебели парчета от отбран пушен бекон, пресни зеленчуци, бутилка вино от Камдън парк, сладко от плодове, кисели краставички в горчица и тъмен, гъст петмез, бутилиран от лондонската фирма „Крос & Блекуел“. Катрин отбеляза, че храната е твърде много изобилна, напомняйки на Джонатън, че щяха да ядат овчарска храна.

— Няма да е съвсем типично овчарска — призна той, като се смееше. — Но и овчарите нямат компанията, която имам аз, когато се хранят.

Катрин се усмихна и го попита как е организирана работата във фермата. Джонатън обясни, че е разделена на отделни кошари, които през годините са придобили различни имена. Някои, като Куандонги Джидий носят аборигенските имена на растения или характерни черти на терена. В други случаи имената са свързани с някои инциденти. Главният овцевъд на име Даниел Корбет е бил убит от див глиган в кошарата Глиган, а кошарата Разбойник се нарича така, защото в нея са били убити трима бандити.

— Много ли са разбойниците, които се осмеляват да действат в Пустошта?

— Не, само веднъж неколцина се осмелили, но аз не знам нищо повече от това, тъй като е станало, преди да се родя, а мама и татко не говорят за това. През последните години обаче все по-често се появяват скитници.

— Какво правят те?

Джонатън обясни, че те са хора, които бродят по пътищата, като посещават кошара след кошара. Във всяка една от тях, поради неписания закон на Пустошта за гостоприемство им се предоставя нощувка и достатъчно храна, за да стигнат до следващата кошара. Те могат да свършат някоя и друга работа, като например да помогнат, когато се запали тревата или при някое друго природно бедствие, но нищо повече и винаги изчезват още на разсъмване.

След като храната беше готова, Катрин сервира, докато Джонатън отваряше бутилката с вино. Яденето беше вкусно, но за Джонатън, седнал на горската поляна до огъня, близо до Катрин, това беше най-прекрасната храна през живота му. Той продължи да разказва за фермата и Пустошта, като запази за по-късно онова, за което бе чакал дни, за да ѝ съобщи.

След като се нахраниха, доволни и отпуснати от богатата и вкусна храна, той доля виното от бутилката. Докато го пиеха, Джонатън ѝ каза какво си е мислел през първия ден, когато я бе изпратил от училището до къщи. Обясни ѝ, че във фермата има няколко семейства, тъй като част от овчарите бяха женени.

— Всичко на всичко — продължаваше той — има около една дузина деца. От дълги години родителите ми искат да назначат квалифициран учител за тях.

Катрин повдигна вежди и се усмихна.

— Искаш да кажеш, че ми предлагаш учителско място там, Джонатън?

— Не — отговори той, като отмести канчето с вино. Взе нейното и го постави до неговото, след това я прегърна и придърпа към себе си. — Предлагам ти и съпружеско място там. Давам си сметка, че се познаваме отскоро, но не бих могъл да те обичам повече, дори и да те бях познавал през целия си живот. Колкото и да те обичам, не мога да не виждам, че и ти изпитваш някакви чувства към мен. Моля те, кажи ми, че ще се омъжиш за мен, Катрин.

Тя бе вперила поглед в ръцете си, отпуснати върху скута ѝ, докато той говореше, нейде от дълбините на душата ѝ се появи усмивка, която разцъфна и огря изчервеното ѝ прекрасно лице.

— Аз също те обичам, Джонатън — прошепна нежно тя и като вдигна глава, го погледна. — И, да, ще се омъжа за теб.

Сърцето му се изпълни с радост, той я притисна до гърдите си и я целуна. След това, като покри с нежни докосвания на устните цялото ѝ лице, той я попита:

— А какво ще кажат родителите ти? Няма ли да са против, че ще отидеш толкова надалеч?

— Надявам се, че не — въздъхна тя. — Аз ги обичам и желая тяхната благословия. Но независимо от всичко, аз ще дойда, тъй като от всичко на света най-много обичам теб.

Замаян напълно от щастието, той трябваше да обуздае силата си, когато я притисна още повече до себе си и отново я целуна. Тя даде воля на чувствата си, ръцете ѝ се плъзгаха по лицето му и като прокара пръсти през косите му, тя ги сграбчи силно. Вкопчила здраво ръце около врата му, тя го блъсна назад върху одеялото и отпусна тялото си върху неговото, като се притискаше силно към него, докато се целуваха.

Любовната жар, която я изпепеляваше, се разгоря в силна страст, а неговата радост се възпламени в лудо желание. Устните му срещнаха нейната влажна и гореща леко отворена уста. Косите ѝ се разпиляха върху лицето му, покривайки го с гъсти, ухаещи кичури и тя пъкна ръце под ризата му, като притискаше страстно гърдите му. Разкопчавайки роклята ѝ и смъквайки дрехите ѝ, той галеше меките ѝ, гладки рамене и податливата твърдост на гърдите ѝ.

Миг по-късно, захвърлили дрехите на една страна, телата им се вкопчиха в ритъма на любовната полуда. Пръстите ѝ се забиваха в гърба и раменете му и тя извиваше тялото си нагоре, за да посрещне неговото и нежните ѝ викове се сливаха с крясъците на птиците, пеещи под откритото небе сред зеленината на дърветата. Чувственото отдаване на гъвкавото ѝ стройно тяло го възпламени до пълна забрава и двамата се сляха в изгарящото безумие на пълен екстаз.

Страстта отстъпи място на любовна нежност и взаимна благодарност, докато те лежаха прегърнати и нейното сърце биеше срещу неговото. Тя потръпна от хладния, влажен въздух откъм реката и той дръпна одеялото и я покри.

— Недей, по-добре сложи дърва в огъня — каза му тя, като отметна одеялото. Тя се усмихна, и когато той седна и я погледна, тя се изчерви силно от стеснение и покри очите си с ръце.

— Безсрамна съм, но единствено за теб, Джонатън.

Голото ѝ тяло излъчваше по-мъчителна красота, от който и да е шедьовър на гениален скулптор. Той я погали, сетне махна ръцете от лицето ѝ и я целуна по очите.

— Ти си най-чудесната, най-прекрасната жена в света. А аз съм най-щастливият мъж.

Тя се усмихна и отпусна глава върху ръката си.

— Аз изпитвам същите чувства, така че и двамата сме щастливци, Джонатън. Надявам се родителите ти да ме харесат.

Той хвърли дърва в огъня, като я уверяваше, че доколкото познаваше майка си и баща си, те щяха да бъдат очаровани от нея. После двамата започнаха да обсъждат плановете си за сватбата, като се съгласиха, че тя трябва да стане колкото е възможно по-скоро. Джонатън знаеше, че и за най-обикновената сватба, с трикратното обявяване в църквата на имената на сключващите брак, бяха необходими най-малко три седмици. Въпреки че това представляваше проблем, той реши да не ѝ казва, решен на всяка цена да го разреши.

Джонатън взе канчетата и отпи от своето, сетне подаде другото на Катрин. След като изпиха почти всичкото вино, тя потопи пръст в последните капки и остави канчето. Докосна зърното на едната си гърда, сетне на другата:

— Ето още вино за теб, Джонатън — прошепна тя, привличайки ръката му към тялото си. — Хайде, накарай ме да изгоря, сетне го изпий.

Като я галеше, той потопи устните си в кадифената, податлива топлина на гъвкавите ѝ гърди. Миг по-късно желанието им се разпали отново и те нетърпеливо се затърсиха един друг. Телата им се съединиха в безспирно дълбоки, горещи целувки, сливайки се напълно във все по-забързани и страстни пориви. След като страстта им бе задоволена отново, те останаха прегърнати в блажено опиянение.

Късно следобеда те се облякоха, а Джонатън помогна на Катрин да подреди косите си, наслаждавайки се на уханието и усещането на нейните лъскави кичури.

Здрачът вече падаше, когато стигнаха Парамата и Джонатън спря, за да запали предните лампи на двуколката. Докато тя се носеше по пътя към Сидней, те стояха прегърнати и се целуваха.

Пред дома ѝ Джонатън я целуна още веднъж и си тръгна, като си мислеше колко още трябва да остане в Сидней за венчавката. Най-простото разрешение на въпроса му беше ясно, но това щеше да е за сметка на другите му отговорности и задължения. След като размисли надълго и нашироко, най-накрая реши, че няма друга алтернатива и че родителите му ще проявят разбиране.

Когато на следващия ден отиде на църква заедно със семейство Хамънд, службата имаше особено значение за него, тъй като обстановката бе близка до една друга, когато двамата с Катрин щяха да дадат тържествения си обет. След обяда той отиде в

странноприемницата, където овцевъдите и помощниците бяха отседнали, като възнамеряваше да се договори с тях, за да си осигури необходимото му време в Сидней за венчавката.

В малката разхвърляна стая, която делеше с Корли, Руъл беше седнал върху леглото си, слушаше с растящо недоволство и поклати отрицателно с глава, когато Джонатън свърши.

— Ние всички можем да останем да чакаме, мистър Джонатън — предложи той. — Три седмици не са кой знае от какво значение.

— Не е така — отговори Джонатън. — Седлата и другите подобни неща могат и да чакат, но не е така с овните. Щом стигнете там, ще бъде вече март и вече ще е малко късно за периода на оплождането. Двама овцевъди и четирима помощници могат да се справят с овните и другите неща.

— Ако някога дойде времето, когато няма да мога сам да се грижа за тях — изръмжа гневно Руъл, — ще предам камшика си на някой от помощниците. Но вие сте шефът и вашето място е с тези овни, а не да се шляете тук, по каквата и да е работа.

Легнал върху леглото си с лице, покрито с шапката му, Корли се засмя.

— Тази работа — отбеляза той с приглушен от шапката глас, — дали няма нещо общо с Катрин Бакстър, а?

— Да, има — призна Джонатън. — Ще се женя.

Като отметна шапката от лицето си, Корли седна и се ухили до уши. Руъл гледаше Джонатън изненадано, след това се засмя сърдечно.

— Разбира се, че в никакъв случай не бих попречил на подобно нещо, мистър Джонатън — възкликна той. — Какво друго ще желаете да направя, освен тази работа с овните?

Джонатън продължи да разговаря с овцевъда по различни задачи, които трябваше да бъдат изпълнени и след като уточниха подробностите, той отиде в конюшната и нае двуколка. После се отправи с нея към дома на Хамъндови и се приготви за вечерята.

Когато се стъмни, той отиде с двуколката да вземе Катрин от тях. Докато пътуваха към Сайдънхам Академи, тя му каза, че майка ѝ е много доволна от годежа им и е приела факта, че тя ще отиде да живее в Пустошта. Вечерта Обърта възнамерявала да съобщи новината на мъжа си и очаквала той да сподели мнението ѝ. Джонатън и Катрин се

уговориха да не казват нищо за годежа си, докато той не разговаря с баща ѝ.

Щом стигнаха училището, видяха Диердри да чака пред вратата на канцеларията, облечена в хубава рокля, и да гледа за двуколката по улицата. Диердри и Катрин, които се бяха виждали тук-там из града, се поздравиха сърдечно и докато пътуваха към дома на Хамъндови бърбреха приятелски. Когато влязоха в къщата, Джонатън вървеше след тях и всички бяха посрещнати с радостни възгласи. Братовчедка му Мелиса беше тук със съпруга си — Стивън Джилбърт — представителен мъж с брада, който беше търговец. Другата му омъжена братовчедка — Аманда, беше отклонила поканата, като бе останала вкъщи с болното си дете.

Вечерята беше празнична и весела, храната приятна, а разговорите оживени. Джонатън сияеше от гордост от впечатлението, което Катрин бе направила на всекиго и че бе център на внимание на масата. С умерена сдържаност в усмивката и смеха си, очарователната красива жена беше обаятелна, приятна и находчива.

След като се нахраниха, всички отидоха в дневната. Разговорът продължи гладко още известно време, но когато Леона отбеляза пред майка си отсъствието на Мортън, той стана противоречив. Марта Хамънд, привлекателна и властна, повдигна дяволито рамене.

— Мортън знае много добре, че винаги е добре дошъл в този дом... сам.

— Клара Тейвиш ли имаш предвид, лельо? — обади се Диердри. — Мисля, че ще ти хареса, ако се запознаеш с нея, тъй като е съвсем приятна жена.

Всички останаха като ударени от гръм и настъпи мълчание, като единствено Катрин нямаше представа за какво става въпрос. Останалите започнаха да си разменят неловки погледи и вторачиха озадачено очи в Диердри, в пълно недоумение. Лицето на Марта се покри с червенина от гняв, в пълен контраст с бялата ѝ коса.

— Диердри — каза тя с гневен глас, — би ли била така добра да ми кажеш откъде знаеш името на тази жена.

Равнодушна към фурора, който беше предизвикала, Диердри теглеше ръкавите на роклята си.

— Една приятелка от училище ми обясни ситуацията, лельо, и веднъж ми показа мистрес Тейвиш в градската градина. Тогава аз се

обърнах към нея и проведохме един приятен разговор. Истината е, че тя е добра жена, вдовица, и осигурява децата си по възможно най-добрия начин.

— Би могла да опита някоя почтена работа — промърмори неодобрително Стивън Джилбърт.

Разбрала вече за какво се спори, Катрин се обърна към него, като очите ѝ блестяха.

— Казано от мъжка гледна точка — рече тя рязко. — Жена, която се е отдала да робува на един мъж и на децата си може да работи единствено като прислужница. Тя би могла да изкара в най-добрия случай някой друг пенс, но нещата от първа необходимост струват шилинги.

— Това е точно така — обърна се към мъжа си Мелиса, като сестрите ѝ се съгласиха с нея категорично. — Запази си добродетелността за църквата, Стивън.

Щом Стивън замълча под погледа на жените, Марта вдигна ръка за тишина.

— Въпросът е — обяви твърдо тя, — направеното от Диердри. Скъпа моя, единственото, което мога да направя, е да не одобря постъпката ти. Училището ви трябва да предотвратява подобни неща и аз възнамерявам да попитам директорката ви, защо сте се разхождали свободно из градската градина.

— Тя ще ти отговори, че сме били там за часа по ботаника, лельо — отговори любезно Диердри. — Когато разговарях с мистрес Тейвиш, бях си свършила записките за необходимите наблюдения на растенията и класът чакаше учителката да свърши следобедната си дрямка под едно дърво.

Смутена от бързото обяснение, както и от оживлението, което то бе предизвикало, Марта опита друг подход:

— Ти не ѝ каза името си, нали? Това би било нечестно.

— И смущаващо за двете — добави Диердри. — Наистина не ѝ го казах, лельо. Тя ме попита и аз ѝ съобщих, че се казвам лейди Диердри Аугуста Джулиана Хановър, посмъртно родена дъщеря на граф Йорк, втори син на крал Джордж Трети. Обясних ѝ, че моите претенции към трона са били отхвърлени в полза на братовчедка ми, кралица Виктория. Въпреки това моята кауза продължава да бъде защитавана от фракция, предвождана от лорд Кастълрей и аз съм била

изпратена в чужбина, тъй като принц Албърт не е бил съгласен да бъде принц консорт в една монархия, която може да бъде оспорвана.

Щом свърши, тишината бе нарушена от изблик на веселие. Като се смееше от все сърце, Джонатън си помисли, че това е напълно в стила на сестра му. Способна да имитира всякакъв акцент и с непоклатима самоувереност, тя можеше да бъде твърде убедителна. Като се засмя против волята си, Марта поклати неодобрително глава:

— Скъпо дете, но това е било възмутително! — възкликна тя.

Диердри се усмихна, повдигайки рамене.

— Щом ти се налага да лъжеш, то нека да е колкото се може по-забавно и интересно.

Катрин се наведе и целуна момичето:

— Направо си възхитителна! — каза тя, като се смееше. — Жената повярва ли ти?

— Да, напълно — отвърна весело Диердри. — Нищо лошо не съм направила, когато приятелката ми, която чу разговора, се обърна към мен с титла.

Отново всички се засмяха бурно, завършвайки една приятна вечер с весел тон. В настъпилата суматоха по откриване на палтата и шапките, гостите благодариха на домакините. След сбогуване с прегръдки и целувки Джонатън поведе Катрин и Диердри към двуколката и им помогна да се качат.

Той остави сестра си в училището, след това се върна през целия град до дома на Катрин и завърза коня за портата. Майка ѝ ги посрещна със свещ на вратата, като им се усмихваше сърдечно и ги преведе през тъмната и тиха къща до кухнята. До лампата на масата, на която седеше Хайръм, стояха готови чаши и бутилка.

Останалите деца бяха си легнали, така че той говореше тихо, когато поздрави Джонатън и го покани да седне на масата.

— И така, разбирам, че искаш да вземеш дъщеря ни със себе си, когато тръгнеш, Джонатън.

— Точно така, мистър Бакстър. Мога да разбера какво чувствате, но ние се обичаме и искаме да живеем заедно.

— В такъв случай вие имате нашата благословия. Но ако ти беше различен, от това, което си, щях да направя всичко възможно да не допусна да замине толкоз надалеч. Ти си добър човек, Джонатън и както тя, така и ти имате късмет.

Джонатън благодари за комплимента, отбелязвайки за себе си, че мълчаливото одобрение на мисис Бакстър беше още по-голяма похвала. Седнала на масата, уловила между ръцете си ръката на Катрин, Обърта светеше от радост от предстоящата женитба на дъщеря си. Хайръм наля вино в чашите и като ги подаде на останалите, вдигна тост за годежа.

След тоста и кратки обяснения за плановете по венчавката, Джонатън и Катрин излязоха. На портата тя се притисна неспокойно към него и те се целунаха. Като улови ръцете му, които бяха обхванали тялото ѝ, тя ги вдигна и сложи върху гърдите си.

— Желая те до болка, Джонатън — прошепна тя, докосвайки устните му. — Моля те, успокой ме.

Долепил устните си до нейната влажна и топла уста, той погали нежно гърдите ѝ, сетне по-силно, а тя сподавено мъркаше и хапеше устните му. Изведнъж тя въздъхна дълбоко, отмествайки ръцете му от гърдите си.

— Изгарям, Джонатън. Кога може да се върнем отново на нашето място до реката?

— Кога ще подадеш молба за напускане?

— В понеделник, всъщност утре.

— В такъв случай ще отидем на реката във вторник.

Тя го целуна силно и пламенно, притисна се към него в мълчаливо обещание, след това се обърна и си тръгна. Когато се качваше в двуколката, той гореше от страстно желание, но знаеше, че времето ще мине бързо и в крайна сметка ще дойде вторникът. Знаеше още, че тяхното бъдеще щеше да бъде изпълнено с моменти на силна страст и по-спокойни мигове на нежност и любов.

* * *

Един есенен ден през март Александра Керък седеше на бюрото си в семейната дневна и разглеждаше скицниците на Адолариъс Бодънхем. Докато изучаваше един от тях, усети как лицето ѝ се изчервява, което винаги се случваше, когато погледнеше именно тази рисунка. От една страна, тя представляваше просто една скица на фигура, изпълнена със съвършено майсторство и с едва доловима,

неизказана докрай чувственост, която вдъхваше живот на всички скици, издигайки занаята до изкуство, което стигаше до зрителя и го вълнуваше.

От друга страна, тя вникваше в скритата страна на мекия и аскетичен на пръв поглед характер на Адолариъс и разкриваше факта, защо бе дал живот на толкова много деца. Скицата — сцена на къпеца се аборигенка, беше чувствено еротична с деликатни полусенки, които привличаха погледа върху гърдите, окосмения ѝ пубис и блестящите капки вода по бедрата. Положението на ръцете нямаше никаква особена важност, ала подобно на всички останали скици, то имаше своята цел и значение. Жената миеше гениталиите си след любене и може би току-що бе заченала едно от многобройните деца на Адолариъс.

Зад гърба си Александра чу леко покашляне и тя покри скицата с друга, след което се обърна и видя на вратата Ема.

— По пътя се задават конници с каруца и овце, мадам — каза тя.

Тъй като очакваше всеки миг завръщането на Джонатън и останалите, Александра се усмихна щастливо, стана от бюрото и забързано излезе от хола. Прекоси антрето и излезе през входната врата, като се спусна надолу по стълбището. Усмивката ѝ изчезна, когато погледна към конниците с покритите каруци и овцете. Колкото и далеч да бяха, тя можеше да види, че нито един от мъжете не беше нейният син.

Сърцето ѝ се сви от мислите, които ѝ минаха през ума за нещастен случай или някакво друго бедствие. Единият от мъжете яздеше по-напред в бърз галоп, оставяйки зад себе си другият мъж, каруцата и помощниците с овцете. Той изчезна по наклона на пътя, сетне отново се появи и тя разпозна набитата и яка фигура на Руъл Блейки.

Той се изкачи по хълма, след това се насочи към къщата по алеята, обградена от двете страни с дървета. Спря коня пред стълбището и докато слизаше от него, вдигна шапката в знак на поздрав.

— Добър ден, мистрес Керък. Мистър Джонатън остана в Сидней да се жени, след което идва директно тук. Мисля, че ще дойде не повече от месец след нас.

С усилие на волята Александра успя да сдържи чувствата си, след като тревогата отстъпи място на обхваналата я за момент защитна паника. Синът ѝ женен за жена, за която тя не знаеше нищо! Тя кимна и го поздрави:

— Добре дошъл отново у дома, Руъл. Джонатън значи, вече е женен! Коя е младата дама?

— Не зная нищо за нея, мадам — отговори мъжът, като отвързваше закрепените отзад на седлото мушамени пакети.

— В пощата тук има писмо за това от Джонатън. Големият пакет е с онези ваши рисунки от печатаря в Сидней. Вестниците и книгите ви са в каруцата.

Като потисна силното си желание да разкъса пакета с пощата и да прочете писмото от Джонатън, Александра го пхна под ръката си.

— Добре, Руъл. Как са овните?

— Е, разбира се, няма да им е излишно малко поохранване, но иначе са в добра форма. Нямаме случай на нито едно възпалено копито!

— Това е добра новина. Стадото в кошарата Уитита изкара най-дълго време без примес от чиста мериносова порода, така че вземи Корли и помощник и ги закарайте там. Занеси новото желязо на ковача и прати момчета да помагат там, защото няколко коня чакат да бъдат подковани. Мистър Керък и главният овцевъд са из кошарите, а Кунманара строи нов кокошарник. Виж дали има нужда от помощ.

Руъл докосна шапката за довиждане, качи се на коня и замина.

Александра занесе пакетите в дневната и седна зад бюрото, като нетърпеливо разпечатваше пощата. Като отдели писмото на Джонатън от другите, тя го отвори и бързо го прегледа. По-скоро бележка, отколкото писмо, то съдържаше само някои факти за неговата съпруга.

Те бяха твърде благоприятни и страховете ѝ намаляха, като си каза, че синът ѝ беше здравомислеща личност. Щом е учителка по професия, тя сигурно ще е интелигентна, помисли си Александра с поширок поглед върху света, който излиза извън заниманията с децата и готвенето. Освен това, тази професия изискваше равнище на образование, което бе необичайно за дъщеря на занаятчия. Това от своя страна говореше, че родителите ѝ са се жертвали, за да ѝ дадат възможните предимства в живота. А колкото до това, дали ще бъде щастлива, единствено времето щеше да покаже.

Фамилното ѝ име Бакстър изглеждаше смътно познато на Александра, извиквайки бледи асоциации от някакво място и време от преди години. След като не успя да свърже името с нищо от спомените си, тя се зае да разглежда останалата част от пощата. Освен обикновения набор от писма, свързани с обичайните дела на фермата, имаше писма от сър Джефри Бодънхем в Лондон, от Диердри и Крейтън, но, както обикновено, нищо от Мортън.

Докато четеше писмото от Диердри, Александра се усмихна, тъй като всеки ред отразяваше чаровната, действена личност на дъщеря ѝ. Тя се бе измъчвала от това, дали да я изпрати да учи в Англия, сетне се бе спряла на Сайдънхам Академи като най-добрия избор поради това, че беше по-близо. Тъй като привличаше ученици от цял свят, атмосферата там беше необичайно космополитна. Освен това, предлагаше отлична програма и възможност за дъщеря ѝ да се сприятели с хора, които щяха да ѝ бъдат от полза през целия ѝ живот.

Четейки по-нататък писмото, усмивката на Александра секна, когато стигна до подробното описание на връзката между Мортън и Клара Тейвиш. Съвсем наивно Диердри беше включила информация, която издаваше лично запознанство с жената. Това смути Александра, но новината, че Мортън си има метреса я разтревожи силно, извиквайки в нея надеждата, че все пак това беше временно положение.

Писмото на Крейтън съдържаше лоши новини за фирмата, което беше позната тема. Отгоре на всичко неговите лични финансови работи бяха тръгнали наопаки, което също така следваше схемата на писмата му от няколко месеца. В писмото той казваше, че знае малко за личния бизнес на Мортън, но съществуват доказателства, че е натрупал значително състояние.

Откакто Адолариъс беше умрял, Александра си пишеше често с брат му, сър Джефри, държавен служител в колониалната канцелария. Писмото му отразяваше засилващия се личен и приятелски тон на тяхната кореспонденция. Имаше и новини за текущи събития в Лондон, както и коментари за семейството му. Той беше очарован от идеята ѝ за албум със скиците на брат му и я молеше да му изпрати сто екземпляра от него, независимо от цената, така че той да може да ги подари на свои приятели.

Когато разопакова офорта от печатаря в Сидней и го сравни с оригинала, остана много доволна. Тя се бе страхувала да не се изгубят безценните произведения, ако трябваше да изпраща скиците до Лондон, за да бъдат направени офортите там. Но отпечатъкът беше съвършен, изпълнен майсторски и повтаряше вярно скицата.

Александра продължи да преглежда пощата, свързана с фермата, след това прочете отново бележката от Джонатън. След като размисли, тя остана доволна, че се е влюбил и оженил, тъй като единствено му желаше щастие. Освен това, искаше да има внуци около себе си, пък и новото поколение щеше да е добре дошло, за да поеме стопанисването на Тибубура. Тя сложи бележката настрана, като неясното чувство, че фамилното име на жената ѝ е познато, продължаваше да я тормози.

Същата вечер, докато лежеше в леглото и мислите ѝ постепенно ставаха неясни с идването на съня, нещо за името Бакстър изскочи от дълбините на съзнанието ѝ. Щом се събуди, то отново ѝ се изплъзна, оставяйки само неясното усещане за нещо неприятно. Като реши, че си търси проблеми, Александра твърдо го отхвърли от съзнанието си и заспа.

В деня, в който Дейвид се върна, заваля и първият сериозен дъжд за сезона. Той се носеше върху коня си към Александра, когато тя излезе от склада с провизии, където беше проверявала дали покривът не тече. Из кошарите бе достигнала вестта за сватбата на Джонатън и той бе радостен от това.

— Доколкото разбрах, Джонатън и жена му ще бъдат скоро тук — каза той щастливо.

— Да, сигурно — отговори Александра. — Според това, което каза Руъл, трябва да пристигнат съвсем скоро. Нейното фамилно име е Бакстър и ми се струва познато. Спомняш ли си нещо за някакви Бакстър?

Дейвид се замисли за миг, като дъждът се стичаше от шапката и мушамата му, сетне поклати отрицателно с глава.

— Не, със сигурност не си спомням нищо, Александра, но името е доста разпространено. Познавах няколко Бакстър в Англия, а навярно и ти самата си срещала някого с това име в даден момент. Покривът добре ли е?

— Да, няма му нищо, същото е положението и с този на къщата. В сградите за семейните овцевъди тече на няколко места, но Кунманара ще се погрижи за тях. След няколко минути ще се видим там.

Той се усмихна и кимна, като се отправи към оборите, а тя се заизкачва по хълма. В къщата тя закачи мушамата и шапката си, след това оправи кичурите си и зачака Дейвид. Той пристигна няколко минути по-късно. На 50 години той продължаваше да бъде силния и активен мъж, за когото тя се бе омъжила. Бракът им бе минал през годините сякаш отлежало отбрано вино, като зрялото удоволствие от сърдечната семейна любов беше белязано от привкуса на страстта, когато двамата се прегръщаха и целуваха.

Щом той започна да чете пощата, тя наля портвайн за него и шери за себе си. Както бе предположила, той забеляза онзи момент в писмото на Диердри, в който се подразбираше, че тя познава Клара Тейвиш. Също така, както бе предугадила, той остана не само раздразнен от това, но и вбесен от факта, че Мортън си има любовница. Двамата с Александра се съгласиха, че ситуацията е напълно неудовлетворителна както от морална, така и от практическа гледна точка, но бяха безсилни да сторят каквото и да било.

Дъждът продължи и през следващите няколко дни. Това създаваше у Александра познатото ѝ чувство на напрежение и тя спеше леко. В случай че пристигнеше съобщение от кошарата Глиган и от останалите райони на север, че наводнението е в критичната си точка, тя беше готова всеки миг да изпрати конници от южните кошари, които се намираха на голяма височина да помагат. Междувременно тя следеше нивото на потока долу под хълма, готова да премести семействата и аборигените в къщата.

Заплахата мина, когато няколко дни по-късно дъждът спря. На следващия ден небето беше ясно и мекото есенно слънце огряваше с лъчите си през надигналата се омара новата сочна растителност, сменила изгорялата от слънцето земя на простиращите се върху огромни мили вълнообразни хълмове.

Два дни по-късно Дейвид се върна, целият окалян и уморен, но доволен, тъй като нито една овца не се бе удавила по време на наводненията.

На другия ден Александра беше зад бюрото си в дневната, когато чу Дейвид да я вика. Тя изтича до входната врата и излезе навън, докато той яздеше бързо към къщата.

— Джонатън и жена му идват по пътя! — извика той въодушевено, дърпайки рязко юздите на коня, който спря с приподхлъзване, след което го завъртя в обратна посока.

— Отивам да ги посрещна!

Александра се усмихваше и махаше с ръка, докато Дейвид яздеше бързо по алеята с дърветата от двете страни. Като засенчи с ръка очите си, тя погледна към пътя и видя в далечината двама конници, придружавани от товарни коне. Единият от тях определено беше Джонатън. Въодушевена и възбудена като съпруга си, когато влезе отново вътре, Александра трябваше да спре за миг, за да се сети какво трябва да направи първо.

Изтича в кухнята, за да решат с Флора менюто за вечерята. Спря се на екстравагантния избор за пълнено прасенце. След това се втурна по стълбите нагоре, за да се убеди, че стаята на Джонатън е чиста и подредена. Като излезе оттам, тя се спря за малко в нейната, за да оправи косата си, сетне отиде долу и излезе отпред на стълбището на къщата да чака.

Всеки посетител тук продължаваше да предизвиква жив интерес, дори и мошениците, които минаваха от време на време. Но пристигането на наследника на Керък със съпругата му бе събитие от първостепенно значение. Близо до оборите, човека от склада, помощници и овцевъди се бяха събрали да гледат, докато семействата се бяха скупчили пред къщите си покрай потока. Момчето от конюшната минаваше ту от едната, ту от другата страна на стълбите, протягайки шия да види по-добре.

Когато най-сетне конете стигнаха до алеята, Александра вдигна ръка в отговор на щастливото махане на сина ѝ, но очите ѝ не се отместваха от съпругата му. Тя разглеждаше с нежност изключителната красота на Катрин, но видя също, че Джонатън бе избрал нещо повече от хубавица. Откритият поглед на зелените ѝ очи беше поглед на силна, самоуверена жена.

От по-близо Александра видя дълбочината в прекрасните очи на Катрин и твърдата линия на брадичката и устата, които говореха за въздържаната пламенност на природата ѝ. Напълно доволна,

Александра се завтече надолу по стълбите, за да помогне на Катрин да слезе от коня. Катрин се усмихна в отговор, спускайки се от седлото в ръцете на Александра.

— Добре дошла в новия ти дом, Катрин — каза Александра, докато двете жени се прегърнаха и целунаха. — Толкова съм доволна, че си тук.

— Много се радвам, че съм тук, мистрес Керък. Надявах се, че ще бъда добре дошла, и е изключително приятно да видя, че това е така.

— Наистина е така, скъпа. Трябва човек да има каменно сърце и да е пълен глупак, за да не те приеме с огромно удоволствие.

Александра се обърна към Джонатън и го поздрави, след това заведе Катрин вътре в къщата, докато мъжете внасяха багажа. Покъсно, когато Джонатън и жена му се качиха в стаята си, Александра и Дейвид дадоха указания, на следващия ден завръщането му у дома, да се отпразнува с угощение. Дейвид отиде до оборите, за да организира овцевъдите и момчетата, а Александра стори същото с жените в къщите покрай потока.

Въодушевена от радостните чувства, Александра прекара остатъка от деня в трескава дейност. Както можеше да се очаква, щом падна здрачът, от колибите долу при потока започна провлачено биене на тъпани с ритмично потракване на пръчки и монотонно пеене — ритуала на аборигените за подобни случаи. Звуците достигаха вътре в къщата, докато Александра се приготвяше за вечерята. Синът ѝ и снаха ѝ слязоха долу и сърцето ѝ се изпълни с гордост, щом видя каква прекрасна двойка бяха двамата.

Вечерята беше поредният триумф за Флора. Сочното и крехко свинско месо беше подправено до съвършенство, а и останалите ястия бяха също толкова вкусни. Александра изпитваше удоволствие от разговора си с Катрин далеч повече, отколкото от храната, тъй като младата жена беше колкото хубава, толкова и интересна. Липсата на подходящо образование за децата в главната кошара отдавна я безпокоеше и тя остана изключително доволна, когато Катрин изрази желание да организира училище за тях, колкото е възможно по-скоро.

Когато след вечеря отидоха в дневната и Катрин заговори за семейството си, върховното щастие, което Александра изпитваше, внезапно пропадна в бездната на тъгата. Като си спомни разговори

отпреди десетилетия, тя се сети защо името Бакстър ѝ се бе сторило познато. Тя също разбра защо Катрин има толкова прекрасно образование. Майка ѝ, навярно единствената, която знаеше страшната тайна, бе вярвала, че тя ще се нуждае от всяко възможно предимство в живота.

Александра трябваше да скрие чувствата си за кратко време, тъй като след няколко минути всички се качиха горе и се разотидоха по спалните си. Докато двамата с Дейвид се приготвяха за лягане, и слушаше как той бърбореше щастлив за Катрин, тя разбра, че ще трябва сама да носи бремето на това, което знаеше. Забравил напълно отколешния им разговор, който ѝ бе разкрил цялата история, Дейвид щеше да отхвърли като безпочвени нейните страхове. Той все още вярваше, че миналото може да бъде забравено, но тя мислеше тъкмо обратното, а сега ѝ бе ясно, че и Обърта Бакстър беше на същото мнение.

Вече по нощница и чехли, Александра взе един от свещниците.

— Прекалих с вечерята, Дейвид — каза му тя. — Не ми се ляга още. Ще отида да разгледам скиците.

— Добре, но не стой до много късно. Нали няма да искаш да се чувстваш уморена на тържеството утре.

Тя кимна и го целуна, след което излезе от стаята. Като следваше петното светлина от свещта, тя мина по коридора и слезе по стълбите в тъмната и тиха къща, до която още достигаха звуците от ритмичните пръчки и монотонното пеене на аборигенския ритуал. Тя се питаше дали техният тайнствен начин на познание и ритуалните танци не бяха опит да се прогонват призраците от миналото и да ги връщат обратно назад с десетилетията.

Седнала зад бюрото си, тя не докосна скиците. Вгледана в потъналия в мрак ъгъл на стаята, тя си спомни разговора със семейство Андъруд по време на една вечеря в бащината ѝ къща. Бяха говорили за прислужница на име Обърта Маубрей, която се беше омъжила за корабостроителя Хайръм Бакстър. По-късно Дейвид ѝ бе разказал за случката с Обърта в Парамата, която обясняваше докрай ситуацията, в която беше изпаднала жената.

Александра разбираше, че ще трябва да свикне със случилото се, без да си позволява нито за миг то да влияе върху отношението ѝ към Катрин, в каквато и да било степен. В сърцето си тя оставаше дълбоко

убедена, че Джонатън е направил идеалния избор за другарка в живота. Но развратната и зла кръв може би щеше да се предаде на техните бъдещи деца и да ги бележи с печата на позора.

Докато седеше в полутъмната и тиха стая в ушите ѝ закънтя зловещият и отмъстителен смях отпреди много години. Той ѝ бе казал, че тя никога няма да може да се отърве от него, и той бе казал истината. Неговата изгнила ръка продължаваше да се пресяга към нея и вонящото ѝ докосване омърсяваше нейния живот и този на близките ѝ. Нейният първороден син бе създаден от покварения престъпник, а ето сега другият ѝ син се бе оженил за дъщерята на Енос Хинтън.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Съгласен съм с теб — каза Мортън, след като прегледа отчета за баланса. — От практическа гледна точка ти си банкрутирал. — Седнал на стола до бюрото на вуйчо си, той му върна листа. — Имаш ли авоари, които не са вписани тук?

— Къщата, която наследих от баща ми — отговори унило Крейтън. — Заедно с мебелите тя струва няколкостотин гвинеи. Освен нея имам и няколко участъка земя, но такива, че не ми носят приходи. Както и съдружието ми във фирмата Хамънд и Керък, естествено.

— Е, това едва ли може да се нарече авоари. Преди месеци се съгласихме, че е само уставно положение, тъй като няма нито авоари, нито приходи.

— Дори и така, компанията дълги години имаше добра репутация и е добре известна. Доброжелателното отношение към фирмата е запазено. И това е ценно.

— Доброжелателно отношение! — повтори презрително Мортън. — Цялото доброжелателно отношение на света, заедно с шест пенса ще ти купи стока за шест пенса и нито за половин пенс повече. През изминалите месеци какво друго е донесло, а?

Крейтън се съгласи мрачно, тъй като предните месеци бяха катастрофални. Не само в Сидней, но и в Лондон, и във всяка друга столица на империята много стари и с добро име компании бяха фалирали. Като цяло всички бяха пострадали от недостига на пари и от търговия, почти замряла.

— По всичко личи, че ти обаче не си засегнат изобщо, Мортън — каза Крейтън.

— Не, защото приемах заплащания само в брой или в стоки и собственост със стабилна стойност. Предупредих те и ти да правиш същото, тъй като беше очевидно от съобщенията във вестниците, че ще има валутна криза, поради недостиг на пари в държавните резерви. И ето, кризата е тук.

— Така е, Мортън, ти ми каза. Но тогава не разбирах какво имаш предвид, пък и сега не съм напълно сигурен какво всъщност стана.

— Манифактурните стоки в повечето случаи се разменят в рамките на империята, но много суровини се купуват от други страни. Има стабилен недостиг на парични знаци и съгласно закона на Английската банка е забранено да се печатат пари, които да надхвърлят златния и сребърен резерв. По-голямата част от търговията се извършва на базата на дългове и заеми, естествено, но след като парите започнаха да не достигат, всеки искаше да получава плащането в брой. В резултат на всичко това е кризата, тъй като в обръщение има твърде малко пари, за да се поддържа търговската дейност на всички равнища.

С измъчено от тревоги и умора лице, белязано от годините, Крейтън кимна с разбиране.

— Така значи, за известно време си сравнявал съобщенията във вестниците за цените на вноса в империята срещу износа и си разбрал, че има изтичане на парични знаци. Това е много хитро, Мортън. Не че ще ми помогне, но предполагам, че правителството ще предприеме мерки, за да осигури повече злато и сребро.

— Да, но за да намери достатъчно, са необходими години. Недостигът ще продължи и в световен мащаб резервите на пари са ограничени. Междувременно, за да се намерят пари за ежедневния бизнес, ще бъдат създадени компании с основен капитал, за да издават банкноти, покрити от стойността на компанията. Поканен съм да присъствам на учредителното събрание на една такава компания тук.

— Човек няма нужда да пита, защо аз не съм поканен — отбеляза с горчивина Крейтън. — Накратко казано, аз няма да съм в състояние да осигурявам семейството си с храна и други средства за живеене. Предполагам, че бихме могли с жена ми да отидем в Тибубура. В последното писмо, което получих от майка ти, тя дава ясно да се разбере, че Марта и аз сме добре дошли да живеем там.

Мортън знаеше за поканата, тъй като той я беше предизвикал. Преди няколко месеца той бе написал кратко писмо до майка си и я бе осведомил, че финансите на брат ѝ се намират в критично състояние. Крейтън продължи да говори за създалата се ситуация загрижен най-вече за дъщерите си, чиито възможности щяха да бъдат силно ограничени в изолираната обстановка на Пустошта. Той каза, че Дора и Леона биха могли да останат в Сидней, заедно с Мелиса и Аманда —

техните омъжени сестри, докато си намерят я подходяща работа, я съпрузи.

— Не че аз бих искал да уреждам нещата по този начин — добави той с потиснато настроение, — но нямам друга алтернатива. Печално е да се случи подобно нещо на мъж на моята възраст, Мортън, и това ще разбие сърцето на жена ми.

— Несъмнено, но както казваш, можеш да отидеш с нея в Тибубура. Има много други в твоето положение, които не могат да прибегнат до подобно средство.

— Това е напълно вярно — съгласи се навъсено Крейтън. — Колкото и да ми е противно, че съм принуден да приемам подаяния, все пак има такива. Всички там изглеждат много доволни, така че животът може би е приятен. В писмото си Александра ми писа, че жената на брат ти очаква дете.

— Да, разбрах. Ако смяташ да отиваш във фермата, трябва да тръгнеш в началото на пролетта, за да избегнеш пътуването през летните горещини.

— Да, така ще направя. Всичко това е свързано с известни разходи и освен това, трябва да оставя някакви пари при Мелиса и Аманда за разходите по сестрите им. Ще купиш ли къщата с мебелите, Мортън? Тя е една от най-хубавите сгради в Сидней и според мен триста гвинеи са честно предложение.

Мортън се съгласи бързо, без да се пазари за цената, въпреки че нямаше никакво желание да купува къщата. Той имаше готовността да предложи известна финансова помощ на вуйчо си знаейки, че майка му би искала той да стори това, като се бе надявал да си възвърне парите, след като кризата бъде овладяна. Той разговаря още няколко минути с Крейтън, обсъждайки подробностите по прехвърлянето, след това се прибра в канцеларията си.

За разлика от хората, които бяха претърпели загуби, Мортън бе използвал създалата се ситуация. Изкупувайки акциите на банкрутирала компания срещу едно пени на гвинея, той бе положил основите да стане още по-заможен, когато финансовият климат се подобри. Като прочете бумагите върху бюрото си, той отново изучи поканата да участва в учредяването на компания с основен капитал, която ще бъде оторизирана да издава банкноти.

Тя обещавахе големи печалби, както и нещо друго, към което се стремеше така силно. Поне в известни отношения тя щеше да го постави в равно положение с останалите участници, повечето от които бяха от най-издигнатите слоеве на „отбраните“ в колонията. Освен признаването му, една здрава позиция в компанията би му дала силно влияние.

Целта на компанията бе да осигури минимум от двайсет хиляди гвинеи в парични знаци, като гаранция за издаването на емисия на банкноти. Гласуваните капитали щяха да се състоят от три хиляди акции с номинална цена от десет гвинеи акцията, която трябваше да бъде закупена с парични знаци на депозит в банката. Другите капитали щяха да бъдат предлагани на по-ниска цена и можеха да бъдат закупени или с пари, или срещу запазено право върху недвижимо имущество.

Вестниците бяха съобщили за учредяването на подобни компании в Лондон и другаде и Мортън беше запазил огромни резерви в брой за подобен случай. Учредителното събрание на компанията беше насрочено за другиден, така че той прегледа сметките си, за да изчисли колко може да инвестира, след това се върна към други работи.

Освен икономическата ситуация имаше и други фактори, които предлагаха възможност както за печалби, така и за различни уловки. В парламента се обсъждаше премахването на проекционната тарифа за износ на зърно, за да се намалят цените на хранителните продукти, което щеше да намали драстично цената на доставките на пшеница от Сидней. Като размисляше върху този проблем и други подобни, Мортън работи на бюрото си до късно.

Когато на следващия ден Мортън тръгна за заседанието, заваля суграшица примесена с дъжд, която бе последвана от силен вледеняващ августовски вятър, който прогони хората от улиците. В канторите над Банката на Нов Южен Уелс, един от помощниците взе палтото и шапката му, след това го заведе в стаята, където щеше да се състои събранието. В единия ѝ край около петнадесет души стояха пред силните пламъци в огромна камина, а друг помощник предлагаше чаши с портвайн.

Единият от хората беше възрастен, съсухрен мъж на име Фаръл Ибетс, който в отделни случаи беше се конкурирал с Мортън, а в други

— двамата си бяха сътрудничели.

— Никой да не се прозява! — предупреди той шеговито. — Този човек тук ще ви извади златото от зъбите, преди да успеете да си затворите устата.

Забележката предизвика оживление, а Мортън се усмихна слабо, разменяйки си поздрав с кимане на глава с Ибетс и останалите. Джеймс Макартър и Хауърд Монтаг, водещи фигури сред най-високите социални слоеве в колонията, се обърнаха дружески към Мортън, като го поздравиха. Управляващият директор на банката, Джилс Ньюкоум, беше назначен от губернатора да свика заседанието. Внушителен мъж между четиридесет и петдесет години, той се забърза да поздрави Мортън.

— За мен е голямо удоволствие, че се съгласихте да приемете поканата, мистър Керък — каза той с кратка, заучена усмивка. — Заповядайте до огъня и се присъединете към останалите. Нали познавате мистър Осгуд, ковчежника на колонията? Да, да, мисля, че няма нужда да ви представям на никой тук.

Мортън отказа чашата с портвайн, предложена му от помощника, след това сгръ ръцете си на огъня, докато разменяше с мъжете мисли за времето и за други общи теми. Малко по-късно Джилс Ньюкоум погледна часовника си и събщи, че събранието започва. Мъжете прекосиха стаята и заеха местата си покрай една дълга маса.

Събранието бе открито от ковчежника на колонията, който обяви, че говори от името на губернатора, като подчерта важността да бъде доставяно достатъчно количество пари за всекидневните операции в рамките на колонията. Той призова към патриотизъм на присъстващите, като ги молеше да инвестират щедро и да капитализират в акционерното дружество. Докато говореше, помощници раздадоха образци на банкнотите, които бяха поръчани за отпечатване и които наподобяваха тези, издавани от Английската банка.

Ньюкоум пое ръководството на събранието, като обясни, че компанията ще бъде учредена за пет годишен срок и първоначално ще емитира банкноти с обща номинална стойност петдесет процента над капитализацията. В края на петте години, ако монетното обръщение на Английската банка все още е недостатъчно, срокът на дружеството ще бъде удължен. По време на съществуването на сдружението, банката

ще разменя наличната парична маса на Английската банка за банкнотите на базата едно към едно.

— Естествено — добави той, — дълго време няма да има нищо. Целта е да пуснем нашите банкноти в обръщение, за да увеличим доверието в тях. Ако нямате въпроси, ще открия продажбата на акции.

Въпроси нямаше, но продажбата вървеше твърде бавно. Естеството на инвестициите беше ново и неопитвано и мъжете нямаха желание да рискуват прекалено. Чрез еднообразното и скучно проследяване на дейността на подобни компании другаде в откъслечните вестникарски съобщения, Мортън знаеше, че възможностите за печалба са далеч по-големи от риска, но изчакваше подходящия момент, след като видеше колко от акциите щяха да се продадат.

Ибетс и неколцина други представиха документи за собственост като гаранции за по-евтините акции, които не даваха право на гласуване, и подписаха банкови чекове, за да купят малки серии от акции, които позволяваха да участват в гласуването. Малцина, между които Джеймс Макартър и Хауърд Монтаг закупиха по-големи количества от акции с гласуване, като някои от тях стигнаха до четиристотин дяла. Помощниците записваха в книга и издаваха сертификати, като продажбата на акциите с гласуване стигна до две хиляди дяла, след което спря.

— Хайде, хайде, господа — подканяше Нюкоум. — Все още сме малко далеч от необходимите ни за капитализиране 20 хиляди акции, а компанията няма да бъде учредена, докато не изкупим всичко. Кой иска да купи от акциите с гласуване?

На масата настъпи тишина, когато мъжете поклатиха твърдо с глава в знак на отрицание. Джилс Нюкоум се обърна към Мортън.

— Няма ли да купите няколко акции, които дават право на гласуване, мистър Керък?

— Да, ще взема хиляда акции.

След като безизходното положение бе преодоляно, се чу обща въздишка, придружена с коментари за огромната инвестиция. Нюкоум сияеше от радост.

— Много добре — каза той, — изглежда, че работя за вас, тъй като притежавате контролния дял. Но за мен това ще бъде удоволствие, мистър Керък.

След като учредяването на дружеството бе осигурено, по-голямата част от акциите без право на гласуване бяха продадени, докато Мортън подписваше банков чек и взе сертификатите за акциите. Когато последните подробности бяха уточнени, Монтаг, Макартър и останалите изразиха високата си оценка за инвестираните от Мортън капитали. Секретарят на колонията също му благодари признателно, след което напусна, за да информира губернатора, че събранието е приключило успешно и компанията е капитализирана.

Когато помощниците донесоха още вино, за да бъде отпразнуван случаят, Мортън си тръгна. С него излезе и Ньюкоум, като му помагаше да си облече палтото и обещавахе да поддържа тесни контакти с него. Мортън излезе в кишавицата и се върна в кантората си, за да продължи с другите си операции и сделки за времето, докато чакаше да види как ще тръгнат нещата с инвестирането в дружеството.

* * *

Банкнотите влязоха в обръщение следващия ден, натъквайки се на съпротива от страна на хората, които се страхуваха да ги приемат. На другия ден няколко акции бяха продадени в кафенетата с намаление, стигащо до трийсет процента. След това през последвалите дни банкнотите започнаха да се обръщат в паричната система, като работодателите настояваха работниците да ги закупуват по номиналната им стойност, а работниците от своя страна вършеха същото с търговците.

След като новата валута смени малкото останали в обръщение в Сидней банкноти на Банк във Ингълнд, съпротивата срещу тях затихна. Цената на акциите на компанията, търгувани из кафенетата, се повиши, като намалението спадна до десет процента. Постепенно Джилс Ньюкоум започна да пуска повече банкноти, увеличавайки количеството им в обръщение, докато потокът пари през банката възвърна номиналното си равнище отпреди кризата.

Когато директорът на банката спря пускането на банкнотите, общата номинална стойност в обръщение беше няколкостотин процента от капитализацията на компанията. Слуховете за това

стигнаха до кафенетата и търгуването с акции веднага се увеличи и те започнаха да се котират на висока цена.

В деня, в който вуйчо му и леля му напуснаха Сидней на път за Тибубура, цената на дяла на Мортън се бе увеличила от десет на петнадесет гвинеи за всяка една от акциите.

Крейтън дойде в кантората сам, като обясняваше, че жена му е толкова нещастна, че не може дори да се сбогува.

— Веднъж да се установим, тя ще се почувства по-добре — говореше той с надежда, самият той готов за малко да заплаче. — Имаме удобен фургон, с който да пътуваме с достатъчно провизии и всичко, от което се нуждаем.

— Скоро и времето ще стане приятно — добави Мортън. — Няма нужда да бързате, така че пътуването ви ще е приятно, непрекъснато ще виждате нови неща около себе си. Мога ли да помогна с нещо?

— Не, това че купи къщата, е голяма помощ за нас, тъй като нищо не бих могъл да направя без тези пари. — Той подаде на Мортън връзка с ключове и папка с документи. — Това са ключовете от къщата и документите за няколко вложения. Нито едно от тях не носи доходи, но ги прехвърлих на теб, в случай че можеш да изкараш няколко гвинеи от тях.

— Много добре, благодаря ти. Желая ти всичко най-добро и те моля да предадеш поздрав на всички в Тибубура.

Като кимаше и отговаряше със сподавен от вълнение глас, Крейтън стисна ръката на Мортън. Сбогува се със служителите от кантората, като помощниците се разплакаха, и напусна. Мортън предаде ключовете и документите на главния чиновник, като му каза да наеме човек, който да пази къщата.

— Познавам един градинар, който е безработен, сър — отговори му чиновникът. — Човек може напълно да му се довери, а и той ще бъде повече от доволен да живее в сградата за колите и да охранява къщата. Какво трябва да направя с тези документи?

Като тръгна към стаята си, Мортън вдигна рамене и му каза да ги отнесе. Като седна на бюрото си, той се върна към баланса за печалбите от товарите от корабите, с които се занимаваше, преди да пристигне вуйчо му. Щом свърши, помисли дали да не погледне

документите, оставени от Крейтън, но сетне се отказа, като посегна към други папки върху бюрото.

През следващите дни вуйчо му му липсваше и той изпита угризения от случилото се. Но вуйчо му не беше в крак с времето и беше се случило неизбежното. Крейтън обаче беше вършил всекидневно обиколките из кафенетата, носейки оттам информацията, която събираше. По-голямата част от нея Мортън смяташе за ненужна, но тъй като искаше да поддържа връзка със събитията в града, той започна да прекарва от време на време по час-два в кафенетата.

Когато дивидентите за първата четвърт бяха платени от акционерното дружество, Мортън получи около 2 процента от инвестициите си. Перспективата от годишна възвръщаемост от около петдесет процента напълно го задоволяваше, но някои от инвеститорите искаха повече. На събрание на акционерите те настояха Джилс Ньюкоум да пусне повече банкноти в обръщение, за да се увеличат печалбите.

Директорът на банката отговори с технически термини, които малцина разбираха, а никой не искаше да слуша и протестите продължиха. Мортън се намеси, като без никакви церемонии обясни, че ако банкнотите станат прекалено много, хората ще имат по-малко доверие в тях и цената им ще спадне рязко, а акциите на компанията ще се обезценят.

Това сложи край на споровете, като Ньюкоум и другите, които разбираха ситуацията, благодариха на Мортън с кимване на глава.

По-късно през този ден, когато Мортън се намираше в кантората, при него влезе главният чиновник. Той спря пред бюрото, като държеше два документа в ръка, а неувереността му говореше, че има някакви проблеми с тях.

— Мъжът от овцевъдната ферма е тук, сър — каза той. — Донесе ето тези документи.

— Овцевъдна ферма? Тибубура?

— Не, сър, от фермата на река Мъррей.

Мортън се замисли за миг, след това се сети за овцевъдната ферма, която вуйчо му беше финансирал.

— Какво общо има това с мен?

— Вие я притежавате, сър — отговори смутено чиновникът. — Документът е сред онези, които мистър Хамънд ви предаде, и аз го

регистрирах.

Мортън се намръщи, като посегна към документите, след това ги погледна, като не вярваше на очите си. Единият беше банков ордер за 36 гвинеи за вълна, а другият — сметка за малко по-малко от двеста гвинеи за превоз на вълната.

— Това, какво, смешка ли е? — попита той.

— Човекът каза, че работниците е трябвало да си проправят път през по-голямата част, за да мине фургонът — заобяснява бързо главният чиновник. — Той каза, че следващата година транспортните разходи ще бъдат по-малки, а стойността на вълната трябва да бъде много по-висока. Навън е и иска да обсъди нещата с вас, сър.

Вбесен, Мортън изтръгна документите, блъсна стола назад и се изправи. Понечи да излезе навън и да нареди на мъжа да махне хората от собствеността, и след това да изпрати документите на Джон Фицрой, за да прехвърли собствеността върху земята на колониалната управа. В този момент както ставаше всеки път, щом изпуснеше нервите си, мъчителни спомени от миналото нахлуха в главата му.

Беше гласът на майка му, която го наказваше, защото бе позволил гневът да вземе надмощие над него. Споменът беше толкова силен, че той почти я чуваше. Той реагира, като наложи контрол над гнева си. Щом се успокои, Мортън се сети за кутията с камъните, която почти година стоеше в шкафа на кантората му.

Като се замисли, му хрумна, че ако на тази земя имаше залежи от минерали, които можеха да имат някаква бъдеща стойност, то вместо да изоставя територията, той можеше да успее да я продаде. Поне щеше да възстанови разходите по транспортирането на вълната.

— Кажи на мъжа да дойде утре сутринта — каза той — и прати помощника тук.

Когато главният чиновник излезе, Мортън написа бележка до аптекаря Джеймс Боланд. Искаше от него да провери камъните, дали са минерали от някакво значение и да изпрати резултатите на следващата сутрин. Помощникът влезе, докато Мортън довършваше бележката, в която посочваше, че ако не е в състояние да направи такова изследване, да каже на младежа и да изхвърли кутията.

Момчето пхна бележката в джоба, след това измъкна тежката кутия от шкафа и я затътри навън. Щом се върна обратно към бумагите си на бюрото, Мортън забеляза покана да се включи към група

инвеститори, които създаваха морска застрахователна компания. Другаде учредяването на подобни компании бе сложило край на обичайната практика параходните компании да разделят рисковете помежду си чрез продажбата на акции за корабните товари, основен източник на доходи за много инвеститори. Винаги готов да се промени съгласно изискванията на времето, Мортън изучи подробно предложението.

Не след дълго помощникът стоеше отново на вратата и чукаше на рамката.

— Сър, човекът ми каза, че той ще може да го направи — каза младежът. — Каза още, че няма да е много точно с подръчните средства, но ще се постарее колкото е възможно и ще ви съобщи утре сутринта резултатите.

Мортън кимна, като се наведе отново съсредоточено над писмото за бъдещата застрахователна компания. След това го отмести встрани, за да го изучи отново по-късно, и започна да прелиства другите папки върху бюрото си. На здрачаване единият от помощниците влезе да запали лампата на бюрото на Мортън, а останалите си тръгнаха в края на работния ден. Час по-късно тишината на вечерта бе нарушена от трясъка на предната врата, която бе отворена бързо и след това силно затръшната.

Бързи, тежки стъпки прекосиха външната кантора и помощникът запита човека по какъв въпрос идва. Джеймс Боланд стоеше на вратата, а младежът точно зад него, опитвайки се да го спре. Изненадан и озадачен, Мортън махна с ръка на младежа да излезе и каза на аптекаря да влезе.

Обикновено маниерите му отговаряха на усърдната му външност, но дори и на слабата светлина се виждаше, че той е превъзбуден. Като вадеше камък от джоба си, той се приближи до бюрото.

— Злато — каза той стих и треперещ глас, поставяйки скалата пред Мортън. — Това е парче много богата златна руда, мистър Керък.

Като контролираше неочакваната си възбуда от шокиращото разкритие, Мортън седна отново на стола, мислейки ясно и логично. Първата му реакция беше скептицизъм. Досега не беше намерен и най-малък знак за съществуването на скъпоценни метали в Австралия.

— Сигурен ли си? — попита той.

— Напълно! — възкликна бодро Боланд с пламнало лице и безумен поглед. — Казвам ви, че това е...

Той млъкна, когато Мортън се намръщи, вдигайки ръка да пази тишина, сетне посочи към вратата. Трескавата възбуда на аптекаря премина в разбиране и той отиде на пръсти до вратата и надникна през прозорчето към помощника в предната кантора. Като се успокои, той тихичко се върна на бюрото и седна на стола до него.

— Момчето не е чуло нищо — увери той Мортън тихо, после посочи към скалата. — Няма никакво съмнение, че това е златна руда, мистър Керък. Нямам материали за точен анализ, но рудата е много богата на злато.

— Всичките ли скали са златна руда?

— Не, някои съдържат известно количество сребро, ведно със следи от калай, мед и различни други метали. Имаше четири парчета златна руда и аз разбих останалите три, за да направя анализа. Те съдържат следи от други метали, и много висок процент злато.

Боланд продължи да шепне с напрегнат възбуден глас, като обясняваше, че е направил различни анализи, за да се убеди, че е прав, и всеки един от тях е дал положителен резултат. Докато слушаше, Мортън обмисляше развитието на нещата в негов интерес като цяло. Златна руда върху овцевъдната ферма беше очевидно възможност за натрупване на огромно богатство, но го изправяше пред дилема.

Акциите му в компанията сега струваха по двадесет гвинеи и той очакваше годишни дивиденди от около пет хиляди гвинеи. Но при първата новина за откритото злато, валутната криза щеше веднага да започне да намалява. Освен това, хората предпочитат сигурното усещане на златото пред това на хартията. В очакване скоро да получат злато, доверието им в банкнотите щеше да намалее, предизвиквайки рязко намаляване на цената.

Когато станеше това, неговите сертификати за акциите щяха да се превърнат в нищо повече от хиляда парчета хартийки без никаква стойност. Не можеше да се измъкне от ситуацията, тъй като беше инвестирал много в компанията. Ако започнеше да продава акциите си в по-големи количества, това щеше да предизвика размисли и спадане на цената на акциите.

Ако рудата в скотовъдната ферма беше в достатъчно количество, загубите можеха да бъдат възстановени, но това беше прекалено

несигурно, за да рискува такава огромна сума пари. Дори и да се опита да открие какви са залежите, щеше да е прекалено опасно, тъй като работите там щяха да предизвикат светкавични слухове. Докато слушаше аптекаря, Мортън реши да остави акционерната компания да измине своя път, след това да проучи възможностите на златната руда.

— Само няколко унции злато от един тон руда може да донесат милиони — продължаваше да шепне въодушевено Боланд. — А от тази ще се получат няколко унции злато на тон. Мисля, че рудата произхожда от Тибубура.

Мортън се хвана за последната забележка, поглаждайки брадичката си.

— За съжаление — говореше той, — не притежавам никаква част от Тибубура. Подготовката за експлоатирането ѝ ще отнеме много време, навярно няколко години.

Боланд се облегна назад, като остана безмълвен за миг от шок и разочарование.

— Няколко години? — ахна той. — Но защо да се чака? Казвам ви, откъдето идва тази руда има цяло състояние, мистър Керък, и ние можем да...

— Слушай ме внимателно — прекъсна го Мортън. — Не съм станал богат, защото съм се втурвал да правя неща, без предварителна подготовка. Необходимото оборудване ще струва скъпо, а в момента съм вложил много пари другаде. Ако започна да разпродавам бързо акциите си, за да купя машините и съоръженията, други ще разберат какво правим. Трябва да избегнем други хора да се хвърлят в това начинание, както и каквито и да било правни проблеми. Казал ли си на някого за това? Например на жена ти?

— Не, сър — отговори тихо аптекарят. — Дойдох тук направо от магазинчето ми. Никой друг не знае.

— В такъв случай дръж си устата затворена. Когато съм готов да действам, ще те назнача с добра заплата и с правен договор да имаш дял в печалбите. Ти знаеш как се добива и преработва тази руда, нали?

— Напълно, мистър Керък. Трябва да си опресня знанията в подробностите, но съм запознат с добиването и преработването на различни видове руда.

— В такъв случай ти си напълно подходящ избор за тази служба и имаш думата ми, че тя ще бъде твоя. Трябва да запазиш пълно

мълчание по въпроса, както и да изчакаш до пет години. Но това ще е по-добре, отколкото да действваме сега и да загубим за сметка на други или да ни я вземат чрез законни средства? Не мислиш ли?

Боланд се колебаеше, сетне закима категорично.

— Да, разбира се, мистър Керък — съгласи се той. — Ще бъде безумие да рискуваме едно толкова огромно богатство. Аз съм късметлия, че съм свързан в тая работа с разумен човек като вас, а не с някой, който е прибързан като мен. Ще мълча и ще чакам колкото е необходимо.

Доволен, че Боланд щеше да направи каквото му бе казал, Мортън отново го увери, че ще получи достатъчно голяма част от печалбите. Те поговориха още малко, след това аптекарят стисна ръка на Мортън и си тръгна точно толкова щастлив, колкото бе, когато пристигна, макар и по-малко въодушевен.

Когато Боланд си отиде, Мортън се замисли за опасността, че някой друг може да открие златна руда близо до река Мъррей. Той обаче отхвърли възможността като малко вероятна. Огромната част от продажбите на земя ставаха на запад и на север от Сидней, докато тази, която Крейтън беше избрал, се намираще на юг. Тъй като беше напълно незаселена, земята беше много по-евтина. Фермата щеше да бъде изолирана в предвидимото бъдеще и на много мили от нея нямаше други кошари.

Важното за момента бе да държи фермата заета и Мортън взе решение да вложи каквито средства бяха необходими в провизии и екипировката, за да бъде сигурен, че хората там ще останат доволни. Той реши също да ги накара да съсредоточат вниманието си изцяло върху овцете и да престанат да търсят други източници на доходи, тъй като всеки, който можеше да разпознава златната руда, можеше да прояви любопитство.

След като обмисли всички възможни фактори, той вярваше, че ситуацията ще остане стабилна, докато той станеше готов да действа. Погледна към камъка върху бюрото си, като му беше трудно да съдържа стремителния полет на надеждите си. Вместо богатство, което в крайна сметка да конкурира всички останали в колонията, той можеше след време да притежава състояние, което да се мери с всички останали по света.

В същото време той можеше да задоволи стремежа си да постигне целите си; мечта, която си оставаше все така силна, както и в самото ѝ начало. Въпреки че беше заможен и известен в града човек, той все още се чувстваше така, сякаш успехът му се изплъзваше. Нещо, което той не можеше да определи точно, все още липсваше в живота му. Но ако той успееше да натрупа огромно състояние и да придобие световна слава, навярно тази вътрешна нужда, каквато и да беше нейната природа, щеше да бъде задоволена.

* * *

Седнала в дневната заедно със съпруга, сина и снаха си, Александра слушаше Крейтън и Марта, които разказваха преживяванията си по време на пътуването. Сега, след като си бяха починали, измили и преоблекли, а и вечеряли, видът им беше далеч по-малко ужасяващ за Александра. Но годините в жестоко напрежение бяха взели своето, откакто за последен път бе видяла брат си. Двамата със съпругата му изглеждаха много стари и немощни.

Повече от тяхното физическо състояние, обаче я тревожеше тяхното умствено и емоционално състояние. Бяха съвсем паднали духом, обзети от апатия и бяха неспособни да се концентрират. Вниманието им понякога блуждаеше, като от време на време те внезапно спираха разговора, за да се сетят за най-обикновени думи, което ги караше да изглеждат още по-стари. Александра знаеше, че това беше резултат от дълбоката промяна и липса на цел в живота, а не от възрастта.

Крейтън отново благодари на Александра и на Дейвид за радушното посрещане и щедрото гостоприемство.

— Макар и да бяхме поканени — продължаваше той — вашата любезност е изключителна. След едно толкова дълго и мъчително пътуване да бъдеш посрещнат така сърдечно е цяло удоволствие, за което нямам думи. Още повече, че по този начин зависимостта от подаянията става по-малко горчива.

— Крейтън — каза твърдо Дейвид, — това не е думата, която трябва да се използва между нас. Ти имаш правото да бъдеш тук, защото си от семейството.

— Напълно съм съгласна — намеси се Александра. — На теб не ти се дава нещо, а чисто и просто приемаш това, което по право ти се полага. Моля те, нека да оставим всичко това настрана, тъй като ние сме благодарни, че сте тук и ние можем да се радваме на компанията ви. Сега разкажете ни за семейството и как са всички.

Марта и Крейтън разказаха за децата и внуците си, като темата за техните най-близки същества ги оживяваше. Настроението отново стана тъжно, когато те им обясняваха как са уредили дъщерите си, сетне разговорът премина към други теми.

Катрин отиде до барчето за бренди и ликьор и доля чашите им. Докато пълнеше чашата на Александра, те си размениха усмивки, както винаги правеха, когато очите им се срещнеха. През изминалите месеци красивата млада жена се бе превърнала в любяща и любима дъщеря за Александра и дълбока привързаност се бе развила между двете, която обогатяваше живота им. Но по време на спокойните мигове в усамотение, Александра бе измъчвана от безпокойство за детето, което Катрин носеше.

Семейство Хамънд бяха донесли пощата от пощенската станция в Сидней, в която имаше писма за Катрин от майка ѝ и баща ѝ. Това бе доставило удоволствие на Александра толкова, колкото и писмото, която самата тя бе получила от Диердри. Тъй като беше виждала момичето малко преди да напусне Сидней, Марта каза, че тя все така се представя много добре в училище. В този момент Крейтън спомена, че е продал къщата с мебелите на Мортън.

— Там ли живее той сега?

Брат ѝ се поколеба, сетне поклати отрицателно глава, объркан от въпроса.

— Не, продължава да живее на квартира, Александра.

За миг настъпи неловко мълчание. Марта и Крейтън бяха смутени, а Александра се притесни от косвеното заключение, че синът ѝ продължава да живее постоянно с любовницата си. Зле прикритото весело настроение на Джонатън предизвика гневен поглед от страна на баща му, който продължаваше да е вбесен от ситуацията. Тогава Александра попита брат си за търговската дейност на Мортън.

Крейтън отговори, че знае малко подробности за операциите на Мортън, но финансовият му успех е очевиден. Спомена някои от

инвестициите, които беше направил Мортън, между които и акционерното дружество за емитиране на банкноти.

— В него влизат Макартър, Монтаг и други като тях — обясняваше Крейтън. — Точно участието му в това дружество е показателно за несъмнения огромен успех на Мортън, тъй като тези хора не правят бизнес с когото и да било.

— Да, това е точно така. Движи ли се с тях в обществото?

— Не, Мортън изобщо не води светски живот, доколкото ми е известно. Прекарва седем дни от седмицата в кантората от ранно утро до късна вечер. Никой не може да каже, че не е изработил богатството, което е натрупал.

Той разказваше с удоволствие как други бизнесмени шпионирани Мортън, за да се възползват от неговата търговска съобразителност. За разлика от отношението на мъжа си, Александра мълчеше потисната, очевидно смяташе, че Мортън би могъл да направи повече, за да помогне на вуйчо си. За момента тя се въздържа да осъди постъпките му, но изпитваше неловкост от това, което Мортън вършеше.

През годините тя се бе гордяла от постиженията на сина си и бе още по-доволна, че той си бе намерил място в живота. Сега обаче изглеждаше, че той е тръгнал по лош път и е объркан относно целите си. Вместо да работи упорито, за да получи някои важен и достоен пост, което именно, както тя знаеше, той искаше, Мортън бе обхванат от натрапчивата идея да трупа състояние.

Когато разговорът свърши и всички се бяха прибрали по стаите за през нощта, Александра вече беше решила какво трябва да прави. Тя повдигна въпроса, когато двамата с Дейвид се приготвиха да си лягат и както очакваше, той ѝ се противопостави решително.

— Няма нужда от това — каза той. — Можем да напишем писмо на Мортън и да му обясниш каквото имаш да му казваш. Освен това, не можеш да заминеш, когато Катрин очаква бебе.

— Няма да стане с писмо, Дейвид, а бебето на Катрин няма да се роди преди края на лятото. Освен това, има и други причини, заради които е наложително да замина.

— Какви причини, Александра?

— Не съм виждала дъщеря си през всичките тези четири години, Дейвид, и съм лишена от удоволствието да се наслаждавам на нейното детство. Обяснителните ми бележки към скиците са завършени и

искам да разговарям с печатаря лично, преди да започне работата по албума. Марта може да се грижи за домакинството, докато Крейтън се занимава със сметките на фермата, което ще им създаде работа, докато се установят тук. И двамата имат нужда от някаква цел, иначе просто ще се погубят.

Дейвид клатеше глава в знак на несъгласие, като ѝ предлагаше алтернативни решения за всяка една от причините да замине за Сидней. Някои от тях, като например Диердри да си дойде за кратко време във фермата, бяха почти смешно непрактични, но Александра знаеше, че той просто не искаше да бъдат разделени през трите или четирите месеца, колкото щеше да продължи пътуването и връщането от столицата. Тя споделяше чувствата му, но майчиният ѝ дълг я викаше в Сидней.

Въпросът оста на неразрешен тази вечер, а през следващите дни тя отново го обсъждаше на няколко пъти с Дейвид. По време на един от разговорите им, той подхвърли да заминат заедно. Въпреки че щеше да ѝ бъде изключително приятно, Александра го разубеди, тъй като тя знаеше, че той не може да понася Сидней — градът беше част от миналото му, което той си мислеше, че е останало назад.

Като най-сетне се съгласи, както обикновено ставаше за неща, които бяха важни за нея, Дейвид подбра хора, които да я придружават и започна да подготвя пътуването ѝ. Крейтън пое сметките, а Марта домакинството, докато Александра приготвяше куфарите и се занимаваше с други неща, свързани с пътуването.

Една сутрин в края на пролетта през ноември Александра тръгна. Тя яздеше заедно с Руъл и Оли пред два фургона, карани от помощници, а други следваха с резервни коне. Когато процесията стигна пътя, всички от главната кошара излязоха да ѝ кажат довиждане. Семейства и работници се събраха в къщата и оборите. Жените от къщите край потока излязоха навън, а Катрин доведе децата от училището, което се намираше в една малка съседна сграда. Всички викаха и махаха с ръце, а Александра им отговаряше.

Изоставила ежедневието си, Александра изпитваше чувство на изключителна свобода и се наслаждаваше на пътуването, докато вървяха на юг през земята, която обичаше. На втората вечер обаче удоволствието бе помрачено, когато спряха в кошарата „Разбойник“ за нощта. Лагерът, който построиха край пътя, се намираше в началото на

долината, простираща се на изток от хълма, където бе станала битката с разбойниците, погребани в подножието му.

Самата кошара, като част от фермата, беше еднаква по значение за Александра, както всички останали. Но както призракт на Енос Хинтън продължаваше да бъде мрачна сянка върху важна част от живота ѝ, така труповете на бандитите в подножието на хълма бяха опръскали с кръв земята. Поглеждайки към хълма, зад който слънцето залязваше, тя знаеше, че е безсмислено да вади костите им, за да ги разпръсне. Върху земята щяха да останат физическите остатъци от Хинтън точно както неговият омразен призрак преследваше живота ѝ.

Същата нощ сънува, че помага на Катрин да ражда. Сънят ѝ, който беше направо като истински, се превърна в кошмар, когато детето се роди. Поглеждайки към бебето, което държеше в ръцете си, Александра видя гротескно чудовище с огромни, подути мъжки полови органи. Грозното, белязано лице беше това на Енос Хинтън, който ѝ се подиграваше злобно.

Потънала в пот, Александра се събуди навреме, за да не извика от ужас и силна болка. После, когато разбра, че сънува, тя продължаваше да усеща тежестта на бебето в ръцете си. Тя размърда ръцете си, но не успя да премахне усещането. Изпадна в смазваща депресия от кошмара, който бе като ужасно предупреждение.

В ярката светлина на следващия ден едва когато кошарата „Разбойник“ остана зад гърба им, тя можа да се отърси от потискащото чувство за предсказанието в съня ѝ. Споменът за кошмара с неговата тревожна реалност, постепенно избледня, оставайки някъде отзад. Там той се сля с други мъчителни спомени и чувства, които се връщаха далече назад от съдбовния ден, в който напусна Камдън парк, за да търси Елизабет Макартър и баща ѝ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Накратко, мистрес Керък — обобща Хърмиън Уинтроп, — Диердри е отлична ученичка. Както съм изтъквала в писмата ми до вас, тя проявява интерес, а има и талант към изкуствата. След време, навярно тя ще трябва да продължи в тази насока, като учи в Англия или Европа.

— Навярно г-жо директор — изрази съмнение Александра, — ако тя желае, ще се постарая да ѝ осигуря възможност за това. Що се отнася до моите предпочитания обаче, аз съм разделена от нея вече дълго време и не ми се иска да я окуражавам да напусне Австралия.

Високата, слаба директорка на Сайдънхам Академи кимаше, като приемаше примирено човешките слабости. Със сива коса и очи, които отиваха на цвета на безупречно чистата и изключително строга рокля, тя надзърташе над пенснето си, докато продължаваше да разговаря с Александра за Диердри. На нея ѝ бяха поверени голям брой ученици от най-далечни земни кътчета на възраст между 10 и 18 години, всичките от богати семейства, което изискваше висок стандарт от самото училище, и тя напълно отговаряше на отговорностите, които бе поела.

Докато разговаряше с нея в кабинета ѝ, от портрета върху покритата с ламперия стена я гледаше навъсено основателят на училището и Александра научи, че според учителското тяло Диердри няма никакви проблеми. Доволна от чутото, след няколко минути тя приключи разговора.

— Много мило от ваша страна да ме приемете веднага, като се има предвид колко късно ви съобщих за посещението си — каза Александра. — За мен разговорът ни бе не само приятен, но ми даде и доста информация.

— За мен е особено удоволствие да ви приема по всяко време, мистрес Керък. Часът по спортни игри ще свърши всеки момент. Веднага след това ще изпратя дъщеря ви в хола за посетители.

Александра благодари на директорката и излезе от кабинета, като тръгна надолу по стълбите. Беше пристигнала предишната нощ в

Сидней и вършеше работите си в столицата, облечена в модна синя поплинена рокля с бледосини брокатени шарки върху корсажа и подходяща за модела висока якичка от бледосиня дантела. Шапката ѝ, украсена с бледо син тюл отиваше на роклята ѝ, както и сините ѝ ръкавици от мека ярешка кожа. Въпреки че предпочиташе Пустошта, тя продължаваше да се чувства напълно в свои води сред най-отбраните кръгове, които столицата можеше да предложи.

Седнала в стаята за посетители, Александра чакаше с нетърпение да пристигне Диердри. Не след дълго вместо малкото момиченце, което бе пратила да учи, в стаята влезе висока, хубава девойка в бяло облекло за крикет, която се усмихваше възбудена. Диердри зяпна от радост, сетне двете с Александра се затичаха една срещу друга и се прегърнаха.

Очите на Александра се изпълниха с радостни сълзи и тя притисна дъщеря си по-силно и я целуна. Сетне и двете отстъпиха назад и се погледнаха една друга, при което Диердри изглеждаше леко учудена:

— Не си спомням да беше толкова превъзходно красива мамо — избърбори тя.

— Виждам, че си научила твърде добре светските обноски — подразни дъщеря си Александра, смеейки се весело.

— Но, мамо, това, което казах е самата истина — настояваше Диердри. — Винаги съм те мислела за привлекателна жена, разбира се, но... — Тя замълча, като търсеше и не успяваше да намери думите, с които да изрази чувствата си.

Александра се усмихна замислено, и погали дъщеря си по лицето.

— Винаги съм мислела за теб, като за най-прекрасното човешко създание на земята. Жизнените необходимости могат да бъдат твърде жестоки. Трябва да получиш образование, а в същото време копнея да бъдеш до мен всяка минута. Зная, че в писмата си ми казваш, че си щастлива, но дали е така, мило мое момиче?

— Да, мамо. Подобно на теб, и аз предпочитам да бъдем заедно. Но тъй като не сме, и тук е много приятно. Имам приятели и предметите ми харесват.

— Добре, ела, нека да седнем и да разговаряме, Диердри.

Седнаха на дивана и Александра улови ръката на момичето. Тя остави Диердри да говори, тъй като знаеше, че има много неща да ѝ казва, както и беше. Нямаше никакъв намек за проблеми и Александра търсеше да открие нещо зад думите ѝ. Те бяха просто поток от информация за приятелките на Диердри, за приятни мигове и училищните ѝ занимания.

Една от приятелките, които Диердри спомена на няколко пъти, се казваше Алис Монтаг, чиято майка беше Елизабет, по баща Макартър. Александра каза на момичето, че Елизабет и е приятелка от дълги години, но дъщеря ѝ знаеше вече всичко.

— Да, Алис ми е казвала, че майка ѝ често говори за теб — рече тя. — Освен това, баща ѝ има бизнес връзки с Мортън.

— Доколкото разбирам, той не посещава клубовете.

— Мортън ли? — възкликна Диердри през смях. — Не, ако Мортън приеме покана за вечеря, той ще занесе един от неговите мухлясали стари регистри, за да ги изучава, докато яде супата. Бизнесът е единственият му интерес, мамо.

Диердри продължаваше да говори и в крайна сметка стигна до темата за Клара Тейвиш.

— Сигурна съм, че леля Марта ти е разказала за срещата ми с жената — добави тя, с леко оправдателен тон. — Не съм я виждала втори път. Но ако я срещна, няма да разговарям с нея, разбира се.

— Защо не? Това би било изключително грубо от твоя страна, Диердри.

От изненада дъщеря ѝ за миг онемя.

— Искаш да кажеш, че одобряваш? — попита тя превъзможвайки смущението си.

— Нямам нищо против да разговарям с нея, което не означава, че трябва да станете приятелки. Колкото и абсурдно да изглежда, понякога човек трябва да се съобразява с репутацията си. Но познанството ти с една бедна жена, която е на ръба на пропастта и се опитва да осигури децата си, навярно ще те накара да бъдеш по-внимателна към клопките на живота. — Александра се засмя, клатейки глава: — Мисля обаче, че можеше да измислиш някоя по обикновена личност от лейди Диердри Аугуста Джулиана Хановър, внучка на Джордж Трети.

Диердри се усмихна, като замислено изучаваше лицето на майка си, след това се облегна на нея и я целуна.

— Някак си преди не си давах сметка колко си чудесна мамо. Ти си една много, много чудесна жена.

— Не, Диердри, аз съм само едно от Божиите създания, с всичките несъвършенства, наследявани от човека. Сега трябва да отивам да видя брат ти, но ние ще говорим още много с тебе, докато съм тук. Освен това, ще уредя да вечеряме няколко пъти заедно с всичките ти братовчедки.

— Може би ще е по-добре, ако ние двете вечеряме заедно, мамо. Мелиса и сестрите ѝ не са така сърдечни, както преди, защото се чувстват обидени от Мортън. Смятат, че той е могъл да направи много повече за вуйчо Крейтън.

— Така ли? — мислеше на глас Александра. — Да, трябваше да предвидя това. Добре, аз ще се погрижа за това, но най-важното е, че двете ще прекараме колкото е възможно повече време заедно, докато съм тук. Трябва да тръгвам сега и да посетя брат ти този следобед, но утре пак ще дойда при теб.

— Ще можеш ли да дойдеш на вечерята с чай в училище поне веднъж? — попита нетърпеливо Диердри. — Моля те да го направиш, защото искам всичките ми приятелки да се запознаят с теб. Винаги съм се гордеела с теб, но искам те самите да видят, колко прекрасна си в действителност, мамо.

Дъщеря ѝ бе от изключителна важност за нея и забележката ѝ накара Александра да засияе от удоволствие. Като прегръщаше и целуваше момичето, тя я уверяваше, че ще дойде да гостува на нея и приятелките ѝ. След това те отидоха до входа заедно, взеха си довиждане и Александра си тръгна.

Докато караше двуколката към хотела — Сидней Армс — Александра си даде сметка, че през годините, откакто за последен път бе видяла Сидней, градът се беше разраснал неимоверно, както по размери, така и с удобства, които да отговарят на статута му на оживена колониална столица. В края на Хайстрийт, на съвсем кратко разстояние от училището, се намираще хотелът, който беше изграден по модел на Гранд хотел в Лондон. Стаята на Александра беше просторна, луксозно мебелирана и гледаше към градините отзад,

докато овцевъдите и помощниците бяха отседнали в една странноприемница няколко улици по-нататък.

Александра нетърпеливо влезе в хотела, тъй като сутринта беше изпратила единия от помощниците да занесе молба за среща със семейство Бакстър, заедно с писмата на Катрин до родителите ѝ. На рецепцията тя намери покана от Обърта Бакстър да ги посети, когато ѝ е удобно. Без да бърза, Александра обядва в тихата и елегантна трапезария, след това отиде при Мортън.

Полудървената сграда в търговския център, където преди години тя идваше от време на време при брат си, докато той работеше, беше непроменена и извика приятни спомени. Вътре помощниците все още работеха над канцеларските регистри и писма, застанали на високите писалища точно както преди. Но вместо Крейтън, мъжът, който разговаряше с главния чиновник, беше нейният син.

Мортън беше среден на ръст и скъпият, безупречно ушит костюм, в който беше облечен, отвличаше погледа от коремчето му, което вече беше оформил от прекалено малко физическа активност. Лицето му беше възпълничко и мрачно, а русата му коса и остриите му проницателни бледосини очи бяха най-привлекателните му черти. Но за Александра той бе толкова мил и не по-малко забележителен от неговия висок и красив брат.

Мортън се обърна към нея, като учудването върху лицето му премина в усмивка, която стопли сърцето ѝ от радост.

Силната ѝ любов към него я изпълваше докрай, и тя изпитваше желание да го прегърне, но той не обичаше показността, особено когато присъстваха други. Тя се сдържа само да го целуне по бузата за поздрав и Мортън направи същото.

След като я представи на чиновниците си, той я отведе в стаята си.

— Колко неочаквано — коментира той. — Какво те носи в Сидней?

Александра му каза някои от причините за пътуването ѝ усещайки промяна в настроението му. Изненадата и удоволствието да я види отстъпиха на така обичайното за него поведение на отбрана.

— Най-вече съм тук — каза тя накрая, — тъй като отдавна не съм виждала теб и Диердри.

Щом я настани на стола до писалището, Александра видя в очите му студенината, която познаваше толкова добре и от която се страхуваше така много.

— И без съмнение искаш да ме осъдиш заради Клара Тейвиш — предположи той, като седна на стола си.

— Да те осъждам? Това е много силен израз, Мортън!

— Може би, но отговаря на голяма част от разговорите, които сме водили с теб през годините. Когато бях момче, ти непрекъснато ме цензурираше.

— Смятам и този израз за прекалено силен, но нека оставим това. Ако желаеш, помисли за момент каква е била моята цел. Искях да ти помогна да се научиш да контролираш буйния си нрав, да ти помогна да откриеш какво искаш от живота и най-накрая — да насочиш енергията си към постигането на това. Мисля, че успях.

Мортън погледна встрани, дълго мисли, сетне кимна бавно с глава.

— Да, така е — призна той. — Предполагам, че никога преди не съм си давал сметка, но и ти никога не си ми казвала, нали? Ако беше ми обяснила всичко това, майко, щеше да бъде по-лесно и за двамата ни.

— Не мисля, че щеше да е така, Мортън. Ти си човек на логиката, но като момче често се държеше неразумно. Може би греша, но аз съм само обикновено човешко създание, а не всезнаещ мъдрец. Ако съм била жестока, искрено те моля да ми простиш. — Тя протегна ръка и улови неговата. — Винаги съм те обичала от цялата си душа и сърце и не е възможно да съм се отнасяла преднамерено жестоко с теб.

Студенината изчезна от очите му и той поклати отрицателно глава, като стисна ръката ѝ.

— Не, не си била жестока, майко, и аз също те обичам. И може и да не си мъдрец, но не познавам друг човек, който да е по-мъдър от теб.

Откровената размяна на мнения бе завършила в разбирателство, което Александра никога не бе успявала да постигне, докато той беше по-малък. Отношенията им изведнъж изглеждаха по-близки и това много я зарадва. Продължиха да разговарят и тя го попита как точно е станал провала на бизнеса на брат ѝ. Мортън обясни, като даваше примери за лош късмет и грешки в преценките, довели до фалита на Крейтън.

Темата премина към неговия бизнес и Мортън каза на Александра, че в последно време е назначил още помощници и възнамерява да се премести на неизползувания втори етаж на сградата, така че ще има кантора с достатъчно място за счетоводител и други чиновници. Добави, че негов юридически съветник е Джон Фицрой. Учудена и развеселена, Александра обясни, че преди години Джон се е опитвал да я ухажва и Мортън се засмя от сърце, отбелязвайки, че е щастлив, че той не му е баща.

— Наистина — съгласи се Александра, като се усмихна, след което смени темата. — Винаги съм изпитвала голямо удоволствие да слушам за успехите ти, Мортън, и съм очарована от това, как вървят работите ти. — Тя посочи скалата върху писалището, която той използваше като преспание: — Но по всичко личи, че не можеш да си позволиш по-хубава украса. Защо си сложил този камък?

Но когато той направи гримаса, тя добави бързо:

— Или може би предпочиташ да не обсъждаме това?

Мортън се поколеба за миг, сетне погледна към вратата.

— Не, ще ти кажа — отговори той тихо. — Този камък може да окаже въздействие върху цялото ми финансово положение, по начин, за който ти трябва да знаеш. Но трябва да те помоля за твоето абсолютно мълчание по въпроса. Не трябва да казваш на никого друго.

Озадачена и изпълнена с любопитство, Александра се съгласи. Тогава Мортън ѝ разказа с тих глас надълго и на широко, обяснявайки за златната руда, както и защо трябва да изчака, вместо да се възползва незабавно от шанса. Макар че бе учудена от златната находка, мислите на Александра бързо се насочиха в друга посока.

По-важно за нея в случая бе, че той ѝ се доверяваше, че най-сетне бе постигнала неговото доверие. Освен това, колкото и парадоксално да звучеше, тя нямаше никаква представа, как да използва това откритие, за да го убеди да разшири спектъра на живота си извън границите на маниакалното преследване на богатство.

— Това наистина е забележително — каза тя, когато той свърши. — Можеш да се учиш на търпение от котка, дебнеща пред миша дупка. Мортън, безсъмнено ще рискуваш твърде много, ако действаш незабавно.

— Прекалено много — съгласи се той мрачно. — Ако всичко това тръгне добре, възнамерявам да прехвърля част на вуйчо Крейтън. Освен това, аптекарят не знае откъде е взета рудата, така че само ти и аз знаем всички факти. Сигурен съм, че разбираш необходимостта от пълно мълчание по въпроса.

— Да, разбира се. Радвам се, че ми се доверяваш, и трябва да бъдеш сигурен, че ще оправдая доверието ти. Освен това, смятам, че е проява на щедрост от твоя страна да прехвърлиш дял на Крейтън. Когато започнеш да поръчваш съоръженията и другите неща, трябва да внимаваш много.

Промяната на темата на разговора бе внимателно избрана, докато Александра мислеше как да му помогне. Мортън отговори, че не е бил в състояние да измисли по какъв начин да поръча необходимите машини и съоръжение от Англия, без да предизвика и най-малката проява на любопитство относно това, което върши. Александра предложи, поръчката да бъде за фермата, след това би могло тайно да му бъдат прехвърлени нещата на негово име. Идеята му хареса много и той ентузиазирано прие предложението.

Те продължиха да разговарят още дълго през целия следобед. Александра изпитваше голямо удоволствие, атмосферата между нея и сина ѝ продължаваше да бъде сърдечна и хармонична. Но той си оставаше Мортън, който бе по-обидчив от останалите ѝ деца и засега тя избягваше да говори за неща, които можеха да предизвикат противоречия.

Мортън се радваше силно на посещението ѝ и не му се щеше тя да си тръгне, когато двамата се отправиха към вратата. Като му обеща, че ще се виждат още много пъти, докато е в града, Александра го прегърна и целуна. За първи път той я прегърна и целуна, без да се смуцава от чувствата си. След това тя се отправи с двуколката към къщата, която някога бе принадлежала на баща ѝ.

Докато колата си прокарваше път през множеството коли в късния следобед, Александра обмисляше още една причина, поради която искаше Мортън да заживее нормален живот. Тя отдавна си бе дала сметка, че когато Диердри завършеше училище, щеше да има нужда от някаква друга алтернатива, освен връщането ѝ към изолираността на овцевъдната ферма, като постоянно място за живеене. Едната възможност бе тя да остане в Сидней и да живее със

семейството на Крейтън, но самите събития бяха изключили този вариант. Мортън обаче лесно можеше да си позволи разкошно домакинство, където Диердри можеше да живее.

Когато стигна къщата, видя, че портата за колите беше затворена с верига и катинар. Щом слезе от двуколката, Александра забеляза, че по алеята се задава възрастен пазач, който забързано отключи и отвори портата, след като тя се представи. Той ѝ даде ключовете от къщата и подкара двуколката по алеята, а Александра тръгна по пътеката към входната врата на сградата.

Къщата миришеше на мухъл и подгъвът на роклята ѝ вдигаше прах от пода. На слабата светлина, която проникваше през покритите с капаци прозорци, под брезентовите покривала мебелите изглеждаха обемиста безформена маса. Стъпките ѝ отекваха като шепот в тихата къща, която в много отношения приличаше на гроб и Александра усети наоколо да витае присъствието на отишли си от земния свят нейни близки, които тя бе дошла да види, закъсняла с много десетилетия.

Като се качи на горния етаж, тя влезе в някогашната си спалня. Погледна в шкафа, където бе държала пистолета си, който можеше да промени изцяло посоката на живота ѝ, ако го беше взела през онзи ден, когато се бе отправила към Камдън парк. Притегляйки везните обаче, тя не съжаляваше, въпреки че Енос Хинтън бе разбил живота ѝ, във всяко друго отношение животът ѝ бе безгранично богат и възнаграждаващ, изпълнен с цел, радост и любов.

Александра отвори прозореца и махна брезента от стола. Седнала до прозореца, тя гледаше към градината и обмисляше как да продължи това, което трябваше да стори. Малко преди залез-слънце, когато затвори прозореца, за да си тръгне, тя вече беше решила. Първоначално тя възнамеряваше да остане в Сидней за кратко време и да се върне във фермата доста преди Катрин да роди, но сега тя бе разбрала, че трябва да остане по-дълго.

* * *

През следващите няколко дни тя се срещаше всеки ден с Мортън и разговаряше с него в най-лошия случай по няколко минути.

Разговорите им продължаваха да бъдат все така сърдечни и приятни, като по-голямата част от времето обсъждаха неговите търговски дела. Веднъж той отново спомена Клара Тейвиш в полушеговит тон, като очевидно искаше да разговарят за нея и след това да забравят темата, но Александра отклони разговора в друга посока.

Освен всекидневните си посещения при дъщеря си, един следобед Александра отиде в училището за вечерята с чай с Диердри и нейните приятелки. Този приятен случай отразяваше космополитната атмосфера в училището. Между приятелките на Диердри имаше момичета от Великобритания и Австралия, както и едно прекрасно англо-индийско момиче от Бомбай и френска девойка, чийто баща беше богат търговец от Папити, Таити.

Рано една вечер Александра посети семейство Бакстър, които я посрещнаха сърдечно и гостоприемно. Докато разговаряше с тях за Катрин, Александра изрази самата истина, когато им каза колко много се е обогатило нейното семейство от присъствието на младата жена сред тях. След като Александра си тръгна, като взе писмата, които бяха написали на Катрин, семейството остана щастливо и напълно доволно от това, че тяхната дъщеря си бе намерила добър дом.

Сред различните задачи Александра обсъди с печатаря скиците на Адолариъс и обяснителните бележки към тях и разгледа мостри от работата, извършена от подвързвача, който щеше да оформи албумите. Освен това, тя отиде да види племенницата си Мелиса, в чиято любезност се почувстваха студени нотки, но тя покани Александра да им гостува в неделя, когато сестрите ѝ и семействата им щяха да прекарат заедно.

Най-сетне, един следобед тя отиде да посети Клара Тейвиш. Клара пребледня, когато отвори вратата, тъй като разпозна Александра и се уплаши, да не би да предизвика скандал. Докато вървеше напред, като водеше Александра към дневната, Клара нервно коментираше колко неловка е ситуацията.

— Да, така е — съгласи се с нея Александра, докато седнаше. — Но с разум и добро желание ние трябва да преодолеем това.

Облекчена от сърдечния тон на Александра, Клара се усмихна леко.

— Моля ви, нека да обясня обстоятелствата, в които се намирам, мистрес Керък. Когато се запознах със сина ви, току-що бях овдовяла с

три деца. За малко да бъда изхвърлена от дома ми, без никакви пари или перспектива да намеря такива.

— Да, известно ми е. В градската градина вие сте се срещнали веднъж с дъщеря ми, която ви се е представила като лейди Диердри Аугуста Джулиана Хановър. Е, тя случайно е моята дъщеря, Диердри Керък.

— Ваша дъщеря? — зяпна развеселена Клара. — Да, сега виждам приликата, но бях сигурна, че е това, за което се представи, мистрес Керък. Това звучеше напълно правдоподобно, а освен това, бе и изключително очарователна.

— Диердри е очарователно момиче — съгласи се Александра. — Но единствено способността ѝ да бъде убедителна надминава нейното въображение. Във всеки случай тя ми разказа за обстоятелствата около вас, които тя научила от една нейна съученичка.

Клара въздъхна дълбоко и кимна с разбиране:

— Да, няма нищо тайно в живота ми, мистрес Керък.

— Наистина децата ви са облечени и нахранени, но връзката ви с Мортън ще се окаже голяма пречка, щом пораснат.

Клара веднага се съгласи, но изтъкна, че няма друга възможност. Докато разговорът течеше, Александра оцени високо личността на Клара. Тя реши, че може да ѝ се довери да не казва нищо на Мортън за срещата им. След това обясни, че възнамерява да го убеди да сложи край на връзката си с нея.

— Дойдох да разговарям с вас — продължи Александра, — така че да не възприемете погрешно намеренията ми и да мислите, че не зачитам нуждите ви. Ако Мортън се съгласи да направи това, което ще го помоля, аз ще се погрижа да уреди изплащането на сума, която да бъде достатъчна, за да осигури на вас и децата ви прилично благосъстояние.

Развълнувана, Клара се усмихна щастливо, възкликвайки, че в такъв случай всичките ѝ проблеми ще бъдат решени. Александра я предупреди да не казва нищо на Мортън и Клара въодушевено се съгласи да запази пълно мълчание по въпроса. След като бе постигнала целта си, Александра поговори още малко с жената, след което си тръгна.

Подготвена да разговаря с Мортън за Клара, Александра обаче знаеше, че ще бъде по-добре, ако той подхване темата, както бе

направил преди. Когато го видя същия този ден, той не каза нищо по въпроса, нито на следващия ден. Докато чакаше той да засегне темата, Александра продължи да посещава Диердри всеки ден и да се занимава с другите си делови задачи.

При разговорите си с търговеца, който продаваше вълната от фермата, с посредника, който всяка пролет доставяше товарите с провизиите, както и с началника на компанията, която превозваше вълната и провизиите, Александра откри начини да бъдат избягвани малките проблеми, които възникваха от време на време. Написа и изпрати писмо до сър Джефри Бодънхем в Лондон, в което го информираше, че албумът с офортите, направени от скиците, скоро ще излезе от печат, както и за най-пресните новини, свързани със семейството и Австралия като цяло.

Докато разглеждаше кориците на албума в кантората на печатаря, последният ѝ направи интересно предложение. Каза, че в Англия има готов пазар за една книга за Пустошта и той е готов да раздели разноските по публикуването, ако тя се наеме да напише такава книга. Тъй като работата по обяснителните бележки към албума ѝ бе доставила истинско удоволствие, Александра отговори, че е заинтригувана от идеята и ще размисли върху нея.

Следващия път, когато разговаря с Мортън, тя му каза за офертата на печатаря. Той я окуражи да приеме предложението, като добави, че той ще си поръча значително количество екземпляри от книгата. Най-накрая той отново спомена Клара Тейвиш и изказа убеждение, че Александра не одобрява положението.

— Ти си възрастен човек, скъпи — изтъкна Александра. — Това, което правиш, не изисква моето одобрение. Въпреки това ще кажа, че ти се възползваш нечестно от финансовите затруднения на бедната жена, което не е достойно от твоя страна.

— Никога не съм гледал на нещата от тази гледна точка, майко.

— А трябва, тъй като други го правят. Предполагам, че възнамеряваш в крайна сметка да се ожениш за пари или пост, или може би ще предпочетеш и двете.

— Да, имаш ли нещо против?

— Бих предпочела да се ожениш по любов, но това няма връзка с въпроса. Ролята ми е да ти помогна всячески да постигнеш твоите цели, а не да вземам решения вместо теб. В този смисъл, бих те

посъветвала, че жена, която може да ти донесе пари, пост или двете, ще е от семейство, което няма да погледне с добро око на връзката ти с мистрес Тейвиш.

Свъсил вежди, Мортън се замисли, сетне кимна с глава и знак на съгласие.

— Да, това е така — рече той. — Трябва да помисля по този въпрос.

Тонът му говореше, че няма никакво намерение в скоро време да променя нещата, но Александра беше уверена, че е казала достатъчно за момента. Като запази по-силните си аргументи за следващия път, тя заговори за лошото състояние на отношенията между Мортън и братовчедките му. Изтъкна, че семейството на бъдещата му съпруга ще съди на основата на тези връзки за това, доколко той би се разбирал с тях.

— Какво ме съветваш да направя, майко? — попита той. — Докато те продължават да се отнасят с мен като с непознат, и аз ще правя същото.

— Разбира се, скъпи — увери го тя, потупвайки го по ръката. — Що се отнася до мен, те могат да си се сърдят докогато си искат. Единственото ми безпокойство е въздействието, което това може да окаже върху теб, а най-вероятно е да има такова, нали. Поради това ми се ще да позагледа нещата, ако нямаш нищо против.

— Нямам нищо против тях — отвърна той неохотно. — Но не възнамерявам да им правя официални предложения.

— Не мисля, че е необходимо, Мортън. Но ако те решат да бъдат сърдечни, ти можеш да бъдеш великодушен към бизнеса на съпрузите на Мелиса и Аманда като търговци в града. Ако братовчедките ти искат да бъдат в добри отношения с теб, няма да ти бъде кой знае колко трудно да насочиш някоя печеливша сделка към Джилбърт и Харисън, не е ли така?

Мортън се съгласи неохотно и Александра изпита дълбоко облекчение, тъй като още един ход от плановете ѝ попадна точно в целта. Тя бе уверена, че може да убеди Мелиса и сестрите ѝ да променят отношението си. След това, ако успееше да накара Мортън да създаде семейство — той щеше да има около себе си роднини, както и четири жени, които да се грижат за светските му прояви. След като бе постигнала повече от достатъчно за един ден, Александра незабавно

премина към по-леки теми, оставяйки Мортън във весело настроение, когато разговорът им свърши.

Неделя следобед Александра се отправи към дома на Мелиса и както бе очаквала, се натъкна на гостите. Всичките четири сестри бяха там, както и съпрузите на две от сестрите и децата. В атмосферата на наложена любезност, обстановката беше неприятна, дневната пренаселена и шумна, като никой от възрастните не правеше усилия да контролира децата.

Разговорът беше изпълнен с намеци за Мортън, както и за парите като цяло. Слабият чай беше единствената почерпка, като Мелиса се извини и каза, че не може да си позволи нищо друго. Тя също се извини за шума, който децата вдигаха, като отбеляза, че доходите на семейството ѝ не позволяват да наеме гувернантка или прислужница. Докато намеците продължаваха, Александра се сдържаше, като чакаше удобен случай.

Той се появи, когато Леона, най-прямата от сестрите изкоментира малката сума, която Мортън бе платил за къщата на баща им.

— Колко трябваше да плати, Леона — попита кротко Александра.

— Е, във всеки случай повече, отколкото плати — отговори Леона възмутено, — като се има предвид, че татко го въведе в професията. Ако имах пари за зестра, отдавна да съм се омъжила за човек по мой избор.

— Сделката беше продажба на къщата, а не осигуряването на твоята зестра, а освен това, Крейтън изобщо не е показал нищо на Мортън. От самото начало Мортън пое по свой собствен път, по един по-агресивен начин, какъвто Крейтън изобщо не е използвал.

— Агресивен ли? — повтори Леона, повдигайки вежди. — От това, което чувам, мисля, че „безжалостен“ ще е по-точната дума.

— Леона — започна Александра с тих, леден глас — Ще изтърпя твоята наглост, но няма да слушам как злословиш за сина ми.

Изненадана от тона на Александра и от ледения ѝ поглед, младата жена се изчерви от смущение.

— Моля да ме извиниш, лельо Александра — каза тя. — Не исках да очерням Мортън, а и съвсем естествено е да го защитиш. Но

по всичко личи, че той можеше да направи повече, за да помогне на татко.

Когато другите се съгласиха с нея, Александра ги прекъсна, като им каза безцеремонно, че случилото се е било неизбежно.

— По-голямата част от доходите на Крейтън бяха от инвестиции в товарни кораби — отбеляза тя, — но тази дейност сега е премахната от морската застрахователна компания, учредена в града. Крейтън щеше да откаже на Мортън, ако той просто му беше предложил пари, а това щеше да е единственото разрешение. А както вие добре знаете, Крейтън далеч не е единственият фалирал тук.

Настъпи неловко мълчание, нарушавано единствено от вдигания от децата шум. След това Мелиса се обади:

— Ние обичаме баща си и според мен нашето схващане за случилото се е напълно естествено, лельо Александра.

— Никоя от вас не обича баща си повече, отколкото аз обичам брат си, а вашето схващане за нещата е неразбираемо за мен. Казвате, че се намирате в нужда, а съвсем преднамерено обиждате богат ваш близък роднина. И ако фирмата „Хамънд & Керък“ някога възкръсне, вие ще бъдете наследници на баща ви, не е ли така.

Александра се обърна към двамата мъже:

— Вашето поведение е най-нелогично от всичко, защото вие трябва да си дадете сметка, че Мортън е в състояние да ви помогне в бизнеса.

Мъжете размениха учудени погледи, след което Стивън призна, че е направил грешка, като не е изразил привързаността и уважението си към Мортън. Харисън каза, че изпитва същите чувства и отношението на четирите сестри рязко се промени. Атмосферата в дневната се успокои, когато Дора изведе децата да играят навън, а двамата мъже излязоха забързано до най-близката кръчма, като се върнаха след няколко минути с бутилка шери.

На чашка шери атмосферата стана приятна, а разговорът — сърдечен и задушевен. Сестрите заразпитваха за родителите си, след това със същия интерес и за семейство Керък. Александра си тръгна след час, като всички въодушевено настояваха да ги посети отново, когато на нея ѝ е удобно.

Посещението на Александра имаше непосредствено въздействие. На следващата сутрин Стивън и Харисън се появиха в кантората да

засвидетелстват уважението си към Мортън. Освен това, когато тръгваше за кафенетата, той срещна Леона и Дора и двете се държаха много приятелски с него. Когато по-късно през деня двамата с Александра разговаряха, той ѝ разказа за това, добавяйки, че е уредил сделки за двамата мъже, които с течение на времето ще се окажат много изгодни.

На другия ден Мортън отново повдигна въпроса за Клара Тейвиш. Александра беше започнала да идва в кантората му в ранните вечерни часове, когато там оставаше само един от помощниците, и те можеха да говорят, без да бъдат прекъсвани. Стаите в кантората бяха тихи, а летният здрач преминаваше в мрак, когато Мортън ѝ каза, че е решил да сложи край на връзката си с Клара.

Щом свърши, Александра отбеляза, че е негово задължение да осигури Клара и децата ѝ, след като ги остави. Той се замисли, след което се съгласи и заяви, че ще им предостави необходимата сума. Държането му говореше, че той има предвид далечното бъдеще, и Александра му заяви, че трябва да го стори в най-близко време, след което да разшири интересите си извън бизнеса си така, че да има приятели и дължимото уважение. Мортън отговори, че вече е уважаван из целия град, има приятели, които се отклоняват от пътя си, за да говорят с него на улицата.

— Това са делови познанства, а не приятели — обясняваше Александра. — А някои от тях се страхуват от теб, тъй като държиш ипотеките върху тяхна собственост, а това далеч не е уважение, Мортън. — Тя вдигна ръка, когато той понечи да говори: — Не, моля те, изслушай ме. Според мен ти се отклони от пътя към това, което в действителност искаш, и сега единственото, което правиш, е да трупаш пари. Когато живееш тук, Фаръл Ибетс не беше много по-стар, отколкото си ти сега. Мисля, че си тръгнал по същия път.

— Не, не — противопостави се Мортън, — та той дори не е женен, мамо. Както говорихме с теб, аз искам да имам съпруга и семейство.

— Ибетс имаше същите намерения. Той не можа да намери съпруга и семейство в регистрите, и ти няма да ги откриеш там. Ти си преуспял много в бизнеса, но ти липсва успеха като човек, който е уважаван и тачен. За тази цел ти трябва да бъдеш канен на всички

социални събирания, да подпомагаш благотворителни дейности и да бъдеш изключително щедър към роднините и приятелите си.

— Но защо трябва да правя това, мамо? Мога да си намеря жена от добро семейство, без да обръщам наопаки целия си живот.

— Ако искаш тя да бъде от много добро семейство, с положение, ти трябва да се промениш, Мортън. И когато веднъж усетиш истинското уважение от страна на тези около теб, резултатът ще си е заслужавал труда. — Като се наклони по-близо към него, тя извади последния си, най-силен аргумент. — Освен това, ти трябва да си създадеш репутация, която е необходимо условие за почит, запазена за неколцина.

— Какво искаш да кажеш, мамо?

— Споменах за теб пред сър Джефри Бодънхем. Той е високопоставен държавен служител, с когото установих приятелски отношения чрез кореспонденция.

— Да, името ми е познато.

— Когато си готов да започнеш с това — продължи Александра, сочейки с пръст към камъка на писалището, — първо, изпрати твоя аптекар да открие какво е количеството. Ако става въпрос за големи залежи, замини за Лондон да се срещнеш със сър Джефри. Нека той да извлече политически дивиденди, като обяви откриването на злато, след което ще стане твой спонсор. Златото ще ти донесе несметни богатства, но в същото време ти ще извършиш огромна услуга на кралството, тъй като ще осигуриш пари за държавата. Такава услуга се възнаграждава с големи почести, Мортън. — Като улови ръката му, тя завърши с тих, настойчив глас:

— Имам предвид да получиш титлата найт^[1].

Той остана безмълвен за известно време, слисан от казаното от нея, след това проговори тихо:

— Възможно ли е, мамо?

— Мисля дори, че е вероятно — отговори тя и се изправи на крака. Целуна го, след това тръгна към вратата. — Помисли си за това, Мортън.

Тя излезе и потегли към хотела. След вечеря в трапезарията, Александра се качи в стаята си. Докато се приготвяше да си легне, тя си мислеше със задоволство, че е сторила най-доброто за Мортън и само може да чака плодовете.

На следващата сутрин, когато понечи да се облече, на вратата се почука. Завързвайки колана на нощницата си, Александра отговори. В коридора стоеше Мортън, който беше спал малко, ако изобщо си беше лягал. Със зачервени очи и набръчкано от умора лице той ѝ заяви, че е решил да действа съгласно съветите ѝ.

Изпълнена с облекчение, а също и с толкова радост, Александра му каза, че братовчедките му ще преместят неговите вещи в къщата на Хамъндови и ще ги подредят. Размениха си целувки, след което той си тръгна. Александра се облече и когато прислужницата донесе подноса със закуската, тя помоли жената да предаде на управителя на хотела да изпрати човек да докара от конюшната една двуколка.

На път към къщата на Мелиса Александра спря в странноприемницата, където бяха отседнали работниците от фермата, и изпрати един от помощниците до къщата на Елизабет Монтаг с молба да бъде приета.

Когато пристигна у Мелиса, тя и Дора я посрещнаха с възторжени поздрави. Щом им каза за намеренията на Мортън, Дора излезе да вземе другите две сестри, а Мелиса направи чай. Когато всички се събраха, Александра им каза какво трябва да бъде направено. Сестрите познаваха домашни прислужници, които търсеха работа, и Мелиса пое грижата, заявявайки, че тази вечер къщата ще е готова.

Уверена, че домакинството на Мортън беше в напълно сигурни ръце, Александра си тръгна.

В хотела тя намери отговора, който Елизабет веднага беше предала на момчето да донесе. Вместо покана тя бе написала изпълнена с хумор заповед Александра незабавно да се яви. Доволна и развеселена, тя се качи в двуколката.

Тъкмо икономът понечи да отвори по-широко вратата на огромната, луксозна тухлена къща, за да влезе Александра, и Елизабет прелетя край него с протегнати напред ръце. Тя беше все така стройна и с приятна външност, каквато Александра я помнеше, със същата слънчева и радостна усмивка и докато се прегръщаха и целуваха, и двете се смееха щастливо.

В просторния скъпо мебелиран салон Александра и Елизабет седнаха на дивана да разговарят, а прислужницата донесе чай и бисквити. Старото поколение бе сменено от ново и Елизабет бе една от

сравнително малкото хора, които лесно си спомняха за отвличането на Александра преди четвърт век. Тя спомена за него, както и за тревогата и страха, които бе изпитвала до момента, в който бе разбрала, че Александра е добре. След това тя мина към други теми на разговор.

Тъй като имаха много неща да си споделят, те прекараха цял час, като си разказваха за основните събития в живота им през последните години. След това Александра насочи разговора към децата си в частност към Мортън. Елизабет й каза, че го е виждала само веднъж, когато тя и съпругът й случайно го срещнали на улицата.

— Сигурна съм, че знаеш — продължи Елизабет, — че той и Хауърд са съдружници в няколко бизнес операции. Хауърд го кани вече няколко пъти на вечеря, но той не е приел досега нито една покана. За мен ще бъде удоволствие да го покана на някои по-официални случаи, но... — Гласът й постепенно се загуби и тя вдигна рамене, сякаш се извиняваше. — Нали знаеш, за онази негова доста злочеста любовна връзка, Александра.

— Това е така — отговори Александра, като се усмихна мило. — Но да се чуди човек на стандартите ни. Ако една жена общува с градинаря си или съпругът й си има любовница в крилото на прислужниците, те будят възхищение заради тяхната дързост, стига да не я правят обществено достояние. Но ако един мъж и една жена живеят заедно открито и честно, те биват презирани.

Елизабет сви устни в пристъп на моментно раздражение, след това се засмя.

— Александра, съвсем бях забравила, че когато се усмихваш най-сладко, можеш да оголиш зъбите си, готова да хапеш. Възхищавам се от лоялността ти към твоя син, но какво искаш от мен да направя? Да се превърна в парий?

— Първо — отговори Александра, като улови ръката на приятелката си, — ще моля да ме извиниш за избухването ми. Второ, искам да чуеш някои новини за Мортън. Той ще живее отсега нататък сам в къщата на баща ми, а аз успях да го накарам да започне да приема покани.

Елизабет поклати отрицателно глава, като се смееше.

— Не трябва да се извиняваш, тъй като аз наистина изпитах удоволствие от огнената искра в теб. Радвам се да чуя тези неща за Мортън. В неделя следобед даваме прием в градината в чест на новия

военен прокурор и на него ще присъстват губернаторът и много други. Ще бъда изключително щастлива да включа теб и Мортън в списъка на гостите.

Александра прие поканата и изказа дълбоката си благодарност. След като щеше да бъде гост на прием, чийто домакини щяха да бъдат семейство Монтаг, тя знаеше, че Мортън ще трябва да избира от поканите, които щяха да заваят. Тя поговори с приятелката си още известно време, след това завърши посещенията. Елизабет излезе да я изпрати до двуколката. Докато се прегръщаха и целуваха, те си обещаха да поддържат контакти с писма.

Александра подкара двуколката към хотела и след като обядва, отиде до странноприемницата и разговаря с Руъл. Даде му пари да закупи продукти и му каза да направи необходимата подготовка за заминаване на разсъмване следващия понеделник.

След това приключи работите си в града, запълвайки времето до края на учебните часове, когато можеше да посети Диердри. Въпреки че всичко наоколо беше същото, както преди, вътрешно тя изпитваше промяна, дълбока и различна, както е при смяна на годишните времена. След като изпълни задълженията си тук, тя трябваше да се върне в Тибубура и да се изправи пред опасността, пред неразрешимия проблем, дали отвратителното позорно петно на Енос Хинтън щеше да стигне до следващото поколение на нейното семейство.

По-късно, по време на разговора ѝ с Диердри, Александра се опита да намери начин да предупреди дъщеря си срещу нещастия от рода на това, чието трайно страшно въздействие тя продължаваше да изпитва. Принудена да използва най-общии термини, тъй като момичето с острия си ум можеше да отгатне страшната тайна от някои подробности, Александра само успя да я обърка.

— Какво искаш да кажеш, мамо? — попита тя.

— Искам да кажа, че винаги трябва да внимаваш — отговори Александра, продължавайки да търси думи. — Винаги преценявай добре ситуации, при които можеш да бъдеш в опасност.

— Да, мамо, аз правя точно това — отговори Диердри объркана.

Александра се поколеба, като силно желаше да открие начин, чрез който да предпази прекрасната си дъщеря срещу всички нещастия, да я въоръжи срещу всякакви опасности. Тя обаче знаеше, че е безнадеждно. Беше невъзможно да се предвиди какво Диердри

щеше да срещне по време на мъчителното изкачване нагоре по стъпалата на живота и единствено съдбата можеше да определи дали тя щеше да се препъне. Като се усмихна; Александра улови Диердри за ръката и я задържа, докато разговаряше с нея за училището.

[1] Найт — титла, по-ниска от тази на баронет. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването на запад, което започна седмици по-късно, отколкото Александра първоначално бе възнамерявала, бе изпълнено с протакания, които започнаха още от самото начало. През първия ден те едва стигнаха до Парамата и на единия от конете му падна подковата. Единственият ковач в селото беше отишъл да търси изгубил се кон и се върна чак късно следобеда. Но след като конят бе подкован, вече бе станало прекалено късно, за да се продължава по-нататък.

На следващия ден конете се движеха с мъка под горещото слънце, като теглеха фургоните нагоре по стръмния източен склон на Сините планини. След като пресякоха билото, конете се завлячиха бавно пред фургоните, а от спирачките се вдигаше пушек, който премина в пара. Двама от чираците хвърлиха кофи вода върху кожените накованници, за да ги охладят. Но когато момчетата не успяха с водата за първия фургон, той се спусна по стръмното нанадолнище, като кожата се запали от силното търкане.

Кожата бързо изгаряше и стоманената рамка на спирачките скърцаше срещу повърхността на колелото, докато фургонът набираше скорост. Конете зацвилиха побеснели от ужас, когато фургонът се обърна и ги заблъска пред себе си. Руъл завъртя обратно коня си и запрепуска към фургона. Навеждайки се от седлото, той сграбчи от пътя един дебел клон, след това го хвърли в предното колело на фургона.

Щом клонът приклеци бързо движещото се колело, дървените спици се разцепиха с трясък. Колелото се сгромоляса и предната част на фургона се удари върху оста. Конете рязко спряха и се препънаха, а тежката кола се подхлъзна сред облаци от прах, като спря само на няколко инча от края на пътя, който гледаше към една пропаст.

Момчето, което караше фургона, погледна надолу към бездната и очите му се разшириха, а лицето му стана бяло като платно.

Другият фургон и резервните коне спряха, а Руъл слезе от коня и се запъти разгневен към чираците, които бяха охлаждали спирачките.

— Не се приближавайте до мен! — крещеше яростно той. — Ако само се приближите, ще ви извия гръкляните.

Чираците бързо се свиха зад фургона, когато той се обърна към този, който беше на седалката.

— Казвал съм ти, че когато фургонът ти излезе от контрол на хълм, трябва да го караш в края на пътя. Ако искаш да се пребиеш, твоя си работа, но този фургон и тези коне са ценни. Сега слез, и ела да ми помогнеш за тези коне!

Все още изплашена до смърт от премеждието, Александра последва Юли, когато той се върна обратно и слезе от коня, за да помогне да откачат впряга. Тя дръпна юздите близо до колата, докато чираците поведоха конете настрана, а Руъл коленичи да види в какво състояние беше оста. Изправи се, като клатеше мрачно глава и каза на Александра, че оста е повредена.

— Нищо не може да се направи с това, което току-що стана — каза тя. — Бързите ви действия предотвратиха една трагедия, Руъл.

— Но не и счупването на оста — отговори той иронично. — Резервните ни колела няма да ни свършат работа, мистрес Керък. Ще отидем в Батхърст и ще вземем стая за вас в странноприемницата, след това заедно с другите мъже ще докараме фургона.

— Познаваш ме твърде добре, за да си мислиш, че ще седя в странноприемница, докато ти и останалите работите тук през цялата нощ, Руъл. Нека да действаме както е необходимо, а аз ще почивам с всички останали.

Той кимна и каза на Юли да откачи и другия впряг коне. Няколко минути по-късно двата чифта коне бяха впрегнати в извадения от строя фургон и животните се напрегнаха и изтеглиха колата към другия край на пътя. След това, като оставиха Юли и единият от помощниците да наглеждат повредения фургон, Александра и останалите мъже се отправиха с другата кола към Батхърст, като чираците непрекъснато поддържаха спирачките му мокри.

В странноприемницата, в която бяха отседнали на идване, хазаинът им предложи да използват празния навес. Руъл и чираците разтовариха фургона там и го заключиха, след това Александра отиде заедно с тях в работилницата за коли.

Собственикът — беззъбо, весело старче, претършува коларските части, натрупани край работилничката му, и откри една счупена ос със

здрава главница. Той метна шипа на оста във фургона, след това се покачи в него и те потеглиха.

Щом стигнаха повредената кола, те започнаха тежката работа по прехвърлянето на товара от нея в другата кола. Сред него бяха провизиите и кухненските прибори и Александра запали огън, за да приготви вечеря. След като товарът беше прехвърлен, мъжете и чираците използваха дебели клони като лостове, за да повдигнат предната част на повредения фургон. Майсторът колар завърза осовия шип към счупената ос, след което намести резервното колело върху него.

След като свършиха работата, всички се събраха около огъня и Александра им сервира храната. Щом вечеряха и прибраха съдовете, тръгнаха бавно по пътя сред гъстия мрак, като чираците носеха фенери и наблюдаваха колелото. Спираха често, за да затягат въжетата и стигнаха до работилницата на коларя късно през нощта.

Задържаха се в Батхърст два дни, докато възрастният майстор старателно поставяше нова ос на фургона. Овцевъдите и чираците му помагаша, а в това време Александра съчиняваше подготвителни бележки за книгата си за Пустошта, която бе решила да напише. Беше ѝ трудно да се съсредоточи, тъй като знаеше, че времето, когато Катрин трябваше да роди, приближава неумолимо. Най-накрая, на третия ден на разсъмване, те потеглиха по пътя в западна посока.

През годините малки ферми с овце се бяха появили край пътя. За хората в тях огромните Тибубура и Уайамба далеч на запад бяха легендарни, а техните собственици — кралете на Пустошта. Както и по време на пътуването им на изток, и сега се беше разнесла мълвата, че Александра и групата ѝ щяха да минат. Късно всеки следобед някой собственик на ферма стоеше на пътя, за да им предложи вечеря и подслон за през нощта.

Пристигането им представляваше дълбока промяна в абсолютната самота и еднообразие на малките ферми, и винаги предизвикваше огромно вълнение. С непретенциозна официалност Александра биваше представяна на жените и семействата, а децата щастливо отстъпваха стаята си на нея. След продължителни обилни вечери тя сядаше на верандите и разговаряше със собствениците и съпругите им, докато в същото време овцевъдите, чираците и децата се събираха покрай светлината на фенерите, за да слушат.

Считана в тези ферми, като безспорен авторитет по цените на вълната, отглеждането на овцете и управлението на фермите, Александра отговаряше на въпроси и даваше съвети. Просящите и мошениците, които бяха посещавали кошарите, бяха описвали Тибубура и разказвали за случили се там неща, като техните описания и разкази бяха неизменно по-интересни и внушителни от самата действителност. От години Александра и съпругът ѝ бяха известни сред по-малките ферми, като свръхестествени герои и хората винаги оставаха учудени, когато откриваха, че тя е само младееща четиридесет и три годишна жена, без бръчки по лицето и коси, все още недокоснати от сивия цвят.

Александра обичаше тези посещения, но тяхното заминаване беше забавяно, докато чакаха да поправят я някоя част от сбруята, я счупената верига на ремъка, я охлация бандаж на колелото на фургона. Веднъж поели по пътя, скоростта им бе досадно бавна, тъй като конете се уморяваха бързо от жестоката януарска горещина, а и други неща предизвикваха забавяне. Една сутрин се натъкнаха на болен просяк мошеник и прекараха по-голямата част от деня да го закарат до една ферма, докато друг път денят бе загубен да помогнат в потушаването на пожара, подпалил тревата на едно от малките овцевъдни стопанства.

Логически погледнато, това беше поредица от несвързани помежду си събития, но на Александра ѝ се струваше, че имат някакво друго, по-важно значение. По време на нескончаемите часове, докато яздеше по пътя под палеците лъчи на слънцето и с размазания от треперещите от горещината въздушни пластове хоризонт пред нея, тя се сещаше за други моменти, когато планове и разписания бяха ставали безсмислени, тъй като се бяха сблъскали с непредвидими неща на всяка крачка. Тайнствена и безлична, Пустошта изглежда си имаше своите настроения, като определяше ритъма и хода на събитията. Понякога тази инерция помагаше, друг път пречеше, но съпротивата срещу нея беше безплодна и водеше единствено до пълен провал.

Най-сетне последното малко стопанство за овце остана зад гърба им и пътят беше единствената следа от човешка дейност в огромните пространства на дивата природа. В тази обстановка Александра още по-трудно възприемаше дребните нередности като просто съвпадение.

Безкрайната и сурова красота на пейзажа винаги щеше да убягва от разума ѝ, като оставаше за нея девствено и тайнствено място, което бе населено от непознати... Тя го обичаше, ала единствено аборигените, с тяхното странно и загадъчно познание за събитията, преодолели дистанцията на време и пространство, бяха напълно пригодени към него и представляваха част от вековната земя на Пустошта.

Една сутрин, веднага щом тръгнаха на път, на хоризонта се появиха гъсти облаци прах и групата забързано свърна от пътеката към една малка, скътана долина. Притъмня, а вятърът бързо премина във вихрушка, която насити въздуха с прах до задушаване, докато Александра и мъжете връзваха конете към фургоните. Когато успяха да се качат в едната от колите, другата вече се виждаше като неясна сянка между облаци прах.

Вятърът виеше около фургона и удряше по брезентовото покривало, а Александра и мъжете седяха, покрили с одеяла главите си, за да могат да дишат. По лицето ѝ се стичаше пот от задушаващата горещина под одеялото в очакване пясъчната буря да свърши. Часове по-късно, когато вятърът утихна, вече беше станало твърде късно, за да продължат, а и липсваше един кон.

Голяма част от следващия ден бе загубена в опитите им да открият коня. Руъл смяташе за загуба на време да го търсят, но независимо от неотложната нужда да стигне до фермата, Александра настояваше да направят още усилия, за да не загине бедното животно от жажда или да бъде убито от дивите кучета динго. По обяд, след като единият от чираците за малко да се изгуби, докато го търсеше, тя се предаде и те отново поеха надолу по пътеката.

Няколко дни след пясъчната буря пресякоха река Дарлинг. На запад от нея се разрази лятна гръмотевична буря, породена от непоносимата горещина. Тъмни, гъсти масивни облаци превърнаха деня в здрач, изливайки се от време на време в порой от дъжд или градушка. По-често обаче облаци бяха придружавани единствено от поредица светкавици, които подпалваха тревата, и от силния рев на вятъра, който разнасяше пожара.

Гръмотевичната буря предизвика още по-голямо забавяне и Александра, и работниците подслониха конете под дърветата в случай, че започнеше да се сипе натъртваща градушка. Нощем яркочервените контури от пламъците на горяща трева се виждаха понякога в

далечината и злокобната тежка миризма на пушек се носеше непрекъснато във въздуха. Тълпи кенгура, емота и други животни минаваха покрай тях и бягаха панически от пламъците, но нито един от пожарите не достигна до пътеката. И въпреки безбройните препятствия, най-сетне пътуването навлезе във финалната си фаза.

Денят, в който пресякоха Голите Планини в южния край на стопанството, Александра си спомни вцепеняващия, ужасно реалистичен кошмар, който бе сънувала и преживяла в „Кошарата на разбойника“ по време на пътуването си към Сидней, Практическата страна на нейния характер ѝ говореше, че да се правят асоциации между съня и кошарата е абсурдно, но емпиричната, насочена навътре страна на нейната природа, сочеше кошарата като директната причина за кошмара.

Тя отстъпи пред тази страна на характера си и каза на Руъл да не спират в кошарата за нощуване. Човекът пригоди скоростта на пътуването, разпределяйки по време спирането им за през нощите, така че да преминат през цялата територия на „Кошарата на разбойника“ денем. Прекосиха южната ѝ граница рано един ден, разполагайки с достатъчно време, за да успеят да стигнат в най-северната част на стопанството на залез-слънце.

За първи път през време на пътуването нещо уплаши резервните коне, като ги принуди да бягат напосоки, и мина цял час, докато чираците се опитваха да ги уловят. Няколко мили по-нагоре по пътеката фургонът, който се движеше пръв, затъна в калта, докато прекосяваха един билабонг. Трябваше да впрегнат двата чифта коне, за да изтеглят каруцата, което отне още близо час.

Когато стигнаха мястото, където бяха лагерували по време на предишното пътуване към Сидней, вече беше късен следобед. Беше потискащо горещо, въздухът не помръдваше под все още тъмните облаци, а в далечината се чуваше тътен от гръмотевици. Когато минаха покрай пепелта на предишния огън, Александра погледна надолу през долината към хълма, където бяха погребани бандитите. Точно в този момент отзад се чу трясък от разцепване и фургоните спряха.

Като проклинаше под носа си, Руъл се върна обратно заедно с Юли. Александра ги последва и видя, че лявото задно колело на първия фургон беше се огънало.

— Погледни тук! — изкрещя Руъл на момчето, което караше колата. — Докога ще ни създаваш неприятности?

— Вината не е у мен, мистър Блейк — оправдаваше се чиракът. — Ей онзи камък отскочи и счупи спиците. Откъде да знам, че ще стане така!? Не мога да заобикалям всеки камък, който ми се изпречи на пътя.

Двамата овцевъди слязоха от конете и започнаха да оглеждат колелото. Александра спря коня си близо до фургона и видя, че колата явно беше минала по края на голям плосък камък, който бе хвъркнал във въздуха с достатъчно сила, за да счупи спиците. Ставаше въпрос наистина за пълна случайност, подобно на многото други несгоди, които им се бяха случили по време на пътуването им на запад.

Руъл въздъхна, примирен със съдбата, и като се обърна към Александра, ѝ каза:

— Ще трябва да поставим резервното колело, мистрес Керък, което ще ни отнеме известно време. Ще прехвърлим провизиите от този фургон в другия, след което можете да тръгнете към следващата кошара, за да пригответе лагера за нощувката. Ние ще ви настигнем.

Овцевъдите и чираците изнемогваха от жестоката жега и на Александра не ѝ се искаше да ги кара сега да работят допълнително.

— Не се безпокой, Руъл — каза тя. — Ще лагеруваме тук тази нощ.

— Не, вие искахте да нощуваме на територията на следващата кошара и точно това ще направим — настояваше той. — Ще стане късно, докато ви настигнем, но ние можем да...

— Наистина няма никакво значение — прекъсна го тя и слезе от коня. — Това беше просто една моя прищявка, ще лагеруваме тук.

Мъжът само кимна и прие промяната в решението ѝ, но чираците изглеждаха облекчени, тъй като им бе спестена допълнителната работа. Докато мъжете и младежите се заеха да работят по фургона, Александра разседла и завърза коня си. Пусна го да пасе, след което седна на една скала и погледна към долината, в която стадо овце се движеше бавно на път към временната кошара на хълма.

Тя наблюдаваше овцете, като се стремеше да не поглежда към хълма, но усещаше остро съществуването му. Той се извисяваше като огромен паметник над гроба с тленните останки, които бяха омърсили тази земя, като призрака им се бе вгнездил дълбоко в живота ѝ.

Силната ѝ тъга отговаряше на пейзажа — адската горещина на деня, помрачен от навъсените тъмни облаци и злокобния тътен от гръмотевица някъде далеч.

Същият този следобед, когато резервното колело бе поставено на място, преместиха двата фургона встрани от пътя. Докато младежите и двамата по-възрастни мъже оправяха конете и приготвиха бивака, Александра извади нещата си от фургона и запали огън. Взела бе решение да не спи тази нощ, така че започна да приготвя храна за себе си, въпреки че нямаше апетит.

Към залез-слънце, когато стадото се намираше вече във временната кошара, Александра видя овчаря да язди нагоре по долината. Когато се приближи, тя видя, че това е Айзък Логън. Той спря коня до огъня и я поздрави със сваляне на шапката. Тя му отговори и го попита дали има новини от главната кошара.

— Тъхъ, точно преди два дни, мадам — каза той, — когато мистър Джонатън докара новите провизии. Жена му е добре и очаква да роди всеки момент. Мистър Керък и главния овцевъд са нагоре в кошарите Кубар и Куандонг, където е имало няколко пожара, но не големи. Нито една овца не е загубена.

— Имахте ли пожари тук?

— Не, мадам, но ми бяха повече от достатъчно проблемите с кучетата динго. Преди няколко седмици цяла една глутница дойде тук, а не мога да им открия леговището. Трябва да е някъде там, от другата страна на онова възвишение, отвъд хълма с кошарата, но това е всичко, което знам.

— Успяха ли да умъртвят някоя овца?

— Не, но създадоха доста работа на мен и чирака на няколко пъти, когато стадото се намираше извън оградата. Мистър Джонатън каза, че веднага щом се освободят хора от главната кошара, ще ги прати тук да ми помогнат да намерим леговището и да убием кучетата.

— Много добре. Щом стигна в главното стопанство, навярно Руъл и Юли ще могат да се върнат заедно с чираците и да ти помогнат.

Човекът кимна одобрително и се сбогува с нея. След това върза коня си и седна край другия огън за дълъг разговор, като извади нащърбено, почерняло от огъня канче от джоба на палтото си. Едното от момчетата го напълни с вода, за да му приготви чай, а той и двамата

овцевъди си приказваха, като Александра дочуваше откъслечни думи от време на време.

Добрата вест за Катрин повдигна настроението ѝ, а освен това, съобщението, че не е имало големи пожари успокои Александра. Нахрани се и постави остатъците в покрит съд, след което разгърна одеялото си и легна да си почине от задухата на деня, която бе започнала да намалява с настъпването на нощта.

Около другия огън младежите лежаха върху одеялата си, а мъжете разговаряха. Точно когато Айзък споменаваше нещо за кучетата динго, Юли се надигна и се наведе към огъня да вземе канчето си и светлината от пламъците огря неговите отчетливи черти на абориген. Съчетанието от думите и зърването на лицето на Юли извикаха дълбоко от съзнанието на Александра един спомен.

За съвсем кратък момент той само докосна съзнанието ѝ, сетне изчезна отново сред неясните глъбини на други спомени. Твърде слаб и отколешен, той по-скоро приличаше на неопределено усещане за нещо важно, отколкото свързан в едно цяло спомен. Тя се мъчеше да си го спомни, но не успя.

Общото впечатление за нещо важно обаче остана и тя се чудеше дали не е някакво моментно объркване на различни спомени. Не можа да измисли никаква очевидна връзка между това, че бе чула Айзък да казва нещо, и това, че бе видяла в същото време лицето на Юли. Възможността тези две неща да са свързани с нещо важно ѝ се струваше малко вероятна.

Тя продължи да мисли за това, тъй като много пъти преди бе извиквала в едно събития от миналото си, които нямаха връзка помежду си. След известно време Айзък си тръгна, Руъл и Юли заспаха. Оставаха много часове до зазоряване и Александра лежеше с отворени очи, вгледана в мрака на покритото с облаци нощно небе, като продължаваше да рови в паметта си.

Точно преди зазоряване тя се събуди, заобиколена от зловец мрак, като си даде сметка, че е заспала, въпреки твърдото решение да стои будна. Споменът, който се бе опитвала да отдели, бе напуснал глъбините на съзнанието ѝ, обладавайки изцяло мислите и чувствата ѝ.

Той не бе просто важен, той бе от първостепенно, жизнено значение. Бе блещукащият лъч на надеждата, който предлагаше начин за прогонване на мрачната сянка, която дебнеше живота ѝ и

заплашваше семейството ѝ от десетилетия. В същото време от гледна точка на практическата страна на нейната природа, посоката на мисълта, възбудена от спомена ѝ се струваше напълно абсурдна, прекалено безсмислена, за да заслужава размисъл.

В момента, в който предупредителните сигнали се надигаха вътре в нея, мъжете и младежите се размърдаха, сложиха на огъня да подгреят остатъка от вечерята за закуска и застыгаха багажа. Александра се насили да закуси, след което оседла коня си. Не след дълго те поеа по пътеката, пред тях бе още един задушен горещ ден.

Предната вечер, когато Айзък бе споменал кучетата динго и в същото време тя бе зърнала лицето на Юли, Александра се мъчеше да си спомни за един свой разговор около огъня преди години, когато бе говорила с едни аборигени за кучетата динго. Сега споменът изплува ярък в съзнанието ѝ и тя се сети, че това се бе случило през нощта срещу деня на нейната сватба, когато бе разговаряла с Майра Гарити.

С несъвършения си английски Майра бе търсила думи, за да предаде мисълта си, че кучетата динго прочистват земята. Пат я бе чул и според него тя бе искала да каже, че те са чистачи, които поглъщат вредните отпадъци, мършата, но съдържанието, което Майра бе искала да предаде, бе по-дълбоко от това. Тя бе искала да каже, че дивите кучета изяждат онова, което е зло, като го превръщат в добро.

От личен опит Александра знаеше, че аборигените притежават средства за възприемане и други способности, които изглеждаха необясними, но практическата страна на природата ѝ отхвърляше свръхестественото обяснение. Вместо това тя смяташе, че тези неща идват от народната мъдрост и расова памет, произтичащи от прекараните хилядолетия в Австралия, които ги бяха надарили с изострени сетива и по-тясна връзка със земята. Някои от техните вярвания, включително и това за кучетата динго, изглеждаха чисти суеверия.

Но тя искаше да вярва на това, което Майра ѝ бе казала. Поради религиозните си убеждения тя приемаше съществуването на влияния от по-високо място и за нея съдбата бе нещо, което съществуваше реално. Освен това, докато бе сама в Пустошта, тя бе изпитала моменти, в които бе почувствала жизнената сила на земята. С тайнствени качества, които се простираха отвъд физическите

характеристики на земята, някои неща в нея не се поддаваха на анализ от практическа гледна точка.

Като яздеше по пътеката покрай овцевъдите, Александра се опитваше да помири противоречивите си мисли. Като по чудо нямаше забавяния и конете усетили, че са близо до дома, се движеха с темпо, което щеше да позволи да стигнат територията на главното стопанство до залез-слънце. Руъл и Юли обсъждаха облачното небе, което предвещаваше гръмотевични бури. До края на деня обаче не се появи никаква буря, а Александра все още се колебаеше.

Когато потеглиха на следващия ден, земите на главната кошара бяха на няколко мили пред тях, Александра все още беше обхваната от вълнение и смут. Най-накрая тя разреши конфликта в себе си. Никога не приемаше пасивно нещастията и винаги бе готова да се изправи срещу съдбата, като предпочиташе да направи нещо, а не да стои със скръстени ръце. Взела решение, тя се замисли как да осъществи това, за което бе говорила Майра. Когато земите на главното стопанство се изпречиха пред тях, тя вече бе решила всички подробности, знаейки с точност какво да направи. Чираците нададоха радостни викове, а Руъл и Юли коментираха помежду си доволни. Дългото пътуване бе свършило.

Като прекъсна забележките им, Александра каза на Руъл какво искаше от него и от останалите мъже. Дори и да бяха разочаровани, те скриха настроението си напълно, тъй като и двамата винаги бяха готови да изпълняват заповедите енергично и всеотдайно.

— В такъв случай не трябва ли да тръгнем веднага, мистрес Керък? — попита Руъл.

— Да, веднага щом вземем нови коне и се приготвим. Нека да вземем фургона с провизиите. Ако имаме нужда от повече храна за три или четири дни, вземете я от склада. Освен това, ще ни трябва един от големите котли, в които топим овнешката лой, както и няколко кирки и лопати. Оставете фургона, в който е моят багаж, и кажете на Кунманара да го разтовари и прибере.

— Много добре. Какво ще правим, мистрес Керък?

— Ще ви кажа, когато стигнем там.

Руъл кимна с глава, сетне се обърна и извика на чираците, които водеха резервните коне, да тръгнат напред. Когато младежите минаха върху конете покрай фургоните с животните, Руъл им каза да яздят

напред към кошарите и да подберат нови коне за всеки един от тях, както и впряг за фургона.

Надеждите им за почивка след дългото пътуване се изпариха и единият от тях възкликна разтревожено.

— Затваряй тъпата си уста! — изкрещя Руъл. — Сега, закарайте тези коне в кошарите и изберете други!

Младежите подкараха конете по пътеката в галоп и Александра напълно разбираше как се чувстват. Огромната къща в края на пътя беше спокойно убежище и тя с голямо удоволствие би предпочела да остане там, вместо да потегля отново за нещо, което може съвсем спокойно да се окаже глупава загуба на усилия. Тъмните облаци се сгъстиха още повече и тя бе сигурна, че съпругът ѝ продължаваше да се намира някъде из кошарите, като наблюдаваше за пожари, което я освобождаваше от необходимостта да му обяснява неща, които бяха трудно обясними и за самата нея.

В подножието на хълма Александра извади пощата от фургона и се отправи на коня към къщата. Юли я последва, за да отведе коня в конюшната и да го замени с нов. Когато влезе вътре, Марта слезе по стълбите, а Крейтън излезе от дневната. Те я поздравиха радостно и вече изглеждаха някак си по-силни и по-удовлетворени, отколкото при пристигането си в стопанството.

Когато им съобщи, че ще тръгва отново, те останаха изненадани.

— Има нещо, което трябва да направя, но ще се върна най-много след три-четири дни — обясняваше им Александра, като отдели писмата за Катрин от пакета и подаде останалите на Крейтън. — Мелиса и сестрите и са много добре и са щастливи. Писмата им до вас са вътре. Когато се върна, ще ви разкажа всичко за тях. Къде е Катрин?

— В градината до къщата — отговори Марта. — Наистина ли трябва да тръгваш отново толкова скоро? Сигурно си много уморена?

Изтощена както психически, така и физически, Александра повтори, че трябва да замине незабавно. Тя се сбогува с тях, след което прекоси коридора и тръгна към вратата с градината. Щом излезе от къщата, видя Катрин, която четеше книга, седнала на пейка в едно сенчесто кътче на беседката от розови храсти, където често разговаряха. Разкошните рози от късното лято прекрасно хармонираха с бременната Катрин, която сега бе по-красива от всякога.

Щом зърна Александра, тя извика от удоволствие, остави книгата си и понечи да стане. Александра се втурна към нея, сложи ръка върху рамото ѝ, седна до нея, след което я прегърна и разцелува.

— Така се радвам, че вече се върнахте, мистрес Керък — каза безкрайно щастлива Катрин. — Дните минаваха толкова бавно, докато ви чаках да си дойдете.

Александра въздъхна със съжаление, като целуна снаха си отново, след което взе ръката ѝ.

— Катрин, страшно съжалявам, но трябва да се върна незабавно и няма да ме има още три-четири дни. Но ще се върна колкото е възможно по-скоро, а след това ще остана тук задълго.

Радостта на Катрин премина в разочарование и тя кимна примирено.

— Зная, че нямаше да тръгвате, ако наистина не е необходимо, мистрес Керък. Моля ви върнете се колкото е възможно по-бързо — тя се усмихна малко накриво, като сложи ръка върху корема си. — Ще се опитам да накарам внука ви да изчака.

— Моля те, постарай се да бъде така — каза Александра, като се смееше. — А ето тук са писмата от родителите ти. Всички в семейството са живи и здрави, а аз прекарах една много приятна вечер в тяхната компания. Ще ти разкажа всичко, когато се върна, мила моя.

Катрин ѝ благодари за писмата, после те се прегърнаха и разцелуваха отново, след което Александра си тръгна, като заобиколи по пътеката, която водеше към предната част на къщата. Там тя срещна Джонатън, който току-що се бе върнал от една от кошарите, където бе занесъл провизии. Той изрази по-голямо безпокойство от останалите от факта, че пак ги напуска, тъй като желаше Александра да остане с Катрин, но той никога не оспорваше нейните решения.

Към къщата яздеше един от чираците, който водеше нов кон за Александра, и Джонатън ѝ помогна да се качи върху седлото. Тя тръгна по пътеката с младежа, а в същото време от конюшната се отдалечаваше и фургонът, пред който яздеха овцевъдите и след тях младежите, яхнали резервните коне. Групата излезе на пътя и Александра се присъедини към нея.

След нормалната и благоразумна обстановка, която цареше в къщата, това, което Александра възнамеряваше да направи, изглеждаше повече от всякога просто като една глупост и тя искаше да

приключи с нея. Конете бяха добре отпочинали и изпълнени с енергия и тя и овцевъдите яздеха по пътеката в лек галоп, а фургонът и резервните коне се опитваха да се движат в темпо. Когато се смрачи, те извадиха фенери, с които да осветяват пътя, като продължаваха да се движат до късно през нощта. На разсъмване на следващия ден, след като бяха починали няколко часа, те отново поеха на път. Заплахата от гръмотевични бури, надвиснала през последните няколко дни, вървеше към своята връхна точка, а плътните черни облаци се носеха над главите им и непрекъснато се чуваха гръмотевици съвсем наблизо. Беше непоносимо горещо, неподвижният въздух бе изпълнен с напрежението на огромни сили, натрупани до пределната си точка, които всеки момент щяха да се разразят в силен катаклизъм.

Щом късно следобед стигнаха до центъра на кошарата на Разбойника, Айзък Логън и неговият чирак закараха стадото обратно във временната кошара поради злоещото време. Александра и придружителите ѝ свиха от пътя надолу по долината, а фургонът се тресеше и клатеше след тях, като преодоляваше камъните и дупките, скрити дълбоко под тревата. Когато слязоха в долината, отдолу гъстите облаци изглеждаха сякаш се блъскаха във върха на хълма, който гледаше към гроба.

В свръхзаредената атмосфера по върховете на шубраците и разпръснатите между тях самотни дървета проблясваха искри, получени от изпразването на електрическото напрежение и огнени струи танцуваха по най-горните клони. Овцете бяха подплашени от всичко това и трудно можеха да бъдат контролирани, докато Айзък и чиракът ги караха да бързат нагоре по хълма към кошарата. Кучетата тичаха наоколо и връщаха овцете, които се опитваха да се отделят от стадото.

Огромна сияйна топка от електрическо изпразване се понесе откъм хълма близо до гроба и тръгна надолу по долината, като танцуваше по върховете на тревата. Зловеща и ярка в мрака под тъмното небе, докато се движеше към групата на Александра, тя се разпадна в маса от огнени езици и подплаши конете. Те зацвилиха и се замятаха панически, а Александра обузда своя, като го удряше с камшика и го караше да галопира в посока към хълма. Останалите я последваха вкупом, а зад тях с лудешка скорост подскачаше фургонът.

Когато стадото вече бе прибрано във временната кошара и Айзък и младежът се върнаха обратно по хълма, Александра и мъжете спряха в подножието му.

— Не очаквах да ви видя отново тук, мистрес Керък — извика с любопитство Айзък.

— Ами, ето ме, Айзък — отговори тя. — Накарай момчето да прибере тези коне в оборите заедно с останалите, за да не избягат, след това елате да помогнете. Работата, която трябва да свършим, е повече от времето, с което разполагаме.

Няколко минути по-късно впрягът беше отвързан от фургона и младежът поведе конете и другите два оседлани коня към обора близо до временната кошара. Овцевъдите извадиха кирките и лопатите от колата и двамата помощници измъкнаха от нея огромния тежък котел. Промушиха пръчка поддръжката на котела и го вдигнаха на раменете си. Понесли лопатите, останалите мъже тръгнаха около хълма към гроба, докато Александра изкачваше склона.

Застанала близо до колибата, която се намиреше под кошарата, тя се опита да си спомни къде Дейвид бе изкопал гроба. Споменът, стар и неясен от объркването ѝ през онзи ден, още повече се разми от новоизникналите дървета. Светкавиците и грохота от гръмотевиците непрекъснато се приближаваха и искрите от разреденото напрежение се въртяха наоколо, докато тя крещеше и сочеше с пръст. Овцевъдите и помощниците им копаеха яростно, но първият опит, а сетне и вторият се оказаха неуспешни.

На третото място, което тя посочи, след няколко минути работа Руъл спря да копае и извика нагоре по склона, като гласът му се носеше над тътена от гръмотевиците.

— Намерихме кости тук, мистрес Керък!

Храстите закачаха роклята ѝ, докато Александра тичаше надолу по хълма. Тя си проправи път между мъжете и младежите, заобиколили дълбоката дупка и скочи в нея, когато на дъното видя да светлеят белите кости. Коленичи и започна да изгребва пръстта с ръце, докато стигна до изгнил ботуш, след това до очните дупки и гротескната зловеца усмивка на един череп.

— Руъл, нека двама от младежите останат тук да ти помагат и сложете всичките тези кости в котела — каза му тя, като излезе от дупката. — И като казвам всички, имам предвид абсолютно всички, не

желая нито една става, нито един зъб, нито най-малката костичка от пръстите да остане в земята тук.

Той махна на две от момчетата, които вдигнаха тежкия капак от котела и го домъкнаха до дупката. Александра каза на Айзък да вземе един чирак, който да му помогне да събере наръч дърва, като посочи към едно оголено място на едната страна на хълма под колибата, където трябваше да занесат дървата. Когато Айзък и младежа тръгнаха да събират съчки, Александра, заедно с Юли и другия чирак, които носеха кирките и лопатите, се заизкачваха по хълма към мястото.

Мълниите и гръмотевиците приближаваха и въздухът се раздвижи, предвещавайки бурята. Искри танцуваха по дърветата и храстите, които се движеха от адски горещия вятър. Александра изкачи хълма заедно с Юли, като му каза, че възнамерява да направи глинена пещ.

— Същата, каквато мистър Керък правеше за печенето на глинени тръби и тухли — обясняваше тя. — Ако си спомняш, той използваше голямо приспособление, подобно на фуния направено от пръчки и кора, за да събира вятъра и да вкарва въздух в пещта. Искам да направиш такава пещ, Юли.

Мъжете отдавна бяха престанали да се чудят какво прави тя и просто следваха заповедите ѝ по обичайния си бърз и решителен начин. Оглеждайки горичката наоколо, която се движеше от вятъра, Юли обаче изрази мнението си.

— След известно време, вие ще имате достатъчно вятър за пещта, без никаква друга помощ, мистрес Керък.

— Сигурно, но аз искам вътрешността на пещта да бъде толкова гореща, колкото е в Долния свят, Юли. Направи пещта широка и ниска, като отрежеш пръти, които да я подпират така, че вятърът да не я събори.

Той махна с ръка към единия чирак и тръгна към горичка от евкалиптови дървета, за да събере парчета кора, а Александра се отправи към тревистата част на хълма с останалите младежи. Взе една лопата, отбеляза огромен правоъгълник върху земята и накара младежите да изкопаят маркираното място на квадратни чимове. Когато те бяха подредени в единия край, Александра очерта линии върху голата земя, оставяйки издатини, които да подкрепят чимовете

като покрив за пещта. Като се хванаха отново за работа, момчетата изкопаха дълбок ров между маркираните линии.

С увеличаването на дълбочината Айзък и неговият помощник донесоха тежки връзки дърва и ги натрупаха наблизко. Върху голия склон на хълма от време на време около Александра и младежите танцуваха огнените искри от разрежено електричество, предизвиквайки в тях чувство за леко изтръпване. Когато това се случи на чираците, те се засмяха, като се шегуваха и се перчеха, докато младежките им лица бяха преbledнели от напрежение и страх, предизвикани от странното явление, както и от силната буря, която връхлиташе.

Вятърът ставаше задушен и Александра изпита облекчение, когато се обърна да погледне задаващата се буря. Сега вече едва на няколко мили тъмни дъждовни завеси следваха черните буреносни облаци, като потушаваха по пътя си всеки пожар, възникнал от мълниците. Айзък забеляза бурята, когато донесе поредната връзка дърва, и я обсъди щастлив с Александра.

Руъл също я забеляза, когато се изкачи на хълма, виждайки я от друг ъгъл. Младежите го последваха с котела, който носеха закачен на един прът. Най-напред той увери Александра, че е намерил всички кости, сетне посочи към настъпващата буря.

— Когато това ни връхлети — каза той, — по-добре ще е да влезете на завет, мистрес Керък. Има достатъчно място в колибата на Айзък, а ако искате, може да отидете във фургона.

— Не, искам да остана тук, Руъл. Когато свършим с всичко това, обаче предпочитам ти и останалите да отидете в колибата или фургона.

Той се намръщи, като понечи да ѝ се противопостави, но промени решението си и се спусна надолу по хълма към фургона. След малко се върна с мушамата ѝ и парче квадратен брезент. Заедно с младежите той заби колове в земята и направи палатка от брезента, като закрепил краищата му срещу настъпващия вятър, след което сложи мушамата и одеялото на Александра вътре.

Когато ровът стана достатъчно дълбок, мъжете сложиха дърва в него, като подредиха плътно съчки и цепеници в обща маса, докато половината от ямата се запълни. Александра погледна в котела, за да види безразборната смесица от кости, след това отново сложи похлупака на място. Мъжете поставиха котела върху дървата, след

което натрупаха съчки и цепеници върху и около него, докато рова се напълни догоре.

Юли и помагачът му бяха приключили с оформянето на голяма въздушна фуния от здравите стебла на тревата спинифекса, с които бяха завързали парчетата кори над скелета от колове. Младежите дойдоха да им помогнат да завлекат съоръжението нагоре по хълма, докато Руъл и Айзък покриваха рова с чимове трева. Като оставиха отвор за изгорелите газове в единия край, те наредиха дебелите пластове пръст плътно един до друг до отсрещния край, където отново оставиха отвор за всмукване на въздух.

Бурята се приближаваше стремително и здрачът бе разкъсван от ярките блясъци на мълниите, последвани незабавно от трещенето на гръмотевиците, което правеше разговорът труден. Щом въздушната фуния бе домъкната до рова, мъжете помогнаха на Юли да забие колове, които да я държат здраво на място, а Александра събра суха трева и я набута в пещта.

Тревата пламна веднага щом приближиха запалена кибритена клечка, като подпали и дървата, а засилващият се вятър правеше течение през цялата пещ. Мъжете поставиха въздушната фуния на място, като широкия ѝ край бе насочен срещу вятъра, а по-тесният — към отвора за всмукване на въздуха. Течението вътре в пещта се превърна в сгъстена въздушна струя, а димът бавно се измъкваше от отвора за изгорели газове, като се превръщаше в гъст пушек, който се издигаше високо над земята.

Внезапно вятърът премина в хала и бурята връхлетя с бясната сила на пращящи светкавици и заглушаващи гръмотевици. Щом завързаха въздушната фуния към коловете, Руъл викна на младежите и им показа колибата. Те побягнаха благодарни, и изглеждаха сякаш се движат на пресекулки поради светлинния ефект на пейзажа, който се променяше непрекъснато между здрач и заслепяващ блясък от светкавиците.

Назъбена мълния разцепи небето, като се спусна от облаците към един самотен евкалипт на няколкостотин ярда от тях. Дървото се разцепи на две, а наоколо се разхвърчаха тлеещи трески и кори от него, а трясъкът от падналия гръм бе толкова силен, че имаше въздействие на физически удар. Парчетата кори паднаха на земята и подпалиха тревата, като пожарът бързо се разпространяваше, блъскан от ревящия

вятър. Мъжете приключиха с въздушната фуния и погледнаха отчаяно към огъня, когато започнаха да падат тежки дъждовни капки, които бързо преминаха в пороен дъжд.

Мъжете се засмяха от облекчение, а Айзък и Юли побягнаха към колибата под дъжда, докато Александра си обличаше мушамата.

Руъл се поколеба и се обърна към нея:

— Може би ще е по-добре да остана тук, мистрес Керък — предложи той.

— Не, всичко ще е наред, Руъл. Отивай с другите в колибата.

Той докосна шапката за поздрав и се отправи нататък, а Александра седна в брезентовата палатка. Щом огънят минеше през плътно наредените дърва в пещта, в дъното на дима, излизащ от отвора за изгорелите газове се появяваха пламъци. Те постепенно се издигаха все по-високо и по-високо сред дима, докато най-сетне от отвора забълваха буйни пламъци огън, шибани от вятъра.

Привечер първоначалната сила на бурята вече бе преминала и мълните проблясваха в далечината. Пещта буботеше от преминалата през нея страхотна буря и излъчваше изгаряща топлина. Дъждът, който падаше отгоре ѝ, моментално се изпаряваше, като огненият стълб, бълван от отвора, осветяваше парите, които вятърът въртеше на талази.

Загледана как парата се разделяше на тънки струйки, които отлитаха в мрака, Александра беше изключително доволна. В адското сърце на пещта, тленните останки на бандитите намираха своя заслужен край, така както душите им се мъчеха във вечните пламъци на ада. Всичко това и даваше усещане, че най-сетне е успяла, протягайки се назад във времето да постигне своето отмъщение.

От дъжда и мрака изскочи единият от чираците, понесъл канче с чай и чиния с храна, като ги предпазваше от дъжда с друга тенекиена чиния. Александра хапна, след което се зави с одеялото. Целта, която я бе изпълнила с тази невероятна енергия, приближаваше своя край, и тя позволи на умората да се спусне върху нея, подобно на огромна тежест, а потропването на дъждовните капки я унасяше в сън. Не след дълго пред затворените ѝ клепачи, ярките пламъци от отдушника на пещта се превърнаха в слабо сияние.

Малко преди изгрев-слънце вятърът вече стенеше слабо и жално, докато минаваше през пещта. Александра се събуди от печалния му стон, както и от облака разсеяна зловеща светлина в дъждовния мрак,

като парата, която се издигаше на талози над пещта, осветяваше като образуваше ореол около нагорещените до бяло въглени, които светеха през отвора за изгорелите газове.

Като се уви с мушамата, Александра излезе от палатката. Развърза въжетата, които придържаха въздушната фуния към коловете, след това я завлече встрани, така че пещта да започне да се охлажда. Когато след няколко минути гъстият мрак започна да се повдига, единият от младежите ѝ донесе чиния с каша и канче с чай.

Докато закуси, започна да просветлява и светлината премина в сив влажен изгрев, а мъжете се заловиха за работа. След като разглобиха въздушната фуния, те използваха коловете като лостове, с които откъртиха чимове от пещта. Парчета пръст се бяха опекли и втвърдили като камъни, а тревата по повърхността им се бе сбръчкала до чупливи парченца. Докато останалите разкриваха пещта, Юли отсече и подкастри висока фиданка, която имаше широк клон ниско долу на стъблото си.

Като присвиваха очи срещу съсипващата горещина на нажежените въглени, мъжете спуснаха фиданката в рова и закачиха дръжката на котела на клона долу и го повдигнаха. Дъждът засъска и ставаше на пара, щом се докоснеше до горещия метал. Всички се дръпнаха на безопасно разстояние от огромния черен котел, докато мъжете го поставяха близо до рова.

Във временната кошара на върха на хълма овците блееха от глад и Айзък каза на Александра, че трябва да изведе стадото и конете на паша.

— Веднага щом ги оправя, ще изпратя чирачето да ги наглежда, а аз ще се върна тук да помагам.

— Много добре — отговори Александра — Щом изведеш стадото, остави една овца в кошарата.

Тя се обърна към останалите мъже:

— Юли, вземи едно от момчетата да ти помогне да заколите овцата, след това я донесете тук. Руъл, ти можеш да развалиш палатката, а някой друг нека да донесе ножовете. Искам овцата да бъде обезкостена и месото нарязано на парчета в котела.

Мъжете и младежите тръгнаха да изпълняват задачите. Когато дъждът започна да се стича по котела, а не да става на пара, Александра внимателно докосна съда. Щом капакът изстина

достатъчно, за да бъде хванат, тя го повдигна и погледна вътре. От горещината костите се бяха превърнали в ситен прах. Като поклати доволно глава, тя затвори капака.

От другата страна на хълма се чу грохот от копита, след като овцете и конете бяха изведени на паша. Малко след това тя видя, че Юли и един от чираците носят надолу по хълма одраната овца, а Руъл и останалите младежи наточиха ножовете. Те започнаха да обработват трупа на животното, като хвърляха костите му в рова, а месестите части в котела. Александра разбъркваше месото и праха с един прът, докато напълно се смесят.

След като месото бе нарязано в котела, а чираците хвърляха в рова последните лопати прът, Айзък се върна, докато останалите разчистваха мястото. Също както през изминалия ден той и останалите просто изпълняваха заповедите, без да си задават въпроси за техния смисъл. Когато Александра помоли да ѝ покажат къде са виждали кучетата динго, само един от групата реагира. Това беше Юли, който имаше замислен израз върху лицето си.

Руъл и Юли носеха тежкия котел на един дебел прът, а Айзък вървеше напред, за да показва пътя през едно възвишение на запад от хълма, а след това и надолу в едно скалисто, обрасло с храсталаци дефиле. Когато котелът беше сложен на откритото място, Александра отвори капака и го сложи настрана, след това се изкачи по склона, който гледаше към дефилето, и седна под едно дърво. Мъжете и младежите се събраха под друго дърво на няколко ярда от нея, като разговаряха тихо помежду си.

Дъждът тропаше по листата над главата ѝ, а Александра гледаше котела и слушаше разговора между работниците. След няколко минути вятърът разнесе миризмата на сурово месо из дефилето и тя забеляза светлокафява фигура да се промъква между храстите до котела.

Айзък също я забеляза и я показа на останалите.

— Помолих за помощ, за да убия кучетата динго — каза той иронично. — И аз мога да ги храня с овнешко, но точно това искам да избегна.

Мъжете и младежите се засмяха, с изключение на Юли. В храстите около котела се запромъкваха още диви кучета, сред които едно, явно по-гладно или по-смело от останалите, се осмели и излезе на открито. Щом грабна парче месо от котела, без да му бъде

направено нищо, и останалите излязоха от прикритието си и се струпаха наоколо.

Котелът се скри зад тълпата гърчещи се, космати животни, които се хапеха и блъскаха едно друго, докато гълтаха лакомо овнешкото месо. Някои скачаха в центъра на скупчилите се животни, като се опитваха да стигнат до месото, а други се търкаляха извън групата, вкопчени в люта битка. За няколко минути всичко приключи и дивите кучета отново изчезнаха в храсталаците.

Когато слезе по склона долу в дефилето, следвана от работниците, Александра забеляза, че дъждът бе спрял и си свали мушамата. Кучетата бяха облизали до шушка котела и вътрешността му изглеждаше сякаш е била търкана и лъскана дълго време.

— Хайде, Руъл, да се приготвим да тръгваме — каза тя, след което погледна към него и останалите: — От сега нататък тази кошара ще се казва „Кошарата на кучето динго“. Разпространявайте го, а и аз ще правя същото, като променя и картата вкъщи. Искам всички да знаят и не желая тази кошара да бъде наричана другояче.

Работниците кимнаха и отговориха с разбиране, след което Руъл започна да дава нареждания на останалите. Две от момчетата хукнаха да доведат конете, други две изтичаха към фургона да приготвят хомота. Други отнесоха котела до фургона, като следваха Александра и останалите.

През следващия час на забързани приготовления за тръгването Александра беше прекалено заета, за да се замисли върху евентуалните последици от стореното. Когато обаче тя и останалите напуснаха долината и поеха по пътя, тя си каза, че трябва да има някакъв забележим резултат, иначе тя щеше да е изпълнила безсмислен ритуал. Но нищо забележимо не се бе случило, не бяха настъпили никакви промени.

Тя си даде сметка, че е по-щастлива от преди, но нямаше явни причини за това. Облаците се бяха разпокъсали и небето се виждаше, дъждът, който бе спрял преди малко, бе божи дар, тъй като бе малко прекъсване на сухия сезон, което щеше да съживи пасбищата за овцете. Той също така сложи край на опасността от пожари за годината. Освен това, Александра най-сетне бе приключила онова, което искаше да направи, и си отиваше у дома.

Тъй като тръгнаха късно през деня едва стигнали северната част от територията на главното стопанство, те трябваше да спрат да нощуват. Александра осъзна, че предишното ѝ нежелание да остава на територията точно на тази кошара бе изчезнало. В съзнанието ѝ тя се наричаше „Кошарата на кучето динго“, просто една от всички други и част от земята, която тя обичаше.

По-късно, с плътно увито около глезените ѝ одеяло, докато чакаше да дойде сънят, тя се остави мислите ѝ да блуждаят безцелно. Усещането от одеялото извика спомени от времето, когато бе държана в плен, легнала върху одеялото си за през нощта с вързани крака и ръце. Преди тя щеше да зарита с крака неистово, за да се освободи от одеялото, но неизвестно поради какви причини сега тя изпитваше безразличие.

Внезапно тя осъзна, че гледа спокойно на онзи период от нейния живот, чувство, което бе напълно противоположно на предишните ѝ усещания. Преди тя винаги бе избягвала да мисли за нещастията, които бандитите ѝ бяха причинили, тъй като спомените бяха прекалено болезнени. Сега, след като имаше усещането, че бе успяла да достигне и разруши причината за нейното страдание, тя разглеждаше онова време и свързаните с него събития, просто като нещастен епизод от живота ѝ и не изпитваше никаква болка.

Докато размишляваше над промяната в отношението си, тя дойде до едно разумно обяснение. За примитивните хора, както и за онези, които смятаха себе си за всичко друго, но не и за такива, ритуалите даваха резултати, просто защото се смятаха за нещо ефикасно. Истинският двигател на промяната бе съзнанието, разумът със способността си да възприема онова, в което вярва. След като бе убедила себе си, че е прогонила бандитите от живота си, тя може би наистина бе сторила именно това. В същото време обаче тя не бе в състояние да отхвърли поне възможността, че е направила повече от това. След толкова години тя никога не успя да свикне с мисълта да празнува Коледа по време на изтощителните горещини, които настъпваха през декември в Пустошта. Тя знаеше, че имаше далеч по-значителни, макар и незабележими неща, към които не бе успяла да се приспособи. Това бяха отделни аспекти на Пустошта, които тя никога нямаше да може да разбере, тъй като тепърва трябваше да осъзнава, че изобщо съществуват.

На следващата сутрин, докато оседлаваше коня си, Юли също приготвяше своя. Руъл и чираците се намираха на няколко крачки по-нататък. Юли тихо заговори за това, което тя бе направила:

— По всичко личи — продължаваше той, — че вие знаете нещо от заклинанията на аборигените, мистрес Керък.

— Може би малко. Сигурна съм, че ти знаеш повече.

— Не, аз съм като Кунманара — отговори той, подсмивайки се. — Аз съм се хранил с овнешко и питки прекалено дълго, за да зная каквото и да било за способите на аборигените. Но това, което вие направихте, ме накара да си спомня за неща, които мама имаше обичай да върши.

— Какво по-точно, Юли?

— Ами, тя вярваше, че ако човек има нужда да се отърве от нещо завинаги, трябва да намери куче динго да го изяде. Когато някое от нас, децата се разболееше, тя ни караше да плюем върху нещо, което кучетата обичат, сетне го оставяше да го изядат. Това трябваше да срази болестта.

— Е, и ставаше ли така, както майка ти вярваше, че ще стане?

Юли се поколеба, след това вдигна рамене.

— Мисля, че понякога да, но имаше моменти, когато със сигурност може да се каже, че не. Когато обаче станеше така, мама винаги казваше, че някоя птица или нещо такова е намерило храната преди кучето динго. — Той се засмя от все сърце: — Така, че си имате извинение за всеки случай.

Александра се засмя, като се съгласи с него. Тя яхна коня, докато другите се заприготвяха да тръгват. Няколко минути по-късно те вече тръгнаха по пътя.

Настроението ѝ беше още по-леко от предния ден, но заобикалящата я обстановка, такава, каквато бе в момента, предразполагаше единствено към весело настроение. Няколко пухкави облачета се носеха по небето, а слънцето огряваше пейзажа, който бе ярък и обновен след дъжда. Растителността бе реагирала моментално на влагата и изгорялата от слънцето трева вече просветляваше от ново по каралите светлозелени стръкове, а дърветата бяха изумрудено зелени.

Непоносимите горещини бяха свършили, подухваше освежителен вятър и денят бе приятно топъл. Във въздуха се носеше

полъх от приближаващата есен, неизразимо усещане, което навяваше мъчителни носталгични размисли за бързия ход на времето. Предстоящата смяна на сезона ѝ даваше усещане за контакт с циклите на тази земя, която тя обичаше толкова много, тъй като това бе единственото място в света, което тя винаги щеше да смята за нейния истински дом.

Пътеката минаваше покрай приятни сенчести гори от огромни дървета и през тучни пасища, а от храстите изскачаха кенгура и други двуутробни животни, които сетне изчезваха. Коали гледаха надменно надолу от високите клони на дърветата, докато дъвчеха евкалиптови листа, а емута, опосуми с рошави опашки и други най-различни животни бягаха, подплашени от конете. Ята пъстри птици от най-различни видове крещяха и се рояха наоколо. Както винаги птиците караха пейзажа да оживява със смайващото си разнообразие и многочисленост.

Часовете минаваха бързо и Александра се оглеждаше наоколо радостна и щастлива, докато яздеше надолу по пътеката заедно с мъжете. Но някъде в подсъзнанието ѝ я терзаше безпокойство за бебето на Катрин. Ужасният кошмар, който бе сънувала преди месеци, бе реален като самия свят, и прекалено много приличаше на зловеца поличба, за да може да не мисли за него.

Късно през деня пред очите им се появи главното стопанство. На запад слънцето бе слязло ниско, светлината бе с топъл оттенък и багреше облаците и пейзажа в богати, златисти нюанси. Огромната каменна къща, заобиколена от градините, се извисяваше на хълма и на Александра ѝ се струваше, че никога не е била така красива с дългите сенки, падащи от нея. Извисена над комплекса от стопански сгради и обори от едната страна на хълма и над къщите на женените овцевъди и аборигенски колиби от другата страна, тя бе нейният замък, както и нейният дом, центъра на нейното царство.

Само миг след като зърна за първи път главното стопанство, Александра видя, че оттам наблюдават пътеката, в очакване на нея и групата ѝ. Един конник тръгна от конюшните в галоп и тя знаеше, че това е или съпругът ѝ, или Джонатън, тъй като и двамата изглеждаха еднакви от разстояние. Като се наклони напред, тя пришпори коня с тока на обувката в галоп, като остави другите зад себе си. Конят ѝ се опитваше да бърза още повече, нетърпелив да стигне конюшната, но

Александра държеше юздите изпънати, поддържайки галоп. Вятър брулеше лицето ѝ, тя лесно балансираше върху седлото и щом разстоянието се скъси, тя погледна към конника. Тогава видя, че това е съпругът ѝ.

Погледна отново към стопанството и забеляза, че от колибите на аборигените излиза пушек. Без съмнение, имаше коробори, защото Катрин раждаше. Отпускайки юздите, тя остави коня да тича на свобода.

В същия момент Дейвид пришпори коня си и Александра знаеше причината. И тя изпитваше същото, тъй като месеците, които бяха прекарвали разделени, бяха много дълги и за нея. Няколко минути по-късно те дръпнаха юздите и спряха един до друг на пътеката, а конете им дишаха тежко. Загорялото красиво лице на Дейвид се озари от широка радостна усмивка и той се наклони към нея да я целуне.

Свежата миризма на топлото му тяло и усещането на мускулите на ръката му, с която я бе прегърнал събуди в нея огромно желание. Тя се притисна силно към него и го целуна страстно. След като едва не изгуби равновесие, тъй като конете им заподскачаха и се заизправяха на задните си крака, тя се отдръпна и седна върху седлото.

— Боже господи, колко ми липсваше — каза той с едва сдържана емоционалност, след това отново се усмихна. — Но какво те накара отново да напуснеш така внезапно, скъпа? Какво беше това важно нещо, което не можеше да чака?

— Ще ти обясня по-късно — отговори тя, като сочеше към колибите. — Защото Катрин ражда ли имат коробори аборигените?

— Да, започна тази сутрин. Марта е при нея, както и жената на Айзък Логън, Манди. Ейми също е там, тъй като очаква да се грижи за поредното бебе, а Ема помага на останалите. При нея има достатъчно жени, скъпа.

Александра въздъхна, изпълнена със съжаление, и обърна коня си в посока на къщата.

— Знаех, че ще има, Дейвид, но толкова исках да бъда с нея от началото. Нищо не може да се направи, но мога да отида сега при нея.

Дейвид кимна с глава, докато конят ѝ се отдалечаваше, след това се засмя и извика подир нея:

— По-добре да не напускаш никога вече! Това е последният път, когато те изпускам от очи!

Александра се смееше, докато му отговаряше и му обеща, че ще стои при него, след това отново остави коня да препуска. Не след дълго сред тропота на копитата тя чу звуците от ритуала на аборигените, които вятърът разнасяше. Тъжните стонове, ведно с ритмичното тракане на пръчките и с гласовете хармонираха в монотонно пеене, което предизвика у Александра спомени за раждането на нейните деца, както и за други събития, които за аборигените се бяха оказали важни.

В подножието на хълма конят ѝ се опита да завие към оборите. Като дърпаше едната юзда, тя насочи коня нагоре по склона. Когато стигна до алеята с дърветата, която водеше към къщата, тя видя Джонатън седнал на стълбището пред нея. Той слезе и се приближи да помогне на Александра да слезе от седлото, докато тя дърпаше поводите.

— Чакам тук цял ден, майко — каза той тревожно, докато тя слизаше, — и никой нищо не ми казва. Ще влезеш ли да видиш и да ми казваш понякога как е Катрин?

— Сигурна съм, че е добре, Джонатън — увери го Александра. — Това, което тя прави, е толкова естествено, а самата аз съм родила три деца, не забравяй.

— Моля те, мамо — настояваше той. — Трябва да зная.

— Много добре — предаде се тя, развеселена. — Ако ще продължи още дълго, ще ти кажа.

Той се усмихна с благодарност, като стисна нежно ръката ѝ и я целуна, след което Александра влезе в къщата. Докато прекосяваше входното антре и изкачваше стълбите, къщата ѝ се стори прекалено тиха. Не се чуваха никакви звуци на болка и усилие, които придружават идването на бял свят на нов живот. Но когато тръгна по коридора чу бебешки плач. Тя спря за миг пред вратата, изричайки мълчалива молитва, след това я отвори.

Четири жени стояха до умивалника и къпеха плачещото бебе, а красивото лице на Катрин, която лежеше в леглото, бе белязано от умората и изтощението и носеше белезите на болката. Лицата на жените не показваха нищо, въпреки че всички те бяха уморени след деня, прекаран в напрежение и тичане насам-натам. Още когато Александра тръгна към умивалника, Катрин я видя и помахаша с ръка. Александра се втурна към снаха си и я улови за ръката.

Като се наведе над леглото, Александра целуна младата жена.

— Катрин, съжалявам много, извънредно много, че не бях тук — каза ѝ тя. — Върнах се в минутата, в която бе възможно, но очевидно не достатъчно бързо, за да дойда точно навреме.

— Вие не можехте да родите бебето вместо мен — отговори Катрин, като се усмихна изнурено. — Аз съм много щастлива, че сега сте тук.

Александра се усмихна, като отметна гарвановочерните коси от лицето на Катрин.

— Не повече от мен. Толкова съм щастлива, че съм с теб, скъпа моя. Как се чувстваш?

— Достатъчно добре, но изтощена. Може ли да видя бебето си, моля ви?

— Да, ще ти го донеса, след това ще ида да кажа на Джонатън, че може да дойде при теб за няколко минути. После ще трябва да си почиваш.

Катрин кимна, като се усмихваше сънено. Александра отново се усмихна, след това тръгна към умивалника, където Марта повиваше бебето с меко одеялце. Загрижена и изпълнена с нетърпение, Александра прекоси стаята и Марта ѝ подаде бебето.

Когато го взе, за миг Александра изпита ужас, тъй като усещането, което имаше, докато държеше телцето му, бе същото като онова, което си спомняше от кошмара. Тя си наложи и погледна надолу, като повдигна одеялото. Беше красиво момиченце без никакви белези. Главичката му бе оброчена с черна коса, подобна на тази на Катрин, но дребните, сладки черти на лицето му напомняха твърде много на Джонатън като новороден.

Обзета от слабост, облекчение и чисто, пълно щастие, Александра занесе бебето до леглото. Сложи го до Катрин и ги погледна — младата жена и нейното дете бяха изключително красива гледка заедно. После, докато Марта и останалите жени подреждаха стаята, Александра излезе, за да извика Джонатън и да съобщи добрата новина за внучката си.

Сама в дневната, тя се отдаде за миг на радостта и по лицето ѝ потекоха сълзи на щастие. Продължаваше да се съмнява дали това, което бе извършила, е успяло да промени нещо. Тя обаче знаеше, че след десетилетия следите от злоещото присъствие на Енос Хинтън

завинаги бяха изчезнали от живота ѝ. Дори нещо по-важно, позорното петно на неговата покварена кръв не представляваше повече заплаха, тъй като не се бе проявило в новото поколение.

Бъдещето сега бе изпълнено с обещания, освободено от неговото зловредно влияние. Нейният щастлив и богат живот със съпруга и семейството ѝ щеше да бъде още по-възнаграждаващ. Но тя и съпругът ѝ бяха смъртни и все някога щеше да настъпи моментът, когато нямаше вече да стопанисват фермата, която бяха изградили и създали в Пустошта. Тогава щеше да дойде времето на Джонатън и Катрин да поемат отговорността да я съхранят за следващите поколения.

Сега, когато първото дете от следващото поколение бе дошло на бял свят, приемствеността бе осигурена. Някои от рода Керък щяха да търсят други пътища както навремето Мортън, но други ще останат в Тибубура и ще го съхранят, като семейното имение за бъдещите поколения. Това придаваше в крайна сметка значение на това, което бяха сътворили тя и съпругът ѝ, превръщайки живота си в победа. Те бяха основателите, хората, които бяха сложили началото на една династия и нейното наследство в Пустошта.

Бъдещите поколения щяха да се борят с пожарите, наводненията, засушаванията и другите опасности по изпълнения с трудности стръмен и лъкатушен път на живота. Те също така щяха да бъдат изправени пред по-коварни опасности, както например нейната битка с призрака на Енос Хинтън, но тя знаеше, че те щяха да победят и Тибубура щеше да пребъде. Възторжено щастлива тя избърса очите си докато вървеше по коридора и стълбите към сина си.

Издание:

Аарон Флетчър. Птиците свиват гнезда

Американска. Първо издание

ИК „Пеликан Прес“, София, 1993

Редактор: Пеликан Прес

Коректор: Пеликан Прес

УДК: 820(94)-31

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.